

L-au prins pe Numărul Unu în Malaysia.
Pe Numărul Doi în Anglia. Și pe Numărul
Trei în Kenya. I-au ucis pe toți. Eu
sunt Numărul Patru. Eu sunt uraștorul.

Pittacus
Lore

„Numărul Patru
este eroul
generației sale.”
MICHAEL BAY

TREI SUNT MORȚI.
EU SUNT
NUMĂRUL
PATRU

NEMIRA

EVENTIMENTELE POVESTITE ÎN ACEASTĂ
CARTE
SUNT REALE.
NUMELE PERSONAJELOR ȘI ALE LOCURILOR
AU
FOST SCHIMBATE PENTRU A-I PROTEJA PE
CEI
ȘASE LORICI CARE AU RĂMAS ASCUNȘI. GÂNDIȚI-VĂ CĂ ACESTA ESTE
UN PRIM AVERTISMENT!
EXISTENȚA ALTOR CIVILIZAȚII ESTE O REALITATE!
ȘI UNELE DINTRE ELE ÎNCEARCĂ SĂ VĂ DISTRUGĂ!

Sub pseudonimul PITTACUS LORE se ascund doi scriitori: James Frey și Jobie Hughes.

JAMES [CHRISTOPHER] FREY (n. 12 septembrie 1969 în Cleveland, Ohio) este autorul a trei bestselleruri – două volume autobiografice: A Million Little Pieces (2003) și My Friend Leonard (2005), și romanul Bright Shiny Morning (2008). A Million Little Pieces l-a transformat într-o persoană controversată după ce curioșii au descoperit că o mare parte a istorisirii sale nu e reală, fapt ce a generat un scandal de proporții (s-a implicat și celebra Oprah Winfrey, invitându-l să recunoască adevărul în fața spectatorilor și a telespectatorilor). Adresa site-ului său este: <http://bigjimindustries.com/wordpress/>

JOBIE HUGHES (n. 9 iulie 1980 în Renton, Washington) a copilărit în orașelul Spencer din Ohio. Eu sunt Numărul Patru este deocamdată singura sa lucrare literară care a văzut lumina tiparului. Site-ul său oficial poate fi găsit la adresa www.jobiehughes.com

Pittacus Lore

EU SUNT NUMĂRUL PATRU

Traducere din limba engleză
Ana-Veronica Mircea

NEMIRA
Coperta colecției: Dana MOROIU, Corneliu
ALEXANDRESCU

Ilustrația copertei: © DreamWorks II Distribution Co.,
LLC.

Pittacus Lore
I AM NUMBER FOUR
© 2010 by Pittacus Lore. All rights reserved.
© Nemira, 2011

Redactor: Nicoleta GHEMENT

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-342-2

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

E-book realizat de

TEXAROM

www.texarom.com

e-mail: office@texarom.com

telefon: 01-520-838-0824

CUPRINS

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

Ușa începe să vibreze. E fragilă, făcută din lăstari de bambus, legați laolaltă cu sfoară zdrențuită. Vibrația e subtilă și încetează aproape imediat. Își saltă capetele să asculte, amândoi, un băiat de paisprezece ani și un bărbat de cincizeci, despre care toată lumea crede că e tatăl celui dintâi, dar care s-a născut în apropierea altei jungle, pe o altă planetă, la sute de ani-lumină depărtare. Stau întinși, goi până la brâu, în capetele opuse ale colibeii, în paturi de campanie protejate de câte o plasă de țânțari. Aud un trosnet îndepărtat, zgomotul pe care îl face un animal rupând o creangă dintr-un copac, dar acum sună de parcă întregul copac ar fi fost făcut fărâme.

— Ce-a fost asta? întrebă băiatul.

— Sst, vine răspunsul bărbatului.

Se aude țârâitul insectelor, și nimic altceva. Bărbatul își trece picioarele peste marginea patului când reîncepe vibrația. Mai îndelungată, mai puternică, urmată de un alt trosnet, de data asta mai apropiat. Bărbatul se ridică și se îndreaptă încet spre ușă. Liniște. Respiră adânc și își apropie încet mâna de zăvor. Băiatul se saltă în capul oaselor.

— Nu, șoptește bărbatul și în clipa aceea prin ușătrece lama unei săbii, lungă și strălucitoare, dintr-un metal care nu se găsește pe Pământ, și i se afundă adânc în piept.

Îi iese cu cincisprezece centimetri în afara spatelui și e retrasă foarte repede. Bărbatul scoate un mormăit. Băiatului i se taie respirația.

— Fugi, spune bărbatul, cu ultima suflare.

Și cade mort la podea.

Băiatul sare din pat și se repede în peretele din spate. Nu se ostenește să deschidă ușa sau fereastra: trece literalmente prin perete, care se despică de parcă ar fi fost de hârtie, deși e făcut din lemn dur,

rezistent, de mahon african. Se avântă în noaptea din Congo, sare peste copaci, spricează cu o viteză de vreo nouăzeci și cinci de kilometri pe oră. Văzul și auzul lui sunt mult mai pătrunzătoare decât cele omenești. Ocolește copacii, sfâșie încâlceala lujerilor, trece peste pâraiele mici dintr-un singur salt. Pașii grei din spatele lui sunt tot mai aproape, distanța se micșorează cu fiecare secundă. Și următorii sunt bine înzestrați. Și au ceva cu ei. Ceva de care a auzit vorbindu-se, ceva pe care nu și-a închipuit c-o să-l vadă pe Pământ.

Trosnetele se apropie. Băiatul aude un muget gros, puternic. Știe că, indiferent ce s-ar afla în spatele lui, prinde viteză. Zărește un gol în jungla din față. Când ajunge acolo, dă cu ochii de o viroagă imensă, lată de nouăzeci de metri și tot atât de adâncă, adăpostind un râu. Pe malul apei sunt bolovani uriași. S-ar face zob dacă ar cădea peste ei. Singura lui opțiune e să treacă de viroagă. Ar avea un mic avans și o șansă. O șansă să-și salveze viața. E o săritură aproape imposibilă, chiar și pentru el, chiar și pentru oricare dintre semenii lui de pe Pământ. Să se întoarcă, să coboare sau să încerce să lupte înseamnă moarte sigură. N-are de ales.

În spatele lui răsună un muget asurzitor. Următorii sunt la șase sau la cel mult nouă metri. Face cinci pași înapoi și o rupe la fugă – și, chiar înainte de a ajunge pe margine, se desprinde de pământ și zboară peste viroagă. E în aer vreme de trei sau patru secunde. Tipă, cu brațele întinse înainte, așteptându-se fie să ajungă dincolo în siguranță, fie săși găsească sfârșitul. Atinge solul și se rostogolește, oprindu-se la rădăcina unui copac uriaș. Zâmbește. Nu-i vine să creadă c-a reușit, că o să supraviețuiască. Nu vrea să fie văzut și știe că trebuie să se îndepărteze de ei, așa că se ridică. Va trebui să alerge iarăși.

Se întoarce spre junglă. Moment în care o mână enormă îi cuprinde gâtul. E săltat de la pământ. Se zbate, lovește cu picioarele, încearcă să se elibereze, dar știe că e zadarnic. Ar fi trebuit să se aștepte la asta, să știe că

sunt pe ambele părți, că, odată ce l-au descoperit, nu mai are scăpare. Mogadorianul îl ridică, astfel încât să-i poată vedea pieptul, să-i vadă amuleta agățată de gât, o amuletă pe care n-o pot purta decât el și cei asemenea lui. I-o smulge și o ascunde undeva, în haina lui lungă, neagră, și, când iese iarăși la iveală, mâna lui strânge sabia din metal alb, strălucitor. Băiatul se uită în ochii mogadorianului, negri, adânci, larg deschiși, lipsiți de orice emoție, și spune:

– Moștenirile sunt vii. Ceilalți se vor găsi unul cu altul și, când vor fi pregătiți, vă vor distruge.

Mogadorianul râde, răutăcios, batjocoritor. Ridică sabia, singura armă din univers ce poate spulbera vraja care l-a protejat până azi pe băiat și care va continua să-i protejeze pe ceilalți. Lama ia foc, e învăluită de o flacăra argintie când se înalță către cer, de parcă ar prinde viață, simțindu-și menirea și schimonosindu-se în așteptare. Și cade, un arc de lumină accelerând prin întunecimea junglei, și băiatul încă mai crede că o parte din el va supraviețui, că va reuși să se întoarcă acasă. Închide ochii chiar înainte de lovitura sabiei. Și apoi se termină totul.

La început am fost nouă. Am plecat când eram mici, aproape prea mici ca să ne-aducem aminte.

Aproape.

Mi s-a povestit că se cutremura pământul, că lumina și exploziile umpleau cerul. Ne aflam în acea perioadă de două săptămâni în care ambele luni atârână de o parte și de alta a orizontului. Era la vreme de sărbătoare și exploziile au fost luate mai întâi drept focuri de artificii. Ceea ce nu erau. Era cald, lângă apă se simțea o adiere blândă. Întotdeauna mi se vorbește despre vreme. Era cald. Vântul nu era decât o adiere. N-am înțeles niciodată ce importanță are asta.

Cea mai vie amintire a mea din ziua aceea e înfățișarea bunicii. Era înnebunită, era tristă. Avea lacrimi în ochi. Bunicul stătea chiar alături de ea. Îmi amintesc cum adunau ochelarii lui lumina de pe cer. Au fost îmbrățișări. Amândoi au rostit mai multe cuvinte. Nu-mi amintesc cuvintele acelea. Nimic nu-mi mai bântuie mintea într-o asemenea măsură.

A fost nevoie de un an ca s-ajungem aici. Când am sosit, eu aveam cinci ani. Trebuia să ne lăsăm absorbiți de această cultură înainte de a ne întoarce pe Lorien, atunci când o să poată susține iarăși viața. Noi, cei nouă, trebuia să ne împrăștiem, să ne descurcăm fiecare pe cont propriu. Nimeni nu știa pentru câtă vreme. Și încă nu știm. Niciunul dintre ceilalți nu știe unde mă află eu, iar eu nu știu unde sunt ei, sau cum arată acum. Așa ne protejăm, datorită vrăjii care a fost aruncată asupra noastră la plecare, care ne garantează că, atâta vreme cât suntem despărțiți, nu putem fi uciși decât în ordinea numerelor noastre. Vraja se rupe dacă ne adunăm.

Când unul dintre noi e găsit și ucis, toți cei rămași în viață se trezesc cu câte o cicatrice în jurul gleznei drepte. Iar pe glezna stângă avem cu toții câte o altă cicatrice, copia fidelă a amuletei purtate de fiecare dintre noi, pe care am dobândit-o în timp ce se rostea vraja lorică. Cicatricile circulare

sunt o altă parte a vrăjii. Un sistem de avertizare, ca să știm care e situația noastră în raport cu ceilalți, ca să ne dăm seama când urmează să vină după noi. Prima cicatrice și-a făcut apariția când aveam nouă ani. M-a sculat din somn, arzându-mi-se în carne. Atunci locuiam în Arizona, într-un mic orașel de graniță, lângă Mexic. Mam trezit țipând în toiul nopții, torturat de durere, privindu-mi îngrozit carnea care ardea, formând cicatricea. A fost primul semn că mogadorienii găsiseră în cele din urmă Pământul, primul semn că ne aflam în pericol. Până să-mi apară cicatricea, ajunseseam aproape să mă conving că amintirile mele nu erau reale, că tot ce-mi povestise Henri nu era adevărat. În doream să fiu un copil obișnuit, care ducea o viață obișnuită, dar în clipa aceea am știut, mai presus de orice îndoială și nemaivând ce să pun în discuție, că nu era așa. A doua zi ne-am mutat în Minnesota.

Cu a doua cicatrice m-am pomenit la doisprezece ani. Eram la școală, în Colorado, luam parte la un concurs de ortografie. Imediat ce a început durerea, am știut ce se întâmpla, ce se întâmplase cu Numărul Doi. Durerea era o adevărată tortură, dar, de data asta, suportabilă. Aș fi rămas pe scenă, dar șosea mia luat foc din cauza temperaturii ridicate. Profesorul care conducea concursul m-a stropit cu un extingtor și s-a grăbit să mă trimită la spital. Doctorul de la urgență mi-a văzut prima cicatrice și a chemat poliția. Când a sosit Henri, l-au amenințat că-l arestează pentru maltratare de minori. Dar, fiindcă nu se afla nicidecum în apropierea mea la apariția celei de a doua cicatrice, s-au văzut nevoiți să-i dea drumul. Ne-am urcat în mașină și am plecat, de data asta în Maine. Am lăsat în urmă tot ce aveam, cu excepția Cufărului Loric, pe care Henri îl ia cu noi la fiecare mutare. Până atunci o făcuse de douăzeci și unu de ori.

A treia cicatrice mi-a apărut acum o oră. Eram pe o barcă-ponton. Barca părinților celui mai popular copil din școală, pe care se gândise, fără știrea lor, să organizeze o petrecere. Până atunci nu mai fusesem niciodată invitat la vreuna dintre petrecerile colegilor mei. Mă ținusem întotdeauna

deoparte, fiindcă știam că aș fi putut fi nevoit să plec în orice clipă. Dar în ultimii doi ani a fost liniște, și Henri n-a văzut la știri nimic care i-ar fi putut conduce pe mogadorieni la unul dintre noi sau care ne-ar fi putut determina să intrăm în alertă din cauza prezenței lor. Așa că m-am împrietenit cu doi colegi și unul dintre ei mi-a făcut cunoștință cu puștiul care dădea petrecerea. Ne-am întâlnit cu toții pe doc. Acolo erau trei lăzi frigorifice, ceva muzică și fete pe care la admirasem de la distanță, dar căroră nu le vorbisem niciodată, deși mi-aș fi dorit-o. Ne-am desprins de doc și am ieșit la opt sute de metri în largul golfului Mexic. Stăteam pe marginea pontonului, cu picioarele în apă, discutând cu o fată drăguță, cu păr închis la culoare și ochi albaștri, pe nume Tara, când am simțit că începe. Apa din jur a dat în clocot și partea de jos a piciorului meu a prins să strălucească în timp ce mi se întipărea cicatricea. Al treilea simbol lorien, al treilea avertisment. Tara a început să țipe și în jurul nostru s-a adunat tot mai multă lume. Știam că nu le puteam da nicio explicație. Și că trebuia să plecăm imediat.

Miza era acum mai mare. Îl găsiseră pe Numărul Trei, indiferent cine o fi fost, băiat sau fată, și Numărul Trei murise. Așa că am liniștit-o pe Tara, am sărutat-o pe obraz, i-am spus că mă bucuram că o cunoscusem și că speram să aibă parte de o viață lungă și frumoasă. Am sărit de pe marginea bărcii și am înotat cât de repede am putut, tot timpul pe sub apă, cu excepția unei singure guri de aer, pe care am luat-o pe la jumătatea drumului, până ce am ajuns la mal. Am ales paralel cu autostrada, dar dincolo de linia copacilor, mișcându-mă la fel de repede ca oricare dintre mașini. Când am ajuns acasă, Henri stătea în fața grupului de scanere radio și de monitoare de care se folosea ca să afle știrile din întreaga lume și ca să fie la curent cu activitatea poliției din zonă. Și-a dat seama fără să fie nevoie să spun vreun cuvânt, deși mi-a ridicat cracul ud al pantalonilor ca să-mi vadă cicatricile.

La început am fost nouă.

Trei au dispărut, sunt morți.

Am mai rămas șase.

Ne vânează, nu se vor opri înainte de a ne ucide pe toți.

Eu sunt Numărul Patru.

Știu că sunt următorul.

2

Stau în mijlocul aleii și mă uit în sus, către casă. E de un roz-deschis, aproape ca glazura prăjiturilor, și e plasată la trei metri deasupra solului, pe stâlpi de lemn. În față se leagănă crengile unui palmier. Digul din spate se întinde în golful Mexic, pe douăzeci de metri. Dacă locuința ar fi fost cu un kilometru și jumătate mai spre sud, digul ar fi pătruns în oceanul Atlantic.

Henri iese din casă aducând ultimele cutii, dintre care unele nici măcar n-au fost desfăcute după ultima noastră mutare. Încuie ușa, apoi pune cheile în fanta pentru corespondență de alături. E două noaptea. Henri poartă un șort kaki și o cămașă polo neagră. E foarte bronzat și figura lui nebărbierită pare deprimată. Și el e trist fiindcă plecăm. Aruncă ultimele cutii în partea din spate a camionetei, alături de restul lucrurilor noastre.

— Asta e, zice el.

Dau din cap. Privim lung casa și ascultăm adierea vântului printre frunzele palmierului. Eu țin în mână o pungă cu frunze de țelină.

— O să-mi lipsească locul ăsta, spun. Mai mult decât celelalte.

— Și mie.

— A sosit momentul incinerării?

— Da. O faci tu sau vrei s-o fac eu?

— O fac eu.

Henri își scoate portofelul și îl lasă să cadă pe pământ. Îl scot pe-al meu și fac același lucru. El se duce la camionetă și se întoarce cu pașapoartele noastre, cu certificatele de naștere, cu cardurile de asigurări sociale, cu carnetele de cecuri, cu cardurile de credit și cu cele bancare și le aruncă jos. Toate documentele și tot ce ține de identitățile noastre din locul ăsta, toate false, confecționate. Eu înșfac din camionetă mica noastră canistră cu benzină pentru urgențe. O vărs peste teancul minuscul. Actualul meu nume e Daniel Jones. Susțin că m-am născut în

California și m-am mutat aici din cauza postului ocupat de tata, ca programator de computere. Daniel Jones e gata să dispară. Aprind un chibrit, îl las să cadă și mormanul ia foc. Încă una dintre viețile mele, încheiată și ea. Stau lângă Henri și privim flăcările, ca întotdeauna. *Pa, Daniel, mă gândesc, mi-a făcut plăcere să te cunosc.* După ce focul mistuie totul, Henri mă cercetează din priviri.

— Trebuie să plecăm.

— Știu.

— Insulele astea n-au fost niciodată un loc sigur. E prea greu să le părăsești în grabă, prea greu să scapi de aici cu fuga. A fost o prostie din partea noastră să venim încoace.

Dau din cap. Are dreptate și eu o știu. Dar tot nu mă trage inima să plec. Am venit în locul ăsta fiindcă așa am vrut eu, iar Henri m-a lăsat pentru prima oară pe mine să decid unde mergem. Suntem aici de nouă luni și e cea mai îndelungată perioadă de timp petrecută în același loc de când am plecat de pe Lorient. O să-mi lipsească soarele și căldura. O să-mi lipsească șopârla geko care mă privea de pe zid în fiecare dimineață, în timp ce luam micul dejun. Deși în sudul Floridei sunt literalmente milioane de astfel șopârle, jur că asta se ține după mine până la școală și pare să fie oriunde mă duc eu. O să-mi lipsească furtunile cu tunete care par să înceapă din senin, liniștea și nemișcarea care domnesc pretutindeni în zorii zilei, cu ore

Înainte de apariția rândunelelor-demare. Or să-mi lipsească delfinii pe care-i hrănesc uneori după apusul soarelui. O să-mi lipsească până și mirosul de sulf al algelor putrede de pe țărm, felul în care ne umple casa și ne pătrunde noaptea în vise.

— Scapă de țelină, eu o să te-aștept în camionetă, spune Henri. Și gata, e timpul.

Intru în crângul din dreapta mașinii. Trei cerbi sunt deja în așteptare. Le arunc la picioare punga cu țelină, mă aplec și îi mângâi pe toți, pe rând. Mă lasă să o fac, a trecut mult timp de când nu se mai sperie. Unul își saltă capul și se uită la mine. Ochii întunecați, lipsiți de orice expresie, care îmi întorc privirea. Am aproape senzația că îmi împărtășește ceva. Un tremur îmi străbate șira spinării. El lasă capul în jos și continuă să mănânce.

— Noroc, micii mei prieteni, le urez, o iau spre camionetă și mă urc pe locul pasagerului.

Ne uităm în oglinzile laterale, la casa noastră care pare din ce în ce mai mică, până când dispare după ce Henri intră pe șoseaua principală. E sâmbătă. Mă întreb ce s-o fi întâmplând la petrecere în lipsa mea. Ce-or fi spunând despre felul în care am plecat și ce vor spune luni, când n-o să apar la școală. Aș vrea sămi fi putut lua rămas-bun. Dintre toți cunoscuții mei de aici, n-o să mai revăd niciodată pe nimeni. N-o să mai stau niciodată de vorbă cu niciunul dintre ei. Iar ei nu vor ști niciodată ce sunt și de ce am plecat. Probabil că după câteva luni, sau numai după câteva săptămâni, niciunul n-o să se mai gândească vreodată la mine.

Înainte de a intra pe autostradă, Henri oprește să facă plinul. În timp ce manevrează pompa, încep să mă uit prin atlasul pe care-l ține la mijlocul banchetei. Îl avem chiar de când am sosit pe planeta asta. E plin de linii trase către și dinspre toate locurile în care am locuit vreodată. În momentul de față, liniile se încrucișează pe întreaga suprafață a Statelor Unite. Știm că ar trebui să scăpăm de el, dar e realmente singura amintire din timpul vieții noastre în comun pe care o avem. Oamenii obișnuiți au fotografii, și

înregistrări video, și jurnale; noi avem atlasul. Îl ridic, arunc o privire și văd că Henri a tras o nouă linie, din Florida până în Ohio. Când mă gândesc la Ohio, mă gândesc la vaci, la porumb și la oameni cumsecade. Știu că pe plăcuțele de înmatriculare scrie INIMA

TUTUROR LUCRURILOR. Habar n-am ce se înțelege prin toate lucrurile, dar presupun c-o să aflu.

Henri revine în camionetă. A cumpărat două sticle de apă minerală și o pungă cu chipsuri. Demarează și se îndreaptă spre U.S. 1, care o să ne ducă spre nord. Întinde mâna după atlas.

— Crezi că-n Ohio or fi fiind oameni? glumesc eu.

El chicotește.

— Îmi imaginez că sunt câțiva. Și s-ar putea chiars-avem noroc și să găsim acolo mașini și televizoare.

Dau din cap. Poate n-o să fie chiar atât de rău precum îmi închipui.

— Cum ți se pare numele John Smith? îl întreb.

— Pe ăsta l-ai ales?

— Cred că da, spun. Până acum n-am mai fost niciodată nici John, nici Smith.

— Un nume mai comun decât ăsta nici că se poate găsi. Aș putea spune că sunt încântat de cunoștință, domnule Smith.

Zâmbesc.

— Da, cred că-mi place „John Smith“.

— O să fac actele la prima oprire.

După încă un kilometru și jumătate nu mai suntem pe insulă, străbatem podul. Apa trece pe sub noi. E liniștită și lumina lunii licărește pe valurile minuscule, așternându-le falduri albe pe creste. În dreapta e oceanul, în stânga e golful; în esență, e aceeași apă, dar poartă două nume diferite. Simt nevoia să plâng, dar n-o fac. Nu neapărat fiindcă mă

Întristează plecarea din Florida, dar am obosit să tot fug, am obosit să-mi tot inventez câte un nume nou din șase în șase luni. Am obosit să tot schimb casele și școlile. Mă întreb dacă vom putea vreodată să ne oprim.

Facem o pauză ca să cumpărăm mâncare, benzină și telefoane noi. Intrăm într-un popas pentru camioane, unde luăm chiftele și spaghete cu brânză, unul dintre puținele lucruri despre care Henri recunoaște că sunt mai bune decât tot ce aveam pe Lorien. În timp ce mâncăm, confecționează pe laptopul lui acte noi, cu noile noastre nume. O să le scoatem la imprimantă la sosire și, din câte o să știe toată lumea, o să fim cei care vom pretinde că suntem.

- Ești sigur în privința lui John Smith? mă întrebă.
- Da.
- Te-ai născut în Tuscaloosa, Alabama.

Râd.

- Cum de ți-a venit ideea asta?

El zâmbește și arată cu o înclinare a capului către cele două femei așezate cu câteva separeuri mai încolo. Amândouă sunt extrem de sexy. Pe tricoul uneia dintre ele scrie: O FACEM MAI BINE ÎN

TUSCALOOSA.

- Și ăsta va fi următorul loc unde-o să mergem, zice el.
- Oricât de ciudat ar suna, sper c-o să stăm mult în Ohio.
- Nu mai spune. Îți place ideea cu Ohio?
- Îmi place ideea de a-mi face câțiva prieteni, dea merge la aceeași școală mai mult de câteva luni, de a avea poate o viață adevărată. Am început s-o am în Florida. A fost extraordinar, și asta pentru prima dată de când suntem pe Pământ. M-am simțit aproape normal. Vreau să-mi găsesc un loc și să rămân într-un loc. Henri pare să cadă pe gânduri.

— Te-ai uitat azi la cicatricile tale?

— Nu, de ce?

— Pentru că aici nu e vorba de tine. E vorba despre supraviețuirea speciei noastre, care-a fost distrusă aproape în întregime, și despre menținerea ta în viață. De fiecare dată când moare unul dintre noi – de fiecare dată când moare unul dintre voi, din garzi, ni se diminuează șansele. Tu ești Numărul Patru; ești următorul din șir. Ești vânat de-o întreagă specie de brute ucigașe. Plecăm la primul semn de pericol și nam de gând la stau la discuții cu tine pe tema asta.

Henri conduce pe toată durata drumului. Cu tot cu popasuri și cu confecționarea noilor acte, durează în jur de treizeci de ore. Eu îmi trec vremea moțâind sau concentrându-mă asupra jocurilor video. În cele mai multe devin foarte repede expert, mulțumită reflexelor mele. Cel mai îndelungat timp de care am avut nevoie ca să-l câștig pe oricare dintre ele n-a depășit o zi. Prefer jocurile cu războaie cu extratereștri și cu lupte în spațiu. Îmi imaginez că m-am întors pe Lorien, că mă lupt cu mogadorienii, că îiucid, că îi transform în cenușă. Lui Henri i se pare bizar și încearcă să-mi taie elanul. Spune că trebuie să trăim în lumea reală, unde războiul și moartea sunt adevărate, nu imagine. Termin ultimul joc și îmi ridic privirea. M-am săturat de atâta stat în camionetă. Ceasul din bord arată 7.58.

Casc, mă frec la ochi.

— Cât mai avem?

— Aproape c-am ajuns, spune Henri.

S-a întunecat, dar către vest se întrevede o strălucire palidă. Trecem pe lângă ferme cu cai și vite, apoi pe lângă câmpii golașe, iar dincolo de toate acestea sunt numai copaci, cât vezi cu ochii. E exact ce și-a dorit Henri, un loc liniștit, unde să trecem neobservați. O dată pe săptămână răscolește

internetul, vreme de câte șase, șapte sau opt ore, actualizând o listă de case disponibile, din întreaga țară, care se potrivesc criteriilor sale: trebuie să fie izolate, în mediul rural, disponibile imediat. Mi-a spus c-a fost nevoie de patru încercări – un telefon în South Dakota, unul în New Mexico, unul în Arkansas – până când a reușit să închirieze casa în care-o să locuim de acum înainte. Câteva minute mai târziu, vedem luminile răsfirate care anunță existența unei localități. Treceam pe lângă un panou pe care scrie:

BINE AȚI VENIT ÎN PARADISE, OHIO
POPULAȚIE 5 243

— Uau, fac eu. Orașul ăsta e chiar mai mic decât cel în care am stat în Montana.

Henri îmi zâmbește.

— Ce crezi că se-nțelege prin paradis?

— Vaci, poate? Sperietori de ciori?

Trecem pe lângă o stație veche de benzină, pe lângă o spălătorie de mașini, pe lângă un cimitir. Pe urmă încep casele, case șindrilitate, plasate cam la nouă metri distanță una de alta. Majoritatea ferestrelor sunt împodobite pentru Halloween. Curțile mici sunt străbătute de câte o alee asfaltată care duce spre ușa din față. În centrul orașului e un sens giratoriu, având în mijloc statuia unui bărbat călare, cu o sabie în mână. Henri oprește. O privim amândoi și râdem, fiindcă sperăm că pe aici nu apare niciodată nimeni altcineva înarmat cu o sabie. Henri continuă să ocolească rondul și, în acest timp, sistemul GPS de la bord ne anunță către trebuie să virăm. Ne îndreptăm spre vest, către ieșirea din oraș.

Parcurgem mai bine de șase kilometri înainte de a o lua spre stânga, intrând pe un drum prunduit, și trecem pe lângă un câmp deschis, de pe care s-a strâns recolta și care e probabil plin de porumb în timpul verii, apoi

printr-o pădure ce se întinde cam pe un kilometru și jumătate. Și pe urmă o descoperim, ascunsă în buruienile înalte – o căsuță poștală argintie, mâncată de rugină, pe care scrie, cu litere negre, OLD MILL RD, 17.

— Cea mai apropiată casă e la trei kilometri distanță, spune Henri, intrând pe terenul proprietății.

Buruienile au năpădit aleea pietruită, presărată cu gropi pline cu apă de un maroniu-roșcat. El oprește camioneta, apoi îi amuțește și motorul.

— A cui e mașina asta? întreb, arătând cu capul către automobilul negru de teren în spatele căruia a parcat Henri.

— Presupun că a agentului imobiliar.

Silueta casei se profilează printre copaci. În întunericul de acolo are ceva sinistru, ca și cum ultimii ei ocupanți, indiferent cine or fi fost, ar fi părăsit-o îngroziți, sau ar fi fost forțați să plece, sau ar fi fugit în grabă. Cobor din camionetă. Motorul scoate un ticăit și simt căldura pe care o radiază în timp ce se răcește. Îmi înșfac geanta de pe scaun și rămân acolo, în picioare, cu ea în mână.

— Ce părere ai? mă întreabă Henri.

Casa are un singur nivel și e placată cu lemn. Cea mai mare parte a vopselei albe s-a cojit. Una dintre ferestrele din față e spartă. Acoperișul e din țigla neagră, care pare deformată și sfărâmicioasă. Trei trepte de lemn urcă spre o verandă mică, plină de scaune șubrezite. Curtea e lunguiață și neîngrijită. A trecut multă vreme de când n-a mai tuns nimeni iarba.

— Seamănă a paradis, spun.

Ne îndreptăm spre casă împreună. Când suntem pe punctul de a intra, pe ușă iese o blondă îmbrăcată cu gust, de vârsta lui Henri. Poartă costum, în stilul femeilor de afaceri, și ține în mână un clipboard și un dosar; are un BlackBerry prins de betelia fustei.

Zâmbește.

— Domnul Smith?

— Da, răspunde Henri.

— Sunt Annie Hart, agenta de la Paradise Realty. Am vorbit la telefon. Am încercat să vă sun mai devreme, dar se pare că mobilul dumneavoastră a fost închis.

— Da, exact. Din nefericire, mi s-a descărcat bateria pe drum.

— Ah, detest când se întâmplă așa ceva, spune ea, după care vine spre noi și îi strânge mâna lui Henri.

Mă întrebă cum mă numesc și îmi rostesc numele, deși sunt tentat, ca de obicei, să spun pur și simplu „Patru“. În timp ce Henri semnează contractul, mă întrebă câți ani am și îmi povestește că fiica ei e cam de vârsta mea și învață la liceul din localitate. E o fire foarte caldă, prietenoasă, și se vede că îi place foarte mult să stea de vorbă. Henri îi înapoiază contractul și intrăm toți trei în casă.

Înăuntru, majoritatea obiectelor de mobilier sunt acoperite cu cearșafuri albe. Pe celelalte s-a așternut un strat gros de praf și de insecte moarte. Jaluzelele par sfărâmicioase la atingere, iar pereții sunt acoperiți cu lambriuri ieftine, din placaj. Există două dormitoare, o bucătărie de dimensiuni modeste, cu linoleum de culoarea lămâilor verzi, o baie. Camera de zi e mare, dreptunghiulară, și se află în partea din față a casei. În colțul opus e un șemineu. Străbat camera și îmi arunc geanta pe patul din camera cea mai mică. Pe perete e un poster imens, decolorat, cu un jucător de fotbal în echipament de un portocaliu strălucitor. Tocmai pasează și se pare că e pe punctul să fie strivit de un tip masiv, în echipament negru cu auriu. Dedesubt scrie BERNIE KOSAR, FUNDAȘ, CLEVELAND BROWNS.

— Vino să-ți iei rămas-bun de la doamna Hart, strigă Henri, din camera de zi.

Femeia stă în pragul ușii, lângă el. Îmi spune că ar fi bine s-o caut pe fiica ei la școală, că ne-am putea împrieteni. Zâmbesc și răspund că da, mi-ar face plăcere. După ce pleacă, începem să descărcăm imediat pachetele din camionetă. În funcție de cât de repede părăsim un loc, călătorim fie aproape fără bagaje – ceea ce înseamnă că n-avem decât hainele de pe noi, laptopul lui Henri și Cufărul Loric, cu incrustațiile lui complicate –, fie luându-ne câteva lucruri – de obicei computerele suplimentare ale lui Henri și echipamentele folosite ca să stabilească un perimetru de siguranță și ca să caute pe web știri și evenimente care ar putea avea legătură cu noi. De data asta am adus Cufărul, două computere de mare putere, patru monitoare TV și patru camere de luat vederi. Avem și câteva haine, deși foarte puține dintre cele pe care le-am purtat în Florida sunt potrivite pentru viața în Ohio. Henri pune Cufărul în camera lui, apoi ne chinuim să cărăm toate echipamentele în pivniță, unde o să le aranjeze astfel încât să nu le vadă niciun musafir. Odată ce e totul înăuntru, începem să amplasăm camerele și să deschidem monitoarele.

— N-o să avem internet până dimineață. Dar, dacă vrei să te duci mâine la școală, pot să-ți printez toate actele.

— Dacă stau acasă, trebuie să te-ajut să faci curății să termini instalarea?

— Da.

— O să mă duc la școală, spun.

— Atunci ar fi indicat să dormi bine în noaptea asta.

O nouă identitate, o nouă școală. Nu mai știu câte au fost de-a lungul anilor. Cincisprezece? Douăzeci? Întotdeauna un oraș mic, întotdeauna o școală mică, întotdeauna aceeași rutină. Elevii noi atrag atenția. Uneori pun la îndoială strategia noastră de a ne infiltra în orașe mici, fiindcă e greu, ba chiar aproape imposibil să treci neobservat. Însă știu că Henri are dreptate: și pentru ei e imposibil să scape neremarcați.

Școala e la aproape cinci kilometri distanță de casa noastră. Henri mă duce dimineață cu mașina. E mai mică decât majoritatea celorlalte școli la care am fost și clădirea n-are absolut nimic impresionant, e cu un singur nivel, lungă și scundă. Pe exterior, lângă ușa din față, există o pictură murală, reprezentând un pirat cu un cuțit în dinți.

— Prin urmare, acum ești pirat? aud lângă mine vocea lui Henri.

— Așa s-ar părea, răspund.

— Știi ce-ai de făcut, zice el.

— Nu sunt novice.

— Nu-ți arăta inteligența. Te vor detesta pentru

asta.

— Nici prin gând nu mi-a trecut.

— Nu ieși în evidență, nu atrage prea mult atenția.

— Nu mai mult decât o muscă de pe perete.

— Și nu răni pe nimeni. Ești mult mai puternic decât ei.

— Știu.

— Și, cel mai important, fii întotdeauna pregătit. Gata să pleci în urma unei înștiințări de moment. Ce-ai în geantă?

— Fructe uscate și nuci, pentru cinci zile. Șosetede schimb și lenjerie de corp termică. Haină de ploaie. Un GPS de mână. Un stilou în care se ascunde un cuțit.

— O ții cu tine tot timpul. Henri respiră adânc. Șifii atent la semne. Moștenirile tale își pot face apariția în orice clipă. Ascunde-le cu orice preț și sună-mă imediat.

— Știu, Henri.

— În orice clipă, John, repetă el. Dacă-ncep să-ți dispară degetele, dacă-ncepi să levitezi sau să tremuri foarte tare, dacă-ți pierzi controlul mușchilor sau dacăncepi să auzi voci, deși nu vorbește nimeni. Mă suni la cel mai mic semn.

Bat cu palma în geantă.

— Am telefonul aici.

— O să te-aștept în locul ăsta după ore. Baftă, puștiule, îmi spune.

Îi zâmbesc. Are cincizeci de ani, ceea ce înseamnă că avea patruzeci când am sosit aici. Datorită vârstei, tranziția a fost mai dificilă. Încă mai vorbește cu un puternic accent loric, care e confundat adesea cu cel franțuzesc. A fost o explicație bună la început, așa că și-a spus Henri, un nume căruia i-a rămas fidel de atunci, schimbându-și-l doar pe cel de familie, ca să fie același cu al meu.

— Mă duc să preiau conducerea școlii, zic eu.

— Fii îndurător.

Mă îndrept spre clădire. Așa cum se întâmplă în majoritatea liceelor, afară își pierd vremea o mulțime de elevi. Sunt împărțiți în găști, sportivii și majoretele, copiii din orchestră, cu instrumentele lor, tocilarii cu ochelarii lor, cu manualele și BlackBerry-urile, fumătorii de marijuana retrași deoparte, ignorând existența oricui altcuiva. Un puștan deșirat, cu ochelari

cu lentile groase, stă de unul singur. Poartă un tricou negru, cu inscripția NASA, și blugi, și e imposibil să cântărească mai mult de patruzeci și cinci de kilograme. Are un telescop de mână și studiază cerul, care e în cea mai mare parte ascuns de nori. Remarc o fată care face fotografii, trecând cu ușurință de la un grup la altul. E șocant de frumoasă, cu părul blond căzându-i drept până la umeri, cu pielea de culoarea fildeșului, pomeți înalți și ochi de un albastru pastelat. Toată lumea pare s-o cunoască și o salută, și nimeni nu obiectează când e fotografiat.

Mă zărește, îmi adresează un zâmbet și îmi face cu mâna. Mă întreb de ce și mă întorc, mă uit dacă e cineva în spatele meu. Văd doi copii care discută despre tema de la matematică, și pe nimeni altcineva. Fata se îndreaptă spre mine, surâzând. N-am mai văzut niciodată o fată atât de frumoasă, cu atât mai puțin nam vorbit cu vreuna și cu siguranță nu mi-a mai zâmbit niciuna, făcându-mi cu mâna de parcă am fi prieteni. Devin imediat nervos și încep să roșesc. Dar sunt și suspicios, așa cum am fost învățat să fiu. Când ajunge mai aproape, își ridică aparatul de fotografiat și începe să mă pozeze. Îmi ridic mâinile, ascunzându-mi fața.

Ea lasă aparatul în jos și zâmbește.

— Nu fi timid.

— Nu sunt. Încercam doar să-ți protejez lentilele.

Fața mea ți le-ar putea sparge.

Ea râde.

— E posibil, dacă te mai încrunți așa. Încearcă un zâmbet.

Schițez un surâs. Sunt atât de agitat, încât am impresia c-o să explodez. Îmi simt gâtul arzând și mâinile încălzindu-se.

— Țsta nu e un zâmbet adevărat, mă tachineazăea. Pentru un zâmbet e nevoie să-ți arăți dinții.

Zâmbesc larg și ea face fotografii. De obicei nu-i permit nimănui să mă fotografieze. Dacă sfârșesc prin a ajunge pe internet sau în vreun ziar, aş putea fi găsit cu mult mai multă ușurință. În cele două dăți când s-a întâmplat, Henri a fost furios, a reușit să pună mâna pe poze și le-a distrus. Dacă ar ști că fac asta acum, aş încurca-o urât de tot. Însă nu mă pot abține – fata e atât de frumoasă, atât de fascinantă. În timp ce mă fotografiază, un câine vine spre mine în fugă. E un copoi cu urechile cafenii atârând, cu labele și pieptul

albe și cu restul trupului zvelt de culoare neagră. E slab și murdar, pare să fie vagabond. Se freacă de picioarele mele, chelălăie, încearcă să-mi atragă atenția. Fata e de părere că e drăguț și mă pune să îngenunchez, vrea să ne fotografieze împreună. Animalul pleacă la prima tentativă. Se îndepărtează tot mai mult la fiecare nouă încercare. Ea renunță în cele din urmă și-mi mai face mie câteva poze. Câinele se așază la vreo zece metri distanță și se uită la noi.

- Îl știi pe cățelul ăsta? mă întreabă ea.
- Nu l-am mai văzut niciodată până acum.
- Te place, cu siguranță. Ești John, nu-i așa?

Îmi întinde mâna.

- Da, răspund. De unde știi?
- Sunt Sarah Hart. Mama e agentul vostru imobiliar.

Mi-a spus c-o să vii probabil la școală începând de azi și că ar trebui să mă uit după tine. Ești singurul elev nou care-și putea face apariția. Râd.

- Da, am cunoscut-o pe mama ta. A fost foarte amabilă.
- Ai de gând să-mi strângi mâna?

Continuă să mi-o întindă. Zâmbesc și i-o iau, și e, literalmente, cea mai plăcută senzație pe care-am avut vreodată.

— Uau, face ea.

— Ce e?

— Mâna ta pare fierbinte. Cu-adevărat fierbinte, ca și cum ai avea febră, sau cam așa ceva.

— Nu cred că am.

Ea îmi dă drumul.

— Poate ai pur și simplu sânge mai cald.

— Da, poate.

Se aude sunetul îndepărtat al unui clopoțel și Sarah mă lămurește că e o avertizare. Avem la dispoziție cinci minute ca să intrăm în clase. Ne spunem la revedere și o privesc îndepărtându-se. O clipă mai târziu, ceva mă lovește peste umăr, din spate. Mă întorc și pe lângă mine trec în grabă câțiva fotbaliști, cu toții în jachete cu monograma școlii. Unul mă privește cu răutate și îmi dau seama că m-a lovit cu geanta din spate. Mă îndoiesc că a fost un accident și mă iau după ei. Știu că n-o să fac nimic, deși așa putea. Pur și simplu nu-mi plac bătăușii. În timp ce îi urmăresc, puștiul cu tricou NASA merge alături de mine.

— Se vede că ești nou, așa c-o să te pun la curent, zice el.

— Cu ce? îl întreb.

— Țasta e Mark James. Pe-aici e considerat cineva. Taică-său e șeriful orașului și el e vedeta echipei de fotbal. A ieșit o vreme cu Sarah, când era majoretă, dar ea nu se mai ține de așa ceva și i-a dat papucii. El n-a reușit să treacă peste asta. În locul tău, aș sta deoparte.

— Mulțumesc.

Puștiul se îndepărtează în grabă. Eu găsesc drumul către biroul directorului, ca să mă înscriu la cursuri și să le pot începe. Mă întorc și mă uit după câine, să văd dacă mai e pe-acolo. Este, mă privește din același loc.

Directorul se numește Harris. E gras și aproape chel, cu excepția câtorva fire lungi de păr din spate și de pe tâmple. Pântecul îi trece peste curea. Are ochii mici, ca niște mărgelă, așezați prea aproape unul de altul. Îmi zâmbește larg din spatele biroului, și zâmbetul pare să-i înghită ochii.

— Vasăzică ești în anul doi și vii din Santa Fe? măîntreabă el.

Dau din cap și spun da, deși n-am ajuns niciodată nu doar în Santa Fe, ci nici măcar în New Mexico. E o minciună, pur și simplu ca să mi se piardă urma.

— Asta explică de ce ești bronzat. Ce te-aduce în Ohio?

— Profesia tatei.

Henri nu e tatăl meu, dar spun întotdeauna că e, ca să înlătur suspiciunile. De fapt e protectorul meu, sau mai degrabă ceea ce se înțelege pe Pământ printrun tutore. Lorien avea două tipuri de locuitori, deținătorii Moștenirilor, sau ai puterilor, acestea fiind extrem de variate, orice între invizibilitate și citirea gândurilor, între capacitatea de a zbura și utilizarea unor forțe ale naturii, cum sunt focul, vântul sau fulgerul. Celor care primesc Moștenirile li se spune garzi, iar cei care nu le au se numesc cêpani, sau protectori. Eu fac parte din Garde, Henri e cêpan. Fiecărui garde i se repartizează un cêpan, de la o vârstă foarte fragedă. Cêpanii ne ajută să înțelegem istoria planetei noastre și să ne dezvoltăm puterile. Cêpan și Garde – un grup care să conducă planeta și un altul care s-o apere.

Domnul Harris dă din cap.

— Și cu ce se ocupă tatăl tău?

— E scriitor. A vrut să locuim într-un oraș mic șiliniștit ca să ducă la bun sfârșit ceea ce-a început, spun eu povestea standard, acoperirea noastră obișnuită.

Domnul Harris dă iarăși din cap și își mijește ochii.

— Pari un tânăr voinic. Intenționezi să faci sportaici?

— Aș vrea să pot. Sufăr de astm, domnule, răspund, oferindu-i scuza pe care o folosesc de obicei pentru evitarea oricărei situații în care mi-aș putea trăda puterea și rapiditatea.

— Îmi pare rău să aflu asta. Suntem întotdeauna încăutare de sportivi care ar putea intra în echipa de fotbal, zice el, și aruncă o privire către stelajul fixat de perete, deasupra căruia tronează o cupă obținută cu un an în urmă, conform datei inscripționate pe ea. Am câștigat Liga Pioneer, adaugă, radiind de mândrie.

Întinde mâna și scoate două coli de hârtie din cartoteca aflată în spatele biroului său, apoi mi le înmânează. Prima e orarul meu de elev, cu câteva rubrici libere. A doua e o listă cu disciplinele opționale. Îmi aleg cursurile, fac completările și îi înapoiez totul. El îmi face un soi de prezentare, și mi se pare că vorbește ore întregi, trecând în revistă fiecare pagină din ghidul elevului cu lux de amănunte. Se aude un sunet de clopoțel, apoi un altul. Când termină în sfârșit, vrea să știe dacă am întrebări. Îi spun că nu.

— Excelent. A mai rămas jumătate din ora a doua, și ai ales astronomia, cu doamna Burton. E o profesoară excepțională, una dintre cele mai bune din școala noastră. A câștigat un premiu statal, care i-a fost înmânat chiar de guvernator.

— Extraordinar, comentez eu.

Domnul Harris se chinuie să se elibereze din strânsoarea propriului scaun, apoi părăsim amândoi biroul și o pornim de-a lungul coridorului.

Pantofii lui lovesc cu zgomot podeaua ceruită de curând. Aerul miroase a vopsea proaspătă și a detergent. Pe pereți sunt înșiruite dulapuri. Multe sunt acoperite de bannere de susținere a echipei de fotbal. În toată clădirea nu pot fi mai mult de douăzeci de săli de clasă. Le număr în trecere.

— Am ajuns, spune domnul Harris.

Îmi întinde mâna. Eu i-o scutur.

— Suntem încântați să te-avem aici. Îmi place să mă gândesc la noi toți ca la o familie strâns unită. Îți urez cu plăcere bun venit în mijlocul ei.

— Vă mulțumesc, răspund.

Domnul Harris deschide ușa și își strecoară capul în clasă. Abia atunci îmi dau seama că sunt oarecum nervos, că mă cuprinde un soi de amețală. Îmi tremură piciorul drept; în golul stomacului meu e un roi de fluturi. Nu înțeleg de ce. Cu siguranță nu fiindcă urmează să intru la prima mea oră de clasă. Am făcut-o de prea multe ori ca să mai simt efectul emoțiilor. Respir adânc și încerc să scap de toate.

— Îmi cer scuze pentru întrerupere, doamnă Burton. Noul dumneavoastră elev e aici.

— Oh, minunat! Trimiteți-l înăuntru, spune ea, cuvocea pițigăiată de entuziasm.

Domnul Harris ține ușa deschisă și eu trec dincolo de ea. Clasa e un pătrat perfect în care se află vreo douăzeci și cinci de elevi așezați câte trei în bănci rectangulare, de dimensiunile unei mese de bucătărie. Toți ochii sunt ațintiți asupra mea. Le întorc privirea înainte de a mă uita la doamna Burton. Are în jur de șaiszeci de ani, poartă un pulover roz, de lână, și ochelari cu rame roșii, de plastic, prinși de un lăntșor care-i înconjoară gâtul. Zâmbește larg, și părul ei încărunțit e buclat. Am palmele asudate și simt că mi-a năvălit sângele în obraji. Sper că nu s-au înroșit.

Domnul Harris închide ușa.

— Cum te numești? mă întrebă ea.

Fiind atât de neliniștit, sunt cât pe ce să răspund „Daniel Jones“, dar îmi dau seama. Respir adânc și spun:

— John Smith.

— Excelent! Și de unde ești?

— Din Fl..., încep eu, dar mă controlez din nou înainte de a se forma cuvântul. ...Santa Fe.

— Clasă, să-l întâmpinăm cu căldură.

Toată lumea bate din palme. Doamna Burton îmi face semn cu capul, invitându-mă să mă așez pe locul liber din mijlocul încăperii, între alți doi elevi. Mă simt ușurat fiindcă nu-mi pune mai multe întrebări. Ea se întoarce cu spatele, îndreptându-se spre catedră, iar eu o pornesc pe intervalul dintre bănci, drept către Mark James, care stă la aceeași masă cu Sarah Hart. Când trec pe lângă el, întinde piciorul și-mi pune piedică. Mă dezzechilibrez, dar nu cad. Încăperea se umple de chicoteli. Doamna Burton se răsuțește brusc.

— Ce s-a-ntâmpat? întrebă.

Nu-i răspund, dar mă uit urât la Mark. În fiecare școală există unul, un tip dur, un bătaș, indiferent cum vreți să-i spuneți, dar niciunul n-a mai ieșit atât de repede la lumină. Are părul negru, plin de gel și aranjat cu grijă, astfel încât să curgă în toate direcțiile. Perciunii tunși perie, cu meticulozitate, i se aștern pe față ca o miriște. Sprâncene stufoase deasupra ochilor negri. După jacheta lui cu monograma școlii îmi dau seama că e în ultimul an, și îi văd numele brodat cu litere cursive, aurii, deasupra anului de absolvire. Ne privim în ochi și din clasă se înalță un murmur zeflemitor.

Mă uit spre locul meu, aflat la trei bănci distanță, apoi din nou la Mark. Dacă aș vrea, l-aș putea rupe literalmente în două. Aș putea să-l azvârl în districtul vecin. Dacă ar încerca să fugă cu o mașină, aș putea să

alerg mai repede decât ea și s-o așez în vârful unui copac. Dar, pe lângă faptul că reacția ar fi de-a dreptul exagerată, în minte îmi răsună cuvintele lui Henri: „Nu ieși în evidență, nu atrage prea mult atenția.” Știu că ar trebui să-i ascult sfatul și să ignor cele petrecute cu câteva clipe în urmă, așa cum am făcut întotdeauna până acum. La asta suntem buni, știm să ne pierdem în mediul înconjurător, să trăim în umbră. Dar mă simt ușor debusolat, cuprins de o vagă neliniște, și rostesc întrebarea înainte de a avea timp să mă gândesc de două ori:

— Vrei ceva?

Mark își ferește privirea, și-o rotește în jurul clasei, se foiește săltându-se de pe scaun, apoi se uită din nou la mine.

— Despre ce vorbești?

— Ți-ai întins piciorul în afară când am trecut. Și-ai dat peste mine în curte. M-am gândit că poate vrei ceva.

— Ce se petrece? Întreabă doamna Burton, din spatele meu.

O privesc peste umăr.

— Nimic, răspund. Și mă întorc spre Mark. Ei?

Își încleștează mâinile de bancă, dar rămâne tăcut. Ne țintuim din priviri până când oftează și se uită în altă parte.

— Așa mă gândeam și eu, spun, cu ochii la el, și îmi continui drumul.

Ceilalți elevi nu știu cum să reacționeze și cei mai mulți mă urmăresc în continuare cu ochii holbați în vreme ce îmi ocup locul, între o roșcată cu pistrui și un tip supraponderal, care mă privește cu gura căscată.

Doamna Burton stă în picioare în fața clasei. Pare ușor confuză, dar trece peste incident și începe să ne explice de ce au apărut inelele din jurul lui Saturn, ne spune că sunt alcătuite în majoritate din particule de gheață

și din praf. După o vreme n-o mai ascult și mă uit la ceilalți elevi. Un nou grup de oameni pe care o să-ncerc să-i țin la distanță. E întotdeauna o strategie excelentă, interacționez cu ei atât cât e nevoie ca să rămân misterios fără să par bizar, ieșind în evidență. În privința asta, azi am avut deja un comportament oribil.

Inspir adânc și expir încet. Încă mai am fluturi în stomac, încă mai simt un tremur sâcâitor al piciorului. Am senzația că mâinile îmi sunt din ce în ce mai calde. Mark James stă cu trei bănci în fața mea. La un moment dat se răsuțește și se uită la mine, apoi șoptește ceva la urechea lui Sarah. Ea se întoarce. Pare foarte calmă, dar faptul că a fost prietena lui o vreme și acum stau în aceeași bancă mă miră. Ea îmi adresează un zâmbet cald. Încerc să-i zâmbesc la rândul meu, dar sunt înlemnit. Mark încearcă să-i mai șoptească și altceva, însă ea scutură din cap și-l împinge într-o parte. Auzul meu e mult mai fin decât al oamenilor, cu condiția să-l focalizez, dar surâsul ei m-a tulburat într-o asemenea măsură încât n-o fac. Aș vrea să fi auzit ce i-a spus.

Îmi deschid și îmi închid palmele. Sunt asudate și încep să dogorească. O altă respirație adâncă. Mi se încețoșează vederea. Trec cinci minute, apoi zece. Doamna Burton continuă să vorbească, dar nu aud ce spune. Îmi încheștez pumnii cu putere, apoi îi deschid. Moment în care mi se taie răsuflarea. Din palma mea dreaptă emană o ușoară strălucire. Îmi cobor privirea spre ea, consternat, uluit. Câteva secunde mai târziu, strălucirea începe să se amplifice.

Îmi strâng pumnii. La început mă tem că unuia dintre ceilalți i s-a întâmplat altceva. Dar ce-ar fi putut să i se întâmple? Nu putem fi uciși decât în ordine. Așa lucrează vraja. Dar oare asta înseamnă că nu pot păți altceva? Oare i s-a tăiat cuiva mâna dreaptă? N-am cum s-o aflu. Totuși, dacă s-ar fi întâmplat ceva, aș fi simțit-o în cicatricile de la glezne. Și abia apoi înțeleg. Probabil că prima mea Moștenire începe să prindă formă.

Îmi scot telefonul din geantă și îi trimit lui Henri

un mesaj, scriind VNOO, deși am vrut să tastez VINO. Sunt prea năucit ca să scriu altceva. Îmi strâng pumnii și mi-i țin în poală. Îmi ard și îmi tremură. Îmi deschid palmele. Stânga e de un roșu aprins, dreapta continuă să strălucească. Mă uit la ceasul de pe perete și văd că ora e aproape pe sfârșite. Dacă pot să ies de aici, o să găsesc o încăpere pustie, de unde să-l sun pe Henri ca să-l întreb ce se petrece. Încep să număr secunde. Șaizeci, cincizeci și nouă, cincizeci și opt. Am senzația că în mâini o să-mi explodeze ceva. Mă concentrez asupra numărătorii. Patruzeci, treizeci și nouă. Acum mă furnică; e ca și cum mi s-ar înfige ace minuscule în palme. Douăzeci și opt, douăzeci și șapte. Deschid ochii și mă uit țintă înainte, focalizându-mi privirea asupra lui Sarah, în speranța că imaginea ei o să-mi distragă atenția. Cincisprezece, paisprezece. Mă uit la ea și asta înrăutățește lucrurile. Acele sunt acum cuie. Cui care au fost ținute într-un furnal și încinse până la roșu. Opt, șapte.

Clopoțelul sună și mă ridic imediat și ies din încăpere, trecând în grabă pe lângă ceilalți elevi. Sunt amețit, nesigur pe picioare. Îmi continui drumul de-a lungul holului fără să am vreo idee unde mă duc. Am senzația că mă urmărește cineva. Îmi scot orarul din buzunarul din spate și mă uit să văd care e numărul dulapului meu. Întâmplarea face să se afle chiar în dreapta mea. Mă opresc și-mi sprijin fruntea de ușa metalică. Scutur din cap, dându-mi seama că, în graba mea de a părăsi clasa, mi-am uitat acolo geanta, cu telefonul în ea. Și pe urmă mă împinge cineva.

— Care-i treaba, durule?

Fac câțiva pași împleticiți și mă uit în spate. Mark stă acolo, zâmbindu-mi.

— S-a-ntâmplat ceva? mă întrebă.

— Nu, îi răspund.

Mi se-nvârtește capul. Am impresia c-o să leșin. Mâinile mi-au luat foc. Indiferent ce s-ar petrece, nu și-ar fi putut găsi un moment mai nepotrivit. El mă împinge din nou.

— Nu mai ești chiar atât de dur când nu-s profesori prin preajmă, nu-i așa?

Sunt prea dezechilibrat ca să-mi mai pot păstra poziția verticală, mă împiedic de propriile mele picioare și mă prăbușesc. Sarah trece în fața lui Mark.

— Lasă-l în pace, îi cere ea.

— Asta n-are nimic de-a face cu tine, ripostează el.

— Cum să nu. Vezi un băiat nou stând de vorbă cumine și încerci imediat să-l provoci la bătaie. E numai unul dintre motivele pentru care nu mai suntem împreună.

Dau să mă ridic. Sarah întinde mâna să m-ajute, dar durerea din palmele mele răbufnește imediat ce mă atinge și mă simt de parcă un trăsnet mi-ar străbate capul. Fac stânga-mprejur și mă îndepărtez în grabă, în direcția opusă sălii de astronomie. Știu că toată lumea o să mă creadă laș fiindcă o iau la fugă, dar simt că sunt gata să leșin. O să-i mulțumesc mai târziu lui Sarah și tot atunci o să mă socotesc cu Mark. Acum trebuie să găsesc o încăpere cu zăvor la ușă.

Ajung în capătul coridorului, în locul în care se intersectează cu holul de la intrarea principală. Mă duc cu gândul înapoi, la prezentarea făcută de domnul Harris, care mi-a spus și unde se află diversele încăperi din școală. Dacă nu mă înșală memoria, sala de festivități, cea de repetiții a orchestrei și sălile pentru cursurile de artă sunt în capătul acestui coridor. Alerg spre ele cât de repede îmi permite starea în care mă aflu. În spate îi aud pe Mark, țipând la mine, și pe Sarah, țipând la el. Deschid prima ușă pe care-o găsesc

și o închid imediat în urma mea. Din fericire are zăvor, îl trag și pătrunde în locașul lui cu un pocnet.

Sunt într-o cameră întunecoasă. De suporturile pentru uscare atârână filme developate. Mă prăbușesc pe podea. Mi se-nvârtește capul și-mi ard mâinile. De când am văzut prima oară lumina, mi-am ținut pumnii strânși tot timpul. Acum îmi cobor privirea către ei și văd că mâna dreaptă continuă să-mi strălucească, pulsând. Încep să intru în panică.

Stau pe podea, cu transpirația scurgându-mi-se în ochi, usturătoare. Mâinile mele sunt pradă unei dureri cumplite. Știam că e timpul să-mi aștept Moștenirile, dar habar n-aveam că pot însemna și așa ceva. Îmi deschid palmele și văd că dreapta strălucește puternic, iar zona luminoasă începe să se concentreze. Stânga are licăr palid, iar senzația de arsură e aproape insuportabilă. Aș vrea să fi fost Henri aici. Sper că e pe drum.

Închid ochii și îmi încrucizez brațele în jurul trupului. Mă legăn înainte și înapoi pe podea și în mine totul e durere. Nu știu cât timp a trecut. Un minut? Zece minute? Sunetul clopoțelului anunță începerea orei următoare. Aud voci afară. Ușa se clatină de vreo două ori, dar e încuiată și nimeni n-o poate deschide. Continui pur și simplu să mă legăn, cu ochii strâns închiși. Mai multe bătăi în ușă. Voci înăbușite, pe care nu le înțeleg. Deschid ochii și văd că strălucirea mâinilor mele luminează toată încăperea. Strâng pumnii, încercând să opresc lumina, dar îmi trece printre degete. Pe urmă ușa începe într-adevăr să se zgâlțâie. Ce-or să creadă despre lumina din mâinile mele? N-am cum s-o ascund. Ce explicație aș putea să le dau?

— John? Deschide ușa – sunt eu, spune o voce.

Mă simt ușurat. Vocea lui Henri, singura voce din lume pe care-mi doresc s-o aud.

Mă târăsc către ușa și o descui. Se rotește în balamale și se deschide. Henri e plin de pământ, poartă haine de grădinărit, ca și cum ar fi lucrat în curte. Sunt atât de fericit că-l văd, încât mă simt îmboldit să sar în sus și să-l cuprind în brațe, și chiar încerc s-o fac, dar sunt prea amețit și cad din nou pe podea.

— E totul OK acolo? Întreabă domnul Harris, care stă în spatele lui Henri.

— Totul e în ordine. Acordați-ne un minut, vă rog, răspunde protectorul meu.

— E cazul să chem o ambulanță?

— Nu!

Ușa se închide. Henri se uită la mâinile mele. Lumina din dreapta strălucește cu putere, însă stânga pâlpâie ușor, ca și cum s-ar strădui să capete încredere în ea însăși. Henri zâmbește larg, cu fața radiindu-i ca un far.

— Ah, mulțumesc Lorien, oftează el, și scoate opereche de mănuși de grădinărit din buzunarul din spate. Ce noroc chior că lucrăm în curte. Pune-ți astea.

O fac, și mănușile ascund în totalitate lumina. Domnul Harris deschide ușa și își strecoară capul înăuntru.

— Domnule Smith? E totul OK?

— Da, totul e perfect. Acordați-ne doar treizeci de secunde, spune Henri, apoi se uită din nou la mine.

Directorul tău e băgăcios.

Inspir adânc și expir.

— Îmi dau seama ce se petrece, dar de ce asta?

— E prima ta Moștenire.

- Știu, dar de ce apar luminile?
- Stăm de vorbă în camionetă. Poți să mergi?
- Cred că da.

Mă ajută să mă ridic. Sunt nesigur pe picioare și încă mai tremur. Mă agăț de antebrațul lui, în căutarea unui sprijin.

- Trebuie să-mi iau geanta înainte de a pleca, spun.
- Unde e?
- Am lăsat-o în clasă.
- Care e numărul sălii?
- Șaptesprezece.
- Te duc în camionetă și mă-ntorc după ea.

Îmi pun brațul drept în jurul umerilor lui. El îmi susține greutatea cuprinzându-mi talia cu brațul stâng. Deși a sunat și al doilea clopoțel, tot se mai aud voci pe coridor.

— Trebuie să mergi cât mai drept și cât mai firescu puțință.

Trag adânc aer în piept. Mă străduiesc să-mi adun ultimele fărâme de putere care mi-au mai rămas ca să fac față lungului drum până la ieșirea din școală.

— Hai s-o luăm din loc, spun.

Îmi șterg transpirația de pe frunte și îl urmez pe Henri afară din camera obscură. Domnul Harris e tot pe culoar.

— N-a fost decât o criză urâtă de astm, îi explică Henri, și trecem pe lângă el.

Vreo douăzeci de elevi sunt încă pe coridor și cei mai mulți au aparate de fotografiat atârinate de gât, așteaptă să intre în camera obscură pentru cursul de fotografie. Din fericire, Sarah nu e printre ei. Pășesc cu

toată fermitatea de care mă simt în stare, un picior în fața celui alt. Ieșirea din școală e la o sută de metri distanță. Ceea ce înseamnă o mulțime de pași. Lumea şușotește.

— Ce tip ciudat.

— Măcar învață în școala noastră?

— Sper că da, e drăguț.

— Ce credeți că făcea în camera obscură de e atât de roșu la față? aud pe cineva întrebând, și toți ceilalți râd.

Exact așa cum ne putem concentra auzul, putem și să-l anihilăm, ceea ce e de folos când vrei să te concentrezi în mijlocul zarvei și al confuziei. Prin urmare exclud zgomotul și îl urmez îndeaproape pe Henri. Simt fiecare pas de parcă aş face zece, dar ajung într-un târziu la ușă. El mi-o ține deschisă și încerc să merg de unul singur până la camioneta parcată în față. Pentru ultimii douăzeci de pași, îmi pun din nou brațul în jurul umerilor lui. Îmi deschide portiera și mă grăbesc să urc.

— Ai spus șaptesprezece?

— Da.

— Trebuia s-o ții cu tine. E genul de scăpare mărunță care atrage după sine greșeli grave. Nu ne putem permite niciuna.

— Știu. Îmi pare rău.

El închide portiera și se întoarce în clădire. Eu mă cocoșez în scaun și mă străduiesc să-mi încetinesc respirația. Încă-mi mai simt transpirația pe frunte. Mă îndrept și las în jos apărătoarea de soare, ca să mă uit în oglindă. Am fața mai roșie decât credeam și ochii ușor umeziți. Dar zâmbesc, în ciuda durerii și a extenuării. *În sfârșit*, îmi spun. După ani de așteptare, după anii în care singura mea apărare împotriva mogadorienilor au fost inteligența și secretul, a sosit prima mea Moștenire. Henri iese din școală aducându-mi

geanta. Ocolește camioneta, deschide portiera și mi-o aruncă pe banchetă.

— Mulțumesc, îi spun.

— Nicio problemă.

După ce ieșim din parcare, îmi scot mănușile și mă uit la mâinile mele. Lumina din palma dreaptă dă să se concentreze într-un fascicul ca de lanternă, numai că e mai strălucitor. Arsura începe să se domolească.

Stânga continuă să-mi pâlپاie ușor.

— Ar trebui să ții alea în mâini până ajungem acasă, zice Henri.

Îmi pun din nou mănușile și mă uit la el. Zâmbește cu mândrie.

— A fost o așteptare rahat de lungă, îmi spune.

— Cum? îl întreb.

El mă studiază.

— O așteptare rahat de lungă, repetă. Pentru Moștenirile tale.

Râd. Înjurăturile nu se numără printre acele lucruri de pe Pământ în care a ajuns să exceleze.

— O așteptare al naibii de lungă, îl corectez.

— Da, asta am spus și eu.

Virează, intrând pe drumul către casa noastră.

— Și ce urmează? Înseamnă c-o să pot trage curaze laser din palme sau ce?

El rânjește.

— E frumos să te gândești la asta, dar nu e așa.

— Și atunci ce-o să fac cu lumina? O să trimit flash-uri în ochi când o să fiu hăituit? E menită să-i facă să tremure de frica mea, ori ceva asemănător?

— Ai răbdare, îmi cere el. Încă nu e de așteptat săînțelegi. S-ajungem mai întâi acasă.

Pe urmă îmi amintesc ceva care aproape mă face să sar de pe banchetă.

— Înseamnă c-o să deschidem în sfârșit Cufărul?
Henri dă din cap și zâmbește.

— Foarte curând.

— La naiba, da!

Cufărul din lemn cu sculpturi alambicate m-a obsedat toată viața. E o ladă aparent fragilă, cu simbolul Loric în lateral, al cărei secret Henri îl păstrează cu strășnicie. Nu mi-a spus niciodată ce e înăuntru și e imposibil s-o deschizi, o știi foarte bine, fiindcă am încercat de mai multe ori decât pot număra, fără să fi reușit vreodată. E închisă cu un lacăt fără nicio broască vizibilă.

Când ajungem acasă îmi dau seama cu ce s-a ocupat Henri. Cele trei scaune de pe veranda din față au dispărut și toate ferestrele sunt deschise. În interior, au fost luate cearșafurile de pe mobilă și o parte dintre suprafețe au fost șterse, sunt curate. Îmi pun geanta pe masa din camera de zi și o deschid. Mă străbate un val de frustrare.

— Nemernicul, spun.

— Ce?

— Telefonul meu a dispărut.

— Unde e?

— În dimineața asta am avut un mic conflict cu unbăiat pe nume Mark James. Probabil mi l-a luat el.

— John, ai stat la școală o oră și jumătate. Cumnaiba ai reușit să ai deja un conflict? Ar trebui să știi mai bine cum să te porți.

— E un liceu. Eu sunt un elev nou. E simplu.

Henri își scoate telefonul din buzunar și formează numărul meu. Pe urmă îi trănțește zgomotos clapeta.

— E închis, spune.

— Bineînțeles.

Se holbează la mine.

— Ce s-a-ntâmpat? mă întrebă cu o voce pe care i-o recunosc, vocea din momentele în care se gândește la o nouă mutare.

— Nimic. Doar o ceartă stupidă. Probabil l-am scăpat pe podea când am vrut să-l pun în geantă, spun, deși știi că nu e așa. N-am avut mintea tocmai limpede. Probabil mă așteaptă la obiecte pierdute.

El își rotește privirea în jurul încăperii și oftează.

— Ți-a văzut cineva mâinile?

Mă uit la el. Ochii îi sunt înroșiți, încă și mai injectați decât erau când m-a lăsat la școală. Are părul răvășit și o privire pleoștită, de parcă ar fi gata să se prăbușească în orice clipă, răpus de oboseală. N-a mai dormit din Florida, de acum două zile. Nu-mi dau seama cum de mai stă încă în picioare.

— Nu mi le-a văzut nimeni.

— Ai stat la școală o oră și jumătate. Ți s-a format prima Moștenire, ai fost gata să te iei la bătaie și ți-ai uitat geanta în clasă. Nu prea seamănă a integrare în mediu.

— N-a fost nimic. Cu siguranță nimic destul de important ca să ne mutăm în Idaho, sau în Kansas, sau oriunde naiba o să se afle noua noastră locuință.

Henri își îngustează ochii, cântărind faptele la care abia a fost martor și încercând să decidă dacă se justifica sau nu plecarea.

— Nu e momentul potrivit să fii neglijent, îmi spune.

— Conflicte de genul ăsta apar în toate școlile, în fiecare zi. Îți garantez că nu ne vor da de urmă fiindcă un bătauș s-a certat cu un elev nou.

— Mâinile noului elev nu sunt luminoase în toate școlile. Oftez.

— Henri, arăți de parc-ai fi pe moarte. Trage un pui de somn. Putem lua o hotărâre după ce dormi puțin.

— Avem multe de vorbit.

— Nu te-am mai văzut niciodată atât de obosit.

Dormi câteva ore. O să stăm după aceea de vorbă.

El dă din cap.

— Probabil că un pui de somn o să-mi facă bine.

Henri se duce în dormitorul lui și închide ușa. Eu ies din casă și mă plimb o vreme în jurul curții. Soarele e în spatele copacilor și suflă un vânt rece. Încă mai port mănușile. Le scot și mi le îndes în buzunarul din spate. Mâinile mele arată la fel ca mai înainte. Ca să fiu sincer, numai o jumătate din mine e încântată fiindcă mi-a apărut în sfârșit prima Moștenire, după atâția ani în care am așteptat-o cu nerăbdare. Cealaltă jumătate e zdrobită. Mutările noastre continue m-au extenuat și de-acum o să-mi fie imposibil

să mă integrez sau să stau într-un singur loc, pentru orice perioadă de timp. O să-mi fie imposibil să-mi fac prieteni sau să am senzația că mă aflu în locul potrivit. M-am săturat de nume false și de minciuni. M-am săturat să mă tot uit peste umăr în căutarea unor eventuali urmăritori.

Îmi duc mâna în jos și îmi pipăi cele trei cicatrice de pe glezna dreaptă. Trei cercuri, reprezentând tot atâția morți. Suntem legați unul de altul prin mai mult decât simpla apartenență la aceeași specie. Ating cicatricile și încerc să-mi imaginez cine erau, dacă erau băieți sau fete, unde locuiau, câți ani aveau când au murit. Încerc să-mi aduc aminte de ceilalți copii care au fost cu mine pe navă și să îi dau fiecăruia un număr. Mă gândesc cum ar fi să-i întâlnesc, să-mi petrec vremea împreună cu ei. Cum ar fi viața dacă ne-am mai afla încă pe Lorien. Cum ar fi dacă soarta întregii noastre specii n-ar depinde de numai câțiva dintre noi. Cum ar fi dacă n-am fi cu toții în pericol să murim de mâna dușmanilor noștri.

E înspăimântător să știi că eu sunt următorul. Dar le-am luat-o înaintea mutându-ne întruna, fugind. Deși m-am săturat de asta, știi că e singurul motiv pentru care încă mai suntem în viață. Dacă ne oprim, ne vor găsi. Iar acum, când eu sunt cel care urmează, și-au întetit cu siguranță cercetările. Știi și ei, fără nicio îndoială, că am început să ne dobândim Moștenirile, devenind mai puternici.

Și pe urmă mai e și a doua gleznă, și cicatricea de acolo, apărută când s-a rostit asupra noastră vraja Lorică, în acele clipe prețioase dinaintea plecării de pe Lorien. E stigmatul care îl leagă pe fiecare dintre noi de toți ceilalți.

Intru în casă și mă întind pe salteaua goală din camera mea. Evenimentele dimineții m-au oboșit și îmi las ochii să se închidă. Când îi redeschid, soarele s-a ridicat deasupra vârfurilor copacilor. Ies din dormitor. Henri e așezat la masa din bucătărie, cu laptopul pornit, și știu că trece în revistă știrile, așa cum o face întotdeauna, căutând informații sau articole care ne-ar putea indica unde se află ceilalți.

— Ai dormit? îl întreb.

— Nu prea mult. Acum avem internet și nu maicisem știrile de la plecarea din Florida. Asta mă rodea.

— Ceva demn de reținut?

El ridică din umeri.

— Un copil de paisprezece ani din Africa a căzut de la o fereastră aflată la etajul trei și a plecat fără nicio zgârietură. Iar unul din Bangladesh, de cincisprezece ani, pretinde că e Mesia. Izbucnesc în râs.

— Știi că băiatul de cincisprezece ani nu e de-al nostru. Vreo șansă în privința celuiilalt?

— Nu. Supraviețuirea după o cădere de la etajul trei nu e cine știe ce ispravă și, în afară de asta, dacă era unul dintre ai noștri, n-ar fi fost atât de imprudent, asta în primul rând, răspunde el, și îmi face cu ochiul.

Zâmbesc și mă așez în fața lui. Închide computerul și își pune mâinile pe masă. Ceasul lui arată 11.36. Nu s-a scurs nici măcar o jumătate de zi de când suntem în Ohio și s-au întâmplat deja atât de multe. Îmi ridic palmele. Lumina a pălit de când m-am uitat ultima oară.

— Știi ce ai? mă întreabă el.

— Lumini în palme.

Henri chicotește.

— Se numește Lumen. Cu timpul, o să poți controla lumina.

— Sper, fiindcă, dacă nu se sting în curând, s-a zis cu acoperirea noastră. Totuși nu-mi dau încă seama care e șpilul.

— Lumenul înseamnă mai mult decât aceste simple lumini, îți promit.

— În ce constă restul?

Henri se duce în dormitorul lui și se întoarce cu o brichetă.

— Cât de multe îți aduci aminte despre bunicii tăi?mă întreabă. Suntem crescuți de bunicii noștri. Nu ne vedem prea des părinții înainte de a împlini douăzeci și cinci de ani, când avem, la rândul nostru, copii. Speranța de viață a loricilor e de două sute de ani, mult mai îndelungată decât a oamenilor, și, când se nasc copiii, în perioada cuprinsă între douăzeci și cinci și treizeci și cinci de ani, cei care îi cresc sunt bunicii, în vreme ce părinții își cizelează Moștenirile.

— Destul de puține. De ce?

— Pentru că bunicul tău avea același har.

— Nu-mi amintesc să-i fi strălucit vreodată mâinile, spun eu.

Henri ridică din umeri.

— Poate n-a avut niciodată motive să-l folosească.

— Minunat, comentez eu. Pare un har excelent, unul pe care nu-l utilizezi niciodată.

El clatină din cap.

— Dă-mi mâna.

Îi întind mâna dreaptă și el aprinde bricheta, apoi o apropie, astfel încât să-mi atingă vârful unui deget cu flacăra. Îmi retrag mâna cu o smucitură.

— Ce faci?

— Ai încredere în mine, zice el.

Îi întind din nou mâna. El mi-o ia, apoi aprinde iarăși bricheta. Se uită în ochii mei. Pe urmă zâmbeste. Îmi cobor privirea și văd că ține flacăra peste vârful degetului meu drept. Nu simt nimic. Instinctul mă face să-mi smucesc din nou mâna, eliberând-o. Îmi frec degetul. Nu mi se pare diferit față de cum era înainte.

— Ai simțit ceva? mă întrebă.

— Nu.

— Dă-mi din nou mâna. Și spune-mi când aparevreo senzație.

Începe tot cu vârful degetului, apoi îmi plimbă încet flacăra pe dosul mâinii. Mă gădilă ușor când îmi atinge pielea, atât și nimic mai mult. Numai când ajunge focul la încheietură încep să simt arsura. Îmi eliberez brațul.

— Au.

— Lumen, spune el. O să devii rezistent la foc și lacăldură. Mâinile tale o fac de la sine, dar va trebui să-ți antrenezi restul corpului.

Pe fața mea se lățește un zâmbet.

— Rezistent la foc și la căldură, repet. Adică n-osă mă mai ard niciodată?

— Da, așa va fi, în final.

— E uimitor, copleșitor!

— Până la urmă nu e o moștenire chiar atât de rea, nu?
— Nu e rea deloc, încuviințez eu. Dar cum rămânecum luminile astea? Se sting vreodată?

— Se vor stinge. Probabil după o noapte de somn bun, când mintea ta o să uite că s-au aprins, mă lămurește. Dar o vreme va trebui să fii atent, să te ferești de surescitări. Orice dezechilibru emoțional le poate face să reapară, dacă ești din cale-afară de agitat, de furios sau de trist.

— Pentru câtă vreme?

— Până când o să-nveți să le controlezi. Henri închide ochii și-și freacă fața cu palmele. Oricum, o săncerc din nou să dorm. Discutăm despre antrenamentul tău peste câteva ore.

După plecarea lui, rămân așezat la masa din bucătărie, deschizându-mi și închizându-mi palmele, respirând adânc și străduindu-mă să ajung la un calm lăuntric desăvârșit, în speranța că luminile vor păli. Bineînțeles că nu merge.

Locuința noastră continuă să arate mizerabil, cu excepția celor câtorva lucruri puse la punct de Henri cât am fost la școală. Îmi dau seama că înclină să opteze pentru plecare, dar nu într-o asemenea măsură încât să nu poată fi convins să rămână. Poate, dacă găsește casa curată și toate lucrurile în ordine când se trezește, reușesc să-l îndrept în direcția corectă.

Încep cu camera mea. Șterg praful, spal geamurile, mătur podeaua. După ce curăț totul, arunc cearșafurile, pernele și păturile pe pat, apoi îmi atârn și îmi împăturesc hainele. Comoda e veche și șubredă, dar o umplu și pun deasupra ei puținele mele cărți. Și camera mea e dintr-odată curată, toate lucrurile mele sunt puse în ordine, acolo unde trebuie.

Mă mut în bucătărie, așez vasele la locurile lor și șterg mesele. Asta mă ține ocupat și îmi alungă gândurile de la mâinile mele, deși în timp ce

fac curat mă gândesc la Mark James. De când mă știu, acum am înfruntat pentru prima oară pe cineva. Mi-am dorit-o întotdeauna, dar n-am făcut-o niciodată, fiindcă am ținut cont de sfatul lui Henri ca să rămân în umbră. Mam străduit întotdeauna să amân o nouă mutare cât mai mult cu putință. Dar azi a fost cu totul altceva. Mam simțit, cumva, foarte satisfăcut fiind înghiontit de cineva căruia i-am răspuns cu aceeași monedă. Și pe urmă mai e și povestea cu telefonul meu furat. Bineînțeles că mi-aș putea cumpăra cu ușurință unul nou, dar unde-ar mai fi dreptatea în cazul ăsta?

Mă trezesc înainte de a suna ceasul. În casă e răcoare și liniște. Îmi ridic mâinile, scoțându-le de sub pătură. Sunt normale, nicio lumină, nicio strălucire. Cobor cu stângăcie din pat și intru în camera de zi. Henri e așezat la masa din bucătărie, citește ziarul local și bea cafea.

— Bună dimineața, îmi spune. Cum te simți?

— Extraordinar.

Îmi umplu un castron cu cereale și mă așez în fața lui.

— Ce-ai de gând să faci azi? îl întreb.

— Mai ales cumpărături. Nu prea mai avem bani. Mă gândesc să trec pe la bancă, pentru un transfer.

Lorien este (sau era, depinde din ce perspectivă privești lucrurile) o planetă bogată în resurse naturale. Printre care se numărau pietrele și metalele prețioase. Când am plecat, fiecare cêpan a primit câte un sac plin cu diamante, smaralde și rubine, pe care să le vândă la sosirea pe Pământ. Henri a făcut-o și a depus banii într-un cont de dincolo de ocean. Habar n-am câți sunt și nici nu întreb vreodată. Dar știu că avem destui ca să neajungă pentru zece vieți, dacă nu chiar pentru mai multe. Henri retrace o anumită sumă cam o dată pe an.

— Totuși, nu știu ce să fac, continuă el. N-aș vrea să hoinăresc prea departe, în eventualitatea că sentâmplă ceva astăzi.

Fiindcă nu vreau să dau prea mare importanță celor petrecute ieri, resping ideea cu o fluturare de mână.

— O să mă descurc. Du-te să scoți banii.

Mă uit pe fereastră. Se ivesc zorile, scăldând totul într-o lumină palidă. Camioneta are geamurile aburite. S-a scurs ceva vreme de când n-

am mai trecut printr-o iarnă. N-am nici măcar o singură jachetă și mai toate puloverele mi-au rămas mici.

— Afară pare să fie frig, spun. Poate-ajungem câtmai curând la cumpărături, să ne luăm haine.

El dă din cap.

— M-am gândit la același lucru azi-noapte, ăsta emotivul pentru care trebuie să mă duc la bancă.

— Atunci du-te, îi spun. N-o să se-ntâmples nimicastăzi. Îmi termin cerealele, arunc vasele murdare în chiuvetă și mă reped la duș.

Zece minute mai târziu, sunt îmbrăcat cu o pereche de blugi și cu o cămașă termică de culoare neagră, cu mânecile suflecate. Mă uit în oglindă, apoi în jos, la mâinile mele. Mă simt calm. Și trebuie să rămân calm.

În drum spre școală, Henri îmi întinde o pereche de mănuși.

— Asigură-te că le ai tot timpul cu tine. Nu se știeniciodată.

Mi le îndes în buzunarul de la spate.

— N-o să fie nevoie de ele. Mă simt foarte bine.

În fața școlii e un șir de autobuze. Henri parchează în lateralul clădirii.

— Nu-mi place că n-ai telefon, zice el. Multe arputea merge rău.

— Nu-ți face griji. O să-l recuperez în curând.

El oftează și clatină din cap.

— Să nu faci vreo prostie. Mă găsești tot aici lasfârșitul orelor.

— N-o să fac niciuna, spun, și cobor.

El demarează.

În interior, agitația de pe coridoare e în toi, elevii se foiesc pe lângă dulapuri, vorbind și râzând. Câțiva se uită la mine și șușotesc. Nu știu dacă din cauza conflictului sau a camerei obscure. S-ar părea că șoaptele se referă la amândouă. În școlile atât de mici sunt puține lucruri pe care să nu le afle toată lumea.

După ce ajung la intrarea principală, o iau la dreapta și îmi găsesc dulapul. E gol. Am la dispoziție cincisprezece minute înainte de a începe ora de compunere pentru anul doi. Trec pe lângă sala de clasă, ca să mă asigur că știu unde e, apoi mă îndrept spre secretariat. Secretara îmi zâmbește când intru.

— Bună, o salut eu. Mi-am pierdut ieri telefonul și mă întrebam dacă nu cumva l-a predat cineva la obiecte găsite.

Ea clatină din cap.

— Nu, mă tem că n-a fost adus niciun telefon.

— Mulțumesc, îi spun.

Afară, pe coridoare, nu văd nici urmă de Mark. Îmi aleg o direcție și mă pun în mișcare. Lumea continuă să se holbeze la mine și să șușotească, dar nu

mă deranjează. Îl zăresc la cincisprezece metri în fața mea. Mă înfior, străbătut brusc de un val de adrenalină. Îmi cobor privirea către mâini. Arată normal. Mă tem că se va declanșa lumina, și tocmai îngrijorarea asta ar putea s-o aprindă.

Mark se sprijină de un dulap, cu brațele încrucișate, în mijlocul unui grup, cinci băieți și două fete, cu toții vorbind și râzând. Sarah stă pe pervazul unei ferestre, la nici cinci metri distanță. Și azi e strălucitoare, cu părul ei blond strâns într-o coadă de cal, îmbrăcată cu o fustă și cu un pulover gri. Citește o carte, dar își ridică ochii când mă îndrept spre ei.

Mă opresc chiar lângă grup, îl fixez pe Mark cu privirea și aștept. El mă observă după vreo cinci secunde.

— Ce vrei? mă întreabă.

— Știi ce vreau.

Rămânem ochi în ochi. Numărul elevilor din jurul nostru ajunge la zece, apoi se strâng douăzeci. Sarah se ridică și vine până la marginea grupului. Mark poartă jacheta lui cu monogramă și are părul negru aranjat cu grijă, ca să lase impresia că s-a îmbrăcat în grabă după ce s-a dat jos din pat.

Se desprinde de dulap și se apropie de mine. Se oprește la numai câțiva centimetri. Piepturile aproape că ni se ating și mirosul lui puternic de colonie îmi umple nările. Probabil că are un metru optzeci și opt, cu vreo cinci centimetri mai mult decât mine. Avem aceeași constituție. Știe prea puțin despre ceea ce se află înăuntrul meu, dar îi lipsește lui. Sunt mai rapid și mult mai puternic. Gândul ăsta îmi aduce pe buze un zâmbet plin de încredere.

— Crezi că azi o să stai ceva mai mult la școală?

Sau o să fugi din nou, cu coada-ntre picioare?

Chicotelile se răspândesc în grup.

— Cred că rămâne de văzut, nu-i așa?

— Da, rămâne de văzut, zice el, și vine încă și maiaproape.

— Îmi vreau telefonul înapoi, îi spun.

— Telefonul tău nu e la mine.

Îl privesc clătinând din cap.

— Te-au văzut două persoane când l-ai luat.

E o minciună, dar, după felul în care i se încrețesc sprâncenele, îmi dau seama că presupunerea mea e corectă.

— Da, și dacă l-am luat eu? Ce-o să faci?

Probabil că în jurul nostru sunt acum treizeci de elevi. Nu mă îndoiesc că, la zece minute după începerea primului curs, toată școala o să afle ce s-antâmpilat.

— Ai fost avertizat, spun. Te las până la sfârșitulorelor.
Îi întorc spatele și plec.

— Sau ce? strigă el în urma mea.

Îl ignor. Lasă-l să se gândească la răspuns. Am avut tot timpul pumnii strânși și îmi dau seama că am confundat nervii cu adrenalina. De ce-am fost atât de nervos? Din cauza imprevizibilității? Fiindcă am înfruntat pe cineva pentru prima oară? Fiindcă e posibil să-mi apară strălucirea din palme? Probabil din toate cele trei motive.

Mă duc la toaletă, intru într-o cabină liberă și încui ușa. Îmi deschid pumnii. O ușoară strălucire în mâna dreaptă. Închid ochii și oftez, concentrându-mă ca să respir cât mai rar. Un minut mai târziu, strălucirea e tot acolo. Scutur din cap. N-aș fi crezut că Moștenirea e atât de sensibilă. Rămân în cabină. Transpirația îmi acoperă fruntea într-un strat subțire; ambele mâini îmi sunt calde, dar, din fericire, stânga arată încă normal. Elevii se perindă prin toaletă, intrând și ieșind, iar eu rămân în cabină, în așteptare. Lumina din palmă persistă. În cele din urmă sună clopoțelul, anunțând prima oră, și toaleta se golește.

Clatin din cap cu dezgust și accept inevitabilul. Nam telefon și Henri e în drum spre bancă. Sunt singur cu prostia mea și nu pot da vina pe nimeni, nimeni în afară de mine. Îmi scot mânușile din buzunarul din spate și mi le pun. Mănuși de piele, pentru grădinărit. N-aș putea să arăt mai stupid nici dacă aș purta pantofi de clovn și pantaloni galbeni. S-a zis cu încadrarea în mediu. Îmi dau seama că trebuie să pun punct poveștii cu Mark. El câștigă. Poate păstra telefonul; eu și Henri o să cumpărăm unul nou deseară.

Ies din toaletă și merg pe coridorul pustiu către sala mea de clasă. Când intru, toată lumea se holbează la mine, apoi la mânuși. N-are rost să-

ncerc să le ascund. Arăt ca un idiot. Sunt extraterestru, am puteri extraordinare, cărora li se vor adăuga și altele, pot face lucruri la care niciun om n-a visat vreodată, dar arăt totuși ca un idiot.

Stau în mijlocul încăperii. Nimeni nu-mi vorbește și sunt prea agitat ca să aud ce spune profesorul. Când sună clopoțelul, îmi adun lucrurile și le arunc în geanta pe care mi-o atârnam apoi pe umăr. Încă mai port mănușile. Când ies din clasă ridic marginea celei din dreapta și arunc o privire în palmă. Continuă să strălucească.

Ies pe coridor cu pași uniformi. Respir rar. Încerc să-mi golesc mintea, dar nu reușesc. Când intru în clasă, Mark e așezat în același loc ca ieri, cu Sarah alături. Mă privește disprețuitor. Se străduiește atât de mult să-o facă pe grozavul, încât nu-mi observă mănușile.

— Care-i treaba, fugarule? Am auzit că echipa de alergători de cursă lungă e-n căutare de noi membri.

— Nu fi bădăran, îi spune Sarah.

O privesc în trecere, mă uit în ochii ei albaștri care mă fac timid și foarte conștient de mine însumi, ochii care îmi aduc sângele în obraji. Locul meu din ziua precedentă e ocupat, așa că mă îndrept spre partea din spate a clasei. Sala se umple și puștiul de ieri, cel care m-a avertizat în privința lui Mark, stă lângă mine. Poartă un alt tricou negru cu sigla NASA în mijloc, pantaloni de uniformă militară și o pereche de adidași Nike. Are păr ciufulit, de culoarea nisipului, și ochii lui căprui par mai mari din cauza ochelarilor. Scoate un blocnotes plin cu hărți ale constelațiilor și ale planetelor. Se holbează la mine fără să se ferească.

—Ce mai faci? îl întreb.

El ridică din umeri.

—De ce porți mănuși?

Deschid gura, gata să-i răspund, dar doamna Burton începe lecția. Tipul de lângă mine își petrece aproape toată ora făcând desene ce par să reprezinte viziunea lui asupra felului în care arată marțienii. Trupuri de dimensiuni reduse; capete mari, mâini și ochi. Imaginea stereotipă pe care o vedem de obicei în filme. Sub fiecare desen își scrie numele cu litere mărunte: SAM GOODE. Își dă seama că mă uit și îmi întorc ochii în altă parte.

În timp ce doamna Burton ne ține o prelegere despre cei șaiszeci și unu de sateliți ai lui Saturn, mă uit la ceafa lui Mark. Stă aplecat peste bancă, scriind. Pe urmă își îndreaptă spatele și îi întinde un bilețel lui Sarah. Ea i-l înapoiază fără să-l citească. Gestul mă face să zâmbesc. Doamna Burton stinge luminile și ne proiectează un film. Planetele care se rotesc pe ecranul din fața clasei mă duc cu gândul la Lorien. E una dintre cele optsprezece planete din univers care pot susține viața. Pământul e o alta. Iar alta e, din nefericire, Mogadore.

Lorien. Închid ochii și mă las purtat de amintiri.

Lorien e o planetă bătrână, mult mai bătrână decât

Pământul. Și a avut toate problemele pe care le are Pământul acum – poluarea, suprapopularea, încălzirea globală, insuficiența hranei. La un moment dat, acum douăzeci și cinci de mii de ani, a început să moară. Asta se întâmpla cu mult înainte de a învăța să călătorim prin univers, și oamenii de pe Lorien au fost nevoiți să găsească o soluție ca să poată supraviețui. Au acționat încet, dar sigur, creând un comitet care să se asigure că planeta avea să continue să susțină viața din propriile resurse, și asta ca urmare a schimbării stilului de viață, eliminând orice era dăunător – armele și bombele, substanțele chimice nocive, poluanții – și, în timp, tot ce se deteriorase a început să se refacă. Mulțumită beneficiilor evoluției, în decursul miilor de ani, o anumită parte a populației – numită Garde – a dobândit o serie de puteri pentru a proteja planeta, pentru a-i veni în ajutor. Așa i-a răsplătit Lorien pe strămoșii mei pentru prevederea și pentru respectul lor.

Doamna Burton aprinde luminile. Deschid ochii și mă uit la ceas. Ora e pe sfârșite. Mă simt din nou calm și am uitat cu desăvârșire de mâinile mele. Respir adânc și salt cu un bobârnac marginea mănușii drepte. Lumina a dispărut! Zâmbesc și mi le scot pe amândouă. Înapoi la normalitate. Azi mai am încă șase ore. Trebuie să rămân liniștit în tot acest timp.

Prima jumătate a zilei trece fără incidente. Îmi păstrez calmul și, pe deasupra, nu-l mai întâlnesc deloc pe Mark. La masa de prânz, îmi umplu tava cu alimentele esențiale, apoi găsesc o masă liberă în partea din spate a încăperii. Când am ajuns la jumătatea unei felii de pizza, Sam Goode, băiatul de la ora de astronomie, se așază în fața mea.

— E adevărat c-o să te bați cu Mark după ore?
mă întrebă.

Scutur din cap.

- Nu.
- Așa vorbește lumea.
- Se înșală.

El ridică din umeri și continuă să mănânce. Un minut mai târziu, îmi pune altă întrebare:

- Unde ți-au dispărut mănușile?
- Le-am scos. Nu mai am mâinile reci.

El deschide gura să-mi răspundă, dar o chiftea imensă, care nu mă îndoiesc că m-a avut drept țintă, apare de nicăieri și-l pocnește în ceafă. Părul și umerii i se umplu de bucățele de carne și de sos de spaghete. O parte m-a împroșcat pe mine. În timp ce încep să mă curăț, prin aer zboară o a doua chiftea, care mă nimerește în pometele obrazului. Sala se umple de *ooh*-uri.

Mă ridic în picioare și îmi șterg obrazul cu un șervețel, cu furia curgându-mi prin vene. În clipa de față nu-mi pasă de mâinile mele. N-au decît să strălucească la fel de puternic ca soarele, iar eu și Henri putem pleca în după-amiaza asta, dacă va fi necesar. Dar nu ignor așa ceva nici în ruptul capului. Azi-dimineață se sfârșise totul... dar lucrurile s-au schimbat acum.

— Nu face asta, spune Sam. Dacă îi înfrunți nu temai lasă în pace niciodată.

Mă pun în mișcare. În cantină se lasă liniștea. O sută de perechi de ochi sunt ațintiți asupra mea. Fața mi se schimonosește când mă încrunt. La masa lui Mark James stau șapte persoane, numai băieți. La apropierea mea, toți șapte se ridică în picioare.

— Ai vreo problemă? mă întreabă unul dintre ei.

E mare, bine clădit, ca un înaintaș. Pe obraji și pe bărbie îi cresc petice de păr roșcat, ca și cum ar încerca să-și lase barbă. Așa că fața lui pare murdară. Poartă o jachetă cu monogramă, ca toți ceilalți. Își încrucișează brațele și mi se pune în cale.

— Nu e treaba ta, îi răspund.

— Trebuie să treci prin mine ca s-ajungi la el.

— O s-o fac dacă nu te dai la o parte.

— Nu cred că ești în stare.

Îmi salt genunchiul, lovindu-l exact între picioare. I se taie răsuflarea și se îndoiaie de mijloc. Sala de mese se umple de icnete.

— Te-am prevenit, îi spun, ocolindu-l și luând-o drept spre Mark.

În clipa în care ajung lângă el, cineva mă înșfacă din spate. Mă răsucesc cu pumnii strânși, gata să lovesc, dar în ultimul moment îmi dau seama că e supraveghetorul sălii de mese.

— Ajunge, băieți.

— Uitați-vă ce i-a făcut lui Kevin, domnule Johnson, spune Mark.

Kevin e încă la podea, nemișcat. Are fața roșie ca sfecla.

— Trimiteți-l la director!

— Taci din gură, James. La director mergeți toți patru. Să nu crezi că nu te-am văzut când ai aruncat chiftelele alea, zice supraveghetorul, apoi se uită la Kevin, care e tot pe jos. Ridică-te.

Sam apare de nicăieri. A încercat să-și ștergă mizeria din păr și de pe umeri. Bucățile mai mari au dispărut, dar sosul n-a făcut decât să se întindă în pete. Nu sunt sigur de ce-a venit. Mă uit în jos, la mâinile mele, gata s-o iau la fugă la cea mai mică licărire, dar, spre surpriza mea, lumina n-a apărut. Oare din cauza urgenței situației, care mi-a permis s-o abordez fără agitația premergătoare? Nu știu.

Kevin se ridică și se uită la mine. E nesigur pe picioare și încă mai respiră cu greutate. Strânge cu putere umărul tipului de alături ca să-și păstreze echilibrul.

— O să-ți primești porția, spune.

— Mă-ndoiesc, îi răspund.

Sunt încă încruntat, încă plin de mâncare. La naiba, nici n-am de gând s-o curăț.

Intrăm toți patru la director. Domnul Harris stă la biroul lui, mâncând ceva pregătit la microunde, cu un șervețel îndesat în gulerul cămășii.

— Îmi cer scuze că vă deranjez. Am avut un micincident care a-ntrerupt prânzul. Sunt sigur că acești băieți vor fi încântați să vă dea explicații, spune supraveghetorul sălii de mese.

Domnul Harris oftează, își scoate șervețelul din cămașă și îl aruncă în coșul de hârtii. Își împinge mâncarea către marginea biroului cu dosul mâinii.

— Mulțumesc, domnule Johnson.

Domnul Johnson se retrage, închizând ușa biroului în urma lui, iar noi patru ne așezăm.

— Ei, cine vrea să-nceapă? Întreabă directorul, cuiritare în glas.

Eu păstrez tăcerea. Domnul Harris are mușchii maxilarelor încordați. Îmi privesc mâinile. Nici acum na apărut lumina. Mi le sprijin de blugi, cu palmele în jos, pentru orice eventualitate. După zece secunde de tăcere, începe să vorbească Mark.

— Cineva a aruncat în el cu o chiftea. Crede c-amfost eu, așa că i-a tras lui Kevin un genunchi în ouă.

— Controlează-ți limbajul, îi cere domnul Harris, apoi se întoarce spre Kevin. Ești OK?
Încă roșu la față, acesta dă din cap.

— Așadar, cine-a aruncat chifteaua? mă întreabă directorul.

Tac, încă fierbând, iritat de întreaga scenă. Trag adânc aer în piept și încerc să mă calmez.

— Nu știu, spun.

Furia mea a ajuns pe un nou nivel. Nu vreau sămi reglez conturile cu Mark prin intermediul domnului Harris, prefer să rezolv situația eu însumi, departe de biroul directorului.

Sam mă privește surprins. Domnul Harris își azvârle brațele în sus, frustrat.

— Atunci de ce naiba sunteți aici, băieți?

— Bună întrebare, zice Mark. Noi luam pur și simplu prânzul.

Sam deschide gura.

— Mark a aruncat-o. L-am văzut, și eu, și domnul Johnson.

Mă uit la Sam. Știu că n-a văzut nimic, pentru că prima dată stătea cu spatele, iar a doua oară era preocupat să se șteargă. Dar sunt impresionat fiindcă spune asta, fiindcă e de partea mea, deși știe că se pune în pericol intrând în conflict cu Mark și cu prietenii lui. Mark se încruntă la el.

— Haideți, domnule Harris, își pledează apoi cauza. Mâine trebuie să dau interviul la *Gazette*, iar vineri e meciul. N-am timp să-mi fac griji pentru un rahat ca ăsta. Sunt acuzat de ceva ce n-am făcut. E greu să te concentrezi când se-ntâmplă asemenea căcaturi.

— Ai grijă ce-ți iese din gură! țipă domnul Harris.

— E-adevărat.

— Te cred, spune directorul, și oftează din greu. Se uită la Kevin, care mai face încă eforturi ca să-și recapete răsuflarea. E nevoie să mergi la cabinetul medical?

— O să-mi revin, zice Kevin.

Domnul Harris dă din cap.

— Voi doi uitați de incidentul din sala de mese și, Mark, tu concentrează-te într-o singură direcție. Ne străduim de ceva timp să obținem articolul ăsta. S-ar putea chiar să ne pună pe prima pagină. Imaginează-ți, pe prima pagină din *Gazette*, subliniază el, și zâmbește.

— Mulțumesc, zice Mark. Sunt încântat de asta.

— Bun. Ei, voi doi puteți pleca.

Cei doi părăsesc biroul și directorul se uită la Sam cu asprime. El îi susține privirea.

— la zi, Sam. Și vreau să-mi spui adevărul. L-ai văzut pe Mark aruncând chifteaua?

Ochii lui Sam se îngustează. Dar nu și-i lasă în jos.

— Da.

Directorul clatină din cap.

— Nu te cred, Sam. Și, din cauza asta, iată ce-o săfacem. Se uită la mine. Prin urmare, a fost aruncată o chiftea...

— Două, se amestecă Sam.

— Ce? întrebă domnul Harris, învăluindu-l într-oaltă privire aspră.

— Au fost aruncate două chiftele, nu una.

Directorul dă cu pumnul în birou.

— Cui îi pasă câte-au fost?! John, l-ai atacat pe Kevin.

Ochi pentru ochi. Să ne oprim aici. M-ai înțeles?

E roșu la față și-mi dau seama că o discuție în contradictoriu n-are sens.

— Da, răspund.

— Nu vreau să vă mai văd pe niciunul din voi aici din nou, spune el. Acum puteți pleca. Ieșim din birou.

— De ce nu i-ai zis de telefonul tău? mă întrebă Sam.

— Fiindcă puțin îi pasă. Nu vrea decât să sentoarcă la prânzul lui. Și ai grijă, îl sfătuiesc. De-acum înainte ești pe radarul lui Mark.

După prânz am un curs de gospodărie – nu fiindcă m-ar interesa neapărat arta culinară, ci fiindcă aveam de ales între asta și cor. Și, cu toate că am multe puteri și aptitudini considerate excepționale pe Pământ, talentul muzical nu se numără printre ele. Așa că intru și îmi găsesc un loc. Sala e mică și, chiar înainte de a suna clopoțelul, își face apariția Sarah, care se așază lângă mine.

— Sal', spune ea.

— Sal'.

Sângele îmi năvălește în obraji și mi se crispează umerii. Înșfac un creion și încep să-l răsucesc în mâna dreaptă, în timp ce stânga îmi îndoiește colțurile blocnotesului. Inima îmi bate cu putere. Te rog, nu-mi lăsa mâinile să strălucească. Trag cu ochiul către palma mea și răsufli ușurat fiindcă e încă normală. *Fii calm*, mă gândesc. *Nu e decât o fată*.

Sarah mă privește. Am senzația că tot ce e în mine se transformă în terci. E posibil să fie cea mai frumoasă fată pe care-am văzut-o în toată viața mea.

— Îmi pare rău că Mark se poartă cu tine ca unnecioplit, zice ea.

Ridic din umeri.

— Nu e vina ta.

— N-aveți într-adevăr de gând să vă bateți, nu-iașa?

— Eu n-o vreau, îi răspund.

Ea dă din cap.

— Uneori e un adevărat bătăran. Încearcă într-ună să demonstreze că el e șeful.

— Țsta e un semn de nesiguranță, zic eu.

— Nu e nesigur. Doar bătăran.

Bineînțeles că e. Dar nu vreau s-o contrazic pe Sarah. În plus, vorbește cu atâta convingere încât aproape încep să-mi pun la îndoială părerea.

Ea se uită la petele de sos de spaghete de pe cămașa mea, apoi întinde mâna și-mi ia din păr o bucată de chiftea întărită.

— Mulțumesc, îi spun.

Ea oftează.

— Îmi pare rău că s-a-ntâmplat așa. Mă privește în ochi. Nu suntem împreună, știi?

— Nu?

Ea scutură din cap. Sunt intrigat fiindcă a ținut să mă lămurească în privința asta. După zece minute de explicații despre modul în care se fac clătitele – dintre care nu aud de fapt niciuna –, profesoara, doamna Benshoff, mă repartizează împreună cu Sarah. Leșim pe ușa din spatele încăperii și pătrundem în bucătărie, care e de trei ori mai mare decât sala de curs. E împărțită în zece compartimente, dotate cu frigidere, dulapuri, chiuvete, cuptoare. Sarah intră într-unul, înhață un șorț dintr-un sertar și și-l pune.

— Vrei să mi-l legi? mă roagă.

Trag prea tare de fundă, și sunt nevoit s-o fac din nou. Simt sub degete conturul părții de jos a spatelui ei. După ce termin, îmi pun și eu șorțul și încerc să mi-l leg singur.

— Vino aici, prostuțule, spune ea, apoi prinde cordoanele și mi le leagă.

— Mulțumesc.

Sparg primul ou, dar o fac cu prea multă putere, așa că n-ajunge nicidecum în castron. Sarah râde. Îmi pune alt ou în mâna pe care mi-o ia

Într-a ei și-mi arată cum să-l sparg de marginea vasului. Își lasă mâna peste a mea o clipă mai mult decât e necesar.

— Așa.

Amestecă aluatul, timp în care îi alunecă șuvițe de păr pe obraji. Îmi doresc cu disperare să-ntind mâna să i le dau după ureche, dar n-o fac. Doamna Benschhoff intră în bucătăria noastră, verifică în ce măsură am progresat. Deocamdată totul e bine, ceea ce i se datorează lui Sarah, fiindcă eu habar n-am ce trebuie să fac.

— Cum îți place în Ohio până acum? Întreabă ea.

— E OK. Mi-aș fi putut folosi mai bine prima zipetrecută în școală.

Ea zâmbeste.

— Oricum, ce s-a-ntâmplat? Mi-am făcut griji pentru tine.

— M-ai crede dacă ți-aș spune că sunt extraterestru?

— Taci din gură, face ea, jucăușă. Ce s-a-ntâmplat în realitate?

Râd.

— Am o formă urâtă de astm. Dintr-un motiv sau altul, ieri am avut o criză, îi răspund, regretând că trebuie s-o mint.

Nu vreau să mă asociez cu o slăbiciune, și mai ales nu cu una care nu e reală.

Facem patru clătite. Sarah le pune pe o singură farfurie. Toarnă peste ele o cantitate absurd de mare de sirop de arțar și îmi întinde o furculiță. Mă uit la ceilalți elevi. Cei mai mulți mănâncă din farfuriile separate. Întind mâna și-mi tai o îmbucătură.

— Nu e rău, spun, mestecând.

Nu mi-e câtuși de puțin foame, dar o ajut să le mănânce pe toate. Luăm pe rând câte o bucatăică, până ce golim farfuria. Când terminăm, mă doare stomacul. Pe urmă ea spală vasele și eu le șterg. După ce sună clopoțelul, ieșim din clasă împreună.

— Știi, pentru un tip din anul doi, nu ești chiar atâtde rău, zice ea, și îmi dă un ghiont. Nu-mi pasă ce spun ceilalți.

— Mulțumesc, nici tu nu ești chiar atât de rea pentru o tipă din... din indiferent ce an ai fi.

— În anul trei.
Facem câțiva pași în tăcere.

— Până la urmă n-o să te bați cu Mark la sfârșitulorelor, nu-i așa?

— Trebuie să-mi iau telefonul înapoi. Și, în plus, uită-te la mine, spun, arătându-i cămașa.

Ea ridică din umeri. Mă opresc în fața dulapului meu. Ea îi privește numărul.

— Ei bine, n-ar trebui să vă bateți, spune.

— Eu nu vreau.

Ea își dă ochii peste cap.

— Băieții și luptele lor. Oricum, ne vedem mâine.

— O zi frumoasă în continuare, îi urez.

După a noua oră de curs, Istoria americană, mă îndrept spre dulapul meu cu pași înceteți. Mă gândesc să plec din școală pe tăcute, fără să-l caut pe Mark. Dar pe urmă îmi dau seama c-o să fiu etichetat pentru totdeauna drept laș.

Ajung la dulap și-mi scot din geantă cărțile care nu-mi sunt necesare. Pe urmă rămân pur și simplu locului și simt agitația care începe să-mi

cuprindă tot trupul. Măinile mele sunt încă normale. Mă gândesc să-mi pun mănușile, ca măsură de precauție, dar n-o fac. Respir adânc și închid ușa dulapului.

— Sal', aud, și sunetul vocii mă face să tresar.

E Sarah. Aruncă o privire în spatele ei, apoi se uită din nou la mine.

— Am ceva pentru tine.

— Nu sunt alte clătite, da? Încă mai simt c-o săplesnesc.

Ea râde, un râs nervos.

— Nu sunt clătite. Dar trebuie să-mi promiți că n-osă te bați dacă ți-l dau.

— OK, spun.

Se uită din nou peste umăr, apoi se grăbește să-și ducă mâna la buzunarul din față al genții. Scoate telefonul meu și mi-l întinde.

— Cum ai făcut rost de ăsta?

Ea dă din umeri.

— Mark știe?

— Nu. Ai de gând să te porți în continuare ca undur? mă întrebă.

— Cred că nu.

— Bun.

— Mulțumesc, îi spun.

Nu-mi vine să cred că a mers atât de departe ca să m-ajute – abia dacă mă cunoaște. Dar nu mă plâng.

— Cu plăcere, răspunde ea, apoi îmi întoarce spatele și o pornește pe coridor cu pași iuți.

O privesc până dispare, fără să mă pot împiedica să zâmbesc. Când o iau spre ieșire, Mark James și opt dintre prietenii lui mă așteaptă în hol.

— Ei, ei, ei, face el. Până la urmă chiar ai reușit să rămâi toată ziua, eh?

— Cu siguranță. Și uite ce-am găsit, spun, ridicându-mi telefonul și arătându-i-l.

Îi cade falca. Trec pe lângă el, străbat holul către ușă și ies din clădire.

Henri a parcat exact unde a spus c-o să mă aștepte. Sar în camionetă, încă zâmbind.

- Ai avut o zi bună?
- N-a fost rea. Mi-am recuperat telefonul.
- Niciun conflict?
- Nimic important.

Mă privește bănuitor.

- Oare vreau să știu ce înseamnă asta?
- Probabil că nu.
- Lumina din palme ți s-a aprins vreodată?
- Nu, îl mint eu. Ție cum ți-a mers?

El parcurge aleea care ocolește școala.

— Bine. După ce te-am lăsat aici, am făcut un drum de o oră și jumătate până la Columbus.

— De ce te-ai dus la Columbus?

— Acolo sunt bănci mari. N-am vrut să trezesc suspiciuni cerând transferul unei sume de bani care depășește tot ce e disponibil în întregul oraș.

Dau din cap.

— Bine gândit.

El intră pe șosea.

- Ei, ai de gând să-mi spui cum o cheamă?
- Poftim? fac eu.

— Zâmbetul ăsta ridicol de pe buzele tale trebuie să aibă un motiv. Și cel mai evident e o fată.

— De unde-ai știut?

— John, prietene, pe Lorien, căpanul ăsta bătrân a fost favoritul femeilor.

— Fugi de-aici, îi spun. Pe Lorien nu există așa ceva. El dă aprobator din cap.

— Ești un observator atent.

Loricii sunt monogami. Când ne îndrăgostim, e pentru toată viața. Căsătoria are loc în jurul vârstei de douăzeci și cinci de ani și n-are nimic de-a face cu legea. Se bazează pe legământ și pe atașament, mai mult decât pe orice altceva. Henri a fost căsătorit vreme de douăzeci de ani, înainte de a veni aici, cu mine. De atunci s-au scurs încă zece, dar continuă să simtă lipsa soției lui, în fiecare zi.

— Cine e? mă întrebă.

— Se numește Sarah Hart. E fiica agentei imobiliare de la care-ai închiriat casa. Mergem împreună la două cursuri. Ea e în anul trei.

Henri dă din cap.

— E frumoasă?

— Indiscutabil. Și inteligentă.

— Da, spune el, cu voce târăgănată. M-așteptam la asta de multă vreme. Dar nu uita că am putea fi nevoiți să plecăm în urma unei hotărâri de moment.

— Știu, răspund, și facem restul drumului în tăcere.

Când ajung acasă, pe masa din bucătărie stă Cufărul Loric. E de dimensiunile unui cuptor cu microunde, aproape perfect pătrat, patruzeci și cinci pe patruzeci și cinci de centimetri. Mă străbate un val de excitație. Mă apropiez de el și iau lacătul în mână.

— Cred că sunt mai entuziasmat fiindcă-o să aflucum se deschide lacătul decât fiindcă-o să descopăr ce e de fapt înăuntru, spun.

— Serios? Păi, pot să-ți arăt cum se deschide, și îl închidem pe urmă la loc, fără să ne uităm în el. Îți zâmbesc.

— Să nu fim nesăbuiți. Haide. Ce e înăuntru?

— Bunurile tale Succesorale.

— Cum adică Bunuri Succesorale?

— Ceea ce primește fiecare gardă la naștere, pentru a fi folosit de protectorul său când i se manifestă prima Moștenire. Dau din cap, înveselit.

— Așadar, ce e înăuntru?

— Bunuri Succesorale.

Răspunsul lui laconic îmi trezește un sentiment de frustrare. Iau lacătul și încerc să-l forțez, așa cum am făcut întotdeauna. Bineînțeles că nici nu se clintește.

— Nu-l poți deschide fără mine, iar eu nu-l pot deschide fără tine, spune Henri.

— Ei bine, și cum îl deschidem? N-are broască.

— Prin puterea voinței.

— Ei, haide, Henri. Nu mai fi atât de secretos.

El îmi ia lacătul.

— Se deschide numai când suntem împreună, și numai după ce apare prima ta Moștenire.

Se duce la ușa din față, își scoate capul ca sarunce o privire afară, după care o închide și o încuie. Apoi revine.

— Apasă-ți palma pe partea laterală a lacătului, îmi spune, și eu o să fac la fel.

— E cald, spun.

— Bine. Înseamnă că ești gata.

— Și acum?

Henri își lipește palma de cealaltă parte a lacătului și își împletește degetele cu ale mele. Se scurge o secundă. Lacătul se deschide cu un pocnet.

— Uluitor! exclam eu.

— E protejat de o vrajă lorică, așa cum ești și tu. Nu poate fi forțat. Poți să treci peste el cu buldozerul și n-o să-i rămână nici măcar un semn. Nu-l putem deschide decât noi doi, împreună. Dacă nu cumva mor eu; atunci îl poți deschide singur.

— Păi, spun, sper că asta n-o să se-ntâmple.

Încerc să ridic capacul cușărilor, dar Henri întinde mâna și mă oprește.

— Încă nu. Înăuntru sunt lucruri pe care nu ești pregătit să le vezi. Du-te și așază-te pe canapea.

— Ei, haide, Henri.

— Ai pur și simplu încredere în mine, îmi cere el.

Clatin din cap și mă așez. El deschide lada și scoate o piatră lungă de vreo cincisprezece centimetri și groasă de cinci. Încuie din nou cușărilor, apoi

îmi aduce piatra. E perfect netedă, lunguiață, transparentă la exterior, dar cețoasă în mijloc.

- Ce e asta? întreb.
- Un cristal loric.
- La ce servește?
- Ține-l în mână, mă îndeamnă, întinzându-mi-l.

În clipa în care vine în contact cu mâinile mele, mi se aprind luminile din ambele palme. Sunt chiar mai strălucitoare decât ieri. Piatra începe să se încălzească. O ridic și o privesc cu mai multă atenție. Masa cețoasă din centru se învâртеjește, întorcându-se către ea însăși, ca un val. Simt că mi se încălzește și pandantivul de la gât. Sunt încântat de această nouă evoluție a lucrurilor. Mi-am petrecut toată viața așteptând cu nerăbdare să-mi apară puterile. Bineînțeles că au fost momente în care am sperat că asta nu se va întâmpla niciodată, mai ales ca să ne putem stabili în sfârșit undeva, unde să ducem o viață normală; dar acum – când țin în mână un cristal având în centru ceva ca o minge de fum, când știu că mâinile mele sunt rezistente la căldură și la foc, că mai multe Moșteniri își vor face în curând apariția și că vor fi urmate de puterea mea majoră (cea care îmi va permite să lupt) – ei bine, totul e super mișto, e excitant, nu-mi pot șterge zâmbetul de pe față.

- Ce se-ntâmplă cu el?
- E în strânsă legătură cu Moștenirea ta. Îl activezi când îl atingi. Dacă n-ai fi primit Lumenul, atunci cristalul ar fi dat el însuși lumină, așa cum dau mâinile tale. Acum e invers.

Mă uit țintă la cristal, urmărind cercul de fum și strălucirea.

- Începem? întrebă Henri.
- Mă grăbesc să dau din cap.

- La naiba, da.

Vremea s-a răcorit. Casa e tăcută, cu excepția ferestrelor care zăngăne, izbite de rafalele ocazionale de vânt. Stau întins pe spate, pe tăblia de lemn a măsuței din camera de zi. Mâinile îmi atârnă pe lângă ea. La un moment dat, Henri o s-aprindă câte un foc sub fiecare dintre ele. Respir rar și uniform, așa cum m-a învățat el.

— Trebuie să ții ochii închiși, îmi spune. Ascultăpur și simplu vântul. S-ar putea să simți o ușoară arsură în brațe când o să plimb pe ele cristalul. Străduiește-te s-o ignori cât mai mult posibil. Ascult șuierul vântului printre copacii de afară.

Pot, cumva, să-i simt legănându-se și încovoindu-se.

Henri începe cu mâna mea dreaptă. Apasă cristalul pe dosul ei, apoi îl împinge în susul încheieturii și al antebrațului. Simt o arsură, așa cum a prezis, dar nu e destul de intensă ca să mă determine să-mi eliberez brațul.

— Lasă-ți mintea să plutească în derivă, John. Du-te acolo unde trebuie să te duci.

Nu știu despre ce vorbește, dar încerc să-mi limpezesc mintea și respir cu încetineală. Și mă simt dintr-odată îndepărtându-mă. Simt căldura soarelui coborându-mi de undeva peste față, simt adierea unui vânt mult mai cald decât acela de dincolo de pereții casei. Când îmi ridic pleoapele, nu mai sunt în Ohio.

Mă aflu deasupra unei întinderi imense de vârfuri de copaci, cât văd cu ochii nu există decât jungla. Cer albastru și strălucirea puternică a unui soare de aproape două ori mai mare decât al Pământului. Prin păr îmi trece o adiere blândă, caldă. Jos, sub mine, curg fluvii vijelioase prin defileuri adânci, străpungând vegetația. Plutesc deasupra unuia dintre ele. Animale de toate formele și mărimile – unele lunguiețe și suple, alte cu membre scurte și trupuri butucănoase, unele cu blană și altele cu piele închisă la culoare, ce pare aspră la atingere –, beau din apa rece de pe malurile

fluviului. Linia orizontului se curbează în depărtare și știu că mă aflu pe Lorien. Planeta e de zece ori mai mică decât Pământul și, dacă privești de la o distanță destul de mare, poți să-i vezi curbura suprafeței.

Sunt cumva în stare să zbor. Țâșnesc spre înălțimi și mă răsucesc în aer, apoi cobor ca o torpilă și accelerez, paralel cu suprafața apei. Animalele își saltă capetele și mă privesc curioase, dar fără nicio teamă. Lorien în epoca ei cea mai înfloritoare, acoperită de vegetație și populată de animale. Într-un fel, arată așa cum îmi imaginez că arăta Terra cu milioane de ani în urmă, când pământul governa viața animalelor, înainte de a-și face apariția oamenii și de a începe să guverneze pământul. Lorien în vremurile ei cele mai prospere; știu că acum nu mai arată așa. Probabil că retrăiesc o amintire. Sigur nu e a mea?

Pe urmă ziua se preschimbă brusc în noapte. În depărtare începe un spectacol măreț, cu focuri de artificii ce se avântă la mare înălțime și explodează luând forme de animale și de copaci, în decorul splendid creat de cerul întunecat, de lunile planetei și de un milion de stele.

— Pot să le simt disperarea, aud de undeva o voce.

Mă răsucesc și privesc în jur. Nu văd pe nimeni.

— Mogadorienii știu unde se află una dintre ceilalți, dar vraja e încă puternică. Nu se pot atinge de ea înainte de a te ucide pe tine. Însă continuă s-o urmărească.

Zbor mai sus, apoi cobor, căutând sursa vocii. De unde vine?

— În momentul ăsta trebuie să fim mai prudenți caniciodată. Acum trebuie să fim tot timpul înaintea lor.

Mă grăbesc să mă-ndrept spre focurile de artificii. Vocea mă deconcertează. Poate va fi acoperită de detunăturile sonore.

— Au sperat să ne ucidă pe toți cu mult înainte de apariția Moștenirilor voastre. Dar ne-am ascuns fără încetare. Trebuie să ne păstrăm calmul. Primii trei au intrat în panică. Primii trei sunt morți. Trebuie

să fim inteligenți și prudenți. Greșelile se fac când ești speriat. Ei își dau seama că-o să le fie din ce în ce mai greu pe măsură ce voi, ceilalți, vă dezvoltați puterile, iar când le veți avea pe toate se va purta războiul. Îi vom ataca și îi vom căuta să ne răzbunăm, iar ei știu asta.

Văd bombele căzând pe suprafața Lorienului, de la o înălțime de câțiva kilometri. Exploziile zguduie solul și aerul, țipetele sunt purtate de vânt, răbufniri de foc mătură pământul și copacii. Pădurea arde. Probabil că sunt o mie de aeronave, toate coborând din înaltul cerului ca să asolizeze pe Lorien. Din ele se revarsă soldații mogadorieni, cu arme și grenade mult mai puternice decât cele folosite în războaiele de pe Terra. Sunt mai înalți decât noi, dar ne seamănă totuși, cu excepția feței. N-au pupile și irisurile lor sunt de un purpuriu întunecat, iar unii le au negre. Cearcăne negre, adânci, le înconjoară ochii și pielea lor are o anumită paloare – pare aproape decolorată, are ceva din tenta unei vânătăi. Dinții le licăresc între buze care par să nu se închidă niciodată, dinți parcă piliți, cu vârfuri nefirești.

Animalele de pe Mogadore coboară din nave imediat în spatele lor, cu aceeași privire rece. Unele sunt mari cât o casă, cu colții ascuțiți la vedere, răgând atât de tare încât îmi spărgeau timpanele.

— Am fost neglijenți, John. De aceea ne-au înfrântcu atâta ușurință, spune el.

Acum știu că vocea pe care o aud e a lui Henri. Dar nu-l văd nicăieri, și nu-mi pot lua ochii de la omorurile și de la distrugerile de sub mine ca să-l caut cu privirea. Oamenii aleargă în toate părțile, ripostând. Numărul mogadorienilor uciși e egal cu al loricilor. Dar loricii pierd lupta împotriva fiarelor, care îi omoară cu zecile: suflă foc, colții scrâșnesc, etichetele și cozile se rotesc cu sălbăticie. Timpul aleargă, se scurge mult mai repede ca de obicei. Cât a trecut? O oră? Două?

Garzii conduc lupta, etalându-și toate moștenirile. Unii zboară, alții aleargă atât de repede încât par pete umblătoare, alții dispar cu

desăvârșire. Razele laser izvorăsc din mâini, trupurile se înfășoară în flăcări, norii de furtună se învorburează, însoțiți de vânturi turbate, deasupra celor care pot controla vremea. Și cu toate astea pierd. Sunt copleșiți numeric, sunt unul contra cinci sute. Puterile lor nu sunt suficiente.

— Eram cu garda jos. Mogadorienii și-au plănit bine atacul, au ales perfect momentul în care știau că suntem cel mai vulnerabili, când Străbunii planetei plecaseră. Pittacus Lore, cel mai puternic dintre ei, mai-marele lor, i-a strâns laolaltă înaintea atacului. Nimeni nu știe nici ce s-a întâmplat cu ei, nici unde sau dus, nici dacă mai sunt în viață. Poate că mogadorienii i-au ucis mai întâi pe ei și, odată ce Străbunii nu le-au mai stat în cale, au trecut la atac. Singurul lucru pe care-l știm cu adevărat e că, în ziua în care s-au adunat Străbunii, către cer s-a înălțat o coloană de lumină albă, pâlpâitoare, atât de sus cât poți vedea cu ochii. A rămas acolo preț de o zi întreagă, apoi a dispărut. Noi, ca popor, ar fi trebuit să vedem în asta un semn, să înțelegem că se întâmpla ceva rău, dar n-am făcut-o. Nu putem învinovăți pe nimeni altcineva, în afară de noi înșine, pentru cele petrecute. Am fost norocoși fiindcă am reușit să salvăm pe cineva de pe planetă și cu atât mai mult fiindcă e vorba de nouă garzi tineri, care vor putea într-o bună zi să continue lupta, să ne mențină specia în viață.

În depărtare, o navă se înalță cu repeziciune, lăsând în urmă un șuvoi albastru. O urmăresc cu privirea din văzduh, din punctul meu de observație avantajos, până când dispare. Are ceva familiar. Și apoi înțeleg: eu sunt pe nava aia, unde e și Henri. E nava care ne duce către Pământ. Loricii știau probabil că fuseseră înfrânți. Altminteri de ce ne-ar fi luat de pe planetă?

Un măcel inutil. Așa mi se pare totul. Cobor la sol și trec printr-o minge de foc. Mă cuprinde furia. Mor bărbați și femei, garzi și căpani, alături de copii lipsiți de apărare. Cum s-ar putea tolera așa ceva? Cum de pot fi inimile mogadorienilor atât de împietrite încât să facă asta? Și de ce am fost eu cruțat?

Mă reped la un soldat din apropiere, dar trec exact prin el și cad la pământ. Toate faptele la care sunt martor s-au petrecut deja. Văd spectacolul propriei noastre morți și nu pot face nimic.

Mă răsucesc și mă trezesc în fața unei fiare care are, probabil, doisprezece metri înălțime, cu umeri lași, ochi roșii și coarne de peste șase metri. Saliva i se prelinge de pe colții lungi, ascuțiți. Rage, apoi atacă.

Trece prin mine, dar ucide o duzină de lorici din jurul meu. Dispar cu toții cât ai clipi. Și monstrul continuă să înainteze, omorând alți și alți lorici.

Dincolo de scena distrugerii aud un zgreptănat, ceva care nu are legătură cu carnajul de pe Lorien. Sunt îndepărtat sau sunt adus înapoi. Două mâini îmi apasă umerii. Deschid ochii și sunt din nou în casa noastră din Ohio. Brațele îmi atârnă în afara mesei. La câțiva centimetri sub ele sunt două găleți cu foc și ambele mele mâini sunt scufundate în flăcări până mai sus de încheietură. Nu simt absolut nimic. Henri e deasupra mea, în picioare. Zgreptănatul pe care l-am auzit cu un minut mai devreme vine acum dinspre ușa din față.

— Ce-i asta? șoptesc, ridicându-mă în șezut.

— Nu știu, spune Henri.

Tăcem amândoi, ascultând încordați. Încă trei zgreptănări la ușa. Henri își coboară privirea spre mine.

— E cineva afară, spune el.

Mă uit la ceasul din perete. A trecut aproape o oră. Transpir, mi s-a tăiat răsuflarea, sunt tulburat de scenele de măcel la care tocmai am fost martor. Pentru prima oară în viața mea, înțeleg cu adevărat ce s-a petrecut pe Lorien. Până în seara asta, evenimentele erau pur și simplu o parte dintr-o altă poveste, nu prea diferită de cele pe care le-am citit în cărți. Dar acum am văzut sângele, lacrimile, morții. Am văzut dezastrul. Face parte din ceea ce sunt eu însumi.

Afară s-a lăsat întunericul. Încă trei zgreptănări la ușă, apoi un mârâit gros. Tresărim amândoi. Mă duc imediat cu gândul la mormăiturile monștrilor.

Henri dă buzna în bucătărie și înșfacă un cuțit din sertarul de lângă chiuvetă.

- Treci în spatele canapelei.
- Cum? De ce?
- Pentru c-așa am spus eu.
- Crezi că un cuțitaș o săucidă un mogadorian?
- Da, dacă-l nimeresc exact în inimă. Acum dă-tejos.

Cobor de pe masă în patru labe și mă ghemuiesc în spatele canapelei. În cele două găleți încă mai arde focul și prin minte continuă să mi se perinde viziuni palide ale Lorienului. De dincolo de ușa din față se aude un mârâit nerăbdător. Nu ne înșelăm crezând că afară e cineva sau ceva. Inima îmi bate nebunește.

- Rămâi acolo, jos, spune Henri.

Îmi salt capul și trag cu ochiul pe deasupra spătarului canapelei. Tot sângele ăla, mă gândesc. Știau, cu siguranță, că sunt depășiți numeric. Dar au luptat oricum până la capăt, murind ca să se salveze unii pe alții, murind ca să salveze Lorienul. Henri strânge cu putere cuțitul. Întinde încet mâna către mânerul de alamă al ușii. Sunt străbătut de furie. Sper că e unul dintre ei. Să intre un mogadorian pe ușa aia.

O să dea de cineva pe măsura lui.

Nu rămân în spatele canapelei sub nicio formă. Mă întind și înșfac una dintre căldări, îmi strecor mâna înăuntru și iau o bucată de lemn aprins, cu vârful ascuțit. E răcoroasă la atingere, dar focul răbufnește, măturându-mi mâna și învăluind-o. Țin bucata de lemn ca pe un pumnal. *N-au decât să*

vină, îmi spun. *Deacum înainte n-o să mai fugim*. Henri mă măsoară cu privirea, respiră adânc și deschide ușa dintr-o smucitură.

Mi se contractă toți mușchii, mi se încordează tot trupul. Henri trece pragul dintr-un salt și eu sunt gata să-l urmez. Îmi simt inima, *bum-bum-bum*, în piept. Mi s-au albit încheieturile degetelor cu care strâng bucata de lemn încă aprins. Prin ușa deschisă năvălește o rafală de vânt și focul îmi dansează în mână, târându-se către încheietură. Afară nu e nimeni. Henri se relaxează brusc și chicotește, privind către picioarele sale. Acolo, uitându-se în sus, spre el, e același copoi pe care l-am văzut ieri, la școală. Dă din coadă și bate cu labelle în pământ. Henri întinde mâna în jos și îl mângâie; pe urmă câinele se împinge, făcându-și loc pe lângă el, și intră în casă alergând cu pași mărunți, cu limba atârânăd.

— Ce caută aici? întreb.

— Îl știi pe cățelul ăsta?

— Era la școală. S-a ținut după mine ieri, de cândam coborât din camionetă.

Pun la loc bucata de lemn și îmi șterg mâna de blugi, lăsând o urmă de cenușă neagră în partea lor din față. Câinele se instalează la picioarele mele și se uită în sus, în așteptare, bătând cu coada în podeaua de lemn dur. Mă așez pe canapea și privesc cele două focuri. Acum, când momentul de excitație a trecut, în minte îmi revine tot ce am întrezărit în timpul viziunii abia încheiate. Țipetele încă îmi mai răsună în urechi, încă mai am în fața ochilor sângele licărind pe iarbă sub lumina lunii, încă mai văd trupuri și copaci prăbușindu-se, văd strălucirea roșie din ochii fiarelor de pe Mogadore și groaza din ochii loricilor.

Mă uit la Henri.

— Am văzut ce s-a-ntâmpat. Sau cel puțin începutul.

El dă din cap.

— M-am gândit că e cu putință.

— Am putut să-ți aud vocea. Mi-ai vorbit?

— Da.

— Nu înțeleg, spun. A fost un masacru. Erau însuflețiți de prea multă ură ca să fie interesați numai de resursele planetei. A fost mai mult decât atât.

Henri oftează și se așază la măsuță, vizavi de mine. Cățelul îmi sare pe genunchi. Îl mângâi. E murdar, îi simt sub palmă blana aspră și unuroasă. De partea din față a zgărzii e atașată o plăcuță de forma unei mingi de fotbal. E veche, cea mai mare parte a vopselei maronii s-a șters. O iau în mână, are numărul

19 gravat pe o față și numele BERNIE KOSAR pe cealaltă.

— Bernie Kosar, spun. Câinele dă din coadă. Presupun că e numele lui, îl cheamă la fel ca pe tipul din posterul din camera mea. Probabil un tip foarte popular pe-aici. Îmi plimb mâna pe spatele animalului.

Din câte se pare, e al nimănui, adaug. Și e flămând.

Sunt, cumva, sigur de asta.

Henri dă din cap. Își coboară privirea spre Bernie Kosar. Câinele se întinde, își sprijină botul pe labe și închide ochii. Apoi aprind bricheta și țin flacăra peste degetele mele, apoi în palmă, apoi o urc de-a lungul părții anterioare a brațului. Simt arsura abia când ajunge la mai puțin de cinci centimetri de cot. Indiferent ce-ar fi făcut Henri, a dat rezultate, rezistența mea s-a extins. Mă întreb cât timp o să treacă până când o s-o dobândească întregul meu trup.

— Așadar, ce s-a-ntâmplat? întreb.

Henri respiră adânc.

— Și eu am avut viziunile astea. Sunt atât de reale, încât ai impresia că te afli acolo.

— Nu mi-am dat niciodată seama cât de groaznică fost. Adică, știu că mi-ai povestit, dar n-am înțeles cu adevărat până când n-am văzut cu ochii mei.

— Mogadorienii sunt altfel decât noi, secretoși și manipulatori, nu există aproape nimic care să nu le trezească suspiciuni. Au anumite puteri, dar nu sunt ca ale noastre. Sunt gregari și prosperă în orașe aglomerate. Cu cât e mai densă populația, cu atât se simt mai bine. De aceea ne ținem noi doi acum departe de metropole, deși acolo am fi asimilați cu mai multă ușurință. Și pentru ei ar fi cu mult mai simplu să se piardă în mulțime.

Cu vreo sută de ani în urmă, planeta Mogadore anceput să moară, cam așa cum s-a ntâmplat cu Lorien, acum douăzeci și cinci de mii de ani. Însă ei n-au reacționat ca noi – n-au înțeles situația așa cum începe s-o înțeleagă acum populația umană. Ei au ignorat-o. Și-au distrus oceanele și și-au inundat râurile și lacurile cu deșeuri și cu ape uzate și au continuat să mărească numărul orașelor. Vegetația a început să dispară, ceea ce a dus la moartea erbivorelor, și nici carnivorele nu mai aveau mult. Atunci au știut că era cazul să ia măsuri drastice.

Henri închide ochii și păstrează tăcerea vreme de un minut întreg.

— Știi care e planeta capabilă să susțină viața aflată cel mai aproape de Mogadore? mă întreabă în cele din urmă.

— Da, e Lorien. Sau era, presupun.

El dă din cap.

— Da, Lorien este. Și acum știi, sunt sigur, că îi interesau resursele noastre.

E rândul meu să dau din cap. Bernie Kosar își saltă botul și cască prelung. Henri încălzește la microunde un piept de pui fript, îl taie felii, apoi revine pe canapea aducând farfuria și o așază în fața câinelui. Animalul le devorează cu ferocitate, de parcă n-ar mai fi mâncat de câteva zile.

— Pe Pământ sunt foarte mulți mogadorieni, continuă Henri. Nu știu cât de mulți, dar îi simt când dorm. Uneori îi pot vedea în vise. Nu-mi dau niciodată seama unde se află sau ce spun. Dar îi văd. Și nu cred că voi șase sunteți singurul motiv pentru care-au venit aici atât de mulți.

— Ce vrei să spui? De ce altceva ar fi venit?

Henri mă privește în ochi.

— Știi care e a doua dintre planetele care pot susține viața, în ordinea apropierii de Mogadore?

Dau din nou din cap.

— Pământul, nu-i așa?

— Mogadore e de două ori cât Lorien, dar Pământul e de cinci ori mai mare decât Mogadore. În ceea ce privește apărarea, Pământul e mai bine pregătit decât Lorien să facă față unei ofensive, datorită dimensiunilor sale. Mogadorienii trebuie să înțeleagă planeta asta mai bine înainte de a o ataca. Nu pot să-ți explic cum de am fost noi înfrânți cu atâta ușurință, pentru că, în mare măsură, n-am priceput nici eu. Dar pot susține, cu certitudine, că, în parte, a fost vorba de o combinație între cunoștințele lor despre planetă și despre oamenii noștri și lipsa oricărei alte posibilități de apărare în afara inteligenței noastre și a Moștenirilor garzilor. N-ai decât să spui ce vrei despre mogadorieni, dar, în ceea ce privește războiul, sunt niște strategii excepționali.

Rămânem așezați și amuțim iarăși, cu vântul continuând să șuiere.

— Nu cred că sunt interesați de resursele Pământului, zice Henri.

Oftez și îmi ridic ochii spre el.

— De ce nu?

— Mogadore e oricum o planetă în agonie. Au peticit-o în câteva privințe presante, dar moartea sa e inevitabilă și ei o știu. Cred că au de

gând să ucidă oamenii. Cred că vor să transforme Terra în reședința lor permanentă.

După cină, îi fac o baie lui Bernie Kosar, folosind șamponul și uscătorul. Îi aranjez blana cu un pieptene vechi, lăsat într-unul dintre sertare de ultimul chiriaș. Arată și miroase mult mai bine, dar zgarda lui continuă să pută. I-o arunc. Înainte de a mă culca, las ușa deschisă pentru el, dar nu e interesat să se întoarcă afară. Se lungeste în schimb pe podea și își odihnește botul pe etichetele din fața. Îi pot simți dorința de a rămâne cu noi, înăuntru. Mă întreb dacă el poate simți că și eu doresc același lucru.

— Cred că avem un nou animal de casă, zice Henri.

Zâmbesc. Ceva mai devreme, când l-am văzut, am sperat că Henri o să mă lase să-l păstrez.

— Așa s-ar părea, spun.

O jumătate de oră mai târziu, mă strecoz în pat, iar Bernie Kosar sare alături de mine și se face covrig la picioarele mele. Peste câteva minute sforăie. Stau o vreme întins pe spate, privind întunericul cu ochii larg deschiși, cu un milion de gânduri învârtindu-mi-se în minte. Imagini din război: privirea lacomă, flămândă, a mogadorienilor; privirea furioasă și aspră a monștrilor; moartea și sângele. Mă gândesc la frumusețea planetei Lorien. O să mai poată susține viața, sau eu și Henri o să rămânem pentru totdeauna în așteptare, aici, pe Pământ?

Încerc să alung gândurile și imaginile, dar nu scap de ele pentru prea mult timp. Bernie Kosar își saltă capul și mă privește, apoi și-l lasă să cadă și adoarme iarăși. Oțez, îmi iau telefonul de pe noptieră și îl verific, ca să mă conving că Mark James n-a stricat nimic. Numărul lui Henri e tot acolo, dar nu mai e singura înregistrare. A mai fost adăugat unul, sub numele „Sarah Hart“. Între ultimul sunet al clopoțelului și sosirea ei lângă dulapul meu, Sarah și-a adăugat propriul său număr în memoria mobilului meu.

Închid telefonul, îl pun pe noptieră și zâmbesc.

Trec două minute, după care îl verific din nou, vreau să mă conving că n-am avut vedenii. N-am avut. Îl închid cu zgomot și îl las din mână, numai ca să-l iau din nou peste cinci minute și să mă mai uit o dată la număr. Nu știu de cât timp am nevoie ca să-adorm, dar în cele din urmă mă fură somnul. Dimineața, când mă trezesc, strâng încă în mână telefonul așezat pe piept.

Când deschid ochii, Bernie Kosar zgreptăne la ușa dormitorului. Îl las să iasă. Patrulează prin curte, cu pași repezi și cu nasul în pământ. Odată ce a acoperit toate cele patru colțuri, o ia la fugă, străbătând-o de-a latul, și dispăre în pădure. Închid ușa și mă reped la duș. Ies peste zece minute și el e iarăși înăuntru, pe canapea. Când mă vede, începe să dea din coadă.

— Tu i-ai dat drumul? îl întreb pe Henri, care stă la masa din bucătărie, cu laptopul deschis și cu patru ziare stivuite în fața lui.

— Da.

După un mic dejun rapid, plecăm de acasă. Bernie Kosar aleargă în fața noastră, apoi se oprește și se așază lângă camionetă, privind în sus, către portiera pasagerului.

— Asta-i cam ciudat, nu crezi? spun eu.

Henri ridică din umeri.

— După cum s-ar părea, drumurile cu mașina nu-isunt străine. Lasă-l să intre.

Deschid ușa și cățelul sare înăuntru. Se instalează pe locul din mijloc, cu limba atârând. Când ieșim de pe aleea noastră, vine pe genunchii mei și își pune labele pe geam. I-l deschid și el iese pe jumătate în afară, cu botul tot căscat și cu urechile fâlfâindu-i în vânt. După aproape cinci kilometri, Henri oprește în fața școlii. Deschid portiera și Bernie Kosar sare jos înaintea mea. Îl iau și-l pun la loc, în camionetă, dar iese iarăși. Îl ridic și-l așez din nou înăuntru, și sunt nevoit să-l împiedic să sară în timp ce închid portiera camionetei. Stă pe labele din spate, cu cele din față pe bordura ușii, geamul fiind încă deschis. Îl mângâi pe creștet.

— Ai mânușile? mă întrebă Henri.

— Da.

- Telefonul?
- Da.
- Cum te simți?
- Bine, răspund.
- OK. Sună-mă dacă ai orice fel de problemă.

Demarează și Bernie Kosar mă privește prin geamul din spate până ce dispare camioneta dincolo de cotul drumului.

Simt o nervozitate similară cu aceea din ziua precedentă, dar din alte motive. O parte din mine își dorește s-o vadă imediat pe Sarah, în timp ce o altă parte speră că n-o s-o vadă deloc. Nu știu sigur ce ar trebui să-i spun. Dacă n-o să-mi vină nimic în minte și o să stau, pur și simplu, uitându-mă la ea ca un prost? Dacă o să fie împreună cu Mark când o s-o întâlnesc? S-o salut sau să mă fac că nu-l văd pe niciunul dintre ei? În cel mai bun caz, o să dau ochii cu amândoi în a doua oră de curs. Asta n-am cum s-o evit.

Mă îndrept spre dulapul meu. Am geanta plină cu cărți pe care ar fi trebuit să le citesc aseară, dar nici măcar nu le-am deschis. Mi-au alergat prin cap prea multe gânduri, prea multe imagini. N-au dispărut și e greu de crezut că vor dispărea vreodată. Totul diferă atât de mult de lucrurile la care m-am așteptat. Moartea nu e așa cum o vezi în filme. Sunetele, chipurile, mirosurile. Diferența e atât de mare.

Odată ce ajung în dreptul dulapului meu, îmi dau imediat seama că s-a întâmplat ceva rău. Mânerul metalic e plin de pământ sau de ceva care pare să fie pământ. Nu sunt sigur că ar trebui să deschid, însă în clipa următoare respir adânc și trag de mâner cu putere.

Dulapul a fost umplut pe jumătate cu bălegar și, când deschid ușa, o mare parte se revarsă pe podea, acoperindu-mi pantofii. Mirosul e groaznic. Trântesc ușa. Sam Goode e în spatele meu și apariția lui neașteptată, ca din pământ, mă face să tresar. Arată jalnic într-un tricou

alb, cu inscripția NASA, prea puțin diferit de cel pe care l-a purtat în ziua precedentă.

— Sal', Sam, îi spun.

El se uită în jos, la mormanul de bălegar de pe podea, apoi din nou la mine.

— Și la tine e la fel? întreb.

Dă din cap.

— Mă duc la director. Vii și tu?

De data asta clatină din cap, apoi îmi întoarce spatele și se îndepărtează fără niciun cuvânt. Mă îndrept către biroul domnului Harris, bat la ușă, apoi intru fără să aștept să primesc un răspuns. E așezat pe scaunul lui și are o cravată pe care se repetă mascota școlii – nu mai puțin de douăzeci de capete minuscule de pirați presărate pe toată suprafața vizibilă. Îmi adresează un zâmbet plin de sine.

— E o zi mare, John, îmi spune.

Habar n-am despre ce vorbește.

— Reporterii de la *Gazette* vor fi aici într-o oră. Prima pagină!

Atunci îmi aduc aminte de interviul de mare importanță dat de Mark James ziarului local.

— Probabil sunteți foarte mândru, comentez.

— Sunt mândru de toți elevii din Paradise, și de fiecare în parte.

Zâmbetul nu-i părăsește chipul. Se lasă pe spătarul scaunului, își împletește degetele și-și sprijină mâinile de burtă.

— Cu ce te pot ajuta?

— Vreau doar să v-anunț că dulapul meu a fost umplut cu bălegar în dimineața asta.

- Cum adică „umplut“?
- Adică obiectul ăla e plin cu bălegar.
- Cu bălegar? repetă el, derutat.
- Da.

Izbucnește în râs. Sunt luat prin surprindere de totala lui lipsă de considerație și simt cum mă inundă furia. Îmi arde fața.

- Am vrut să vă înștiințez, ca să fie curățat.

Dulapul lui Sam Goode e plin cu același lucru.

El oftează și clatină din cap.

— O să-l trimit imediat acolo pe Hobbs, omul deserviciu, și-o să facem o anchetă în toată regula.

- Știm amândoi cine e vinovatul, domnule Harris.

El îmi zâmbeste scurt, condescendent.

- O să mă ocup de anchetă, domnule Smith.

N-are rost să mai spun nimic, așa că ies din biroul lui și mă îndrept spre toaletă, să-mi ud mâinile și fața cu apă rece. Trebuie să mă liniștesc. Nu vreau să fiu nevoit să port și azi mănușile. Poate n-ar trebui s-o fac, poate ar trebui să trec totul cu vederea. Oare asta ar încheia toată povestea? În plus, oare am de ales? Sunt copleșit numeric și singurul meu aliat e un tip de patruzeci și cinci de kilograme din anul doi, cu o înclinație către extraterestri. Sau poate ăsta nu e întregul adevăr – poate mai am o aliată în Sarah Hart.

Mă uit în jos. Mâinile mele arată perfect, nu strălucesc. Ies din toaletă. Omul de serviciu a început deja să curețe bălegarul din dulapul meu, scoate cărțile și le pune în coșul de gunoi. Trec pe lângă el, intru în clasă și aștept începerea orei. Se vorbește despre regulile gramaticale, subiectul principal fiind diferența dintre forma de gerunziu a verbelor și verbele propriuzise și motivul pentru care un verb la gerunziu nu poate fi

predicat. Sunt mai atent decât cu o zi înainte, dar, pe măsură ce se apropie pauza, încep să mă agit, cu gândul la ora următoare. Nu fiindcă s-ar putea să-l văd pe Mark... fiindcă s-ar putea s-o văd pe Sarah. Azi o să-mi zâmbească? Cred că ar fi mai bine să ajung înaintea ei, ca să-mi pot găsi un loc și să n-o scap din priviri când intră. Așa o să văd dacă mă salută mai întâi pe mine.

Când sună clopoțelul, mă reped afară din clasă și străbat grăbit coridorul. Sunt primul care intră în sala de astronomie. Încăperea se umple și Sam vine din nou lângă mine. Sarah și Mark își fac apariția împreună, chiar înainte de sunetul clopoțelului. Ea e îmbrăcată cu o bluză albă, cu nasturii încheiați până la gât, și cu pantaloni negri. Îmi zâmbește înainte de a se așeza. Îi întorc zâmbetul. Mark nu se uită deloc în direcția mea. Încă mai simt mirosul de bălegar al pantofilor, sau poate vine de la Sam.

Acesta din urmă scoate din geantă o broșură cu titlul *Ei umblă printre noi*. După aspect, pare să fi fost tipărită într-o pivniță. Sam o răsfoiește până la un articol din mijloc și începe să citească, foarte concentrat.

Mă uit la Sarah, care e așezată cu patru bănci în fața mea, cu părul strâns la spate, în coadă de cal. Îi privesc ceafa suplă. E dreaptă în scaun, picior peste picior. Îmi doresc să fi stat alături de ea, să-mi fi putut întinde brațul, ca să-i iau mâna într-a mea. Aș vrea să fi fost deja la a opta oră de curs. Mă întreb dacă o să fim din nou parteneri la gospodărie.

Doamna Burton își începe prelegerea. E tot la lecția despre Saturn. Sam scoate o foaie de hârtie și începe să scrie frenetic, oprindu-se din când în când să consulte articolul din revista pe care o ține deschisă alături. Mă uit peste umărul lui și citesc titlul: *Întreaga populație a unui oraș din Montana răpită de extraterestri*.

Înainte de noaptea trecută n-aș fi dat atenție unei asemenea ipoteze. Dar Henri crede că mogadorienii plănuiesc să ia în stăpânire Pământul și trebuie să recunosc că, deși teoria din broșura Sam e ridicolă,

la baza ei trebuie să se afle ceva. Știu cu certitudine că loricii au vizitat Pământul de mai multe ori în cursul existenței sale. Noi am văzut planeta asta progresând, am urmărit-o în vremuri cu vegetație bogată și abundență, când totul mergea înainte, și în cele când era acoperită de gheață și zăpadă și nimic nu se clintea. I-am ajutat pe oameni, i-am învățat să facă focul, le-am oferit mijloace prin care să-și dezvolte capacitatea de a articula sunete și limbajul, motiv pentru care există atât de multe similitudini între limba noastră și limbile de pe Pământ. Și, cu toate că noi nam răpit niciodată oameni, nu se poate spune că așa ceva nu s-a întâmplat. Mă uit la Sam. N-am mai întâlnit niciodată pe cineva atât de fascinat de extraterestri încât să citească diverse teorii ale conspirației și să ia notițe.

Ușa se deschide chiar în clipa aceea și domnul Harris își strecoară înăuntru figura zâmbitoare.

– Îmi cer scuze pentru întrerupere, doamnă Burton. O să vi-l răpesc pe Mark. Au sosit reporterii de la *Gazette*, ca să-i ia interviul pentru ziar, spune el, destul de tare ca să-l audă întreaga clasă.

Mark se ridică, își înhață geanta și iese din sală mergând tacticos și nonșalant. Îl văd pe domnul Harris în cadrul ușii, bătându-l pe umăr. Pe urmă mă uit la Sarah, dorindu-mi să mă pot așeza pe scaunul liber de lângă ea.

A patra oră e cea de educație fizică. Sam e în aceeași clasă cu mine. După ce ne schimbăm în echipamentul sportiv, stăm unul lângă altul pe podeaua sălii de gimnastică. El poartă teniși, pantaloni scurți și un tricou cu două sau trei numere mai mare. Seamănă cu o barză, e numai genunchi și coate, părând cumva deșirat, deși e scund.

Domnul Wallace, profesorul de gimnastică, stă hotărât în fața noastră, cu picioarele depărtate la lățimea umerilor, cu pumnii strânși sprijiniți pe șolduri.

— Bun, atenție, vă rog. Azi e probabil ultima noastră șansă de a lucra în aer liber, așa că o să profităm. O alergare pe un kilometru și jumătate, cât de repede puteți. Timpul obținut o să fie înregistrat, ca să ni-l reamintim la primăvară, când vom repeta cursa, pe aceeași distanță. Așa că alergați cât puteți de repede!

Pista din aer liber e din cauciuc sintetic. Ocolește terenul de fotbal și dincolo de ea e o pădure, despre care presupun că se întinde către casa noastră, dar nu sunt sigur. Vântul e rece, pielea de pe brațele lui Sam s-a făcut ca de găină. Încearcă să rezolve problema frecându-le.

— Ați mai alergat vreodată pe distanța asta? îl întreb.
El dă din cap.

— Da, în a doua săptămână de după începerea cursurilor.

— Ce timp ai scos?

— Nouă minute și cincizeci și patru de secunde.

Mă uit la el.

— Credeam că voi,ăștia slabi, sunteți mai rapizi.

— Taci din gură.

Alerg umăr la umăr cu Sam în partea din spate a grupului. Patru ture. De patru ori trebuie să parcurg pista ca s-alerg un kilometru și jumătate. După o jumătate de tură, încep să mă îndepărtez de Sam. Mă întreb cât de repede aş acoperi distanța dacă mi-aș da cu adevărat silința. În două minute, poate într-unul singur, poate în mai puțin de atât?

Mă simt minunat în timpul acestui exercițiu și, fără să dau prea multă atenție, îl depășesc pe cel aflat în frunte. Pe urmă încetinesc și simulez extenuarea. Moment în care văd ceva neclar, maroniu cu alb, dând buzna dintre tufişuri în dreptul intrării în tribuna principală și îndreptându-se direct spre mine. *Imaginația îmi joacă feste*, îmi spun. Mă uit în altă parte

și continui să alerg. Trec pe lângă profesor. Ține în mână un cronometru. Îmi strigă o încurajare, dar se uită la ceva care e în spatele meu, dincolo de pistă. Îi urmăresc privirea. E fixată asupra petei maronii cu alb. Continuă să vină drept către mine și imaginile pe care le-am văzut cu o zi înainte îmi reapar în minte. Monștrii mogadorieni. Erau și unii mici, cu dinții sticliind în lumină ca tăișul unui brici, niște creaturi rapide, concentrându-se săucidă. Sprintez.

Parcurg în viteză o jumătate de tură înainte de a mă întoarce. În spatele meu nu e nimeni. Am alergat mai repede decât creatura. Au trecut douăzeci de secunde. Mă întorc la loc, și atunci o văd chiar în fața mea. Încremenesc și reușesc s-o privesc din perspectiva corectă. E Bernie Kosar! Stă în mijlocul pistei cu limba atârând și dă din coadă. Țip la el:

— Bernie Kosar! Mi-ai tras o spaimă de moarte!

Reîncep să alerg încet și câinele aleargă alături de mine. Sper că n-a observat nimeni cât de repede pot să fug. Pe urmă mă opresc și mă aplec, ca și cum aș avea cârcei și mi-ar fi greu să respir. Pentru o scurtă vreme, înlocuiesc alergarea cu mersul obișnuit. Pe urmă fac puțin jogging. Înainte de a termina a doua tură, am fost deja depășit de doi colegi.

— Smith! Ce s-a-ntâmpat? Erai în fruntea tuturor!
strigă domnul Wallace când trec pe lângă el.

Respir cu greutate, de ochii lumii.

— Am... as... astm.
Profesorul clatină dezaprobator din cap.

— Și eu, care credeam că-l am în clasă pe campionul la alergări al statului Ohio.

Ridic din umeri și continui traseul, oprindu-mă din când în când ca să merg la pas. Bernie Kosar rămâne cu mine, uneori înaintând agale, alteori

fugind cu pași mărunți. Când încep ultima tură, Sam mă ajunge din urmă și alergăm unul lângă altul. Are fața de un roșu strălucitor.

— Ce citeai azi la ora de astronomie? îl întreb. „Întreaga populație a unui oraș din Montana răpită de extraterestri“? Îmi adresează un zâmbet larg.

— Da, asta e teoria, recunoaște, oarecum timid, cași cum s-ar jena.

— De ce-ar fi fost răpiți oamenii dintr-un oraș întreg? Dă din umeri și nu răspunde.

— Nu, serios, insist eu.

— Chiar vrei să știi?

— Bineînțeles.

— Ei, teoria susține că guvernul le-a permis extraterestrilor să practice răpirile în schimbul tehnologiei.

— Serios? Ce fel de tehnologie? întreb.

— De genul cipurilor pentru computere, al proiectelor pentru tipuri noi de bombe și al tehnologiilor verzi. Chestii de genul ăsta.

— Tehnologii verzi în schimbul unor specimene vii? Bizar. De ce-ar vrea extraterestrii să răpească oameni?

— Ca să ne poată studia.

— Dar de ce? Adică mă-ntreb ce motiv ar puteaavea.

— Ca să ne cunoască slăbiciunile atunci când vaveni Armageddonul și să le poată exploata, înfrângându-ne cu ușurință.

Răspunsul lui mă ia oarecum prin surprindere, dar numai fiindcă în minte continuă să mi se deruleze scenele din noaptea precedentă, fiindcă mi aduc aminte de armele pe care am văzut că le foloseau mogadorienii și de monștrii imenși.

— N-o să fie oricum ușor pentru ei, dacă dețin deja bombe și tehnologii superioare ale noastre?

— Păi, unii sunt de părere că extraterestrii speră-o să ne sinucidem înainte de asta.

Mă uit la Sam. Îmi zâmbeste, încercând să decidă dacă iau sau nu discuția în serios.

— De ce și-ar dori să ne sinucidem? Ce interesau?

— Ne invidiază.

— Ne invidiază? De ce, pentru frumusețea noastră robustă?

El râde.

— Cam așa ceva.

Dau din cap. Alergăm în tăcere vreme de un minut și îmi dau seama că Sam face eforturi serioase, respirând cu greutate.

— Cum ai ajuns să fii interesat de toate astea?

— Nu e decât un hobby, răspunde, dar am senzația clară că îmi ascunde ceva.

Terminăm cursa în opt minute și patruzeci și nouă de secunde, un timp mai bun decât cel scos de Sam ultima oară. Bernie Kosar ne urmează pe drumul de întoarcere în clădire. Ceilalți colegi îl mângâie și cățelul încearcă să intre în școală, împreună cu noi. Habar nam cum a reușit să mă găsească. Oare a memorat drumul până la școală în dimineața asta, în timpul călătoriei cu mașina? Ideea mi se pare ridicolă.

Rămâne la ușă. Eu intru în vestiar împreună cu Sam și, imediat ce își trage răsuflarea, el îmi turuie o tonă de alte teorii ale conspirației, una după alta, majoritatea de tot râsul. Îl găsesc pe gustul meu, e amuzant, dar uneori aș vrea să mai și tacă din gură.

La începutul orei de gospodărie, Sarah nu e în clasă. Doamna Benshoff ne dă instrucțiuni în primele zece minute, după care ne îndreptăm spre bucătărie. Intru în compartimentul nostru de unul singur, resemnându-mă cu gândul că tot singur o să și gătesc, și, imediat ce-mi trece asta prin cap, își face apariția și Sarah.

— Am pierdut ceva bun? mă întrebă.

— În jur de zece minute de timp de calitate în compania mea, zâmbesc eu.

Ea râde.

— Am auzit despre dulapul tău în dimineața asta.

Îmi pare rău.

— Tu ai pus bălegarul înăuntru?

Râde iarăși.

— Nu, sigur că nu. Dar știu că te sâcâie din cauzamea.

— Au noroc că nu-mi folosesc superputerile ca să-i arunc în districtul vecin.

Ea întinde mâna în joacă spre bicepsii mei.

— Așa e, mușchii ăștia colosali. Superputerile tale.

Doamne, sunt într-adevăr norocoși.

Azi facem brioșe cu afine, asta e tema noastră. În timp ce frământăm aluatul, Sarah începe să-mi povestească despre ea și Mark. Au fost prieteni vreme de doi ani, dar, pe măsură ce s-a prelungit relația lor, ea s-a îndepărtat tot mai mult de familie și de prieteni. Era iubita lui Mark, atât și

nimic mai mult. Își dădea seama că începea să se schimbe, să adopte o parte dintre atitudinile lui față de oameni: devenea răutăcioasă și îi critica pe alții, considerând că era mai bună decât ei. A început și să bea și lua note tot mai mici. La sfârșitul ultimului an școlar, părinții au trimis-o pe durata verii la mătușa ei din Colorado. După ce a ajuns acolo, a început să facă excursii lungi pe munte, fotografiind peisajele cu aparatul mătușii. S-a îndrăgostit de arta fotografiei și a petrecut cea mai frumoasă vară din viața ei, înțelegând că viața însemna mult mai mult decât să fii majoretă și prietena unui înaintaș din echipa de fotbal. Când s-a întors acasă a rupt-o cu Mark, a renunțat la activitatea ei de majoretă și a jurat că o să fie bună cu toată lumea, c-o să fie amabilă. Mark n-a reușit să treacă peste asta. După cum spune ea, o consideră încă prietena lui, crede c-o să se întoarcă la el. Dar, în ceea ce îl privește, ea nu duce decât dorul câinilor lui, cu care obișnuia să-și petreacă timpul ori de câte ori mergea la el acasă. Pe urmă îi povestesc despre Bernie Kosar, îi spun cum a apărut pe neașteptate la ușa noastră, după cele întâmplate în prima mea dimineață de școală.

Muncim în timp ce stăm de vorbă. La un moment dat, întind mâna spre cuptor fără mănușile de protecție și scot tava cu briose. Ea mă vede și mă întreabă dacă sunt OK, iar eu mă prefac că sufăr, îmi scutur mâna ca și cum m-aș fi ars, deși nu simt absolut nimic. Mergem la chiuvetă și Sarah lasă să curgă apă caldă, ca să-mi potolească durerea provocată de o arsură care nu există. Când îmi vede mâna, mă mulțumesc să ridic din umeri. În timp ce glazurăm briosele, mă întreabă despre telefonul meu, îmi spune c-a observat că n-aveam decât un singur număr în agendă. Îi explic că e numărul lui Henri, că mi-am pierdut vechiul telefon, cu numerele tuturor cunoștințelor. Mă întreabă dacă m-am mutat lăsând în urmă o prietenă și zâmbește când îi spun că nu, ceea ce e cât pe ce să mă facă praf. Înainte de sfârșitul orei, îmi vorbește despre festivalul de Halloween care va avea loc în oraș și spune că speră să ne-nțâlnim acolo, că poate o să ne

petrecem timpul împreună. Eu răspund că da, ar fi extraordinar, și pretind că sunt cât se poate de calm, deși în sinea mea simt că zbor.

11

Imaginile îmi apar la întâmplare, de obicei atunci când mă aștept cel mai puțin. Uneori sunt de dimensiuni reduse, fugitive – bunica mea cu un pahar de apă în mână și deschizând gura să spună ceva –, dar nu înțeleg niciodată cuvintele, fiindcă imaginea dispare la fel de repede cum a apărut. Alteori durează mai mult, mai apropiate de realitate: bunicul dându-mă într-un leagăn. Îi simt forța brațelor când mă împinge în sus, îmi simt golul din stomac umplându-se de fluturi când leagănul coboară în viteză. Vântul îmi poartă râsetele. Și apoi imaginea dispare. Uneori îmi amintesc în mod explicit scene din trecut, îmi amintesc că am făcut parte din ele. Dar alteori mi se par cu totul noi, de parcă nu s-ar fi petrecut niciodată.

Iată ce văd stând în camera de zi, cu Henri plimbându-mi cristalul loric în susul fiecărui braț, cu mâinile suspendate deasupra flăcărilor: Sunt mic – poate de trei sau patru ani – și alerg prin curtea din față, prin iarba proaspăt tunsă. Alături de mine e un animal cu trupul ca de câine, dar cu blana ca de tigru. Are capul rotund, iar corpul lui cu pieptul ca un butoi se sprijină pe picioare scurte. Nu seamănă cu niciun alt animal pe care l-am mai văzut vreodată. Se ghemuiește, cumpănindu-se, gata să sară la mine. Numi pot stăpâni râsul. Când sare încerc să-l prind, dar sunt prea mic și ne rostogolim amândoi în iarbă. Ne luăm la trântă. E mai puternic decât mine. Pe urmă se avântă în aer, dar, în loc să cadă înapoi, la pământ, așa cum mă aștept, se transformă în pasăre și zboară deasupra și în jurul meu, planând exact atât de departe cât e nevoie ca să n-o pot atinge. Se rotește, apoi coboară, îmi trece printre picioare și aterizează la șase metri distanță. Se preschimbă într-un animal care seamănă cu o maimuță fără coadă. Se ghemuiește, pregătindu-se să se repeadă la mine.

În clipa aceea, pe alee apare un bărbat. E tânăr și e îmbrăcat într-un costum de cauciuc, argintiu cu albastru, strâns pe trup, în genul celor pe care am văzut că le poartă scafandrii. Îmi vorbește într-o limbă pe care n-o înțeleg. Rostește numele „Hadley” și dă din cap către animal. Și acesta aleargă spre el, transformându-se din maimuță în ceva mai mare, aducând a urs cu coamă de leu. Au capetele la același nivel, și bărbatul îl scarpină sub bărbie. Pe urmă iese din casă bunicul. Pare tânăr, dar știu că are cel puțin cincizeci de ani.

Strânge mâna bărbatului. Vorbesc, dar nu înțeleg ce spun. Pe urmă bărbatul se uită la mine, zâmbește, își ridică mâna întinsă și eu mă desprind dintr-odată de pământ și plutesc prin aer. Hadley mă urmează, acum din nou pasăre. Îmi controlez în întregime corpul, dar bărbatul decide în ce parte mă deplasez, mișcându-și mâna spre dreapta sau spre stânga. Hadley și cu mine ne jucăm în aer, el gâdilându-mă cu ciocul, eu încercând să-l prind. Pe urmă ochii mi se deschid brusc și imaginea dispare.

— Bunicul tău putea deveni invizibil, după bunul său plac, îl aud pe Henri spunând, și închid din nou ochii.

Cristalul continuă să-mi urce în susul brațului, răspândindu-mi rezistența la foc în restul trupului.

— E una dintre cele mai rare moșteniri, apare lanumai unu la sută din oamenii noștri, iar bunicul tău se număra printre ei. Putea să devină invizibil și tot ce atingea dispărea cu desăvârșire.

La un moment dat, înainte de a afla care sunt Moștenirile lui, a vrut să-mi joace o festă. Tu aveai trei ani și abia începusem să lucrez cu familia ta. Fusesem pentru prima oară la tine acasă cu o zi în urmă și, în ziua aceea, când urcam dealul pentru a doua oară, clădirea nu se mai afla acolo. Vedeam o alee, și o mașină, și copacul, dar casa nu era nicăieri. Am crezut că-mi pierdeam mințile. Mi-am continuat drumul, trecând de locul acela. Când mi-am dat seama că ajunsesem prea departe, m-am întors și, la o oarecare depărtare, se zărea casa despre care eram gata să jur că nu fusese

acolo înainte. Așa că am făcut calentoarsă, dar, când m-am apropiat, a dispărut din nou. Am rămas acolo, uitându-mă către locul în care știam că trebuia să se afle, nevăzând decât copacii din spatele ei. Așa că mi-am continuat drumul. Abia după ce mi-a dispărut și a treia oară din fața ochilor a lăsat-o bunicul tău să apară definitiv. Nu se putea opri din râs. A făcut haz de cele petrecute în ziua aia în următorul an și jumătate, a continuat să râdă până la sfârșitul sfârșitului.

Când deschid ochii, sunt din nou pe câmpul de luptă. Alte explozii, foc, moarte.

— Bunicul tău a fost un om bun, spune Henri. Îiplăcea să-i amuze pe ceilalți, îi plăcea să spună glume.

Nu-mi amintesc să fi plecat vreodată din casa voastră fără să mă doară stomacul de prea mult râs.

Cerul a devenit roșu. Un copac spintecă aerul, aruncat de bărbatul în argintiu și albastru, bărbatul pe care l-am văzut în fața casei. Ucide doi mogadorieni și îmi doresc să-i ovaționez victoria. Dar la ce-ar folosi sărbătorirea? Indiferent la uciderea câtor mogadorieni aş fi martor, urmările acelei zile vor rămâne aceleași. Loricii vor fi tot înfrânți, uciși până la unul. Eu voi fi oricum trimis pe Pământ.

— Nu l-am văzut niciodată înfuriindu-se. Când toată lumea își pierdea cumpătul, când toată lumea era copleșită de stres, bunicul tău își păstra calmul. Atunci spunea cele mai bune glume și toți cei din jur începeau să râdă ca prin farmec.

Animalele mai mici își aleg drept țintă copiii. Sunt neajutorați, au rămas cu mâinile pline de artificii din timpul sărbătorii. Așa suntem înfrânți – doar câțiva lorici se luptă cu monștrii, restul încearcă să salveze copiii.

— Bunica ta era altfel. Era tăcută și rezervată, și foarte inteligentă. Cei doi se completau unul pe altul zi de zi, el era cel nepăsător, iar ea se străduia din umbră, făcând totul să meargă așa cum hotărau.

Sus, în văzduh, se mai zărește încă urma de fum albastru lăsată de nava care ne poartă spre Pământ, nava pe care ne aflăm noi, Cei Nouă, și protectorii noștri. Prezența ei îi descurajează pe mogadorieni.

— Și pe urmă mai era și Julianne, soția mea.

Undeva, departe, se zărește o explozie, de genul celor care însoțesc decolarea rachetelor de pe Pământ. O altă navă se înalță în aer, lăsând în urmă o dâră de foc. La început urcă încet, apoi capătă viteză. Sunt derutat. Navele noastre nu foloseau focul pentru decolare; nu foloseau petrol sau benzină. Dâra firavă de fum albastru provenea de la cristalele din care își preluau forța motrice, dar o asemenea vâlvătaie nu avea de unde să apară. A doua navă e lentă și greoaie în comparație cu prima, dar reușește, se înalță în aer, accelerează. Henri nu mi-a vorbit niciodată de o a doua navă. Cine e la bord? Încotro se îndreaptă? Mogadorienii strigă și arată spre ea. Sunt cuprinși din nou de anxietate și, pentru un scurt moment, loricii năvălesc asupra lor.

— Avea cei mai verzi ochi pe care i-am văzut vreodată, un verde strălucitor, ca smaraldele, și o inimă tot atât de mare ca planeta însăși. Îi ajuta întotdeauna pe alții, aducea tot timpul animale în casă și le adopta. N-o să știu niciodată ce-a văzut la mine.

Fiara uriașă, cea cu ochi roșii și coarne enorme, s-a întors. De pe colții ascuțiți ca briciul, atât de mari încât nu-i încap în gură, i se prelinge salivă amestecată cu sânge. Bărbatul în argintiu și albastru stă chiar în fața ei. Încearcă s-o ridice cu puterile sale și reușește s-o salte cu aproape doi metri în aer, dar efortul e prea mare și n-o poate urca mai mult. Monstruozitatea rage, se cutremură și cade înapoi, pe pământ. Se repede înainte, înfruntând puterile omului, dar nu poate scăpa de dominația lor. Bărbatul o ridică iarăși. Sudoarea și sângele îi lucesc pe față sub lumina lunii. Pe urmă își îndoaie brațele și fiara cade pe o parte. Pământul se cutremură. Cerul se umple de tunete și de fulgere, dar nu le însoțește niciun strop de ploaie.

— Îi plăcea să doarmă până târziu, mă trezeam întotdeauna înaintea ei. Stăteam în camera mea de lucru, citind ziarul, pregăteam micul dejun, făceam o plimbare. În unele dimineți, încă mai dormea când mă întorceam. Eram nerăbdător, de-abia așteptam să nencepem ziua împreună. Mă făcea să mă simt bine pur și simplu fiindcă mă aflam în apropierea ei. Puteam să intru și să-ncerc s-o trezesc. Își trăgea pătura peste cap și mârâia la mine. Lucrurile se petreceau la fel, aproape în fiecare dimineață.

Monstrul e rănit, iar omul continuă să dețină controlul. I s-au alăturat alți garzi, și toți își folosesc puterile împotriva fiarei imense – asupra ei cade o ploaie de foc și de fulgere, razele laser venind din toate părțile. O parte dintre garzi provoacă vătămări invizibile, stând la distanță și ținându-se concentrați de mâini. Apoi stârnesc cu toții o furtună, cu un singur nor semnificativ lășindu-se din ce în ce mai mult pe cerul de altminteri senin și concentrând în interiorul său un anumit tip de energie. Toții garzii își aduc contribuția, ajută cu toții la crearea acelei pâcle cumplite. Apoi cade un ultim trăsnet colosal, lovind monstrul căzut, lăsându-l fără suflare.

— Ce-aș fi putut să fac? Ce-ar fi putut face oricine altcineva? Pe nava aia eram nouăsprezece cu toții. Voi, cei nouă copii, și noi, cei nouă câpani, aleși pentru simplul fapt că se întâmplase să ne aflăm acolo în noaptea aceea, și pilotul care ne-a adus aici. Noi, câpanii, nu puteam să luptăm, și ce s-ar fi schimbat dacă am fi fost? Câpanii sunt birocrați, rolul lor e să se ocupe de bunul mers al planetei, să le fie profesori noilor garzi și să-i antreneze, ca să-și înțeleagă și să-și poată folosi puterile. N-am fost niciodată meniți să fim luptători. Am fi fost ineficienți. Am fi murit alături de ceilalți. Tot ce puteam face era să plecăm. Să plecăm pentru ca voi să trăiți și să refaceți cândva splendoarea celei mai frumoase planete din univers.

Închid ochii și, când îi redeschid, lupta s-a încheiat. Fum, înălțându-se în văzduh din jurul morților și al muribunzilor. Copaci ruși, păduri în

flăcări, nimic rămas în picioare, cu excepția câtorva mogadorieni care au supraviețuit pentru a povesti ce s-a-ntâmplat. Soarele ridicându-se către sud și o strălucire palidă, izvorâtă din pământul pustiit, scăldat în roșu. Grămezi de cadavre, nu toate intacte, nu toate dintr-o singură bucată. În vârful uneia dintre ele e bărbatul în argintiu și albastru, mort, aidoma celorlalți. Pe trupul lui nu se vede nicio rană, dar și-a pierdut totuși viața.

Deschid brusc ochii. Nu pot să respir și am gura uscată ca iasca.

— Vino, spune Henri.

Mă ajută să mă dau jos de pe măsuță, mă conduce în bucătărie și îmi trage un scaun. Lacrimile îmi umplu ochii, deși clipesc, încercând să le rețin.

Henri îmi dă un pahar cu apă și îl bea pe nerăsuflăte, până la ultima picătură. I-l înapoiez și mi-l umple din nou. Îmi cade capul în piept și încă mă mai chinui să-mi recapăt răsuflarea. Beau și al doilea pahar, apoi mă uit la Henri.

— De ce nu mi-ai povestit niciodată despre cealaltă navă? îl întreb.

— Despre ce vorbești?

— A mai fost încă o navă, spun eu.

— Unde-a fost încă o navă?

— Pe Lorien, în ziua plecării noastre. După noi amai decolat o a doua navă.

— E imposibil, zice el.

— De ce e imposibil?

— Fiindcă toate celelalte nave au fost distruse. Am văzut cu ochii mei. După ce-au asolizat, mogadorienii ne-au făcut praf mai întâi spațioporturile. Noi am călătorit cu singura navă care-a supraviețuit atacului. A fost un miracol că am reușit să fugim cu ea.

— Am văzut o a doua navă. Crede-mă. Însă nu

era ca a noastră. Funcționa cu combustibil, în urma ei se zărea o minge de foc.

Henri mă studiază cu atenție. Se gândește, concentrat, cu sprâncenele încruntate.

— Ești sigur, John?

— Da.

Se lasă pe spătarul scaunului și se uită pe fereastră. Bernie Kosar e pe podea, ne privește fix pe amândoi.

— A reușit să se desprindă de Lorien, spun eu.

Am urmărit-o până a dispărut.

— E lipsit de sens, zice el. Nu-mi dau seama cuma fost posibil. Nu mai rămăsese nimic.

— A existat o a doua navă.

Stăm vreme îndelungată în tăcere.

— Henri?

— Da?

— Ce era pe nava aia?

El mă fixează îndelung cu privirea.

— Nu știu, răspunde. Chiar nu știu.

Suntem în camera de zi, în cămin arde focul,

Bernie Kosar e pe genunchii mei. Lemnele trosnesc din când în când, întrerupând tăcerea.

— Aprins! spun, pocnind din degete.

Mâna mea dreaptă radiază, fără să ajungă la strălucirea pe care i-am văzut-o înainte, dar e peaproape. În puținul timp scurs de când a-nceput Henri să mă antreneze, am învățat să controlez lumina. Pot să concentrez,

făcând-o să acopere o suprafață largă, ca becul dintr-o încăpere, sau îngustând-o și focalizând-o, ca și cum ar fi raza unei lanterne. Mâna stângă continuă să fie mai puțin strălucitoare decât dreapta, dar o ajunge din urmă. Pocnesc din degete și spun „aprins“ doar de dragul spectacolului: ca să controlez lumina sau ca s-o aprind, nu trebuie să fac nici una, nici alta. Totul vine din interior, fără mai mult efort decât e nevoie ca să zvâcnești dintr-un deget sau ca să clipești.

— Când crezi că se vor manifesta celelalte Moșteniri? întreb.

Henri își ridică privirea din ziar.

— În curând. A doua ar trebui să apară într-o lună, indiferent ce-ar fi. Nu e nevoie decât de multă atenție. Există și puteri mai puțin evidente decât strălucirea mâinilor.

— În cât timp își vor face apariția toate?

El ridică din umeri.

— Uneori se termină totul în două luni, alteori se poate ajunge până la un an. Durata diferă de la un garde la altul. Dar, indiferent de câtă vreme o să fie nevoie, cea mai importantă dintre Moștenirile tale o să se manifeste ultima.

Închid ochii și mă las pe spătarul canapelei. Mă gândesc la Moștenirea aceea, cea care îmi va permite să lupt. Nu sunt sigur ce mi-aș dori să fie. Lasere? Controlul minților? Abilitarea de a manipula vremea, așa cum l-am văzut făcând pe bărbatul în argintiu și albastru? Sau îmi doresc ceva mai întunecat, mai sinistru, cum ar fi puterea de a ucide fără să atingi?

Îmi plimb mâna pe spatele lui Bernie Kosar. Îl studiez pe Henri. Poartă un fes de noapte și ține o pereche de ochelari pe vârful nasului, ca un șoarece de bibliotecă.

— Cum de ne aflăm pe aerodrom în ziua aia? îl întreb.

— Veniserăm acolo la o demonstrație aviatică. După ce s-a încheiat, am făcut un tur, vizitând câteva nave.

— Țsta a fost într-adevăr singurul motiv?

Se întoarce spre mine și dă din cap. Înghite în sec, cu greutate, ceea ce mă face să cred că îmi ascunde ceva.

— Păi, cum s-a hotărât că trebuie să plecăm noi?

spun. Adică, pentru un plan ca ăsta a fost cu siguranță nevoie de ceva mai mult timp, n-a fost doar un anunț făcut în câteva minute, nu?

— Am decolat abia după trei ore de la începerea invaziei. Nu-ți aduci aminte nimic?

— Foarte puțin.

— M-am întâlnit cu bunicul tău la statuia lui Pittacus. Mi te-a dat în grijă și mi-a zis să te duc la aerodrom, pentru că era singura noastră șansă. Fiindcă acolo se afla un complex subteran. A spus că existase întotdeauna un plan pentru împrejurări neprevăzute, în eventualitatea că s-ar fi întâmplat asemenea lucruri, dar nu fusese niciodată luat în serios, fiindcă amenințarea unui atac părea absurdă. Exact așa cum ar fi privită o astfel de situație și aici, pe Pământ. Dacă i-ai spune acum unui om că planeta e amenințată de un atac al extratereștrilor, și-ar bate joc de tine. Nici pe Lorien nu era altfel. L-am întrebat de unde știa despre plan și nu mi-a răspuns, s-a mulțumit să zâmbească și și-a luat rămas-bun. E logic ca planul să nu fi fost cunoscut sau ca foarte puțini să știe de existența lui.

Dau din cap.

— Adică ați venit pur și simplu cu ideea de a pleca pe Pământ?

— Bineînțeles că nu. Unul dintre Străbunii planetei a așteptat la aerodrom. El a făcut vraja lorică prin care v-a însemnat gleznele și v-a legat unul de altul, și tot el v-a dat fiecăruia câte o amuletă. A spus că sunteți copii aparte, copii binecuvântați, și, din câte cred eu, prin asta înțelegea că

aveți o șansă să scăpați. Inițial am plănuit să ne îndepărtăm cu nava și să așteptăm încheierea invaziei, să așteptăm ca ai noștri să riposteze și să învingă. Ceea ce nu s-a întâmplat niciodată..., adaugă Henri, și vocea i se stinge. Apoi oftează. Am rămas pe orbită o săptămână. Atât le-a trebuit mogadorienilor ca să secătuiască în totalitate Lorienul. Pe urmă a devenit clar că nu mai puteam să ne întoarcem, așa că am plecat spre Pământ.

— De ce n-a făcut o vrajă pentru ca niciunul dintre noi să nu poată fi ucis, indiferent de număr?

— Mai mult nu se putea face, John. Tu vorbești despre invincibilitate. Ceea ce nu e cu putință.

Dau din cap. Vraja nu poate face decât atât: dacă un mogadorian încearcă să ne ucidă fără să respecte ordinea, orice vătămare pe care vrea s-o provoace se întoarce asupra lui. Dacă unul dintre ei ar fi încercat să mă împuște în cap, glonțul ar fi trecut prin capul lui. Dar acum nu mai e așa. Acum, dacă mă prind mogadorienii, sunt mort.

Amuțesc pentru o clipă, gândindu-mă la toate. Aerodromul. Ultimul Străbun rămas pe Lorien, Loidas, cel care a pus vraja asupra noastră, acum trecut în neființă. Străbunii au fost primii locuitori ai Lorienului, făpturile care-au făcut din planetă ceea ce era. La început au fost zece, și dețineau toate Moștenirile. Atât

de bătrâni, și totul s-a întâmplat cu atât timp în urmă, încât par să fie mai degrabă o legendă decât o realitate. Și nimeni, în afară de Loidas, nu știa ce s-a întâmplat cu ceilalți, dacă mai erau sau nu în viață.

Încerc să-mi amintesc cum a fost pe orbită, când așteptam să vedem dacă ne putem întoarce, dar nu țin minte absolut nimic. În amintire nu-mi revin decât frânturi din călătorie. Interiorul navei era rotund, fără pereți despărțitori, cu excepția celor două săli de baie, care aveau uși. Într-o parte erau înghesuite mai multe paturi, cealaltă era rezervată pentru exerciții fizice și pentru jocuri, necesare ca să alunge anxietatea. Nu-mi aduc aminte cum arătau ceilalți. Nu-mi aduc aminte nici cum erau jocurile. Îmi aduc

aminte că mă plictiseam, am petrecut un an întreg pe navă, cu ceilalți șaptesprezece. Noaptea dormeam cu un animal împăiat și, deși nu sunt sigur că memoria nu-mi joacă feste, îmi aduc aminte că animalul reacționa când mă jucam cu el.

— Henri?

— Da?

— Văd mereu imaginea unui bărbat într-un costumargintiu cu albastru. L-am văzut la noi acasă și pe câmpul de luptă. Putea să controleze vremea. Și pe urmă l-am văzut mort.

Henri dă din cap.

— De fiecare dată când o să te-ntorci în trecut, o să vezi numai scene care au importanță pentru tine.

— Era tatăl meu, nu-i așa?

— Da, răspunde el. N-ar fi trebuit să treacă pe latine atât de des, dar trecea. Petrecea mult timp alături de tine.

Oftez. Tata a luptat cu mult curaj, a ucis monstrul, a ucis mulți soldați. Dar, în cele din urmă, n-a fost suficient.

— Avem cu adevărat vreo șansă să câștigăm?

— Ce vrei să spui?

— Am fost înfrânți cu atâta ușurință. Cum putem spera că lucrurile se vor sfârși altfel dacă suntem descoperiți? Chiar dacă își vor face apariția toate puterile fiecăruia dintre noi, chiar și atunci când ne vom întâlni cu toții și vom fi gata de luptă, ce speranță putem avea când e vorba să înfruntăm astfel de creaturi?

— Speranță? spune el. Speranță există întotdeauna, John. Încă mai sunt de așteptat noi evoluții ale evenimentelor. Încă nu ne-au sosit toate informațiile. Nu. E prea devreme ca să renunți la

speranță. Speranța dispare ultima. Dacă o pierzi, pierzi totul. Iar când ai impresia că totul e pierdut, că totul e cumplit și sumbru, speranța continuă să existe, întotdeauna.

12

Sâmbătă, la aproape două săptămâni de la sosirea în Paradise, mergem în oraș, Henri și cu mine, la parada de Halloween. Cred că singurătatea nu-i prieste niciunuia dintre noi. Nu fiindcă n-am fi obișnuiți cu ea. Suntem. Dar singurătatea din Ohio e altfel decât în multe alte locuri. Implică o anumită tăcere, o anumită izolare.

E o zi friguroasă, soarele trage din când în când cu ochiul prin stratul gros de nori albi care planează deasupra noastră. Toți copiii sunt costumați. Am adus o lesă pentru Bernie Kosar, care poartă o pelerină Superman drapată în lungul spatelui și un „S” uriaș pe piept. Ceea ce nu pare să-l impresioneze în niciun fel. Nu e singurul câine costumat în supererou.

Stăm pe trotuar, în fața restaurantului [Hungry Bear](#), chiar alături de piața din centrul orașului, așteptând să vedem parada. În vitrina din față e agățat un fragment din articolul despre Mark James publicat în *Gazette*. E fotografiat pe linia de cincizeci de metri a terenului de fotbal, purtând jacheta lui cu monogramă, cu brațele încrucișate, cu piciorul drept sprijinit pe minge și zâmbind într-o parte, plin de încredere în sine. Până și eu trebuie să recunosc că arată impresionant.

Henri mă vede privind lung ziarul.

—   Ăsta e prietenul tău, nu? mă întreabă, zâmbind.

Acum știe toată povestea, de la bătaia evitată în ultimul moment până la bălegarul de vacă și la fosta prietenă a lui Mark, de care m-am îndrăgostit. Și, de când a aflat toate astea, nu se mai referă la el decât numindu-l „prietenul” meu.

— Prietenul meu *cel mai bun*, îl corectez.

În clipa aceea începe să cânte orchestra. Deschide parada, urmată de o serie de care alegorice, pe teme legate de Halloween, dintre care unul îi poartă pe Mark și pe alți câțiva fotbaliști. Pe câțiva îi recunosc de la școală, pe alții nu. Aruncă pumni de bomboane pentru copii. Pe urmă Mark mă vede și îl înghiontește pe tipul de alături – Kevin, cel pe care l-am lovit cu genunchiul între picioare la bufet. Mark arată spre mine și spune ceva. Râd amândoi.

— Țasta e? mă întrebă Henri.

— Da, țasta.

— Pare bădăran.

— Ți-am spus.

Urmează majoretele, pe jos, toate în uniformă, cu părul strâns la spate, zâmbind și fluturându-și mâinile către mulțime. Sarah merge pe lângă ele, făcând fotografiile. Le surprinde în acțiune, în timp ce țopăie, strigându-și încurajările. Deși e îmbrăcată în blugi și nu e machiată, e mai frumoasă decât oricare dintre ele. La școală stăm de vorbă din ce în ce mai mult și nu mă pot împiedica să mă gândesc la ea. Henri mă vede privind-o.

Apoi se întoarce cu spatele către paradă.

— Asta e ea, ei?

— Ea e.

Sarah mă zărește și îmi face cu mâna, apoi arată spre aparatul de fotografiat, dându-mi de înțeles că o să vină lângă mine, dar vrea să facă poze. Zâmbesc și înclin aprobator din cap.

— Ei, spune Henri, pot să-mi dau seama de ce teatrage.

Privim parada. Primarul din Paradise trece pe lângă noi, stând pe bancheta din spate a unei mașini roșii, decapotabile. Le aruncă alte bomboane copiilor.

Azi o să fie plin de copii surescitați, meditez.

Simt că mă bate cineva pe umăr și mă întorc.

— Sam Goode. Ce faci?

El ridică din umeri.

— Nimic. Dar tu?

— Mă uit la paradă. El e tata, Henri.

Cei doi își strâng mâinile.

— John mi-a povestit multe despre tine, zice Henri.

— Serios? Întreabă Sam, cu un zâmbet strâmb.

— Serios, răspunde Henri. Apoi după un minut detăcere, pe buze i se conturează un surâs. Știi, am citit ceva. Poate nu-ți spun o noutate, dar știai că extraterestrii sunt cauza furtunilor cu descărcări electrice? Ei le creează, ca să poată ajunge pe planeta noastră neobservați. Furtuna e o diversiune, iar fulgerele pe care le vedem provin de la navele care pătrund în atmosfera Pământului. Sam zâmbește și se scarpină în cap.

— Fugi de-aici, zice el.

Henri dă din umeri.

— Așa am auzit.

— Bine, spune Sam, dornic să-i facă pe plac lui Henri. Ei, dar știai că dinozaurii n-au murit? I-au fascinat pe extraterestri, care s-au hotărât să-i adune pe toți și să-i ia pe planeta lor.

Henri clatină din cap.

— Asta n-o știam. Dar știai că monstrul din Loch Ness era de fapt un animal de pe planeta Trafalgra? Extraterestrii l-au adus aici în cadrul unui experiment, ca să vadă dacă poate supraviețui, și

chiar a făcut-o. Dar când a fost descoperit de oameni l-au luat înapoi, de-asta n-a mai fost zărit niciodată.

Eu râd, nu de teorie, ci de numele planetei, Trafalgra. Pentru că planeta asta nu există și mă întreb dacă Henri a inventat povestea chiar atunci.

— Știi că piramidele au fost construite de extraterestri?

— De asta am auzit, zâmbește Henri.

Teoria îl amuză, pentru că, deși n-au fost înălțate de fapt de extraterestri, construcția lor s-a bazat pe cunoștințe primite de pe Lorien și s-a făcut cu ajutorul loricilor.

— Știi că 21 decembrie 2012 e data presupusului sfârșit al lumii?

Sam dă din cap și rânjește.

— Da, asta am auzit-o. Presupusa dată de expirare a Pământului, sfârșitul calendarului mayaș.

— Data expirării? mă amestec eu. Similar cu mențiunea „a se consuma înainte de” data tipărită pe cutiile cu lapte? Pământul o să se-acrească?

Râd de propria mea glumă, dar cei doi nu-mi dau atenție.

— Știi, spune apoi Sam, că toate cercurile din lanuri au fost folosite inițial ca instrument de navigare de o specie extraterestră de agharieni? Dar asta s-a întâmplat cu mii de ani în urmă. Acum nu le mai fac decât niște fermieri plictisiți.

Râd din nou. Mă simt îndemnat să întreb ce soi de oameni inventează teoriile conspirației cu extraterestri, dacă toate cercurile din lanuri sunt opera unor fermieri plictisiți, dar n-o fac.

— De centuri ai auzit? Întreabă Henri. Știi ceva despre ei?

Sam clatină din cap.

— Sunt o specie de extraterestri care trăiesc în centrul Pământului. Sunt arțăgoși, întotdeauna în conflict unii cu alții și, în timpul războaielor lor civile, suprafața planetei se dezechilibrează. Atunci apar fenomene de genul cutremurelor și al erupțiilor vulcanice. Tsunami-ul din 2004? Pur și simplu fiindcă a dispărut fiica regelui lor.

— Și au găsit-o? întreb eu.

Henri clatină din cap și se uită la mine, apoi din nou la Sam, care continuă să zâmbească, încântat de joc.

— Nu i-au mai dat niciodată de urmă. Amatorii despeculații susțin că-și poate schimba înfățișarea și că trăiește undeva, în America de Sud.

Teoria lui Henri sună atât de bine încât mă gândesc că n-a avut cum s-o inventeze pe moment. Reflectez pur și simplu asupra ei, cu toate că n-am mai auzit niciodată de niște extraterestri numiți centurii și cu toate că știu, cu certitudine, că în centrul Pământului nu trăiește nimeni.

— Știi că...

Sam se întrerupe. Mă gândesc că Henri l-a pus în încurcătură, dar, imediat ce-mi trece ideea asta prin cap, el spune ceva atât de îngrozitor încât simt cum mă cuprinde spaima.

— Știi că mogadorienii vor să domine universul, că au distrus deja o planetă și că plănuiesc să distrugă și Pământul? Se află aici, încercând să descopere slăbiciunile oamenilor, ca să le poată exploata când o să-nceapă războiul.

Îmi cade falca și rămân cu gura căscată, iar Henri se holbează la Sam, uluit. Își ține respirația. Mâna i se strânge în jurul paharului cu cafea până când încep să mă tem că, dacă nu se oprește, o să-l mototolească. Sam aruncă o privire către el, apoi către mine.

— Arătați de parc-ați fi văzut o stafie. Înseamnă-am câștigat?

— De unde-ai aflat asta? întreb eu.

Henri se uită la mine cu atâta furie încât îmi doresc să-mi fi ținut gura.

— Din *Ei umblă printre noi*.

Henri încă n-a reușit să găsească un răspuns. Deschide gura să vorbească, dar nu scoate niciun sunet. Pe urmă suntem întrerupți de o femeie scundă, care se oprește în spatele lui Sam, strigându-l pe nume.

El se întoarce.

— Unde-ai fost?

El ridică din umeri.

— Am stat exact aici.

Femeia oftează, apoi i se adresează lui Henri.

— Bună, sunt mama lui Sam.

— Henri, răspunde el, strângându-i mâna. Încântat de cunoștință.

Ea face ochii mari, surprinsă. Accentul lui are ceva care a entuziasmat-o.

— *Ah bon! Vous parlez français? C'est super! J'ai personne avec qui je peux parler français depuis longtemps.*

Henri zâmbește.

— Îmi pare rău. De fapt nu știu franțuzește. Știucă accentul meu lasă totuși impresia asta.

— Nu? Femeia e dezamăgită. Ei, la naiba, și eucare credeam că orașul ăsta a căpătat în sfârșit un oarecare prestigiu.

Sam se uită la mine și își dă ochii peste cap.

— Bine, Sam, hai să mergem, spune ea.

El dă din umeri.

— O să veniți în parc pentru plimbarea în fân?

Mă uit la Henri, apoi la el.

— Da, sigur, răspund. Dar tu?

El ridică încă o dată din umeri.

— Ei, dacă poți să vii, încearcă să ne găsești, îi propun.

Sam zâmbește și dă din cap.

— OK, super.

— E timpul să plecăm, Sam. Și n-o să poți ajungela plimbarea în fân. Am nevoie de ajutorul tău acasă, intervine mama lui.

El dă să spună ceva, dar o vede plecând. Și o urmează.

— Simpatică femeie, comentează Henri, cu sarcasm.

— Cum ai inventat toate astea? întreb.

Lumea începe să se îndrepte către Strada Mare, îndepărtându-se de piață. Henri și cu mine o luăm pe urmele mulțimii, în direcția parcului, unde se servesc cidru și mâncare.

— Străduiește-te să minți destul de multă vreme și-o să-ncepi să te obișnuiești.

Dau din cap.

— Ei, ce părere ai?

El trage adânc aer în piept, apoi expiră. E destul de frig ca să-i pot vedea răsuflarea.

— N-am niciuna. În momentul ăsta nu știu ce să cred. M-a luat prin surprindere.

- Ne-a luat pe amândoi prin surprindere.
- Trebuie s-aruncăm o privire în publicația în care

a găsit informația asta, să aflăm cine-o scrie și unde e scrisă.

Se uită la mine, în expectativă.

- Ce e?
- Trebuie să faci rost de-un exemplar.
- O să fac, îți promit. Și totuși e lipsit de sens. Deunde-ar fi putut cineva să afle asta?
- Primește informații de undeva.
- Crezi că e unul dintre noi?
- Nu.
- Atunci crezi că e unul de-ai lor?
- S-ar putea. Nu m-am gândit niciodată să mă uit prin

fițiucile cu teorii ale conspirației. Poate ei își imaginează că le citim și că ne pot scoate din ascunzători lăsând să se scurgă astfel de informații. Adică... Se întrerupe pentru un minut, căzând pe gânduri. La naiba, John, habar n-am. Va trebui totuși saruncăm o privire în broșură. Nu e o coincidență, de asta sunt sigur.

Ne continuăm drumul în tăcere, încă ușor uluiți, răsucind în minte toate explicațiile posibile. Bernie Kosar aleargă pe lângă noi cu pași mărunți, cu limba atârând și măturând trotuarul cu mantia alunecată într-o parte. Are mare succes la copii, mulți se opresc să-l mângâie.

Parcul se află în extremitatea sudică a orașului. În celălalt capăt al său sunt două lacuri alăturate, separate printr-o limbă îngustă de pământ ce duce spre pădurea de dincolo de ele. Parcul în sine e alcătuit din trei terenuri de baseball, un teren de joacă și un pavilion mare, unde o serie de

voluntari te servesc cu cidru și cu felii de plăcintă cu dovleac. De-o parte a aleii pietruite se află trei remorci cu fân, alături de un afiș imens.

TRAGEȚI O SPAIMĂ SORĂ CU MOARTEA PLIMBĂRI ÎN FÂN DE HALLOWEEN,

PRINTRE STAFII

ORA

ÎNCEPERII:

LA

APUSUL

SOARELUI

5 \$ DE PERSOANĂ

Pietrișul aleii e înlocuit de pământ înainte de a ajunge în pădure, iar intrarea între copaci e împodobită cu caricaturi de fantome și drăcușori, decupate din poze. Se pare că plimbarea printre stafii se face în pădure. Mă uit după Sarah, dar n-o văd nicăieri. Mă întreb dacă are de gând să participe.

Intru în pavilion împreună cu Henri. Toate majoretele sunt adunate într-o parte. Unele fac desene inspirate din motivele de Halloween pe fețele copiilor, iar altele vând bilete pentru tombola care se va ține la șase seara.

— Sal', John, aud în spatele meu.

Mă întorc și dau cu ochii de Sarah, cu aparatul ei de fotografiat.

— Cum ți s-a părut parada?

Zâmbesc și-mi strecor mâinile în buzunare. Pe obrazul ei e pictată o stafie minusculă, albă.

— Sal', îi răspund. Mi-a plăcut. Cred că încep să mă obișnuiesc cu farmecul acestui orașel din Ohio.

— Farmec? Ai vrut să spui plictiseală, nu?

Ridic din umeri.

— Nu știu, nu e rău.

— Hei, uite-l pe mititelul din curtea școlii. Te ținminte, spune ea, aplecându-se spre Bernie Kosar.

Cățelul dă din coadă cu frenezie, sare în sus și încearcă s-o lingă pe obraz. Sarah râde. Eu mă uit peste umăr. Henri e la șase metri distanță, stă de vorbă cu mama ei la una dintre mesele de picnic. Mă întreb despre ce-or fi discutând.

— Cred că te place. Îl cheamă Bernie Kosar.

— Bernie Kosar? Nu-i un nume potrivit pentru uncățel adorabil. Uită-te la mantia asta. Mi se pare extraordinar de dulce.

— Știi, dacă o ții tot așa, o să fiu gelos pe propriul meu câine, spun eu.

Ea zâmbește și se ridică în picioare.

— Ei, ai sau nu de gând să cumperi un bilet de tombolă de la mine? E pentru reconstruirea unui adăpost non-profit pentru animale din Colorado, distrus de un incendiu luna trecută.

— Serios? De unde a auzit o fată din Paradise, Ohio, despre un adăpost pentru animale din Colorado?

— E al mătușii mele. Le-am convins pe toate fetele din echipa de majorete să ia parte. O să mergem acolo în excursie și-o să dăm o mână de ajutor la construcție. Le facem un bine animalelor și scăpăm de școală și de Ohio timp de o săptămână. Toată lumea o să aibă numai de câștigat.

Mi-o imaginez pe Sarah cu cască, mânuind un ciocan. Gândul îmi aduce pe față un zâmbet.

— Adică vrei să spui că va trebui să mă descurcsingur în bucătărie o săptămână întreagă? Mă prefac că oftez exasperat și clatin din cap. Nu știu dacă pot suporta o asemenea excursie acum, chiar dacă e în folosul animalelor.

Ea râde și îmi dă un pumn în braț. Îmi scot portofelul și îi întind cinci dolari, pentru șase bilete.

— Astea șase sunt cu noroc, spune ea.

— Sigur?

— Bineînțeles. Doar le-ai cumpărat de la mine, prostituțule.

În clipa aceea mă uit peste umărul ei și îl văd pe Mark intrând în pavilion, împreună cu ceilalți tipi din carul alegoric.

— Mergi deseară la plimbarea în fân printre stafii?
mă întreabă Sarah.

— Da, mă gândeam la asta.

— Ar trebui să mergi, e amuzant. Vine toată lumea. Și tragi într-adevăr o spaimă soră cu moartea.

Mark mă vede vorbind cu Sarah și se încruntă, încrețindu-și toată fața. Se îndreaptă spre noi. E echipat ca de obicei – jacheta cu monogramă, blugi, părul plin de gel.

— Înseamnă că vii și tu? o întreb pe Sarah.

N-are când să-mi răspundă, fiindcă ne întrerupe Mark.

— Cum ți-a plăcut parada, Johnny?

Sarah se grăbește să se-ntoarcă spre el și îi aruncă o privire aspră.

— Foarte mult, spun eu.

— Vii la plimbarea printre stafii la noapte sau o să-ți fie prea frică?

Îi zâmbesc.

— Sincer vorbind, o să vin.

— Oare-o să te pierzi cu firea, ca la școală, și o s-o iei la goană printre copaci, plângând ca un țânc?

— Nu fi bătăran, Mark, intervine Sarah.

El se uită la mine, fierbând. Cu toată mulțimea din jur, nu poate face nimic fără să provoace o scenă – și oricum nu cred c-o să facă ceva.

— Toate la timpul lor, zice el.

— Crezi?

— Vine și rândul tău, îmi răspunde.

— S-ar putea să ai dreptate, încuviințez. Dar meritul n-o să fie al tău.

— Terminați! țipă Sarah.

Își face loc între noi și ne împinge, îndepărtându-ne unul de altul. Toată lumea ne privește. Ea își rotește privirea, ca și cum s-ar jena fiindcă e în centrul atenției, și se încruntă, mai întâi la Mark și apoi la mine.

— Bine, atunci. N-aveți decât să vă bateți, băieți, dacă asta vreți, ne spune, apoi ne întoarce spatele și pleacă.

Eu mă uit după ea. Mark nu se uită.

— Sarah! strig eu, dar ea își vede de drum și dispare dincolo de pavilion.

— În curând, zice Mark.

Îi întorc privirea.

— Mă-ndoiesc.

Se retrage în grupul prietenilor lui. Henri vine lângă mine.

— Presupun că nu s-a interesat de tema de la matematică de ieri.

— Nu tocmai.

— Eu nu mi-aș face griji din cauza lui, adaugă Henri. S-ar părea că numai gura e de el.

— Nu-mi fac, spun eu, și arunc o privire către locul în care a dispărut Sarah. Ar trebui să mă duc după ea? Întreb, și mă uit la Henri, insistând pe lângă acea parte a lui care s-a îndrăgostit și s-a însurat cândva, aceea parte care continuă să ducă dorul soției zi după zi, și nu pe lângă cealaltă, cea care vrea să mă țină în siguranță, ascuns.

El dă din cap.

— Da, răspunde, cu un oftat. Oricât de mult mi-ardisplace s-o recunosc, probabil c-ai face bine să te duci după ea.

Copii alergând, țipând, pe tobogane sau pe cățărațoare. Fiecare cu o pungă de bomboane în mână, cu gura plină de dulciuri. Copii costumați în chip de personaje de desene animate, de monștri, de vampiri și de stafii. Probabil că toți locuitorii din Paradise sunt chiar acum în parc. Și în mijlocul întregii nebunii o zăresc pe Sarah, de una singură, dându-se încetișor într-un leagăn.

Fac slalom printre voci gălăgioase. Ea zâmbeste când mă vede, cu ochii ei mari, albaștri, călăuzindu-mă ca un far.

— Vrei să-ți fac vânt? o întreb.

Dă din cap către leagănul care tocmai s-a eliberat alături, și eu mă așez. Și îi pun altă întrebare:

— Ești OK?

— Da, mă simt bine. Mark îmi macină pur și simplu nervii. Trebuie s-o facă întotdeauna pe durul și se poartă de-a dreptul ca un nemernic când îl însoțesc prietenii lui.

Se răsuțește în leagăn până când se încordează frânghiile, după care își saltă picioarele de la pământ și se rotește, la început încet, apoi câștigând treptat viteză. Râde în tot acest timp, cu părul blond fluturându-i în urmă. Îi urmez exemplul. Într-un târziu, când se oprește leagănul, lumea continuă să senvârtească.

— Unde e Bernie Kosar?

— L-am lăsat cu Henri.

— Cu tatăl tău?

— Da, cu tata.

Fac așa întotdeauna, îi spun lui Henri pe nume când ar trebui să-i spun „tată“.

Temperatura scade cu repeziciune și mi se albesc încheieturile degetelor pe frânghia răsucită, am mâinile din ce în ce mai reci. Ne uităm la copiii care aleargă în jurul nostru cu frenezie. Sarah își îndreaptă ochii spre mine și, în lumina de dinaintea amurgului, mi se par mai albaștri ca oricând. Îi întâlnesc pe ai mei și rămânem așa, privindu-ne îndelung, fără cuvinte, dar fiecare află despre celălalt atât de multe. Copiii par să dispară undeva, în fundal. Apoi ea zâmbeste cu sfială și se uită în altă parte.

— Și ce-ai de gând să faci? întreb eu.

— În legătură cu ce?

— Cu Mark.

Ridică din umeri.

— Ce-aș putea să fac? Am rupt-o deja cu el. Îi totrepet că nu-mi doresc să fim din nou împreună.

Dau din cap. Nu știu cu certitudine ce-ar trebui să răspund.

— Dar ar fi oricum cazul să vând restul biletelor.

Până la tombolă nu mai e decât o oră.

— Ai nevoie de ajutor?

— Nu, e OK. Ar trebui să te distrezi. Probabil că Bernie Kosar îți simte lipsa. Dar ar fi bine să rămâi pe aproape, pentru plimbarea în fân. Poate mergem împreună.

— O să rămân, răspund eu.

În mine înflorește fericirea, dar mă străduiesc s-o ascund.

— Atunci ne vedem puțin mai târziu.

— Baftă cu biletele.

Ea întinde mâna, o ia pe a mea și o reține trei secunde. Pe urmă îi dă drumul, sare din leagăn și se grăbește să plece. Eu rămân acolo, legănându-mă ușor și bucurându-mă de vântul aspru pe care nu l-am mai simțit de

multă vreme, fiindcă ne-am petrecut ultima iarnă în Florida, iar penultima în sudul Texasului. Când mă întorc în pavilion, Henri stă la o masă de picnic, mâncând o felie de plăcintă, cu Bernie Kosar tolănit la picioare.

— Cum a mers?

— Bine, zâmbesc eu.

De undeva țâșnesc artificii portocalii și albastre, explodând pe cer. Îmi aduc aminte de Lorient și de artificiile din ziua invaziei.

— Te-ai mai gândit la a doua navă pe care-am văzut-o?

Henri se uită în jur, convingându-se că nu ne poate auzi nimeni. Avem o masă de picnic numai pentru noi și e plasată într-un colț, departe de mulțime.

— Puțin. Însă tot n-am idee ce-ar putea însemna.

— Crezi că e posibil să fi venit aici?

— Nu. N-ar fi reușit. Dacă folosea combustibil, așa cum spui, n-ar fi putut ajunge atât de departe fără să se alimenteze. Rămân o clipă neclintit.

— Aș vrea să fi fost cu putință.

— Ce?

— Să fi călătorit până aici, cu noi.

— E un gând plăcut, zice Henri.

După aproximativ o oră îi văd pe toți fotbaliștii, cu Mark în frunte, traversând întinderea acoperită cu iarbă. Sunt douăzeci și cinci, toți costumați în chip de mumii, zombi, fantome. Se așază în tribuna celui mai apropiat teren de baseball și majoretele care au desenat pe fețele copiilor încep să-i machieze, completându-le costumația. Abia acum îmi dau seama că ei sunt cei care ne vor speria în timpul plimbării printre stafii, cei care ne vor aștepta în pădure.

— Vezi ce se-ntâmplă acolo? îl întreb pe Henri.

El îi cuprinde pe toți cu privirea și dă din cap, apoi își ia cafeaua și soarbe îndelung.

— Încă mai crezi că ar trebui să faci plimbarea?
spune el.

— Nu, răspund. Dar o să mă duc oricum.

— Mi-am închipuit.

Mark e îmbrăcat ca un soi de zombi, cu haine negre, zdrențuite, cu fața machiată cu negru și cenușiu, și cu pete roșii ici și colo, la întâmplare, simulând sângele. Când e gata, Sarah se apropie de el și îi spune ceva. El ridică tonul, dar nu izbutesc să-i înțeleg cuvintele. Gesticulează cu însuflețire și vorbește atât de repede încât îmi dau seama că se bâlbâie. Sarah își încrucișează brațele și îl privește scuturând din cap. Trupul lui se crispează. Dau să mă ridic în picioare, dar Henri mă prinde de braț.

— Nu, zice el. Băiatul nu reușește decât s-o îndepărteze și mai mult.

Mă uit la ei și îmi doresc din toate puterile să aud ce-și spun, dar în jur sunt prea mulți copii care țipă ca să mă pot concentra. Când încetează zbireretele, stau privindu-se unul pe altul, Mark încruntându-se cu o expresie îndurerată, Sarah afișând un zâmbet neîncrezător. Pe urmă ea clatină din cap și pleacă.

Mă uit la Henri.

— Ce-ar trebui să fac acum?

— Nimic, îmi răspunde el. Absolut nimic.

Mark se întoarce la prietenii lui, cu capul în jos, încruntat. Câțiva se uită în direcția mea. Apar zâmbete de superioritate. Apoi o pornesc cu toții spre pădure. Un marș lent, metodic, douăzeci și cinci de tipi costumați dispărând în depărtare.

Îmi omor timpul întorcându-mă în centrul orașului, cu Henri, și luăm cina la Hungry Bear. Când revenim în parc, soarele a apus și prima remorcă plină cu fân și trasă de un tractor verde o pornește spre pădure. Mulțimea s-a subțiat considerabil, iar cei rămași, în total vreo sută de oameni, sunt, în majoritate, elevi de liceu și adulți libertini. O caut pe Sarah printre ei, dar no zăresc. Următoarea remorcă pleacă peste zece minute. După cum scrie în program, întreaga plimbare durează o jumătate de oră, tractorul merge încet prin pădure, lăsându-te să anticipezi ceea ce va urma, apoi se oprește, pasagerii coboară și parcurg pe jos un alt traseu, moment în care încep aparițiile înspăimântătoare.

Stau alături de Henri, în picioare, sub acoperișul pavilionului, și trec din nou în revistă șirul lung de oameni care își așteaptă rândul. N-o văd nici de data asta. În clipa aceea, telefonul îmi vibrează în buzunar. Nici nu mai țin minte când m-a sunat ultima oară altcineva în afară de Henri. Apelul e identificat, vine de la SARAH HART. Mă simt străbătut de un fior. Probabil că-și introdusese numărul meu în mobil în aceeași zi în care îl băgase pe-al ei în memoria telefonului meu.

— Alo? spun eu.

— John?

— Da.

— Hei, sunt Sarah. Mai ești în parc? mă întreabăea.

Vorbește ca și cum apelul ei ar fi ceva obișnuit, ca și cum n-ar avea rost să mă întreb cum de-mi știe numărul, pe care nu i l-am dat niciodată.

— Da.

— Excelent! Probabil că o să ajung acolo în cinciminute.

Au început plimbările? – Da, acum două minute.

— Încă n-ai plecat, nu-i așa?

— Nu.

— Oh, ce bine! Așteaptă-mă, să mergem împreună.

— Da, sigur, spun eu. Al doilea transport o să plece chiar acum.

— Perfect. O s-ajung la timp pentru al treilea.

— Ne vedem atunci.

Închid, cu un zâmbet imens lățindu-mi-se pe chip.

— Ai grijă când ajungi acolo, zice Henri.

— O să am. Mă întrec și încerc să-mi pun câtmai multă bună dispoziție în glas. Nu e nevoie să mai stai. Sunt sigur c-o să găsesc pe cineva care să maducă acasă.

— Vreau să rămân aici, John, să locuiesc în orașulăsta. Deși ar fi probabil mai inteligent din partea noastră să plecăm, după tot ce s-a-ntâmpat, dar va trebui să-mi ieși în întâmpinare când e cazul. Și acum este. Nu mi-a plăcut deloc cum s-au uitat tipii ăia la tine ceva mai devreme.

Dau din cap.

— N-o să pățesc nimic, îi spun.

— Nu mă-ndoiesc. Dar, pentru orice eventualitate, o să te-aștept aici.

Oftez.

— Bine atunci.

Sarah se oprește în fața mea peste cinci minute, însoțită de o prietenă, o fată atrăgătoare, pe care am mai văzut-o, dar căreia nu i-am fost prezentat până acum. Și-a schimbat hainele, poartă blugi, un pulover de

lână și o jachetă neagră. Și-a șters stafia de pe obrazul drept și părul îi cade liber în josul umerilor.

— Hei, salut, spune ea.

— Sal'.

Mă cuprinde într-o îmbrățișare prudentă. Simt în aer parfumul gâtului ei. Apoi se desprinde de mine. Și i se adresează lui Henri:

— Bună, tată al lui John. Ea e prietena mea, Emily.

— Sunt încântat să vă cunosc, pe amândouă, răspunde Henri. Așadar, plecați pe tărâmul terorii necunoscute?

— Poți să faci pariu. Băiatul ăsta o să fie OK acolo? Nu vreau să se sperie prea tare din cauza mea, îi spune Sarah, arătând spre mine cu un surâs.

El zâmbește și îmi dau seama că o place.

— Ar fi bine să rămâi pe lângă el, pentru orice eventualitate.

Ea se uită peste umăr. A treia remorcă s-a umplut pe un sfert.

— O să am grijă să fie în siguranță. Acum am face bine să plecăm.

— Distracție plăcută, ne urează Henri.

Sarah mă surprinde luându-mă de mână și ne grăbim, toți trei, către remorca aflată la o sută de metri distanță de pavilion. La rând stau vreo treizeci de oameni. Ne îndreptăm spre coada lui și începem o discuție, deși eu mă simt oarecum timid și mă mulțumesc să le ascult pe cele două fete. În timp ce așteptăm, îl zăresc pe Sam stând nehotărât deoparte, ca și cum s-ar întreba dacă să se apropie sau nu de noi.

— Sam!

Îl strig cu mai mult entuziasm decât aş fi vrut. El se pune în mişcare cu paşi nesiguri.

— Faci plimbarea împreună cu noi?

Îmi răspunde ridicând din umeri.

— Dacă n-aveţi nimic împotriva.

— Haide, îl îndeamnă Sarah, şi îi face semn să nise alături.

Sam se aşază lângă Emily, care îi zâmbeste. El se îmbujorează imediat, iar eu sunt încântat că ne însoţeşte. Un băiat cu un walkie-talkie în mână îşi face apariţia pe neaşteptate. Îl recunosc, e din echipa de fotbal.

— Sal', Tommy, îi spune Sarah.

— Bună, răspunde el. Au rămas patru locuri libere în remorca asta. Le vreţi?

— Vorbeşti serios?

— Da.

Leşim din rând şi sărim în remorcă, unde ne aşezăm toţi patru pe acelaşi balot de fân. Mi se pare ciudat că Tommy nu ne cere biletele. Nu pricep nici de ce ne-a lăsat să urcăm toţi patru, împreună, înainte de a ne veni rândul. Unii dintre cei rămaşi la coadă ne privesc dezgustaţi. N-aş putea spune că îi condamn.

— Plimbare plăcută, ne urează Tommy cu un rânjel, de genul celui afişat, uneori, când cineva povesteşte cum i s-a întâmplat ceva rău cuiva demn de dispreţ.

— Asta a fost o chestie bizară, comentez.
Sarah ridică din umeri.

— Probabil are o slăbiciune pentru Emily.

— O, Doamne, sper că nu, spune prietena ei, apoi se prefăce că-i vine să verse.

Mă uit la Tommy de pe balotul de fân. Remorca nu s-a umplut decât pe jumătate, ceea ce mi se pare la fel de straniu, de vreme ce sunt atâția oameni care așteaptă.

Tractorul demarează, înaintează pe potecă hurducându-se și intră în pădure, unde se aud zgomote fantomatice, emise de difuzoare ascunse. Copacii sunt deși și printre ei nu pătrunde nicio lumină, cu excepția celei care strălucește în fața tractorului. *Odată ce-o să se stingă*, îmi spun, *n-o să mai rămână decât bezna*. Sarah îmi ia din nou mâna. E rece la atingere, dar eu mă simt inundat de o senzație de căldură.

— Mi-e puțin cam frică, șoptește ea, sprijinindu-se de mine.

De crengile joase de deasupra noastră atârnă siluete de stafii, iar de unii dintre copacii din apropierea potecii se reazemă zombi cu fețe schimonosite. Tractorul se oprește și farurile se sting. Pe urmă apar lumini stroboscopice care scânteiază pe rând, vreme de zece secunde. N-au nimic înspăimântător și abia când încetează îmi dau seama care e efectul lor: ochii noștri au nevoie de câteva clipe pentru adaptare și nu vedem absolut nimic. Pe urmă în noapte se aude un urlet și Sarah se crispează, îndesându-se în mine, în vreme ce în jurul nostru plutesc mai multe siluete. Îmi îngustez ochii, focalizându-mi privirea, și văd că Emily s-a apropiat de Sam și că el zâmbeste cu gura până la urechi. Adevărul e că și eu sunt ușor speriat. O cuprind pe Sarah cu brațul, mișcându-mă cu prudență.

O mână ne umblă ușor pe spate și ea se prinde strâns de piciorul meu. Din mijlocul celorlalți se aud câteva țipete. Tractorul pornește cu o zdruncinătură și își continuă drumul, iar în lumina farurilor nu se zăresc decât contururile copacilor.

Înaintăm încă trei sau patru minute. Anticipăm ceea ce urmează, presimțim spaima trezită de perspectiva de a ne întoarce per pedes, pe

întreaga distanță parcursă în remorcă. Pe urmă tractorul intră într-un luminiș circular și se oprește.

— Toată lumea jos! strigă șoferul.

Demarează din nou, imediat ce coboară ultima persoană. Luminile farurilor pâlesc în depărtare, apoi dispar cu desăvârșire, nelăsând în urmă nimic altceva decât bezna, și niciun alt zgomot în afara celor făcute de noi înșine.

— Rahat, spune cineva, și râdem cu toții.

În total suntem unsprezece. Un șir de lumini se aprind brusc, arătându-ne drumul, apoi se sting iarăși. Închid ochii, concentrându-mă asupra senzației pe care mi-o dau degetele lui Sarah, împletite cu ale mele.

— N-am idee de ce fac asta în fiecare an, spune Emily, strângându-și brațele în jurul corpului.

Ceilalți au pornit-o pe potecă și o luăm pe urmele lor. Șirul de lumini clipește intermitent, ca să nu ne îndepărtăm de drum. Restul grupului ne-a luat-o înainte, destul de mult ca să nu-i mai putem vedea.

Abia dacă zăresc pământul pe care calc. În fața noastră se aud brusc trei sau patru țipete.

— O, nu, spune Sarah, și mă strânge de mână. După cum sună, se pare că avem neazuri.

În aceeași clipă, asupra noastră cade ceva greu. Cele două fete țipă, și Sam țipă odată cu ele. Mă împiedic și cad, zgâriindu-mi genunchiul, încâlcit în indiferent ce naiba e chestia aia. Pe urmă-mi dau seama că e o plasă.

— Ce dracu'? întreabă Sam.

Sfâșii în linie dreaptă frânghiile răsucite, dar, în clipa în care mă eliberez, sunt îmbrâncit cu putere din spate. Cineva mă înșfacă și mă târăște, îndepărtându-mă de fete și de Sam. Mă smucesc și mă ridic, dar sunt imediat lovit din nou din spate. Asta nu face parte din programul plimbării.

— Dă-mi drumul! țipă una dintre fete.

Îi răspunde râsul unui tip. Nu văd absolut nimic.

Vocile fetelor se îndepărtează.

— John? strigă Sarah.

— Unde ești, John? urlă Sam.

Mă ridic, vrând să mă îndrept spre ei, dar sunt lovit din nou. Nu, ce se întâmplă nu e corect. Cineva se aruncă asupra mea. Îmi iese tot aerul din plămâni când sunt îndesat în pământ. Sar în sus și încerc să-mi recapăt răsuflarea, sprijinindu-mă cu mâna de un copac. Îmi scot țărână și frunze din gură.

Rămân acolo câteva secunde și nu aud nici măcar un singur sunet, cu excepția propriei mele respirații chinuite. Tocmai când îmi închipui că am fost lăsat în pace, cineva mă lovește cu umărul, azvârlindu-mă prin aer într-un copac din apropiere. Capul mi se izbește de trunchi și, pentru o clipă, văd stele verzi. Sunt surprins de puterea agresorului. Îmi duc mâna la frunte și simt sânge pe vârfurile degetelor. Mă uit din nou în jur, dar nu zăresc decât contururile copacilor.

Aud țipătul uneia dintre fete, urmat de zgomotul unei lupte. Scrâșnesc din dinți. Tremur. Din zidul de copaci care mă înconjoară fac parte și siluete omenești? N-am cum s-o știu. Dar am senzația că de undeva mă privește o pereche de ochi.

— Dă-mi drumul! țipă Sarah.

Cineva o trage de acolo cu forța, de atâta lucru îmi pot da seama.

— OK.

Îi vorbesc întunericului, le vorbesc copacilor. Mă inundă un val de furie.

— Vreți să ne jucăm? întreb, de data asta cu vocemai puternică.

În apropierea mea, cineva începe să râdă.

Fac un pas în direcția sunetului și sunt îmbrâncit din spate, dar îmi regăsesc echilibrul înainte de a cădea. Lovesc orbește cu pumnul în urma mea și mâna mi se freacă de scoarța unui copac. Nu mi-a mai rămas nimic de făcut. Ce rost are să dispui de niște Moșteniri, dacă nu le poți folosi atunci când ai nevoie? Chiar dacă Henri și cu mine vom fi nevoiți să-ncărcăm la noapte camioneta și să plecăm în alt oraș, cel puțin voi fi făcut ceea ce trebuie făcut.

— Vreți să ne jucăm? strig din nou. Știu și eu niște jocuri!

În josul feței mi se prelinge un firicel de sânge. OK, îmi spun, să trecem la fapte. Mie-mi pot face ce vor, dar nu se vor atinge nici măcar de un singur fir de păr din capul lui Sarah. Sau al lui Sam, sau al lui Emily.

Respir adânc și adrenalina îmi aleargă prin vene. Pe față mi se conturează un zâmbet răutăcios și am senzația să trupul mi-a devenit mai mare, mai puternic. Palmele mele se aprind, măturând întunericul cu o lumină puternică și lumea e dintr-odată strălucitoare.

Îmi ridic privirea. Îmi mișc mâinile paralel cu linia copacilor și marunc alergând în beznă.

Kevin iese dintre copaci, costumat în mumie. El e cel care m-a trântit. Luminile îl năucesc și pare uluit, ca și cum ar încerca să priceapă de unde vin. Poartă ochelari cu vedere în infraroșu. *Vasăzică așa reușesc să ne zărească*, mă gândesc. De unde-au făcut rost de ei?

Kevin se repede la mine, dar mă feresc în ultima clipă și îi pun piedică.

– Dă-mi drumul! aud un strigăt din afara potecii.

Mă uit în sus și plimb lumina peste copaci, dar nu zăresc nicio mișcare. Nu pot spune dacă vocea a fost a lui Emily sau a lui Sarah. E urmată de râsul unui băiat.

Kevin încearcă să se ridice, dar îl lovesc cu piciorul în coaste înainte de a fi din nou în picioare. Se prăbușește la pământ cu o bufnitură surdă. Îi smulg ochelarii de pe față, aruncându-i cât de departe pot, și știu că vor ateriza la cel puțin un kilometru și jumătate distanță, dacă nu cumva la trei sau patru, fiindcă sunt atât de furios încât puterea mi-a scăpat de sub control. Apoi mă îndepărtez în fugă printre copaci, înainte de a reuși Kevin să se salte măcar în capul oaselor.

Cărarea cotește la stânga, apoi la dreapta. Mâinile îmi strălucesc numai atunci când trebuie să văd. Simt că am ajuns aproape. Pe urmă îl zăresc pe Sam drept în față, imobilizat de brațele unui zombi. Alți trei sunt în apropiere.

Tipul costumat în zombi îi dă drumul.

— Calmează-te, nu e decât o glumă. Nu pățești nimic dacă nu opui rezistență, îi spune. Așază-te undeva.

Pocnesc din degete și le proiectez luminile în ochi, orbindu-i. Cel care e mai aproape face un pas către mine, eu îmi rotesc brațul, lovindu-l în lateralul feței, și cade nemișcat la pământ. Ochelarii îi zboară în rugii crescuți din abundență și dispar. Al doilea tip încearcă să mă prindă într-o

îmbrățișare de urs, dar mă smulg din strânsoarea lui și îl desprind de pământ.

— Ce naiba! exclamă, confuz.

Îl arunc și se izbește de trunchiul unui copac aflat la șase metri distanță. Al treilea individ vede ce se petrece și fuge. Așa că nu mai rămâne decât al patrulea, cel care l-a ținut pe Sam. Își aduce mâinile în față, de parcă aş îndrepta o armă spre pieptul lui.

— N-a fost ideea mea, spune.

— Și el ce-a pus la cale?

— Nimic, omule. N-am vrut decât să vă facem ofarsă, să vă speriem puțin.

— Unde sunt ceilalți?

— Au lăsat-o pe Emily să plece. Sarah e în fațanoastră.

— Dă-mi ochelarii tăi, îi spun.

— Nici vorbă, omule. I-am împrumutat de la poliție. O să am necazuri.

Fac un pas spre el.

— Bine, accept.

Și-i scoate și mi-i întinde. Îl arunc chiar mai tare decât am aruncat prima pereche. Sper că vor ateriza în următorul oraș. N-au decât să explice ei asta la poliție.

Îl înșfac pe Sam de cămașă cu mâna dreaptă. Nu văd absolut nimic fără să-mi aprind luminile. Abia acum îmi dau seama că ar fi trebuit să păstrez cele două perechi de ochelari pentru noi. Dar n-am făcut-o, așa că respir adânc și-mi las mâna stângă să strălucească, apoi deschid drumul, urmărind poteca. Dacă asta îi trezește suspiciuni, atunci Sam păstrează tăcerea.

Mă opresc să ascult. Nimic. Ne continuăm drumul, șerpuind printre copaci. Sting lumina.

— Sarah! strig.

Rămân din nou locului, ascultând, dar nu aud nimic altceva decât vântul suflând printre copaci și respirația grea a lui Sam.

— Câți oameni erau cu Mark? îl întreb.

— Vreo cinci.

— Ai idee încotro au luat-o?

— N-am văzut.

Mărim pasul, dar habar n-am în ce direcție ne îndreptăm. Aud motorul tractorului gemând undeva, la mare distanță. A început a patra cursă. Mă simt cuprins de o nebunie interioară și vreau s-o iau la fugă, dar știu că Sam n-ar putea să țină pasul. Gâfâie deja și, în ciuda temperaturii de numai șapte grade, am transpirat până și eu. Sau poate iau sângele drept sudoare. Nu-mi pot da seama.

Când trecem pe lângă un copac gros, cu trunchiul numai noduri, cineva îmi sare în spate. Sam țipă când primesc un pumn în ceafă și rămân buimac pentru o clipă, dar apoi mă răsucesc, îl înșfac pe tip de beregată și îi bag lumina în ochi. Se străduiește zadarnic să-mi desfacă degetele.

— Ce pune Mark la cale?

— Nimic, spune el.

— Răspuns greșit.

Îl trântesc de cel mai apropiat copac, aflat la un metru și jumătate distanță, apoi îl culeg și îl ridic la treizeci de centimetri deasupra pământului, ținându-l din nou de beregată. Mă izbește sălbatic cu picioarele, dar îmi întăresc mușchii, așa că loviturile lui nu-mi fac niciun rău.

— Ce pune la cale?

Îl las în jos, până când atinge pământul cu tălpile, și îmi slăbesc strânsoarea, cât să poată vorbi. Îl simt pe Sam privindu-mă, sorbind din ochi totul, dar în privința asta nu e nimic de făcut.

— N-am vrut decât să vă speriem, icnește tipul.

— Jur că te rup în două dacă nu-mi spui adevărul.

— Mark crede că voi doi sunteți târâți de ceilalți la [Shepherd Falls](#). Acolo a dus-o pe Sarah. Vrea să te bată măr în fața ei și pe urmă are de gând să te lase să pleci.

— Condu-mă, îi spun.

Se pune în mișcare târșându-și picioarele și eu îmi sting lumina. Sam se ține de cămașa mea și vine după noi. Când trecem printr-un mic luminiș scaldat în lumina lunii, văd că se uită la mâinile mele.

— Sunt mănuși, îi spun. Le purta Kevin Miller. Unsoi de efect special, pentru Halloween.

Dă din cap, dar îmi dau seama că e de-a dreptul îngrozit. Mai mergem aproape un minut înainte de a auzi zgomotul unei ape curgătoare venind din fața noastră.

— Dă-mi ochelarii tăi, îi spun tipului care ne călăuzește.

Ezită, așa că îi răsucesc brațul. Zvâcnește de durere și se grăbește să și-i smulgă de pe față.

— Ia-i, ia-i, țipă.

Când mi-i pun, lumea capătă o tentă verde. Îl împing pe fostul lor deținător, care se prăbușește la pământ.

— Haide, îl îndemn pe Sam, și mergem mai departe, lăsându-l pe tipul căzut în urmă.

Zăresc grupul în fața noastră. Număr opt băieți, plus Sarah.

— Acum îi pot vedea. Aștepți aici sau vii cu mine?

S-ar putea să iasă urât.

— Vreau să vin, spune Sam.

Îmi dau seama că e speriat, dar nu sunt sigur dacă se teme de ceea ce m-a văzut făcând sau de fotbalistii din fața noastră.

Parcurg restul drumului făcând cât mai puțin zgomot cu putință, cu Sam mergând pe vârfuri în spatele meu. Când nu mai avem decât vreo doi metri, sub piciorul lui trosnește o crenguță.

— John? întrebă Sarah.

Stă pe o piatră mare, cu genunchii la piept și cu brațele strânse în jurul lor. Nu poartă ochelari și își mijește ochii în direcția noastră.

— Da, răspund. Și Sam.

Ea zâmbește.

— Ți-am spus eu.

Presupun că vorbește cu Mark.

Apa pe care am auzit-o nu e nimic altceva decât un pâraiaș bolborositor. Mark face un pas înainte.

— Ei, ei, ei.

— Taci din gură, Mark, ripostez eu. Bălegarul dindulapul meu a fost una, dar acum ai mers mult prea departe.

— Crezi? Suntem opt contra doi.

— Sam n-are nimic de-a face cu povestea asta. Ți-e frică să mă înfrunți de unul singur? îl întreb. Ce te-aștepți să se-ntâmpale? Ai încercat să răpești doi oameni. Chiar crezi că vor păstra tăcerea?

— Da. Așa cred. După ce-or să vadă cum te batmăr.

— Te înșeli, îi răspund, apoi mă întorc spre prietenii lui. Le sugerez celor care nu vor s-ajungă în apă să plece acum. Mark o să facă oricum o baie. Și-a pierdut orice șansă de barter. Chicotesc cu toții. Unul întreabă ce-nseamnă „barter“.

— E ultima voastră șansă, adaug eu.

Rămân toți pe poziție, neclintiți.

— Cum vreți, le spun.

Un freamăt nervos își găsește locul în centrul pieptului meu. Când înaintez cu un pas, Mark dă să pășească înapoi, se împiedică de propriile picioare și cade la pământ. Doi tipi se apropie, amândoi mai masivi decât mine. Brațul unuia zvâcnește, dar mă ghemuiesc, ferindu-mă de pumnul lui, și îl pocnesc în stomac. Se îndoiaie, ținându-se cu mâinile de burtă. Pe al doilea îl îmbrâncesc și îi fuge pământul de sub picioare. Aterizează cu o bufnitură, la un metru și jumătate distanță, iar inerția îl aruncă în apă. Se ridică împrôșcând-o. Ceilalți sunt șocați, par să fi prins rădăcini. Îl simt pe Sam îndreptându-se spre Sarah. Îl înșfac pe cel mai apropiat fotbalist și îl târăsc. Dă la întâmplare din picioare, despiciând aerul, fără să lovească nimic. Când ajungem pe malul pârâului, îl ridic de cureaua blugilor și îl arunc în apă. Un altul face un salt spre mine. Pășesc pur și simplu într-o parte, și el aterizează în pârâu, cu fața în jos. Trei scoși din joc, încă patru de eliminat. Mă întreb în ce măsură reușesc Sam și Sarah, care n-au ochelari, să vadă ce se petrece.

— Ei băieți, spun, văd că aveți grijă să-mi fie câtmai ușor.

Cine urmează?

Cel mai voinic din grup vrea să-mi tragă un pumn, fără să reușească însă să mă atingă, dar ripostez cu atâta rapiditate încât cotul lui mă nimerește în față și cureaua ochelarilor plesnește. Ochelarii îmi cad la pământ. Nu mai zăresc decât forme vagi. Lovitura mea de pumn îl nimerește pe tip în falcă și se prăvălește ca un sac cu cartofi. Pare mort și mă tem că l-am lovit prea tare. Îi smulg ochelarii și mi-i pun.

— Vreun voluntar?

Doi dintre ceilalți își ridică mâinile în față, în semn că se predau, al treilea stă cu gura căscată, ca un idiot.

— Înseamnă că mai rămâi tu, Mark.

Se întoarce, ca și cum ar vrea s-o ia la fugă, dar fandez către el și îl înșfac înainte de a reuși să o facă, trăgându-i brațele în sus, într-un [dublu nelson](#). Se crispează de durere.

— Toată povestea se încheie în clipa asta, m-ai înțeles? Îl strâng mai tare și durerea îi smulge un mormăit.

— Indiferent ce-ai avea împotriva mea, o lași baltăde-acum înainte. Asta este valabil și pentru Sam și Sarah. Ai înțeles?

Strânsoarea mea devine mai puternică. Ajung până într-un punct dincolo de care mă tem c-o să-i disloc umărul.

— Am întrebat dacă m-ai înțeles!

— Da!

Îl târăsc către Sarah. Sam stă acum pe piatră, alături de ea.

— Cere-ți scuze.

— Ei, haide, omule. Ți-ai impus punctul de vedere.

Strâng.

— Îmi pare rău! urlă el.

— Vorbește ca și cum ai crede ce spui.

El respiră adânc.

— Îmi pare rău.

— Ești un nemernic, Mark! exclamă Sarah, și îl plesnește cu putere peste față.

El se încordează, dar îl țin zdravăn și nu poate face nimic.

Îl târăsc către apă. Ceilalți ne urmăresc cu priviri șocate. Tipul pe care l-am făcut knock-out stă în fund și se scarpină în creștet, ca și cum ar încerca să priceapă ce s-a întâmplat. Răsuflu ușurat văzând că nu e grav rănit.

— Nu suflă nimănui niciun cuvânt despre asta, aipriceput? spun eu, cu voce atât de joasă încât nu mă poate auzi decât Mark. Tot ce s-a petrecut în seara asta rămâne îngropat aici. Dacă aud săptămâna viitoare la școală o singură șoaptă despre toată tărășenia, jur că asta n-a fost nimic pe lângă ce-o să pățești. M-ai înțeles? Nici măcar un singur cuvânt.

— Chiar crezi c-aș povesti ceva? întrebă el.

— Asigură-te că le ceri prietenilor tăi același lucru.

Dacă vreunul dintre ei suflă ceva unui singur om, pe tine te fac răspunzător.

— N-o să spunem nimic, zice el.

Îi dau drumul, îmi proptesc piciorul în fundul lui și îl împing cu capul înainte în apă. Sarah stă în picioare pe piatră, cu Sam alături. Mă îmbrățișează cu putere când ajung lângă ea.

— Știi kung fu sau altceva de genul ăsta? mă întrebă. Izbucnesc într-un râs nervos.

— Cât de mult ai reușit să vezi?

— Nu cine știe ce, dar mi-am dat seama ce se-ntâmplă. Adică, te-ai antrenat cumva toată viața în munți sau ce? Nu pricep cum ai făcut asta.

— Cred că mi-a fost pur și simplu frică să nu pățești ceva. Și da, în ultimii doisprezece ani am învățat arte marțiale, sus, în Himalaya.

— Ești uimitor! Sarah râde. Să plecăm de-aici.

Niciunul dintre fotbaliști nu ne adresează vreun cuvânt. După primii trei metri, îmi dau seama că n-am idee încotro s-o iau, așa că-i dau ochelarii lui Sarah, să ne conducă ea.

— Să fiu a naibii dacă-mi vine să cred una ca asta, spune ea. Adică, Doamne, ce nemernic. Așteaptă până când vor încerca să dea explicații la poliție. Nu-l las să scape basma curată.

— Chiar ai de gând s-anunți poliția? La urma urmelor, șeriful e tatăl lui Mark, spun eu.

— De ce n-aș face-o, după așa ceva? A fost oporcărie. Tatăl lui Mark are datoria să aplice legea, chiar dacă a încălcat-o fiul lui.

Ridic din umeri în beznă.

— Aș zice că și-au primit pedeapsa.

Îmi mușc buza, îngrozit de gândul la amestecul poliției. Dacă intervine, o să fiu nevoit din nou să fug. Plecarea va deveni inevitabilă. O să ne facem bagajele și-o să ieșim din oraș în mai puțin de o oră după ce-o să afle Henri. Oțez.

— Nu crezi? întreb. Vreau să spun că au pierdut deja mai multe perechi de ochelari cu vedere în infraroșu. Vor fi nevoiți să dea explicații. Ca să nu mai vorbesc de apa aia rece ca gheața.

Sarah nu mai spune nimic. Ne continuăm drumul în tăcere și mă rog să dezbată totul în gând, să decidă că merită s-o lăsăm baltă.

Într-un târziu, zărim marginea pădurii. Lumina din parc pătrunde printre copaci. Când mă opresc, se uită la mine și Sarah, și Sam. El n-a scos absolut nicio vorbă și sper să fie din cauză că de fapt n-a văzut ce s-a petrecut, sper că, de data asta, întunericul a fost aliatul meu neașteptat și mă gândesc că Sam e doar ușor șocat de toată povestea.

— Voi hotărâți, spun, dar eu sunt întru totul de părere să lăsăm lucrurile să se oprească aici. Pur și simplu n-am chef să povestesc la poliție ce s-antâmplat.

Lumina cade peste figura sceptică a lui Sarah. Ea clatină din cap.

— Cred că are dreptate, zice Sam. Nu vreau să scriu declarații stupide în următoarea jumătate de oră. Aș fi în rahat până la gât; mama crede că m-am dus la culcare acum o oră.

— Stai în apropiere? întreb eu.
El încuviințează cu o mișcare a capului.

— Da, și trebuie să ajung acasă înainte de a veni în inspecție în camera mea. Pe curând.

Se grăbește să plece, fără să mai spună nimic. E evident năucit. Probabil că nu s-a mai trezit niciodată amestecat într-o luptă și cu siguranță n-a mai fost niciodată atacat în pădure și răpit. Măine-o să încerc să stau de vorbă cu el. Dacă a văzut ce n-ar fi trebuit, o să-l conving că doar i s-a părut.

Sarah îmi întoarce fața spre ea și-mi urmărește linia tăieturii cu degetul mare, plimbându-mi-l foarte ușor de-a lungul frunții. Pe urmă și-l trece peste ambele mele sprâncene, uitându-se drept în ochii mei.

— Îți mulțumesc pentru seara asta. Am știut că o să vii.
Ridic din umeri.

— N-am vrut să-l las să te sperie.

Ea zâmbeste și îmi văd ochii scânteind în lumina lunii. Se apropie de mine și, când îmi dau seama ce urmează să se întâmple, mi se taie răsuflarea. Își apasă buzele de ale mele și simt că în mine totul e din cauciuc. E un sărut blând, prelungit. Primul meu sărut. Pe urmă ea se îndepărtează și mă cuprinde cu privirea. Nu știu ce să spun. Prin minte îmi trec un milion de gânduri. Mă simt nesigur pe picioare și abia mai reușesc să-mi mențin poziția verticală.

— Am știut că ești deosebit de când te-am văzut pentru prima oară, spune Sarah.

— Și eu am simțit asta, în privința ta.

Întinde brațele spre mine și mă sărută iarăși, cu mâna ușor apăsată pe obrazul meu. În primele câteva secunde, mă pierd în senzația dată de buzele ei lipite de ale mele și în ideea că sunt prieten cu fata asta frumoasă.

Se desprinde și ne zâmbim unul altuia, privindu-ne în ochi.

— Ei, cred c-am face bine să vedem dacă Emilymai e aici, spune ea, după vreo zece secunde.

Altminteri o să fiu la strâmtoare.

— Sunt sigur că este, spun.

O pornim către pavilion ținându-ne de mână. Numi pot lua gândul de la sărutările noastre. Al cincilea tractor huruie pe potecă. Remorca e plină și la coadă mai stau încă vreo zece oameni, așteptându-și rândul. După tot ce s-a întâmplat în pădure, cu mâna caldă a lui Sarah într-a mea, zâmbetul nu mi se mai șterge de pe buze.

15

Prima zăpadă cade peste două săptămâni. Un strat subțire, exact cât e necesar ca să acopere camioneta cu o pulbere fină. Imediat după Halloween, după ce cristalul loric mi-a răspândit Lumenul în tot trupul, Henri a început adevăratul meu antrenament. Am lucrat în fiecare zi, fără nicio întrerupere, pe vreme rece, pe ploaie și acum pe ninsoare. Deși n-o spune, cred că e nerăbdător să mă vadă pregătit. Totul a început cu priviri confuze, cu sprâncenele lui încruntându-se în timp ce-și mușca buza de jos, după care au urmat oftaturi adânci și în cele din urmă nopți fără somn, cu scândurile podelei scârțâind sub pașii lui în timp ce eu stau întins, cu ochii deschiși, în camera mea, și am ajuns unde ne aflăm acum, la disperarea inerentă din vocea lui încordată.

Stăm în curtea din spate, la trei metri distanță unul de altul, față în față.

—Azi chiar n-am dispoziția necesară, spun eu.

—Știu, dar trebuie s-o facem oricum.

Oftez și mă uit la ceas. E ora patru.

—Sarah o să fie aici la șase, zic.

—Știu, răspunde el. De-aia trebuie să ne grăbim.

Ține câte o minge de tenis în fiecare mână.

—Ești pregătit? mă întrebă.

—Atât de pregătit cât o să pot fi vreodată.

El aruncă prima minge în aer și, când ajunge în cel mai înalt punct al traiectoriei sale, încerc să invoc o putere din adâncul ființei mele, ceva care s-o împiedice să cadă. Nu știu cum ar trebui să fac asta, știu doar car trebui s-o *pot* face, ar trebui să dobândesc puterea asta cu timpul și în urma exercițiului, spune Henri. Abilitatea de a deplasa obiecte cu puterea minții se manifestă la fiecare garde. Telekinezia. Și, în loc să mă lase s-o descopăr de unul singur – așa cum s-a întâmplat cu mâinile –, Henri pare hotărât s-o scoată cu orice preț din hruba aleasă pentru hibernare, indiferent care ar fi aceea.

Mingea cade așa cum au mai căzut alte o mie înaintea ei, săltând de două ori și încremenind apoi pe iarba acoperită de zăpadă.

Oftez adânc.

—Astăzi n-o simt.

—Încă o dată, spune el.

Aruncă a doua minge. Încerc s-o deplasez, s-o opresc, toată ființa mea se încordează ca să facă obiectul ăla afurisit să se miște măcar un centimetru spre dreapta sau spre stânga, dar n-am un asemenea noroc. Lovește la rândul său pământul. Bernie Kosar, care ne-a privit tot timpul, se duce spre minge, o înhață și se îndepărtează.

—O să vină și asta la timpul ei, spun.

Henri clatină din cap. Are mușchii maxilarului încordați. Toanele și nerăbdarea lui mă agasează. Îl privește pe Bernie Kosar alergând cu pași mărunți, cu mingea în gură, apoi oftează.

—Ce e? întreb eu.

Clatină iarăși din cap.

—Să mai încercăm o dată.

Se duce să ia cealaltă minge. Pe urmă o azvârle în aer. Mă străduiesc s-o opresc, fără să reușesc însă.

—Poate mâine, spun.

El dă din cap și se uită în pământ.

—Poate mâine.

După ședința noastră de antrenament, sunt plin de sudoare, de noroi și de zăpadă topită. Henri m-a solicitat astăzi mai mult decât ar fi fost normal și m-a atacat cu o agresivitate care nu poate fi determinată decât de panică. În afară de încercările de telekinezie, ne-am petrecut majoritatea timpului exersând tehnici de luptă – corp la corp, trântă, arte marțiale combinate

—urmate de metode de păstrare a sângelui rece –, eleganță sub tensiune, controlul minții, depistarea spaimei în ochii adversarului și modul de a o pune cel mai bine în evidență. Dar nu m-a deranjat

antrenamentul dificil pe care mi l-a impus, ci expresia ochilor lui. Tristă, cu o umbră de spaimă, de disperare, de dezamăgire. Nu știu dacă e pur și simplu îngrijorat de lentoarea progreselor sau dacă e vorba de ceva mai profund, dar ședințele de antrenament devin tot mai extenuante – emoțional și fizic.

Sarah sosește exact la timp. Ies din casă și o sărut când urcă pe verandă. Odată ce intrăm, îi iau haina și i-o pun în cuier. Peste o săptămână avem examenul de la mijlocul trimestrului la gospodărie și a fost ideea ei să pregătim respectivul fel de mâncare mai întâi acasă. Imediat ce ne apucăm de gătit, Henri își înșfacă haina și pleacă la plimbare. Îl ia pe Bernie Kosar cu el și mă simt recunoscător pentru intimitate.

Facem piept de pui la cuptor cu cartofi și legume fierte în abur, și terminăm mult mai repede decât am sperat. Când e gata, ne așezăm toți trei la masă. Henri păstrează tăcerea în cea mai mare parte a timpului. Eu și Sarah împrăștiem liniștea stânenitoare flecărind, despre școală, despre filmele la care o să mergem sâmbăta următoare. Henri își ridică rareori privirea din farfurie fără a rosti altceva decât laude la adresa mâncării.

După cină, spăl vasele împreună cu Sarah, apoi ne retragem pe canapea. Ea a adus un film și îl urmărim pe ecranul micului nostru televizor, dar Henri se uită mai ales pe fereastră. Pe la jumătate se ridică oftând și iese din casă. Sarah și cu mine îl urmărim plecând. Ne ținem de mână și ea își lasă fruntea pe umărul meu. Bernie Kosar stă lângă ea, ținându-și capul în poala ei, cu o pătură înfășurată în jurul amândurora. Afară o fi fiind frig și o fi bătând vântul, dar camera noastră de zi e călduroasă și confortabilă.

— Tatăl tău e OK? se interesează Sarah.

— Nu știu. Se poartă ciudat.

— A fost de-a dreptul tăcut în timpul cinei.

— Da, mă duc să văd ce-i cu el. Mă-ntorc imediat, spun, și ies pe urmele lui Henri.

Stă pe verandă – cu privirea pierdută în întuneric.

— Ce se petrece? îl întreb.

Își ridică ochii și contemplă stelele.

— Am senzația că nu e totul în ordine, îmi răspunde.

- Cum adică?
- N-o să-ți placă.
- OK. S-auzim.
- Nu știu cât de mult ar trebui să mai stăm aici.

Am senzația că nu suntem în siguranță.

Simt o strângere de inimă și nu spun nimic.

— Sunt înnebuniți și cred că se apropie. Locul ăstanu mi se pare sigur.

— Nu vreau să plecăm.

— Știam că n-o să vrei.

— Am stat ascunși.

Se uită la mine ridicând dintr-o sprânceană.

— Fără supărare, John, dar nu cred că tu ai rămas în umbră.

— Ba da, în măsura în care contează.

El dă din cap.

— Presupun c-o să vedem.

Se apropie de marginea verandei și își pune mâinile pe balustradă.

Stau alături de el. Începe din nou să ningă, fulgii se cern prin aer, fărâme de alb licărind în noaptea altminteri întunecată.

— Asta nu e tot, zice Henri.

— Nici nu mi-am închipuit c-ar fi.

El oftează.

— Telekinezia ar fi trebuit să se manifeste deja.

Apare aproape întotdeauna odată cu prima Moștenire. Se întâmplă foarte rar să întârzie, dar și în acest caz nu mai mult de o săptămână.

Îl studiez cu atenție. Are ochii plini de neliniște și ridurile săpate de îngrijorare îi traversează fruntea de la un capăt la altul.

— Moștenirile voastre vin de la Lorien. Așa a fost întotdeauna.

— Ce încerci să-mi spui?

— Nu știu la cât de multe ne putem aștepta de acum înainte în privința asta, răspunde el, și continuă după o pauză: De vreme ce nu mai suntem pe planetă, nu știu dacă restul Moștenirilor se vor mai manifesta vreodată. Și, dacă ăsta e adevărul, nu putem spera c-o să fim în stare să ne luptăm cu mogadorienii și cu atât mai puțin c-o să-i înfrângem. Iar dacă nu-i putem înfrânge n-o să ne mai putem întoarce niciodată.

Privesc ninsoarea, nereușind să mă hotărâsc dacă ar trebui să fiu îngrijorat sau să mă simt ușurat, ușurat fiindcă asta ar pune probabil capăt mutărilor noastre și ne-am putea stabili în sfârșit undeva. El arată către stele.

— Acolo. Acolo e Lorien, exact acolo.

Bineînțeles că știu foarte bine unde e planeta noastră, fără să mi se spună. Există o anumită atracție, un anumit mod în care mi se îndreaptă întotdeauna ochii spre locul în care se află Lorien, la miliarde de kilometri depărtare. Mă străduiesc să prind un fulg de zăpadă pe vârful limbii, apoi închid ochii și trag în piept aerul rece. Când îi deschid mă răsucesc și mă uit pe fereastră înăuntru, la Sarah. Stă cu picioarele sub ea, cu Bernie Kosar încă în poală.

— Te-ai gândit vreodată să ne stabilim pe Pământ, să spunem ducă-se naibii Lorien și să ne facem aici o viață? îl întreb pe Henri.

— Când am plecat erai foarte mic. Îmi imaginez că nu-ți amintești prea multe despre planetă, nu-i așa?

— Nu tocmai. Din când în când îmi revin în mintecâteva frânturi. Deși nu pot spune neapărat dacă sunt amintiri sau viziuni din timpul antrenamentelor noastre.

— Nu cred că ai mai putea să ai astfel de sentimente dacă ți-ai aminti.

— Dar nu-mi amintesc. Nu e asta esența?

— Poate, spune el. Dar, dacă nu mai vrei să te întorci, nu înseamnă că mogadorienii își vor întrerupe căutărilor. Și, dacă vom deveni neglijenți și sedentari, ne vor da de urmă mai mult ca sigur. Și ne vor ucide imediat pe amândoi. Nu poți să schimbi asta. Nu poți. Știu că are dreptate. Pot simți cumva atâta lucru, așa cum simte și Henri, o simt în toiul nopții, când părul de pe brațele mele se ridică în poziție de drept și când pe șira spinării îmi alunecă un vag fior rece, deși nu mie frig.

— Regreți vreodată că mi-ai fost fidel atât de mult timp?

— Să regret? De ce crezi că aş regreta?

— Fiindcă nu ne-a mai rămas nimic la care să ne ntoarcem. Familia ta e moartă. Cum e și a mea. Pe Lorien nu ne așteaptă decât o viață în care să reconstruim. Dacă n-aș fi fost eu, ți-ai fi putut crea aici o identitate, ți-ai fi putut petrece restul vieții într-un singur loc, devenind parte din el. Ai fi putut să ai prieteni, poate te-ai fi îndrăgostit din nou.

Henri râde.

— Sunt deja îndrăgostit. Și voi continua să fiu, până în ziua morții mele. Nu mă aștept să înțelegi asta.

Lorien e altfel decât Pământul.

Oftez, exasperat.

— Și totuși, ai fi putut să te integrezi într-un loc.

— M-am încadrat într-un loc. În Paradise, Ohio, acum, împreună cu tine.

Clatin din cap.

— Henri, știi ce vreau să spun.

— Ce anume crezi că-mi lipsește?

— O viață.

— Tu ești viața mea, puștiule. Tu și amintirile sunteți singurele mele legături cu trecutul. Fără tine naș mai avea nimic. Țasta e adevărul.

În clipa aceea, în spatele nostru se deschide ușa. Bernie Kosar iese alergând mărunțel înaintea lui Sarah, care se oprește în prag, jumătate înăuntru și jumătate afară.

— Voi chiar vreți să mă uit la tot filmul ăsta de unasingură? ne întrebă.

Henri îi zâmbeste.

— Nici prin gând nu ne-a trecut.

După film o ducem pe Sarah acasă, cu mașina. Odată ajunși, cobor și o însoțesc până în fața ușii, și ne oprim pe verandă, zâmbindu-ne. Îi spun noapte bună cu un sărut, o sărut îndelung, ținându-i cu delicatețe mâinile într-ale mele.

— Pe mâine, spune ea, strângându-mi-le ușor.

— Vise plăcute.

Mă întorc în camionetă. Henri iese de pe aleea din fața casei lui Sarah și virează spre locuința noastră. Nu-mi pot împiedica un sentiment de spaimă când îmi aduc aminte cuvintele pe care mi le-a spus după prima mea zi întreagă de școală: „Nu uita că am putea fi nevoiți să plecăm în urma unei hotărâri de moment.” Are dreptate, și eu o știu, dar n-am mai simțit

niciodată așa ceva, pentru nimeni. Când suntem împreună e ca și cum aș pluti în văzduh și mi-e groază de momentele în care suntem despărțiți, ca acum, cu toate că abia miam petrecut alături de ea ultimele două ore. Sarah dă un scop fugii noastre, dă sens dorinței de a ne ascunde, le găsește o justificare mai presus de simpla supraviețuire. Îmi oferă un motiv pentru a câștiga. Iar gândul că s-ar putea să-i pun viața în pericol rămânând alături de ea – ei bine, gândul ăsta mă îngrozește.

După ce ajungem acasă, Henri se duce în dormitorul lui și se întoarce aducând Cufărul. Îl pune pe masa din bucătărie.

— Chiar îl deschidem? îl întreb.

El dă din cap.

— Înăuntru e ceva pe care vreau să ți-l arăt de anide zile.

Abia aștept să văd ce se mai află în Cufăr. Descuiem lacătul împreună și Henri deschide capacul astfel încât să nu mă pot uita înăuntru. Scoate o pungă de catifea, închide Cufărul și îl încuie.

— Asta nu face parte din Bunurile tale Succesorale, dar am strecurat-o înăuntru ultima oară când am descuiat lacătul, din cauza sentimentelor urâte pe care le aveam. Dacă ne prind, mogadorienii nu-l vor putea deschide niciodată, îmi spune, arătând către Cufăr.

— Ce e în pungă?

— Sistemul solar, mă lămurește el.

— Dacă nu face parte din Bunurile mele Succesorale, de ce nu mi l-ai arătat niciodată?

— Fiindcă era nevoie să se manifeste una dintre Moștenirile tale ca să-l poți activa.

Golește masa din bucătărie și se așază în fața mea, cu punga pe genunchi. Îmi simte entuziasmul și îmi zâmbeste. Pe urmă își strecoară

mâna în pungă și scoate șapte globuri de sticlă, de diferite mărimi. Le ține în căușul palmelor, la înălțimea feței, și suflă asupra lor. În interiorul sferelor pâlpâie lumini minuscule și apoi, când le aruncă în aer, prind viață toate dintr-odată, rămânând suspendate deasupra mesei. Globurile de sticlă alcătuiesc o machetă a sistemului nostru solar. Cel mai mare – soarele Lorienului – are dimensiunile unei portocale și planează în mijloc, radiind o cantitate de lumină egală cu aceea emisă de un bec, dar pare o sferă de lavă de sine stătătoare. Celelalte orbitează în jurul lui. Sferele din apropierea lui se mișcă mai repede, pe când cele mai îndepărtate par să se târască. Și toate se răsucesc, zilele începând și sfârșindu-se în mare viteză. Numărând dinspre soare, al patrulea glob e Lorien. Îl privim mișcându-se, îi privim suprafața, care începe să se reliefeze. Mărimea se apropie de a unei mingi de racquetball. Probabil că macheta n-a fost construită la scară, fiindcă în realitate Lorien e mult mai mică decât soarele nostru.

— Ce se-ntâmplă? întreb.

— Sfera capătă forma planetei Lorien, exact așa cum arată în momentul ăsta.

— Cum e posibil?

— E vorba de un loc aparte, John. Există o vrajăveche, chiar în miezul său. De acolo vin Moștenirile voastre. Vraja dă viață obiectelor conținute de Moștenirea voastră, le transpune în realitate.

— Dar tocmai ai spus că macheta nu face parte din Moștenirea mea.

— Așa e, dar provine din același loc.

Adânciturile prind formă, munții cresc, falii adânci secționează suprafața acolo unde știu că unduiau cândva apele fluviilor. Și apoi totul încetează. Caut din priviri orice fel de culoare, orice mișcare, orice adiere care ar putea sufla de-a lungul solului. Dar nu e nimic. Întregul peisaj e

alcătuit din petice monocrome, cenușii și negre. Nu știu ce speram să văd, la ce mă așteptam. La un soi de mișcare, la un indiciu al fertilității. Moralul meu e la pământ. Pe urmă suprafața se estompează, astfel încât putem privi prin ea, și în centrul globului începe să apară o ușoară strălucire. Scânteiază, apoi pălește, apoi scânteiază iarăși, de parcă ar reda bătăile inimii unui animal adormit.

— Ce e asta? întreb.

— Planeta e încă vie, respiră. S-a retras în sine însăși, în adâncul său, în așteptarea timpului prielnic. Hibernează, dacă vrei să spui așa. Dar se va trezi în curând.

— Ce te face să fii atât de sigur?

— Strălucirea aceea minusculă, de acolo, răspundeel. Aceea e speranța, John.

O privesc. Simt o plăcere stranie când o văd licărind. Au încercat să ne distrugă cu desăvârșire civilizația, să distrugă planeta însăși, dar ea continuă să respire. *Da, meditez, există întotdeauna speranță, exact așa cum a spus Henri tot timpul.*

— Și asta nu e tot.

Henri se ridică în picioare, pocnește din degete și planeta încremenește. El își apropie fața la câțiva centimetri de Lorien, își face mâinile pâlnie în jurul gurii și suflă iarăși asupra ei. Urme firave de verde și de albastru mătură globul, dar încep să dispară aproape imediat ce se evaporă aburul respirației lui Henri.

— Ce-ai făcut?

— Lumineaz-o cu mâinile tale, îmi spune el.

Îmi fac palmele să strălucească și, când le aduc deasupra globului, verdele și albastrul reapar, numai că de data asta persistă, atâta vreme cât cade asupra lui lumina mâinilor mele.

— Așa arăta Lorien în ziua dinaintea invaziei. Vreia să vezi cât de frumoasă era? Uneori nici eu nu-mi mai aduc aminte.

E frumoasă. Numai verde și albastru, pluș și verdeață. Vegetația pare să unduiască sub palele de vânt pe care, cumva, le pot simți. Pe apă prind formă vălurile firave. Planeta e cu adevărat vie, înfloritoare. Dar când îmi sting lumina din palme totul pălește, revenind la nuanțele de cenușiu.

Henri îmi arată un punct de pe suprafața globului.

— Aici, exact aici e locul din care am decolat în ziua invaziei. Își deplasează degetul cu un centimetru. Iar aici se afla Muzeul Loric al Explorării.

Dau din cap și privesc punctul pe care mi-l indică.

Tot cenușiu.

— Ce legătură au muzeele cu tot restul? îl întreb.

Mă las pe spătarul scaunului. Mi-e greu să privesc macheta fără să mă întristez.

El își întoarce privirea spre mine.

— M-am gândit mult la ceea ce ai văzut.

— Îhî! spun, îndemnându-l să continue.

— Era un muzeu imens, dedicat în întregime evoluției călătoriilor în spațiu. Într-una dintre aripile clădirii se aflau primele rachete, vechi de mii de ani. Rachete care foloseau un anumit tip de combustibil, cunoscut numai pe Lorien, spune el, apoi se oprește, uitându-se din nou la mica planetă de sticlă suspendată la șaiszeci de centimetri deasupra mesei noastre din bucătărie. Ei, dacă tu ai văzut ceva care s-a petrecut în realitate, dacă o a doua navă a reușit să se lanseze și să se desprindă de Lorien în toiul luptei, atunci trebuie să fi fost una dintre cele găzduite de muzeul spațiului. Nu există nicio altă explicație. Încă mai trec prin clipe grele întrebându-mă dacă lansarea a reușit și, dacă a fost așa, cât de departe a izbutit să ajungă nava.

— Păi, dacă n-ar fi putut ajunge prea departe, dece te mai gândești la ea?

Henri clatină din cap.

— Știi, de fapt nu sunt sigur. Poate fiindcă înaintem-am înșelat. Poate fiindcă sper că mă înșel acum. Și, ei bine, dacă a reușit să ajungă undeva, atunci trebuie să fi ajuns aici, pe cea mai apropiată planetă care poate susține viața, în afară de Mogadore. Și asta înseamnă să presupunem că pe ea se aflau în primul rând ființe vii, că nu era plină numai cu artefacte, sau că nu era pur și simplu goală, menită să-i deruteze pe mogadorieni. Dar mă gândesc că la bord trebuie să se fi aflat măcar un singur loric, pentru că, ei bine, după cum nu mă îndoiesc că știi, navele de genul ăla nu se puteau pilota singure.

Încă o noapte fără somn. Stau în fața oglinzii, fără cămașă, uitându-mă îndelung la luminile aprinse din palmele mele. „Nu știu la cât de multe ne putem aștepta de acum înainte în privința asta”, a spus azi Henri. Lumina din centrul Lorienului continuă să ardă, iar obiectele aduse de acolo încă mai funcționează, așa că de ce s-ar rezuma vraja numai la ele? Și oare cum stau lucrurile cu ceilalți: au și ei aceleași probleme?

Sunt și ei lipsiți de Moștenirile lor?

Mă încovoiez în față oglinzii, apoi lovesc cu pumnul în aer, sperând că o s-o sparg sau c-o să se audă o bufnitură în ușă. Dar nu se întâmplă nimic. Sunt doar eu, arătând ca un idiot, fără cămașă, și boxând de unul singur, în timp ce Bernie Kosar mă privește de pe pat. E aproape miezul nopții și nu mă simt câtuși de puțin obosit. Cățelul sare din pat, se așază lângă mine și privește imaginea mea reflectată. Îi zâmbesc și el dă din coadă.

— Dar tu? îl întreb. Ai vreo putere specială? Ești un supercâine? Ar trebui să-ți pun din nou mantia, ca să-ncepi să zbori?

Continuă să dea din coadă și rîcâie podeaua cu labele, uitându-se în sus, către mine. Îl ridic și mi-l salt deasupra capului, ocolind apoi cu el camera, ca și cum ar zbura.

— Uitați-vă! E Bernie Kosar, magnificul supercâine!

Se zvârcolește în strânsoarea mea, așa că îl las jos. Se lasă să cadă pe-o parte, bătând cu coada în saltea.

— Ei, amice, unul dintre noi trebuie să aibă supraputeri. Și s-ar părea că ăla n-o să fiu eu. În afara cazului în care ne întoarcem în întunecatul Ev Mediu, unde aș putea oferi lumină lumii. Altminteri mă tem că sunt nefolositor.

Bernie Kosar se rostogolește pe spate și se holbează la mine cu ochi mari, dornic să fie scărpinat pe burtă.

Sam mă evită. La școală pare să se facă nevăzut ori de câte ori dă cu ochii de mine, sau se asigură întotdeauna că ne aflăm în mijlocul unui grup. La îndemnul lui Henri – care își dorește cu disperare revista lui Sam, după ce a pieptănat tot ce apare pe internet și n-a găsit nimic asemănător – mă hotărăsc să trec pur și simplu pe la el pe neașteptate. Henri mă duce cu mașina după ce terminăm antrenamentul din ziua respectivă. Sam locuiește la periferia orașului Paradise, într-o casă mică, modestă. Bat la ușă și numi răspunde nimeni, așa că o încerc. Văd că nu e încuiată, o deschid și intru.

Podeaua e acoperită de un covor maroniu, păros, iar pe pereții cu lambriuri de lemn sunt agățate fotografii de familie, din vremea când Sam era foarte mic. El, mama lui și un bărbat care presupun că îi e tată, cu ochelari exact la fel de groși ca ai lui. Pe urmă mă uit cu mai multă atenție. Se pare că e vorba de aceeași pereche de ochelari. Mă strecur de-a lungul coridorului, până ce dau de o ușă care trebuie să fie a dormitorului lui Sam: de un șnur atârână un carton pe care scrie: INTRI PE PROPRIUL TĂU RISC. Ușa e întredeschisă și arunc o privire înăuntru. Camera e foarte curată, toate lucrurile sunt puse cu

conștiinciozitate la locurile lor. Patul e făcut, acoperit cu o pătură neagră, cu imaginea planetei Saturn repetându-se de-a lungul ei. Fețe de pernă asortate. Pereții sunt plini de postere. Două de la NASA, unul din filmul *Alien*, altul din *Războiul Stelelor* și un altul, ca o fotografie în lumină ultravioletă, reprezentând capul unui extraterestru verde, înconjurat de un bor de pâslă neagră. În centrul încăperii, atârnat de un fir transparent, e sistemul solar, toate cele nouă planete și soarele. Îmi aduce aminte de ceea ce mi-a arătat Henri la începutul săptămânii. Cred că Sam și-ar ieși din minți dacă ar vedea același lucru. Și pe urmă îl zăresc pe el, ghemuit asupra unui birou mic, de stejar, cu căști la urechi. Deschid ușa și el se uită peste umăr.

Nu poartă ochelarii și, fără ei, ochii îi par foarte mici, foarte asemănători cu niște mărgele, aproape ca o caricatură.

— Ce faci? îl întreb, cu nonșalanță, ca și cum aș fi unul dintre obișnuiții casei.

Pare șocat și înfricoșat, își scoate cu frenezie căștile și își strecoară mâna într-un sertar. Arunc o privire pe biroul lui și văd că citește un număr din *Ei umblă printre noi*. Când mă uit din nou la el, îndreaptă spre mine un pistol.

— Stai, spun, ridicându-mi instinctiv mâinile în față. Ce se petrece? Sam se ridică. Îi tremură mâinile. Pistolul e îndreptat spre pieptul meu. Mă gândesc că și-a pierdut mințile.

— Explică-mi ce ești, zice el.

— Ce tot spui acolo?

— Am văzut ce-ai făcut în pădure. Nu ești om.

Mă temeam de așa ceva, mă temeam că a văzut mai mult decât am sperat.

— Asta e o nebunie, Sam. Am luat parte la o încăierare. Fac arte marțiale de ani de zile.

— Mâinile tale luminează ca niște lanterne. Și poți arunci oamenii de parc-ar fi ușori ca un fulg. Nu e normal.

— Nu fi prost, spun, cu mâinile încă în fața mea. Uită-te la ele. Vezi vreo lumină? Ți-am spus că erau niște mănuși pe care le purta Kevin.

— L-am întrebat pe Kevin. A spus că n-a avut mănuși!

— Chiar crezi că ți-ar mărturisi adevărul, după cele întâmplate? Lasă arma jos.

— Spune-mi! Ce ești?

Îmi dau ochii peste cap.

— Da, Sam, sunt extraterestru. Vin de pe o planetă aflată la milioane de kilometri distanță. Am supraputeri. Asta vrei să auzi?

Se holbează la mine, cu mâinile încă tremurând.

— Ți dai seama ce stupid sună? Nu te mai purtaca un nebun și pune arma jos.

— E adevărat ce ai spus?

— Că ești prost? Da, e adevărat. Ești prea obsedat de chestiile astea. Vezi extraterestri și conspirații extraterestre în tot ce ține de viața ta, inclusiv în singurul tău prieten. Acum nu mai îndrepta spre mine blestemăția aia de pistol.

Mă privește țintă și îmi dau seama că se gândește la tot ce i-am zis. Îmi las mâinile în jos. El oftează și coboară țeava pistolului.

— Îmi pare rău, spune.

Inspir adânc, cu nervozitate.

— Ar trebui să-ți pară. Ce naiba ai crezut?

— De fapt nu era încărcat.

— Ar fi trebuit să-mi spui mai devreme, zic eu. Dece ții atât de mult să crezi în povestea asta?

El clatină din cap și pune pistolul la loc, în sertar. Eu am nevoie de un minut ca să mă calmez și să încerc să mă port cu nonșalanță, ca și cum ceea ce tocmai sa întâmplat n-ar fi mare lucru.

— Ce citești? Îl întreb.

Ridică din umeri.

— Alte chestii despre extraterestri. Poate-ar trebui să las mai moale.

— Sau să le consideri povești, nu fapte, îl sfătuiesc. Chestia asta trebuie să fie totuși foarte convingătoare. Pot să arunc o privire?

Sam îmi întinde ultimul număr din *Ei umblă printre noi* și mă așez, ezitând, pe marginea patului lui. Mă gândesc că s-a calmat suficient pentru ca măcar să nu mai îndrepte iarăși arma spre mine. Revista e tot o fotocopie prost făcută, cu rândurile tipărite ușor strâmbe față de marginea hârtiei. Nu e foarte groasă – sunt vreo opt pagini, sau cel mult douăsprezece, pe coli de dimensiune standardizată. Sus, în spațiul rezervat pentru dată, scrie DECEMBRIE. Ultimul număr.

— Asta e o revistă bizară, Sam Goode, îi spun.

El zâmbeste.

— Oamenilor bizari le plac revistele bizare.

— De unde-o ai? Îl întreb.

— M-am abonat.

— Știu, dar cum?

Saltă din umeri.

— Habar n-am. A-nceput pur și simplu să sosească într-o bună zi.

— Ești abonat la vreo altă revistă? Poate au luatde-acolo datele tale de contact.

— Am fost cândva la o convenție. Cred că m-amînscriș la un soi de concurs cât am stat acolo. Nu-mi aduc aminte. Am presupus întotdeauna că așa au aflat adresa mea.

Studiez cu atenție coperta. Nu conține, nicăieri, nicio adresă web, și nici nu mă aștept să existe vreuna, având în vedere că Henri a inspectat deja internetul în sus și-n jos. Citesc titlul articolului de fond:

**VECINUL TĂU E CUMVA
EXTRATERESTRU?
ZECE METODE GARANTATE DE A O AFLA!**

La mijlocul articolului apare poza unui om cu o pungă de gunoi într-o mână și cu capacul tomberonului în cealaltă. Stă la capătul aleii din fața casei și e de presupus că a fost surprins în momentul în care arunca punga. Deși întreaga publicație e alb-negru, în ochii lui există o anumită strălucire. E o poză oribilă – ca și cum cineva și-ar fi fotografiat un vecin care nu bănuiește nimic și i-ar fi conturat ochii cu un creion colorat. Mă face să râd.

— Ce e? întrebă Sam.

— Poza asta e groaznică. Te duce cu gândul la ceva din *Godzilla*.

Sam o privește. Pe urmă ridică din umeri.

— Nu știu. Ar putea fi reală. Așa cum spuneai, euvăd extraterestri peste tot, și în oricine.

— Dar credeam că extraterestrii seamănă cu ăsta, spun eu, arătând cu capul posterul în lumină ultravioletă de pe perete.

— Nu cred că e valabil pentru toți, zice el. Cumspuneai, tu ești un extraterestru cu supraputeri, dar nu semeni cu el.

Râdem amândoi, și mă întreb cum o să ies din toată istoria asta. Sper că Sam n-o să afle niciodată că i-am spus adevărul. O parte din mine ar vrea totuși să-i povestească – despre mine, despre Henri, despre Lorien – și mă întreb cum ar reacționa. Mi-ar da crezare?

Deschid revista cu un bobârnac, căutând pagina cu informații despre redacție pe care o au toate ziarele și revistele. Aici nu există, nu sunt decât relatări și teorii.

— N-are pagină cu relații despre editor.

— La ce te referi?

— Știi că revistele și ziarele au întotdeauna paginaaia pe care e listat personalul din redacție și care conține numele redactorilor, ale scriitorilor, locul în care a fost tipărită și așa mai

departe? Știi, cu chestii de genul: „Pentru întrebări, luați legătura cu x și y.” Toate publicațiile o au, dar de aici lipsește.

- Trebuie să-și protejeze anonimatul, spune Sam.
- De cine?
- De extraterestri, răspunde el, și zâmbește, ca șicum ar fi conștient de absurditatea afirmației sale.
- Ai numărul de luna trecută?

El îl scoate din dulap. Îl răsfoiesc în grabă, sperând că articolul despre mogadorieni e acolo, nu într-un număr mai vechi. Și îl găsesc pe pagina a patra.

MOGADORIENII ÎNCEARCĂ SĂ PREIA CONTROLUL ASUPRA PĂMÂNTULUI

Specia extraterestră a mogadorienilor, de pe planeta Mogadore din A Noua Galaxie, se află deja pe Pământ de zece ani. E o specie primejdioasă, în căutarea unei modalități de a domina universul. Zvonurile spun că ar fi distrus deja o altă planetă, care nu se deosebea prea mult de Terra, și că intenționează să descopere slăbiciunile locuitorilor planetei noastre într-o încercare de a o transforma în următorul loc în care se vor stabili.

Citesc articolul de trei ori. Speram că mai conține altceva pe lângă ceea ce ne spusese deja Sam, dar nam un asemenea noroc. Și nu există nicio A Noua Galaxie. Mă întreb care o fi fost sursa informațiilor.

Răsfoiesc de două ori ultimul număr. Nu conține nicio mențiune referitoare la mogadorieni. Prima mea supoziție e că n-a mai rămas nimic altceva de relatat, că nu s-au mai primit niciun fel de știri. Pe urmă mă gândesc că

mogadorienii au citit probabil acel număr al revistei și au rezolvat problema, oricare ar fi fost ea.

— Pot s-o iau pe asta cu împrumut? Îl întreb, ridicând în mână numărul de luna trecută.

Dă din cap.

— Dar ai mare grijă de ea.

Trei ore mai târziu, la opt seara, mama lui Sam încă n-a sosit acasă. Îl întreb unde e și el ridică din umeri, ca și cum habar n-ar avea și ca și cum absența ei n-ar reprezenta o noutate. Ne petrecem cea mai mare parte a timpului cu jocuri video și ne uităm la televizor, iar el pregătește cina la microunde. În tot acest timp, nu-și pune nici măcar o singură dată ochelarii, ceea ce e ciudat, de vreme ce, până atunci, nu l-am mai văzut niciodată fără ei. I-a păstrat chiar și în timpul alergării din ora de educație fizică. Îi înșfac de pe comoda lui și mi-i pun. Lumea se transformă brusc într-o pată și ochelarii îmi provoacă aproape imediat o durere de cap.

Mă uit la Sam. Stă turcește pe podea, cu spatele sprijinit de pat și cu o carte despre extraterestri pe genunchi.

— Iisuse, exclam eu, vederea ta e chiar atât de slabă?
El își ridică ochii spre mine.

— Ochelarii au fost ai tatei.
Mi-i scot.

— De fapt, ție îți trebuie ochelari, Sam?
El dă din umeri.

— Nu cu adevărat.

— Atunci de ce-i porți?

— Au fost ai tatei.

Mi-i pun din nou.

— Uau, nu pricep cum de reușești chiar și numai să mergi drept cuăștia.

— Mi s-au obișnuit ochii cu ei.

— Știi c-o să-ți strice vederea dac-o să-i porți încontinuare, nu?

— Atunci o să pot vedea ce vedea tata.

Îmi scot ochelarii și îi așez la loc, unde i-am găsit. Adevărul e că nu pricep de ce-i poartă Sam. Din motive sentimentale? E într-adevăr convins că merită? – Unde e tatăl tău, Sam?

Își ridică privirea spre mine.

— Nu știu.

— Cum adică?

— A dispărut când aveam șapte ani.

— Nu știi unde s-a dus?

Oftează, își lasă capul în jos și reîncepe să citească. E evident un subiect despre care nu vrea să vorbească.

— Tu crezi în vreuna din toate poveștile astea? măintreabă, după câteva minute de tăcere.

— Cu extraterestri?

— Da.

— Da, cred că există extraterestri.

— Crezi că răpesc într-adevăr oameni?

— N-am idee. Cred că nu putem exclude ipoteza.

Tu crezi c-o fac?

Dă din cap.

— De obicei cred. Dar uneori ideea pare stupidă.

— Da, aici te înțeleg.

Se uită în sus, la mine.

— Cred că tata a fost răpit.

Se crispează în clipa în care lasă să-i scape cuvintele și expresia care i se așterne pe față în treacăt îi trădează vulnerabilitatea. Ceea ce mă face să cred că i-a mai împărtășit cuiva aceeași teorie și răspunsul a fost ceva mai lipsit de bunăvoință.

— De ce crezi asta?

— Fiindcă s-a făcut pur și simplu nevăzut. S-a dus la magazin să cumpere lapte și pâine și nu s-a mai întors niciodată. Camioneta lui era parcată chiar în fața magazinului, dar nimeni de acolo nu-l zărise. A dispărut pur și simplu fără urmă, și ochelarii lui erau pe trotuar, lângă camionetă. Se întrerupe pentru o secundă. Mă temeam că ai venit aici ca să mă răpești.

Teoria e greu de crezut. Cum e cu putință să nu fi existat niciun martor la răpirea tatălui său, dacă incidentul s-a petrecut în centrul orașului? Poate că tipul a plecat dintr-un anumit motiv și și-a înscenat dispariția. Nu e greu să dispari; eu și Henri o facem deja de zece ani. Însă interesul lui Sam față de extraterestri capătă dintr-odată sens. Poate că de fapt nu vrea decât să vadă lumea așa cum o vedea tatăl lui, dar e posibil și ca o parte a lui să creadă cu adevărat că ochelarii au captat ultima imagine zărită de cel dispărut, că a rămas cumva gravată în lentile. Poate crede că, perseverând cu îndârjire, va ajunge într-o bună zi s-o vadă și el, și că acea ultimă imagine va confirma ceea ce există deja în mintea lui. Sau poate își închipuie că, dacă o să caute suficient de mult, o să dea în cele din urmă peste un articol care să dovedească răpirea tatălui său, adevărind, în plus, și că ar putea fi salvat.

Și cine sunt eu ca să afirm că n-o să găsească într-o bună zi dovada aia?

— Te cred, spun. Cred că răpirile de către extraterestri sunt foarte posibile.

A doua zi mă trezesc mai devreme decât de obicei, mă dau încet jos din pat, ies din camera mea și îl găsesc pe Henri așezat la masa din bucătărie, trecând în revistă ziarele, cu laptopul deschis. Soarele e încă sub orizont și în casă e întuneric, singura lumină venind dinspre ecranul computerului.

- Ai găsit ceva?
- Nu, de fapt nimic.

Aprind lumina din bucătărie. Bernie Kosar zgreaptăna la ușa din față. I-o deschid și dă buzna afară, unde își face rondul, ca în fiecare dimineață, aleargă de-a lungul întregului perimetru cu pași mărunți, cu capul în sus, căutând orice i-ar putea trezi suspiciuni. Adulmecă în diverse locuri, la întâmplare. Odată satisfăcut fiindcă totul e așa cum trebuie să fie, o ia la goană către pădure și dispare.

Pe masa din bucătărie sunt două exemplare din *Ei umblă printre noi*, originalul și o fotocopie făcută de Henri pentru el însuși. Între ele se află o lupă.

- Originalul are vreun semn distinctiv?
- Nu.
- În cazul ăsta, ce e de făcut? întreb.
- Ei, am avut ceva noroc. Am căutat referințe încrucișate la alte articole din același număr și am găsit câteva indicii, dintre care unul m-a condus la un site web personal. I-am trimis posesorului un e-mail.

Mă holbez la el.

- Nu-ți face griji. Nu se poate da de urma expeditorului e-mailurilor. Cel puțin nu așa cum le trimit eu.

— Cum le trimiți?

— Le redirecționez din diverse servere din oraședin întreaga lume, așa că punctul de pornire se pierde pe drum.

— Impresionant.

Bernie Kosar zgreaptă la ușă și îi dau drumul înăuntru. Ceasul cuptorului cu microunde arată 5.59. Mai sunt două ore până când trebuie să plec la școală.

— Crezi într-adevăr că e de dorit să facem săpături în jurul poveștii ăsteia? îl întreb. Adică, dacă totul e o capcană? Dacă încercă pur și simplu să ne scoată din ascunzătoare?

Henri dă din cap.

— Știi, dacă articolul ar fi povestit ceva despre noi, aș fi ezitat. Dar n-o face. E despre invazia Pământului, într-un mod foarte asemănător celui în care-au invadat Lorienul. Și în privința asta sunt multe lucruri pe care nu le înțelegem. Ai avut dreptate acum câteva săptămâni, când ai spus că am fost înfrânți cu atâta ușurință. Chiar așa a fost. E lipsit de sens. Chiar și trimiterea ta și a celorlalți copii pe Pământ, pe care nam pus-o niciodată sub semnul întrebării, pare bizară. Și, cu toate că ai văzut ce s-a întâmplat – și eu am avut aceleași viziuni –, din ecuație mai lipsește totuși ceva. Dacă într-o bună zi vom reuși să ne întoarcem, cred că înțelegerea celor petrecute e un imperativ, ca să le putem împiedica să se întâmple din nou. Știi cum se spune: cel care nu înțelege istoria e condamnat s-o repete. Iar când se repetă, miza se dublează.

— OK, încuviințez eu. Dar, ținând cont de ceea ce ai spus sâmbătă seară, șansele de a ne întoarce par să se micșoreze pe zi ce trece. Și, așa stând lucrurile, crezi că merită?

El ridică din umeri.

— Încă mai există alți cincisprezece. Poate ei și-au primit Moștenirile. Poate în cazul tău e vorba de o simplă întârziere. Cred că e bine să ne facem planuri luând în considerare toate posibilitățile.

— Bine, și ce-ai pus la cale?

— Doar să dau un telefon. Sunt curios să aflu ceștie individul ăsta. Mă întreb ce l-a făcut să renunțe la continuarea articolului. Pot exista două explicații: fie na mai descoperit alte informații și și-a pierdut interesul față de poveste, fie i-a dat cineva de urmă după publicare.

Oftez.

— Bine, îi spun, fii prudent.

Îmi pun pantalonii de trening și bluza peste două tricouri, îmi înnod șireturile adidașilor, apoi mă ridic în picioare și mă întind. Îmi arunc în rucsac hainele pe care am de gând să le port la școală, alături de un prosop, o bucată de săpun și o sticlă de șampon, ca să pot face un duș după sosire. De acum înainte o să alerg până la școală în fiecare dimineață. Pe față, Henri susține că acest exercițiu suplimentar o să fie de folos pentru antrenamentul meu, dar în realitate speră c-o să-mi ajute organismul în perioada de tranziție și o să-mi trezească Moștenirile adormite, dacă lucrurile stau într-adevăr așa în privința lor.

Mă uit în jos, spre Bernie Kosar.

— Ești gata pentru o alergare, băiete? Ei? Vrei să alergăm?

Dă din coadă și fuge în cerc.

— Ne vedem după ore.

— Alergare plăcută, spune Henri. Fii atent pe drum.

Ieșim din casă și aerul rece, înviorător, ne vine în întâmpinare. Bernie Kosar latră de câteva ori, entuziasmat. Încep cu o alergare ușoară de-a lungul aleii și ies pe drumul pietruit, cu câinele tropotind mărunț alături de mine, așa cum mi-am imaginat c-o să facă. Am nevoie de vreo patru sute de metri pentru încălzire.

— Ești gata să accelerăm până la gradația următoare?

Câinele nu-mi dă atenție, continuă să fugă alături de mine cu pașii lui minusculi, cu limba atârând, părând atât de fericit cât poate să fie.

— Bun, atunci îți dăm drumul.

Accelerez, trecând la alergare, și sprintez la scurt timp, înaintând cât de repede pot. Las câinele în urmă. Mă uit peste umăr și îl văd fugind din toate puterile, însă eu sunt mai iute. Vântul în părul meu, copacii succedându-se neclari pe lângă mine. Totul e excelent. Pe urmă Bernie Kosar se avântă în pădure și îl pierd din vedere. Nu știu dacă ar trebui să mă opresc și să-l aștept. Mă răsucesc la loc și el țâșnește dintre copaci, la trei metri în fața mea.

Când îmi cobor ochii spre el se uită în sus, către mine, cu limba atârându-i într-o parte, cu încântare în privire.

— Știi că ești un câine ciudat?

După cinci minute, văd școala. Sprintez pe cei opt sute de metri rămași, străduindu-mă din rășputeri și alergând cât de repede pot, fiindcă e atât de devreme încât nimeni n-a ieșit din casă și n-are cine să mă vadă. Pe urmă mă opresc cu degetele încleștate la ceafă, trăgându-mi răsuflarea. Bernie Kosar sosește treizeci de secunde mai târziu și se așază, cu ochii la mine.

Îngenunchez și-l mângâi.

— Bună treabă, amice. Cred că avem un nou ritual matinal.

Îmi dau jos rucsacul de pe umeri, îi trag fermoarul, scot un pachet cu câteva fâșii de șuncă și i le dau. Le înfulecă lacom.

— OK, băiete. Eu intru, Du-te înapoi. Henri teașteaptă.

El mă privește o clipă, apoi o ia la fugă spre casă. Sunt uluit fiindcă mă înțelege atât de bine. Pe urmă fac stânga-mprejur, pătrund în clădire și mă îndrept spre duș.

Sunt a doua persoană care intră la astronomie. Sam a sosit primul și stă deja la locul lui obișnuit, în partea din spate a clasei.

— Hopa, spun. N-ai ochelari. Ce s-a-ntâmpat?

El dă din umeri.

— M-am gândit la tot ce mi-ai spus. Probabil e oprostie din partea mea să-i port.

Mă instalez alături de el și zâmbesc. Nu-mi vine să cred c-o să mă obișnuiesc vreodată cu ochii lui, care seamănă acum atât de bine a mărgele. Îi înapoiez exemplarul din *Ei umblă printre noi*. Și-l îndeasă în geantă. Îmi ridic degetele, ca un pistol, și-l înghiontesc.

— Pac! exclam.

El izbucnește în râs. Pe urmă izbucnesc și eu. Niciunul dintre noi nu se poate opri. Ori de câte ori unul e gata s-o facă, celălalt începe să râdă și o luăm de la început. Oricine intră se holbează la noi. Pe urmă apare Sarah. E singură, se apropie agale, cu o expresie derutată, și se așază lângă mine.

— De ce râdeți?

— De fapt, nu sunt sigur, răspund eu, și mai râdpuțin.

Mark intră ultimul. Își ocupă locul obișnuit, numai că astăzi lângă el nu mai e Sarah, ci o altă fată. Cred că e în ultimul an. Sarah își duce mâna sub masă și o strânge pe a mea.

— Trebuie să-ți spun ceva.

— Ce? o întreb.

— Știi c-o fac în ultima clipă, dar părinții mei vorsaă vii la noi, împreună cu tatăl tău, mâine, la cina de Thanksgiving.

— Uau. Ar fi minunat. Trebuie să-ntreb, dar știucă n-avem alte planuri, deci presupun că răspunsul e da.

Ea zâmbeste.

— Excelent.

— Fiindcă suntem numai noi doi, de obicei nici nusărbătorim.

— Ei, noi facem tot ce trebuie. Și amândoi frații mei vin acasă, de la facultate. Vor să te cunoască.

— De unde știi de mine?

— Tu ce crezi?

Intră profesoara și Sarah îmi face cu ochiul, apoi începem amândoi să luăm notițe.

Henri mă așteaptă, ca de obicei, cu Bernie Kosar proptit pe locul pasagerului, dând din coadă și lovind în portieră în clipa în care mă vede. Mă strecor înăuntru.

— Atena, spune Henri.

— Atena?

— Atena, Ohio.

— Ce-i cu ea?

— Acolo sunt scrise și tipărite numerele din *Ei umblă printre noi*. De acolo sunt expediate.

— Cum ai aflat?

— Am metodele mele.

Mă uit la el.

— OK, OK. A fost nevoie de trei e-mailuri și decinci convorbiri telefonice, dar acum am numărul. Mă studiază. Cum s-ar zice, n-a fost nicidecum greu de aflat, cu puțin efort.

Dau din cap. Știu ce vrea să spună. Mogadorienii ar fi putut să-l găsească la fel de ușor. Ceea ce înseamnă, firește, că balanța se înclină acum în favoarea celei de a doua ipoteze emise de Henri – cineva a ajuns la editor înainte ca povestea să poată continua.

— Cât de departe e Atena?

— Două ore de mers, cu mașina.

— Te duci acolo?

— Sper că nu. O să dau mai întâi un telefon.

Când ajungem acasă, Henri ia imediat telefonul și se așază la masa din bucătărie. Mă instalez vizavi de el și ascult.

— Da, sun ca să mă informez în privința unui articol din *Ei umblă printre noi*, apărut în numărul de luna trecută.

La capătul celălalt îi răspunde o voce groasă. Nu reușesc s-aud ce zice.

Henri zâmbește.

— Da, spune, apoi urmează o pauză. Nu, nu sunt abonat. Unul dintre prietenii mei este.

O altă pauză.

Henri dă din cap.

— Păi, sunt curios în privința articolului despre mogadorieni. În numărul de luna asta n-a apărut o continuare, așa cum era de așteptat.

Mă aplec, străduindu-mă să aud, cu tot trupul încordat, rigid. Când răspunde, vocea pare să tremure, iritată. Pe urmă telefonul amuțește.

— Alo? Henri își îndepărtează mobilul de ureche, se uită la el, apoi îl aduce la loc. Alo? repetă.

Închide telefonul și îl pune pe masă. Se uită la mine.

— A spus: „Să nu mă mai sunați niciodată.” Și aînchis.

După o dezbatere de câteva ore, Henri se trezește în dimineața următoare și scoate la imprimantă harta traseului către Atena, de la locuința noastră până la cea a editorului. Îmi spune c-o să se întoarcă la timp ca să mergem la Sarah pentru cina de Thanksgiving și îmi întinde o foaie de hârtie cu adresa la care se duce și cu numărul de telefon.

— Ești sigur că merită să faci asta? îl întreb.

— Trebuie să vedem ce se petrece.

— Cred că știm amândoi răspunsul, oftez eu.

— Poate, ripostează el, rostind cuvântul cu o autoritate deplină și fără nimic din nesiguranța care îl însoțește de obicei.

— Îți dai seama ce mi-ai spune dacă rolurile ar fi inversate, nu?

— Da, John, zâmbește el. Știu ce ți-aș spune. Dar cred că asta o să ne fie de folos. Vreau să descopăr ce-au făcut ca să-l sperie atât de tare pe omul ăla. Vreau să știu dacă au făcut vreo referire la noi, dacă nu cumva ne caută folosind metode la care încă nu ne-am gândit. Și, dacă tipul i-a văzut, o să aflăm cum arată.

— Știm deja cum arată.

— Știm cum arătau când ne-au atacat, cu mai bine de zece ani în urmă, dar e posibil să se fi schimbat. Sunt deja pe Pământ de multă vreme. Vreau să știu cum au reușit să se integreze.

— Chiar dac-o să aflăm cum arată, în clipa în care o să-i vedem pe stradă o să fie probabil prea târziu.

— Poate că da, poate că nu. Văd unul și încercimediat să-lucid. Nimic nu garantează că el o să mă poată omorî, spune Henri, de data asta sigur și fără nicio urmă de autoritate.

Renunț. Nu-mi place câtuși de puțin ideea plecării lui la Atena, în timp ce eu pierd vremea pe-acasă. Dar știu că obiecțiile mele vor continua să nu fie luate în considerare.

— Ești sigur c-o să te-ntorci la timp? îl întreb.

— Plec acum, ceea ce înseamnă c-o să fiu acolo în jur de ora nouă.

Mă-ndoiesc c-o să stau mai mult de un ceas, sau oricum nu mai mult de două. Ar trebui să fiu înapoi până la unu.

— Atunci de ce am eu asta? spun, ridicând bucatade hârtie cu adresa și cu numărul de telefon.

Dă din umeri.

— Ei, nu se știe niciodată.

— Exact ăsta e motivul pentru care cred că n-artrebuie să te duci.

— Punct lovit, spune el, încheind discuția. Își adunăhârțiile, se ridică de la masă și își împinge scaunul. Ne vedem după-amiază.

— OK, spun.

Se duce la camionetă și urcă. Bernie Kosar și cu mine ieșim pe verandă și îl privim îndepărtându-se. Nu știu de ce, dar am un presentiment urât. Sper că va reuși să se-ntoarcă.

E o zi lungă. Una dintre acele zile în care timpul se târăște și fiecare minut pare cât zece, fiecare oră cât douăzeci. Îmi pierd vremea cu jocuri video și navighez pe internet. Caut știri referitoare la vreunul dintre ceilalți copii. Nu găsesc nimic, ceea ce mă încântă. Înseamnă că nu ieșim în evidență. Ne evităm dușmanii.

Îmi verific din când în când telefonul. La amiază îi trimit lui Henri un sms. Nu răspunde. Mănânc și îl hrănesc pe Bernie, apoi îi mai trimit unul. Aceeași tăcere. Nervozitatea și neliniștea mă cuprind pe nesimțite. Până acum, Henri mi-a răspuns întotdeauna imediat la mesaje. Poate are

telefonul închis. Poate i sa descărcat bateria. Încerc să mă conving că există aceste posibilități, dar știu că nu este vorba de niciuna dintre ele.

La ora două încep să mă îngrijorez. Să mă îngrijorez cu adevărat. Ar trebui s-ajungem la familia Hart peste un ceas. Henri știe că, pentru mine, cina asta e importantă. Și n-ar lăsa-o nicidecum baltă. Fac un duș, în speranța c-o să ies din baie și-o să-l găesc la masa din bucătărie, bând o ceașcă de cafea. Deschid apa caldă la maximum și nu mă mai obosesc s-o amestec cu apă rece. Nu simt nimic. Întregul meu trup e acum insensibil la căldură. E ca și cum pe piele mi s-ar scurge apă caldă și îmi lipsește pur și simplu senzația de fierbințeală. Adevărul e că obișnuiam să fac dușuri fierbinți. Stăteam sub apă până când se termina. Închideam ochii și mă bucuram de șuvoiul care mă lovea în creștet și mi se scurgea în josul corpului. Mă rupea de viața mea. Îmi îngăduia să uit, pentru scurtă vreme, cine și ce sunt.

Când ies de la duș, deschid dulapul și-mi caut cele mai frumoase haine, care n-au nimic special: pantaloni kaki, cămașă cu nasturi la colțurile gulerului, un pulover. Fiindcă ne trăim viața fugind, n-am decât adidași, ceea ce e atât de ridicol încât mă face să râd – pentru prima oară astăzi. Mă duc în camera lui Henri și caut în dulapul lui. Are o pereche de mocasini care mi se potrivesc. Vederea tuturor hainelor sale îmi sporește îngrijorarea, mă frământ și mai mult. Vreau să cred că are nevoie de mai mult timp decât a crezut, dar ar fi luat legătura cu mine. Probabil s-a întâmpnat ceva rău.

Mă duc la ușa din față, unde stă Bernie Kosar, uitându-se pe geam. Își ridică privirea spre mine și chelălăie. Îl mângâi pe cap și mă întorc în camera mea. Mă uit la ceas. Tocmai a trecut de ora trei. Îmi verific telefonul. Niciun mesaj vocal, niciun sms. Decid să plec la Sarah și, dacă nu primesc nicio veste de la Henri până la cinci, să-mi fac apoi un plan. Poate-o să le spun că Henri e bolnav și nici eu nu mă simt prea bine. Sau că tatei i s-a stricat camioneta și trebuie să-l ajut. Dacă am noroc să apară, o să ne

bucurăm de o cină frumoasă de Thanksgiving. De fapt, va fi prima pe care am avut-o vreodată. Dacă nu, o să gădesc ce să le spun. Va trebui s-o fac.

În lipsa camionetei, mă hotărâsc să alerg. Probabil nici măcar n-o să transpir și o să ajung mai repede decât cu mașina. Și, fiind sărbătoare, drumurile vor fi pustii. Îi spun la revedere lui Bernie, îi spun și c-o să măntorc târziu, și plec. Alerg pe marginea câmpului, prin pădure. Mă simt bine consumându-mi energia. Îmi mai alungă neliniștea. De câteva ori ating viteza mea maximă, care e probabil de vreo sută sau o sută zece kilometri pe oră. Aerul rece îmi biciuiește fața, oferindu-mi o senzație uimitoare. Șuierul lui e extraordinar, e același sunet pe care-l aud când îmi scot capul pe geamul camionetei în timp ce mergem pe autostradă. Mă întreb cât de repede o să fiu în stare să fug la douăzeci sau la douăzeci și cinci de ani.

Mă opresc din alergare la vreo sută de metri de casa lui Sarah. Respir normal. Când intru pe alee, o văd aruncând priviri pe fereastră. Îmi zâmbește și-mi face cu mâna, și deschide ușa din față exact când pun piciorul pe verandă.

— Sal', frumosule, îmi spune.

Mă întorc și mă uit peste umăr, prefăcându-mă că vreau să văd cui i se adresează. Pe urmă mă răsucesc din nou spre ea și o întreb dacă vorbește cu mine.

Râde.

— Ești prostuț, zice, și mă lovește cu pumnul în braț înainte de a mă trage mai aproape și de a mă săruta îndelung.

Respir adânc și simt mirosul mâncării: curcan cu garnitură, cartofi dulci, varză de Bruxelles, plăcintă cu dovleac.

— Miroase excelent, spun.

— Mama a gătit toată ziua.

— Abia aștept să mănânc.

- Unde e tatăl tău?
- Are ceva de rezolvat. O s-apară puțin mai târziu.
- E OK?
- Da, nu e mare lucru.

Intrăm și Sarah îmi arată casa. E mare. Locuința clasică a unei familii, cu dormitoare la etaj, cu o mansardă unde se află camera unuia dintre frații ei și cu toate spațiile comune – camera de zi, sufrageria, bucătăria și camera de distracții – la parter. Când ajungem în camera ei, închide ușa și mă sărută. Sunt surprins, dar încântat.

— Am așteptat toată ziua s-o fac, îmi spune, cutandrețe, după ce se îndepărtează.

Când o pornește spre ușă, o trag înapoi, lângă mine, și o sărut încă o dată.

— Iar eu de-abia aștept să te sărut din nou, maitârziu, îi șoptesc.

Îmi zâmbește și îmi lovește din nou brațul cu pumnul.

Ne întoarcem la parter și ea mă conduce în camera de distracții, unde cei doi frați mai mari ai ei, veniți de la facultate în weekend, se uită la un meci de fotbal împreună cu tatăl lor. Rămân acolo, în timp ce Sarah se duce la bucătărie, să-și ajute mama și sora mai mică să pregătească masa. Cred că eu nu m-am implicat niciodată astfel într-un joc de fotbal, fiindcă, ținând cont de modul în care am trăit eu și Henri, nu mam implicat niciodată cu adevărat în nimic din afara vieții noastre. Am fost întotdeauna preocupat să mă integrez în locul în care ne aflam și să fiu gata de plecare într-un alt loc. Frații și tatăl ei au jucat fotbal la liceu. Adoră jocul. Iar în partida de astăzi, unul dintre ei și tatăl sunt de partea unei echipe, în schimb, celălalt frate ține cu adversarii lor. Se contrazic, se tachinează, ovaționează sau oftează, în funcție de ce se-ntâmplă pe stadion. E limpede că fac asta de ani de zile, că au făcut-o probabil toată viața lor, și că se distrează foarte bine.

Ceea ce mă face să-mi doresc ca Henri și cu mine să fi avut ceva, în afară de antrenamente și de fuga noastră fără sfârșit, în afară de căutarea ascunzătorilor, ceva în care să ne implicăm amândoi și de care să ne bucurăm împreună. Mă face să-mi doresc să fi avut un tată adevărat și frați cu care să-mi petrec timpul.

În pauza meciului, mama lui Sarah ne cheamă la cină. Îmi verific telefonul și nu găsesc nimic. Înainte de a ne așeza mă duc la baie, încerc să-l sun pe Henri și îmi răspunde direct mesageria vocală. E aproape ora cinci, și încep să intru în panică. Mă întorc în sufragerie, unde toată lumea și-a ocupat locurile. Masa arată extraordinar. Cu flori în mijloc, cu suporturi pentru farfurii și cu tacâmuri plasate cu meticulozitate în fața fiecărui scaun. Platourile cu mâncare sunt răspândite în zona din centru, curcanul fiind plasat în fața domnului Hart. Doamna Hart intră imediat ce mă așez. Și-a scos șorțul și poartă o fustă frumoasă și un pulover.

— Ai vești de la tatăl tău? mă întrebă.

— Tocmai am încercat să-l sun. O să, ăă, întârzieși ne-a rugat să nu-l așteptăm. Își cere scuze fiindcă sa întâmplat așa, răspund eu.

Domnul Hart se apucă să taie curcanul. Sarah îmi zâmbește din partea opusă a mesei, și mă simt mai bine pentru vreo jumătate de secundă. Mâncarea începe să fie împărțită și îmi iau câte o porție mică din fiecare fel. Nu cred c-o să fiu în stare să mănânc prea mult. Îmi țin telefonul în poală, după ce l-am setat pe vibrații, pentru cazul că o să primesc vreun apel sau vreun mesaj. Dar, cu fiecare secundă ce trece, îmi vine din ce în ce mai puțin să cred c-o să mai apară vreunul, sau c-o să-l mai revăd vreodată pe Henri. Ideea de a trăi pe cont propriu – cu Moștenirile mele care încep să prindă formă, fără nimeni care să-mi explice și care să mă antreneze, de a fugi și de a mă ascunde de unul singur, de a-mi găsi singur o cale de urmat, de a-i înfrunta pe mogadorieni, de a mă lupta cu ei până când sunt înfrânți sau până când îmi găsesc moartea – mă îngrozește.

Cina durează la nesfârșit. Timpul se târăște iarăși. Întreaga familie a lui Sarah mă bombardează cu întrebări. Nu m-am mai aflat niciodată în situația de a fi întrebat atât de multe lucruri de atât de mulți oameni, într-un interval atât de scurt. Mă chestionează despre trecutul meu, despre locurile în care am trăit, despre Henri, despre mama – care a murit când eram foarte mic, le spun eu, așa cum fac de obicei. E singurul răspuns care conține un grăunte de adevăr. Nici măcar n-am idee dacă toate celelalte au vreun sens. Telefonul de pe genunchii mei pare să cântărească o jumătate de tonă. Nu vibrează. Stă pur și simplu acolo.

După cină și înainte de desert, Sarah ne cere tuturor să mergem în curtea din spate, unde vrea să facă fotografii. În timp ce ieșim, mă întrebă dacă s-a întâmplat ceva. Îi explic că-mi fac griji pentru Henri. Ea încearcă să mă liniștească, îmi spune că totul e perfect, dar asta nu dă rezultate. Singura urmare e că mă simt și mai rău. Încerc să-mi închipui unde e și ce face și nu-mi vine în minte decât imaginea lui stând în fața unui mogadorian, părând îngrozit și știind că urmează să moară.

Când ne adunăm pentru fotografii, încep să intru în panică. Cum să ajung la Atena? Ar fi posibil să alerg, dar s-ar putea să-mi fie greu să găsesc drumul, mai ales fiindcă ar trebui să evit traficul și să mă țin departe de autostradă. Aș putea lua autobuzul, dar ar dura prea mult. I-aș putea cere ajutorul lui Sarah, numai că ar trebui să-i dau foarte multe explicații, spunându-i inclusiv că sunt extraterestru și că Henri a fost probabil capturat sau ucis de alți extraterestri, ostili, care mă caută ca să mă omoare. Nu e cea mai bună idee.

În vreme ce ne fotografiem, simt imboldul disperat de a pleca, dar trebuie s-o fac astfel încât să nu-i supăr pe Sarah și pe ai ei. Mă concentrez asupra aparatului de fotografiat, fixând obiectivul cu privirea și străduindu-mă să caut o scuză care să atragă după sine cel mai mic număr de întrebări. Acum mă simt zdrobit și panica m-a luat pe deplin în stăpânire. Mâinile încep să-mi tremure. Le simt dogorind. Mă uit în jos,

să mă asigur că nu strălucesc. Arată normal, dar, când îmi ridic din nou privirea, văd că aparatul de fotografiat vibrează în mâinile lui Sarah. Știu că eu fac cumva asta, dar habar n-am cum să procedez ca să înceteze. Simt un fior rece pe șira spinării. Respirația mi se oprește în gât și, în aceeași clipă, lentilele de sticlă ale aparatului crapă, făcându-se țândări. Sarah țipă, apoi lasă aparatul în jos și se holbează la el, derutată. I se deschide gura și ochii i se umplu de lacrimi.

Părinții se grăbesc să alerge la ea, să vadă dacă e OK. Eu rămân pur și simplu locului, șocat. Îmi pare rău pentru aparatul ei, îmi pare rău că asta o întristează, dar pe de altă parte sunt încântat fiindcă puterea mea de telekinezist și-a făcut evident apariția. O să reușesc s-o controlez? Henri o să fie foarte încântat când o să afle. Henri. Panica reîncepe. Îmi încleștez pumnii. Trebuie să plec de-aici. Trebuie să-l gădesc. Dacă l-au prins mogadorienii, ceea ce sper că nu s-a întâmplat, o să-iucid până la unul ca să-l eliberez.

Gândind cu repeziciune, mă duc la Sarah și o iau deoparte, îndepărtând-o de părinții ei, care inspectează aparatul, încercând să descopere ce s-a întâmplat.

– Am primit un mesaj de la Henri. Îmi pare sincer rău, dar trebuie să plec.

E evident derutată, se uită de la mine la părinții ei.

— Se simte bine?

— Da, dar trebuie să plec – are nevoie de mine.

Dă din cap, și ne sărutăm cu tandrețe. Sper că nu pentru ultima oară. Le mulțumesc părinților, fraților și surorii ei și plec înainte de a mi se pune prea multe întrebări. Traversez casa și o iau la fugă imediat ce ies pe ușa din față. Mă întorc pe același traseu pe care am venit mai devreme la Sarah. Mă mențin la distanță de drumurile principale, alerg printre copaci. Ajung înapoi în câteva minute. Când sprintez pe aleea din fața casei, îl aud

pe Bernie Kosar zgrepțănând la ușă. E evident neliniștit, ca și cum ar simți și el că s-a întâmplat ceva rău.

Mă duc direct în camera mea. Îmi scot din geantă bucata de hârtie cu numărul de telefon și adresa date de Henri înainte de plecare. Formez numărul. Aud o înregistrare.

— Îmi pare rău, postul telefonic cu care-ncercați să intrați în legătură a fost deconectat sau desființat.

Îmi cobor privirea spre hârtie și fac din nou numărul. Același mesaj.

— Rahat! țip.

Dau cu piciorul într-un scaun, care zboară de-a lungul bucătăriei și se oprește în sufragerie.

Intru în camera mea. Ies. Intru din nou. Mă holbez în oglindă. Am ochii înroșiți; în ei se văd lacrimi, dar niciuna nu se prelinge pe obraz. Mâinile îmi tremură. Sunt mistuit de supărare, de furie și de spaima cumplită că Henri e mort. Închid ochii, strângând cu putere din pleoape, și îmi adun toată furia în golul stomacului. Răbufnesc brusc, țip, deschid ochii, îmi azvârl brațele spre oglindă, și sticla se sparge, deși mă aflu la trei metri distanță. O privesc, nemișcat. Cea mai mare parte a rămas fixată de perete. Ceea ce s-a petrecut la Sarah n-a fost o întâmplare.

Mă uit la cioburile de pe podea. Întind mâna în față, concentrându-mă asupra unuia dintre ele, încercând să-l mișc. Îmi controlez respirația, dar frica și furia nu se dau duse. Frică e puțin spus. E groază. Asta simt.

La început, ciobul nu se clintește, dar peste vreo cincisprezece secunde începe să se legene. Mai întâi încet, apoi cu repeziciune. Și apoi îmi amintesc. Henri a spus că Moștenirile sunt activate de obicei de o emoție. Asta se petrece acum, fără nicio îndoială. Mă încordez, vrând să ridic ciobul. Pe frunte îmi apar broboane de sudoare. În ciuda situației în care mă aflu, mă concentrez cu tot ceea ce am și cu tot ceea ce sunt. E ca și cum m-aș strădui să respir. Ciobul începe să se ridice, extrem de încet. Doi centimetri. Patru. E la treizeci de centimetri deasupra podelei și continuă să urce, cu

brațul meu drept întins și mișcându-se odată cu el, până ce mi-l aduc la înălțimea ochilor. Îl mențin acolo. *Dacă Henri ar putea să vadă asta*, îmi trece prin gând. Și panica și spaima se reîntorc, într-o străfulgerare, trecând dincolo de entuziasmul noii mele încântări. Mă uit la ciob, la modul în care reflectă lambriurile de lemn ce par vechi și sfărâmicioase în oglindă. Lemn. Vechi și sfărâmicios. Și pe urmă fac ochii mai mari decât i-am mai făcut vreodată în viața mea.

Cufărul!

Henri a spus: „Nu-l putem deschide decât noi doi, împreună. Dacă nu cumva mor eu; atunci îl poți deschide singur.“

Las ciobul să cadă și alerg din dormitorul meu într-al lui. Cufărul e pe podea, lângă pat. În înșfac, dau fuga în bucătărie și îl arunc pe masă. Lacătul are forma stemei lorice și mă privește în față.

Mă așez la masă și mă holbez la el. Îmi tremură buza. Încerc să-mi încetinesc răsuflarea, dar e inutil; pieptul îmi tresaltă de parcă abia aș fi terminat o cursă de cincisprezece kilometri. Mă tem c-o să-l simt deschizându-se cu un clic sub strânsoarea mea. Respir adânc și închid ochii.

– Te rog să nu te deschizi, spun.

Prind lacătul în mână. Îl strâng cât de tare pot, ținându-mi răsuflarea, cu vederea încețoșată, cu mușchii antebrațului contractați, încordându-se.

Dar nu se-aude niciun clic.

Îi dau drumul, mă gârbovesc în scaun și îmi iau capul în mâini. Un mic licăr de speranță. Îmi trec mâinile prin păr și mă ridic. Pe masa lungă, la un metru și jumătate distanță, e o lingură murdară. Mă concentrez asupra ei, îmi plimb mâna de-a lungul trupului, și pornește în zbor. Henri ar fi atât de fericit. *Henri*, mă gândesc, *unde ești? Undeva, încă în viață. Și-o să vin să te iau.*

Formez numărul lui Sam, singurul prieten pe care mi l-am făcut în Paradise, în afară de Sarah, și, dacă e să fiu sincer, singurul prieten pe care l-am avut vreodată. Răspunde după al doilea țârâit al telefonului.

— Alo?

Închid ochii și mă ciupesc de șaua nasului. Respir adânc. Am reînceput să tremur, asta dacă m-am oprit cumva între timp.

— Alo? repetă el.

— Sam.

— Hei! exclamă el. Vocea ta sună ca dracu'. Ești

OK?

— Nu. Am nevoie de ajutorul tău.

— Cum? Ce s-a-ntâmpat?

— Mama ta te poate aduce cumva aici?

— Nu e acasă. E de serviciu la spital, fiindcă e plătită dublu în zilele de sărbătoare. Ce se petrece?

— Lucrurile merg rău, Sam. Și am nevoie de ajutor.

O altă tăcere, apoi:

—Vin acolo cât de repede pot.

—Ești sigur?

—Pe curând.

Închid telefonul și îmi las capul să cadă pe masă. Atena, Ohio. Acolo e Henri. Acolo trebuie să ajung, cumva, într-un fel sau altul.

Și trebuie să ajung repede.

Îl aștept pe Sam umblând prin casă și ridicând diverse obiecte neînsuflețite în aer, fără să le ating: un măr de pe masa din bucătărie, o furculiță din chiuvetă, o plantă mică, în ghiveci, de lângă fereastra din față.

Nu pot ridica decât obiecte mărunte și se înalță oarecum cu sfială. Când încerc cu ceva mai greu – un scaun, o masă – nu se întâmplă nimic.

Cele trei mingi de tenis folosite de Henri pentru antrenament stau într-un coș, în partea opusă a camerei de zi. Aduc una la mine și, când traversează câmpul lui vizual, Bernie Kosar se ridică în picioare. Pe urmă o arunc fără s-o ating și câinele se repede după ea; dar o retrag înainte de a o prinde sau, dacă reușește s-o înșface, i-o iau din bot, totul fără să mă mișc de pe scaun. Mă împiedică să mă gândesc la

Henri, la răul care i s-ar fi putut întâmpla, și să mă simt vinovat pentru minciunile pe care i le voi spune lui Sam.

Are nevoie de douăzeci și cinci de minute ca să parcurgă, cu bicicleta, cei șase kilometri și jumătate care îl despart de casa mea. Îl aud pedalând pe alee.

Sare de pe bicicleta care se prăbușește la pământ în timp ce el intră în fugă pe ușa din față, fără să bată, gâfâind. Transpirația i se prelinge pe obraji. Se uită în jur, studiind scena.

— Ei, ce s-a-ntâmpat? întrebă.

— O să ți se pară absurd, zic eu. Dar trebuie să-mipromiți că mă iei în serios.

— Ce tot spui?

Ce tot spun? Îți povestesc despre Henri. A dispărut din cauza neglijenței, a aceleiași neglijențe împotriva căreia predică de obicei. Îți spun că, atunci când ai îndreptat arma aia spre mine, tot ce ți-am zis a fost adevărat. Sunt extraterestru. Henri și cu mine am venit pe Pământ acum zece ani și suntem vânați de o specie de extraterestri diabolici. Îți spun că Henri și-a închipuit că ar putea să scăpăm cumva de ei dacă i-am înțelege ceva mai bine. Și acum a dispărut. Asta îți spun, Sam. Înțelegi? Dar nu, nu-i pot dezvălui nimic din toate astea.

— Tata a fost capturat, Sam. Nu sunt pe de-antregul sigur de cine, nici nu știu ce i s-a făcut. Dar s-a întâmplat ceva, și cred că e ținut prizonier. Sau mai rău.

Pe fața lui se lățește un zâmbet.

— Fugi de-aici.

Clatin din cap și închid ochii. Gravitatea situației îmi taie din nou răsuflarea. Mă răsucesc și îi adresez lui Sam o privire rugătoare. Ochii mi se umplu de lacrimi.

— Nu glumesc.

Pe fața lui se așterne o expresie îngrozită. – Cum adică? Cine l-a capturat? Unde e?

— A dat de urma autorului unuia dintre articolele din revista ta, a aflat că stă în Atena, Ohio, și s-a dus acolo azi. S-a dus acolo și nu s-a mai întors. Telefonul lui e închis. I s-a întâmplat ceva. Ceva rău.

Sam e tot mai derutat.

— Cum? De ce s-ar sinchisi de poveștile alea? Îmiscoapă ceva. Nu e decât o fițuică stupidă.

— Nu știi, Sam. El e ca tine – se dă în vânt după extraterestri, după teoriile conspirației, după toate chestiile astea, spun eu, gândind cu repeziciune. E un hobby idiot, pe care l-a avut întotdeauna. Unul dintre articole i-a stârnit interesul și cred că a vrut să afle mai multe, așa că s-a dus acolo.

— Articolul despre mogadorieni?
Dau din cap.

— De unde știi?

— Fiindcă atunci, de Halloween, când i-am vorbit de ei, arăta de parcă ar fi văzut o stafie, răspunde el, și clatină din cap. Dar de ce i-ar păsa cuiva dacă pune întrebări despre un articol idiot?

— Nu știu. Adică, îmi imaginez că oamenii ăia nusunt cei mai raționali din lume. Probabil că sunt paranoici și schizofrenici. Poate și-au închipuit că e extraterestru, din același motiv care te-a făcut pe tine să m-ameninți cu arma. Trebuia să se-ntoarcă acasă de la ora unu și telefonul lui e închis. Asta e tot ce pot să-ți spun.

Mă ridic, mă îndrept spre masa din bucătărie, înșfac bucata de hârtie cu numărul de telefon și cu adresa la care s-a dus Henri.

— Uite, aici a plecat azi. Ai idee unde e?
El se uită la hârtie, apoi la mine.

— Vrei să mergi acolo?

— Nu știu ce altceva să fac.

— De ce nu suni la poliție, să le zici ce s-antâmpat?

Mă așez pe canapea, gândindu-mă la cel mai potrivit răspuns. Aș vrea să-i pot spune adevărul, să-i pot spune că, dacă se amestecă poliția, cel mai favorabil scenariu presupune plecarea mea și a lui Henri. Iar în cel mai rău caz, Henri ar fi interogat, poate i s-ar lua amprente, ar fi împins în brațele birocrăției care se mișcă precum melcul, ceea ce le-ar oferi mogadorienilor o șansă să treacă la acțiune. Și, dacă ne găesc, moartea e iminentă.

— La ce poliție să sun? La asta, din Paradise? Cecezi c-ar face dacă le-aș spune adevărul? Ar fi nevoie de zile-ntregi ca să mă ia-n serios, și n-am zile-ntregi la dispoziție.

Sam ridică din umeri.

— S-ar putea să te ia în serios. În plus, dacă întârzie pur și simplu, sau dacă i s-a stricat telefonul?

Acum ar putea fi în drum spre casă.

— Poate, dar nu cred. Ceva nu pare în ordine și trebuie să-ajung acolo cât mai curând cu putință. Ar fi trebuit să se-ntoarcă aici de câteva ore bune.

— Poate-a avut un accident.
Clatin din cap.

— Poate ai dreptate, dar nu cred. Și, dacă a pățit ceva, atunci pierdem timp prețios.

Sam se uită la foaia de hârtie. Își mușcă buza și rămâne tăcut vreo cincisprezece secunde.

— Ei, știi, vag, cum se ajunge la Atena. Dar, odată ce ne vedem acolo, nu știm cum găsim adresa.

— Pot scoate de pe internet traseul, de la o ușă la alta. Nu de asta-mi fac griji. Transportul mă îngrijorează. Am o sută douăzeci de dolari în camera mea. Pot plăti pe cineva să ne ducă, dar n-am idee pe cine-aș putea ruga. Și nu s-ar putea spune că în Paradise, Ohio, sunt o grămadă de taxiuri.

— Putem lua camioneta noastră.

— Ce camionetă?

— Camioneta tatei. Încă-o mai avem. Stă în garaj.

După dispariția lui, nu s-a mai atins nimeni de ea.

Mă uit la el.

— Vorbești serios?

Dă din cap.

— Cât timp a trecut? Mai funcționează încă?

— Opt ani. De ce să nu funcționeze? Era aproape nouă când a cumpărat-o.

— Stai, lasă-mă să-nțeleg. Propui să conducem, noi doi, singuri, două ore, până la Atena?

Fața lui Sam se schimonosește într-un zâmbet strâmb.

— Exact asta propun.

Rămân pe canapea și mă aplec în față. Nu mă pot abține să nu zâmbesc și eu.

— Știi c-o să intrăm în rahat până la gât dacă suntem prinși, nu? Niciunul dintre noi n-are permis.

Dă iarăși din cap.

— Mama o să mă omoare, și-o să te omoare probabil și pe tine. Și mai e vorba și de încălcarea legii. Dar, da, dacă tu crezi că tatăl tău are necazuri, ce altă opțiune avem? Dacă rolurile ar fi fost inversate, dacă tatăl meu ar fi fost în pericol, aș fi plecat acolo cât ai clipi.

Mă uit la el. Pe față nu i se deslușește nici urmă de ezitare când propune să conducem ilegal o mașină către un oraș aflat la o distanță de două ore, ca să nu mai spun că niciunul dintre noi nu știe să șofeze și că n-avem idee ce-o să ne aștepte odată ce ajungem la destinație. Și, cu toate astea, Sam e gata de plecare. Ba chiar a fost ideea lui.

— Foarte bine, atunci, spun eu, să mergem la Atena.

Îmi arunc telefonul în geantă, mă asigur că toate fermoarele sunt trase și că totul e în ordine. Pe urmă dau o raită prin casă și privesc toate lucrurile îndelung, ca și cum mi-aș imagina că le văd pentru ultima dată. E stupid să gândești așa, știu că sunt pur și simplu sentimental, dar mă simt nervos și asta degajă un soi de senzație de calm. După cinci minute sunt gata.

— Haide, îi spun lui Sam.

— Vrei să stai pe portbagajul bicicletei?

- Mergi tu cu bicicleta; eu o s-alerg pe lângă tine.
- Și astmul tău?
- Cred c-o să fiu OK.

Plecăm. El se urcă pe bicicletă. Încearcă să pedaleze cât mai repede, dar nu e într-o formă prea bună. Eu alerg la vreo doi metri în urmă și mă prefac că gâfâi. Bernie ne urmează. Când ajungem la el acasă, Sam picură de sudoare. Dă fuga în camera lui, de unde se întoarce cu un rucsac. Îl pune pe masa din bucătărie și se duce să-și schimbe hainele. Arunc o privire înăuntru. Văd un crucifix, câțiva căței de usturoi, un țărșuș de lemn, un ciocan, o bilă de [Silly Putty](#) și un briceag.

— Îți dai seama că tipii ăștia nu sunt vampiri, da? Îl întreb, când se întoarce.

— Mda, dar nu se știe niciodată. Probabil că sunt nebuni, cum spuneai.

— Și chiar dac-am merge la vânătoare de vampiri, pentru ce naiba e bila de Silly Putty?
Ridică din umeri.

— Vreau pur și simplu să fiu pregătit.

Umplu un castron cu apă pentru Bernie Kosar și el o bea imediat, pe nerăsuflăte. Îmi schimb hainele în baie și scot din geantă harta traseului, de la o casă la alta. Ies, străbat locuința și intru în garaj, unde e întuneric și miroase a benzină și a iarbă de mult uscată. Sam aprinde lumina. De suportul de lemn din perete atârână o serie de unelte, toate ruginite de când nu s-a mai atins nimeni de ele. Camioneta stă în mijlocul încăperii, acoperită cu o prelată mare, albastră, peste care s-a așternut un strat gros de praf.

- De când n-a mai fost ridicată prelata asta?
- De când a dispărut tata.

O apuc de un colț, Sam o ia de un altul, o dăm deoparte împreună și o lăsăm într-un ungher. El se holbează la camionetă făcând ochii mari, cu un zâmbet pe față.

E mică, de un albastru-închis, și înăuntru nu e loc decât pentru două persoane, sau poate și pentru o a treia, dacă nu-i pasă că, stând la mijloc, n-o să se simtă prea confortabil în timpul călătoriei. Pentru Bernie Kosar o să fie perfect. Niciun fir din praful adunat în ultimii opt ani nu s-a depus pe mașină, așa că scânteiază de parcă ar fi fost ceruită de curând. Îmi arunc geanta pe platforma din spate.

— Camioneta tatei, spune Sam, cu mândrie. Dupătoți acești ani. Arată exact la fel.

— Caleașca noastră de aur, zic eu. Ai cheile?

Se duce spre perete și ia un set de chei dintr-un cârlig. Eu descui ușa garajului și o deschid.

— Vrei să jucăm paper-rock-scissors* ca să vedem cine conduce?

— Nu, zice el, după care descuie portiera șoferuluiși trece la volan.

Motorul se turează, apoi pornește. El lasă geamul în jos.

— Cred că tata ar fi mândru dacă m-ar vedea conducând-o.

Zâmbesc.

— Și eu cred. Scoate-o afară și-nchid eu ușa.

El respiră adânc, cuplează motorul și iese din garaj încet, cu sfială, centimetru cu centimetru. Apasă pe frână prea repede și prea tare și camioneta se oprește brusc, zvâcnind.

— Încă n-ai ieșit cu totul, îi spun.

Sam ridică ușor piciorul de pe frână și parcurge restul distanței cu încetineală. Închid ușa garajului în spatele lui. Bernie Kosar face un salt din proprie inițiativă și se strecoară lângă el. Sam își ține mâinile pe volan în poziția două fără zece, cu încheieturile degetelor albite.

— Ești nervos? îl întreb.

— Îngrozit.

— O să te descurci. Am văzut amândoi de-o miede ori ce trebuie făcut.

Dă din cap.

— OK. În ce parte o iau când ies de pe alee?

— Facem într-adevăr asta?

— Da, confirmă el.

— Atunci o luăm la dreapta și ne-ndreptăm în direcția opusă orașului.

Ne punem amândoi centurile de siguranță. Deschid geamul atât cât e nevoie ca să-și scoată Bernie Kosar capul în afară, ceea ce și face, imediat, stând cu labele din spate pe genunchii mei.

— Sunt speriat de moarte, zice Sam.

— Și eu.

El inspiră adânc, reține aerul în plămâni, apoi expiră lent.

— Și... acum... plecăm... la... drum, spune, luându-și piciorul de pe frână când rostește ultimul cuvânt.

Camioneta o pornește pe alee hurducându-se. El calcă frâna și ne oprim derapând. Pe urmă o pune iar în mișcare și străbate aleea mergând de data asta mai încet, până ce se oprește în capătul ei, se uită în ambele părți și iese pe drum. Și câștigăm din nou viteză, după ce începem prin a accelera foarte puțin. Sam e încordat, stă aplecat peste volan, însă după un

kilometru și jumătate pe față prinde să i se contureze un zâmbet și se lasă pe spătarul banchetei.

— Nu e chiar așa de greu.

— Ești un șofer înnăscut.

Menține camioneta aproape de linia din partea dreaptă a drumului. Se crispează ori de câte ori apare câte o mașină din direcția opusă, dar după o vreme se relaxează și dă din ce în ce mai puțină atenție altor vehicule. Intră pe o altă șosea, apoi pe alta și, peste douăzeci și cinci de minute, pătrundem pe autostradă.

— Nu-mi vine să cred că fac asta, spune el într-untârziu.

E cea mai trăsnită chestie din viața mea.

— Și dintr-a mea.

— Și ce se-ntâmplă după ce-ajungem, ai vreun plan?

— Absolut niciunul. Sper c-o să reușim să găsimlocul, și pe urmă mai vedem. N-am idee dacă e o locuință, o clădire cu birouri sau altceva. Nici măcar nu știu dacă el e acolo.

Sam dă din cap.

— Crezi că e teafăr?

— N-am idee.

Trag adânc aer în piept. Mai avem o oră și jumătate de drum. Pe urmă o s-ajungem la Atena.

Și pe urmă o să-l găsim pe Henri.

20

Mergem către sud până ce ne apare în față ochilor Atena, cuibărită la poalele munților Apalași: un orașel răsărit printre copaci. În lumina slabă, deslușesc curba leneșă a unui râu ce pare să

cuprindă așezarea ca un căuș, servindu-i drept graniță la est, sud și vest, în timp ce la nord se află dealurile și copacii. Vremea e relativ călduroasă pentru noiembrie. Trecem pe lângă terenul de fotbal al facultății. Dincolo de el, la mică distanță, e domul alb al unei arene.

— leși pe aici, spun eu.

Sam scoate camioneta de pe autostradă și intră direct pe Richland Avenue. Suntem amândoi entuziasmați fiindcă am ajuns teferi și fără să fim prinși.

— Vasăzică așa arată un oraș cu universitate, ei?

— Cred că da, zice Sam.

Clădirile și căminele se întind pe ambele părți ale străzii. Iarba e verde, tunsă cu meticulozitate, deși suntem în ultima lună de toamnă. Urcăm un deal abrupt.

— În vârf e Court Street. Trebuie să virăm la dreapta.

— Cât mai avem? întreabă Sam.

— Ceva mai puțin de un kilometru și jumătate.

— Vrei să trecem mai întâi cu mașina pe lângă clădire?

— Nu, cred c-ar trebui s-o parcăm cu prima ocazie și să mergem pe jos.

Ne continuăm drumul pe Court Street, care e artera principală din centrul orașului. Fiind sârbătoare, totul e închis – librăriile, cafenelele, barurile. Pe urmă o văd, ieșind în evidență ca un giuvaier.

— Oprește! strig.

Sam trânteste piciorul pe frână.

— Ce e?!

În spatele nostru claxonează o mașină.

— Nimic, nimic. Mergi mai departe. Să parcăm.

Parcurgem un alt cvartal înainte de a găsi o parcare. Presupun că adresa căutată e cam la cinci minute de mers pe jos.

— Ce-a fost asta? M-ai speriat de era să fac pemine.

— Camioneta lui Henri e acolo, răspund eu.

Sam dă din cap.

— De ce-i spui uneori Henri?

— Nu știu, o fac pur și simplu. E un soi de glumă între noi, îl lămuresc eu, apoi mă uit la Bernie Kosar.

Crezi c-ar trebui să-l luăm cu noi?

El ridică din umeri.

— Ne-ar putea sta în drum.

Îi dau cățelului câteva bunătați și îl las în mașină, cu geamul întredeschis. Nu e încântat și începe să chelălăie și să zgrețene pe sticlă, dar cred că n-o să lipsim mult. O pornim pe Court Street, întorcându-ne în susul străzii, eu cu geanta atârnată de umăr, iar Sam ducând-o pe a lui în mână. Și-a scos bila de Silly Putty și o strânge în pumn, așa cum fac oamenii stresați cu mingiuțele astea spongioase. Ajungem la camioneta lui Henri. Portierele sunt încuiate. Pe banchete sau pe bord nu se zărește nimic important.

— Ei, asta înseamnă două lucruri, conchid eu. Henri e încă aici și, indiferent cine l-a făcut prizonier, nu i-a descoperit încă mașina, adică el n-a vorbit. Dar nici nu mă tem c-ar face-o vreodată.

— Ce-ar fi spus dacă vorbea?

Pentru o clipă, am uitat că Sam nu știe nimic despre adevăratele motive care l-au adus aici pe Henri. Am mai făcut o greșală, spunându-i pe nume. Trebuie să fiu atent, să nu mai dezvălui și altceva.

— Habar n-am, răspund. Adică, cine știe ce soi de întrebări pot pune ciudații ăștia?

— OK, și acum?

Scot harta pe care e indicată adresa lăsată de Henri în dimineața asta.

— Mergem acolo pe jos, spun.

Ne întoarcem pe drumul pe care-am venit.

Clădirile înalte se termină și încep casele. Neîngrijite și murdare. Găsim imediat adresa și ne oprim.

Mă uit la bucățica de hârtie, apoi la casă. Respir adânc.

— Iată-ne și aici, spun.

Rămânem locului, uitându-ne în sus, la casa cu un etaj, cu pereții laterali dați cu vopsea cenușie. Aleea din față duce către o verandă nevopsită, cu o ușă batantă ruptă atârând, strâmbă, într-o parte. Iarba e înaltă, lăsată în voia ei. Locuința pare părăsită, dar pe aleea din spate e o mașină. Nu știu ce să fac. Îmi scot telefonul. E 11.12. Îl sun pe Henri, deși știu că n-o sămi răspundă. E o încercare de a-mi demonstra inteligența, de a-mi face un plan. Nu m-am dus cu gândul atât de departe și acum, când mă aflu cu adevărat aici, nu-mi trece nimic prin minte. La apelul meu răspunde direct mesageria vocală.

— Mă duc să bat la ușă, zice Sam.

— Și ce-o să spui?

— Nu știu, orice o să-mi treacă prin cap.

Dar n-are ocazia s-o facă, fiindcă pe ușa din față iese chiar atunci un bărbat. E uriaș, are cel puțin doi metri și peste o sută de kilograme. Are cioc și capul ras. Poartă cizme de lucru, blugi și un pulover negru, cu mânecile suflecate deasupra coatelor. Pe antebrațul drept e un tatuaj, dar sunt prea departe ca să pot vedea ce reprezintă. Scui pă în curte, încuie ușa, coboară de pe verandă și se îndreaptă spre noi. Înțepenesc când se apropie. Imaginea tatuată e a unui extraterestru care ține într-o mână un buchet de

lalele, ca și cum ar vrea să i le ofere unei entități nevăzute. Bărbatul trece pe lângă noi fără să ne adreseze vreun cuvânt.

Întorcem amândoi capul după el.

— I-ai văzut tatuajul? întreb.

— Da. Și gata, nu se mai poate spune că numaișoarecii de bibliotecă sfrijți sunt fascinați de extraterestri, clișeul nu mai e valabil. Tipul ăsta e imens și arată amenințător.

— la telefonul meu, Sam.

— Cum? De ce? se miră el.

— Trebuie să-l urmărești. la telefonul meu. Eu osă intru în casă. E clar că acolo nu mai e nimeni, altfel n-ar fi încuiat ușa. Henri ar putea fi înăuntru. Te sun imediat ce pot.

— Cum o să mă suni?

— Nu știu. O să gădesc o cale. Poftim.

El ia telefonul fără tragere de inimă.

— Și dacă Henri nu e înăuntru?

— De-aia vreau să-l urmărești pe tip. Poate se duce la Henri acum.

— Și dacă se-ntoarce?

— O să ne dăm seama. Dar acum trebuie să pleci.Îți promit că te sun cu prima ocazie.

Sam se răsuțește și se uită în urma bărbatului. Sa îndepărtat deja cu cincizeci de metri. Pe urmă se uită din nou la mine.

— OK. O s-o fac. Dar fii prudent, acolo, în casă.

— Fii și tu prudent. Ai grijă să nu-l scapi din ochi.

Și ferește-te, să nu te vadă.

— N-are nicio șansă.

Îmi întoarce spatele și se grăbește să plece pe urmele tipului. Îi privesc îndepărtându-se și mă îndrept spre casă imediat ce-i pierd din vedere. Ferestrele sunt întunecate, sticla e acoperită cu un strat alb de protecție. Nu văd nimic înăuntru. Ocolesc casa. Dau de un mic patio betonat, care duce la ușa din spate, încuiată și ea. Merg mai departe, încheind ocolul. Numai buruieni și tufe crescute în voie, rămase din vara trecută. Încerc o fereastră. E încuiată. Toate sunt încuiate. Ar trebui să sparg una? Mă uit printre mărarăci, după pietre, și, în clipa în care descopăr una și o ridic de la pământ cu puterea minții, îmi vine o altă idee, una atât de nebunească încât s-ar putea să funcționeze.

Las piatra să cadă și mă apropiu de ușa din spate. Are o încuietoare simplă, fără yală. Respir adânc, închid ochii, concentrându-mă, și strâng în palmă mânerul ușii. O zgâlțâi. Gândurile mi se deplasează de la cap către inimă, apoi către stomac; acolo se centralizează totul. Strâng cu mai multă putere și îmi țin respirația, anticipând, în timp ce mă străduiesc să-mi imaginez mecanismul interior. Pe urmă aud un clic, îl simt în palma de pe mâner. Pe față mi se așterne încet un zâmbet. Răsucesc mânerul și ușa se deschide. Numi vine să cred că pot descuia ușii imaginându-mi ce e în interiorul lor.

Bucătăria e surprinzător de curată, toate suprafețele sunt spălate, nici urmă de vase murdare în chiuvetă. Pe masă stă o pâine neînceptută. Trec printrun coridor îngust și intru într-o cameră de zi cu pereții plini de postere și bannere cu sportivi și cu un televizor cu ecran mare într-un colț. În stânga e deschisă ușa care dă într-un dormitor. Îmi strecur capul înăuntru. Totul e în dezordine, cuverturi aruncate într-o parte a patului, un talmeș-balmeș pe comodă. Duhoare scârboasă de lenjerie murdară, plină de sudoare, care n-a apucat să se usuce niciodată.

În partea din față a casei, lângă ușă, un șir de trepte se îndreaptă spre etaj. Încep să le urc. A treia îmi geme sub picior.

— Alo? strigă de sus o voce.

Încremenesc, ținându-mi răsuflarea.

— Frank, tu ești?

Păstrez tăcerea. Aud pe cineva ridicându-se de pe un scaun, aud scârțâitul pașilor pe o podea din lemn de esență tare. În capul scărilor apare un bărbat. Păr negru, nepieptănat, favoriți, fața nebărbierită. Nu e la fel de voinic ca tipul care-a plecat mai devreme, dar nici tocmai pipernicit nu e.

— Cine naiba ești? întreabă.

— Îmi caut un prieten, spun eu.

Își schimonosește fața, încruntându-se, dispare și se întoarce peste cinci secunde, cu o bătă de baseball în mână. Pune altă întrebare:

— Cum ai intrat aici?

— În locul tău, aș lăsa bătă aia jos.

— Cum ai intrat aici?

— Sunt mai rapid decât tine și mult mai puternic.

— Ești pe dracu'.

— Îmi caut un prieten. A venit aici în dimineațaasta.

Vreau să știu unde e.

— Ești unul dintre ei, nu-i așa?

— Nu știu despre ce vorbești.

— Ești unul dintre ei! țipă bărbatul.

Ține bătă ca un jucător, strângându-i partea mai subțire de la bază cu degetele cu încheieturi albite ale ambelor mâini, gata să lovească. Are ochii plini de o spaimă neprefăcută. Mușchii maxilarului sunt puternic încordați.

— Ești unul dintre ei! De ce nu ne lăsați deja pur și simplu în pace?!

— Nu sunt unul dintre ei. Am venit după prietenul meu. Spune-mi unde e.

— Prietenul tău e unul dintre ei!

— Nu, nu este.

— Adică știi despre cine vorbesc?

— Da.

Coboară cu o treaptă mai jos.

— Te-am avertizat, îi zic. Lasă bâta și spune-mi unde e.

Mâinile îmi tremură din cauza nesiguranței situației, din cauză că el are bâta, pe când eu n-am nimic, în afara abilităților mele. Sunt demoralizat de spaima din ochii lui. Coboară încă o treaptă. Nu ne mai despart decât șase.

— Îți zbor capul de pe umeri. Asta o să le trimită prietenilor tăi un mesaj.

— Nu sunt prietenii mei. Și te asigur c-o să le facio favoare dacă mă rănești.

— Ia să vedem, zice el.

Se repede în josul scării. N-am de ales, trebuie să reacționez. El rotește bâta. Mă ghemuiesc și lovitura nimerește în perete, cu un zgomot surd, crăpând lambriul de lemn, în care lasă o gaură largă. Urc lângă tip, îl salt în aer, strângându-l cu o mână de gât și cu cealaltă proptită în subsuoară, și îl duc la etaj. Se zbate, îmi trage șuturi în gambe și în șold. Bâta îi scapă din mână. Ricoșează pe trepte, sunând a gol, și aud în spatele meu zgomotul unei ferestre sparte.

Etajul e de fapt o singură încăpere mansardată. E întuneric. Pe pereți sunt exemplare din *Ei umblă printre noi*, iar spațiul rămas e acoperit cu siluete de extraterestri, dar, spre deosebire de ale lui Sam, posterele sunt fotografii autentice, făcute de-a lungul anilor, mărite și cu granulație vizibilă, așa că e greu să-ți dai seama ce reprezintă, dar e vorba, în majoritatea lor, de imagini albe pe fundalul unui decor întunecat. Într-un colț stă un manechin de cauciuc, un extraterestru cu ștreangul în jurul gâtului. Cineva i-a pus pe cap un sombrero mexican. De tavan sunt lipite stele fosforescente. Par nelalocul lor, fiind mai degrabă potrivite pentru camera unei fete de zece ani.

Îl arunc pe tip pe podea. Se târăște în grabă, îndepărtându-se de mine, și se ridică. În clipa aceea îmi adun toată forța în stomac, o îndrept către el fandând cu putere, și zboară cu spatele înainte, izbindu-se de perete.

- Unde e? întreb.
- N-o să-ți spun niciodată. E unul dintre voi.
- Eu nu sunt cine crezi că sunt.
- N-o să reușiți niciodată! Lăsați Pământul în pace!

Îmi ridic brațul și îl sufoc. Îi simt tendoanele încordându-se sub mâna mea, deși nu-l ating. Nu poate respira și se înroșește la față. Îi dau drumul.

- Te-ntreb din nou.
- Nu.

Îl sufoc iarăși și de data asta strâng mai tare când îi văd fața împurpurându-se. Când îl eliberez începe să plângă, și-mi pare rău pentru el, pentru ceea ce i-am făcut. Dar știe unde e Henri, l-a maltratată cumva, și compasiunea mea dispare aproape imediat ce-a apărut.

După ce-și recapătă răsuflarea, vorbește printre suspine:

- E jos.

— Unde? Nu l-am văzut.

— La subsol. Ușa e în spatele bannerului cu [Steelers](#) din camera de zi.

Formez numărul meu la telefonul pus pe masa din mijlocul încăperii.

Sam nu răspunde. Pe urmă smulg aparatul din perete și îl rup în două.

— Dă-mi celularul tău.

— N-am celular.

Mă apropii de manechin și-i scot ștreangul din jurul gâtului.

— Ei, haide, omule, imploră el.

— Ține-ți gura. Mi-ai răpit prietenul. Îl reții împotriva voinței lui. Ai noroc că nu fac nimic mai mult decât să te leg.

Îi trag brațele la spate și înfășor frânghia strâns în jurul lor, apoi îl leg de unul dintre scaune. Nu cred că o să-i poată susține greutatea prea multă vreme. Pe urmă îi astup gura cu bandă adezivă, ca să nu țipe, cobor în goană scările și rup bannerul cu Steelers de pe perete, dând la iveală o ușă neagră, care e încuiată. O descui, așa cum am făcut cu cealaltă. Un șir de trepte de lemn se pierd într-o beznă deplină.

În nări îmi pătrunde miros de mucegai. Apăs pe întrerupător, aprinzând lumina, și încep să cobor, încet, îngrozit de gândul la ceea ce aș putea să descopăr. Grinzile sunt pline de pânze de păianjen. Ajung jos și simt imediat o prezență: nu sunt singur în subsol, mai e cineva. Mă încordez, respir adânc și mă răsucesc. Acolo, în colțul pivniței, stă Henri.

— Henri!

Strânge din ochi în lumină, obișnuindu-se cu ea. Are o bucată de bandă adezivă peste gură. Mâinile îi sunt imobilizate la spate, iar gleznele sunt legate de picioarele scaunului pe care stă. E ciufulit și pe obrazul drept

i se întinde o dâră de sânge uscat, care pare aproape negru. Vederea ei mă umple de furie.

Mă reped și îi smulg bucata de bandă de pe gură.

El răsuflă adânc.

— Slavă Domnului, spune. Are vocea lipsită de vlagă. Ai avut dreptate, John. A fost o prostie să vin aici. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să te-asculț.

— Sst, zic eu.

Mă aplec și încep să-i dezleg gleznele. Miroase a urină.

— Am căzut într-o ambuscadă.

— Câți erau? întreb.

— Trei.

— L-am legat pe unul la etaj, îi spun.

Îi eliberez gleznele. Își întinde picioarele și oftează ușurat.

— Am stat toată ziua pe blestematul ăsta de scaun.

Încep să-i dezleg mâinile.

— Cum naiba ai ajuns aici? mă întrebă.

— Am venit împreună cu Sam. El a condus.

— Glumești?

— N-am găsit nicio altă soluție.

— Cu ce mașină ați venit?

— Cu camioneta veche a tatălui lui.

Amuțește pentru un minut, cântărind implicațiile spuselor mele.

— El nu știe nimic, îi povestesc. I-am zis că extraterestrii sunt un hobby al tău, atât și nimic mai mult.

Henry dă din cap.

— Ei, mă bucur c-ați reușit. Unde e Sam acum?

— Îl urmărește pe unul dintre ei. Nu știu unde s-a audus.

Deasupra noastră se aude scârțâitul unei scânduri din podea. Mă ridic, și mâinile lui Henri rămân pe jumătate nedezlegate.

— Ai auzit? șoptesc.

Ne uităm amândoi către ușă, ținându-ne răsuflarea. Un picior pășește pe treapta de sus, apoi pe următoarea, și bărbatul voinic pe lângă care am trecut mai devreme, cel pe care îl urmărea Sam, ne apare dintr-odată în fața ochilor.

— Petrecerea s-a terminat, băieți, spune el. Ține înmână un pistol îndreptat spre fața mea. Acum pleacă de-acolo.

Îmi ridic mâinile în față și mă retrag cu un pas. Mă gândesc să-mi folosesc puterile și să-i iau arma, dar dacă asta o s-o declanșeze cumva, accidental? Încă n-am încredere deplină în abilitățile mele. E prea riscant.

— Ne-au spus că s-ar putea să veniți. Că o sarătați ca și cum ați fi oameni. Că voi sunteți adevărații dușmani, zice bărbatul.

— Despre ce vorbești? îl întreb.

— Au fost induși în eroare, îmi explică Henri. Cred că noi suntem dușmanul.

— Gura! țipă bărbatul.

Face trei pași către mine. Apoi schimbă poziția armei, îndreptând-o drept spre Henri.

— O singură mișcare greșită și el încasează glonțul. Ai priceput?

— Da, răspund.

— Acum prinde asta, zice el.

la o rolă de bandă adezivă de pe raftul de alături și mi-o aruncă. O opresc când e încă în aer, lăsând-o suspendată la vreo doi metri și jumătate deasupra podelei și la jumătatea distanței dintre noi. Încep s-o învârtesc foarte repede. Tipul se holbează la ea, năucit.

— Ce naiba...?

În vreme ce atenția îi e distrasă, îmi reped brațul către el, ca și cum aș azvârli ceva. Rola zboară înapoi și îl pocnește în nas. Sângele țâșnește, iar el își duce mâna într-acolo și scapă pistolul, care lovește dușumeaua și se descarcă. Întind mâna spre glonț și îl opresc, și în spatele meu îl aud pe Henri râzând. Mișc proiectilul, lăsându-l suspendat în dreptul feței bărbatului.

— Hei, grāsane! spun.

Deschide ochii și vede glonțul în aer, chiar în fața lui.

— O să fie nevoie s-aduci mai multe.

Las glonțul să-i cadă la picioare. Se întoarce să fugă, dar îl aduc înapoi, purtându-l de-a latul încăperii și îl izbesc de un stâlp gros de susținere. Își pierde cunoștința și cade grămadă la podea. Înșfac rola de bandă adezivă și îl leg de stâlp. După ce mă conving că e imobilizat, mă întorc lângă Henri, ca să-l eliberez pe de-a-ntregul.

— John, cred că asta-i cea mai frumoasă surprizăpe care-am avut-o în toată viața mea, șoptește el, cu o asemenea ușurare în voce încât mă gândesc că urmează să izbucnească în lacrimi.

Zâmbesc cu mândrie.

— Mulțumesc. Și-a făcut apariția azi, la cină.

— Îmi pare rău c-am lipsit.

— Le-am spus că ai fost reținut.

El zâmbește.

— Slavă Domnului c-a apărut Moștenirea, exclamă apoi, și îmi dau seama că stresul creat de Moștenirile mele în formare – sau teama că nu se vor materializa – l-a costat pe Henri mult mai mult decât mi-am imaginat.

— De fapt, ce ți s-a întâmplat? îl întreb.

— Am bătut la ușă. Erau acasă toți trei. Când amintrat, unul dintre ei m-a pocnit cu o bâtă peste ceafă.

Și când mi-am revenit eram pe scaunul ăsta.

Clatină din cap și rostește, în lorică, un lung șir de cuvinte despre care știu că sunt înjurături. Îi dezleg în sfârșit mâinile și el se ridică și-și întinde picioarele.

— Trebuie să plecăm de-aici, spune.

— Să-l găsim mai întâi pe Sam.

Și atunci îl aud.

— John. Ești acolo, jos?

Totul se desfășoară cu încetinitorul. Văd o a doua persoană în capul scării. Sam scâncește, surprins, și mă întorc către el, liniștea umplându-mi urechile cu un bâzâit discordant, care vine treptat. Bărbatul din spatele lui îl îmbrâncește cu brutalitate, picioarele i se desprind de treaptă și știu că o să cadă la baza scării, unde îl așteaptă podeaua de beton. Îl privesc zburând prin aer, agitându-și brațele cu o privire îngrozită pe chipul chinuit. Fără să-mi treacă prin minte nici măcar un singur gând, instinctul preia controlul, ridic mâinile în ultima secundă și îl opresc, cu capul la numai cinci centimetri de podea. Îl las încet jos.

— Rahat, spune Henri.

Sam se saltă în șezut și se târăște de-andăratelea, ca un crab, până ce ajunge să se rezeme cu spatele de zidul din blocuri de zgură. Face ochii mari, uitându-se la trepte, și buzele i se mișcă, dar nu se aude niciun sunet. Cel care l-a împins stă în capul scării, încercând, ca și el, să înțeleagă ce s-a întâmplat. Probabil e al treilea tip.

— Sam, am încercat să..., spun eu.

Bărbatul de pe scară se întoarce și vrea s-o rupă la fugă, dar îl silesc să coboare cu două trepte. Sam îl privește, vede că pare reținut de o forță invizibilă, apoi se uită la brațul meu întins către el. E șocat și a rămas fără grai.

Înșfac banda adezivă, îl ridic pe bărbat în aer și îl duc la etaj, ținându-l tot timpul suspendat deasupra podelei. Zbiară obscenități în timp ce îl leg cu banda adezivă de un scaun, dar nu aud niciuna dintre ele, fiindcă mintea mea e într-o goană nebună, încercând să găsească o explicație a celor întâmplate, o explicație plauzibilă pentru Sam.

— Gura, spun.

El revarsă un alt șuvoi de cuvinte obscene. Decid c-am auzit destule, îl amuțesc astupându-i gura cu bandă adezivă și mă întorc la subsol. Henri stă în picioare, alături de Sam, care stă în același loc și are aceeași privire lipsită de expresie.

— Nu pricep, zice el. Ce s-a-ntâmplat?

Mă uit la Henri și el se uită la mine. Ridic din umeri.

— Spuneți-mi ce s-a-ntâmplat, repetă Sam, și în vocea lui rugătoare se simte disperarea cu care-și dorește să afle adevărul, să se convingă că nu e nebun, că nu și-a imaginat ceea ce a văzut cu câteva clipe înainte.

Henri oftează și clatină din cap.

— Ce rost are? spune apoi.

— Despre ce vorbești? îl întreb.

Mă ignoră și se întoarce spre Sam. Își țuguiază buzele, se uită mai întâi la bărbatul prăbușit în scaun, asigurându-se că încă mai e leșinat, apoi la el.

— Nu suntem cine crezi că suntem, i se adresează, și se oprește.

Sam tace, privindu-l cu ochi mari. Nu-i pot descifra expresia feței și n-am idee ce vrea Henri să-i zică – o să inventeze din nou o poveste alambicată, sau, numai de această dată, o să spună adevărul – și sper sincer că o să aleagă a doua variantă. Se uită la mine și eu încuviințez cu o mișcare a capului.

— Am venit pe Pământ acum zece ani, de pe o planetă numită Lorien. Am venit pentru că planeta noastră a fost distrusă de locuitorii alteia, numită Mogadore. Au distrus-o fiindcă îi interesau resursele ei, fiindcă și-au transformat propria planetă într-o groapă de gunoi putred. Am venit aici ca să neascundem până când ne vom

putea întoarce pe Lorien, ceea ce vom face într-o bună zi. Dar mogadorienii neau urmărit. Ne vânează. Iar eu cred că au venit pe Pământ fiindcă au de gând să-l ia în stăpânire. De aceea sunt azi în locul ăsta, ca să aflu mai multe.

Sam tace. Dacă i-aș fi spus eu aceleași lucruri, sunt sigur că nu m-ar fi crezut, că poate s-ar fi înfuriat, dar i le-a zis Henri, și Henri e de o onestitate pe care iam simțit-o întotdeauna și pe care sunt sigur că i-o simte și el. Se uită la mine.

— Am avut dreptate: ești extraterestru. N-ai glumit când ai recunoscut, îmi spune.

— Da, ai avut dreptate.

El se uită din nou la Henri.

— Și poveștile pe care mi le-ai înșirat de Halloween?

— Nu. Alea chiar erau povești, răspunde Henri. Povești ridicole, care m-au făcut să zâmbesc când am dat întâmplător de ele pe internet, atât și nimic mai mult. Dar ceea ce ți-am povestit acum e adevărul adevărat.

— Păi..., zice Sam, cu vocea stingându-i-se, încercând să priceapă sensul cuvintelor. Ce s-antâmplat adineauri? Henri arată spre mine cu o înclinare a capului.

— John trece printr-un proces de apariție a unor anumite puteri. Una dintre ele e telekinezia. Te-a salvat când ai fost împins.

Sam continuă să zâmbească alături de mine, și cu ochii la mine. Când mă uit la el, dă din cap.

— Am știut că ești diferit, îmi spune.

— Nu mai e nevoie să te avertizez, i se adresează Henri, că va trebui să ții toate astea sub tăcere. Pe urmă se uită la mine.

Avem nevoie de informații și trebuie să plecăm de-aici. Probabil că ei sunt peaproape.

- Tipii de la etaj s-ar putea să fie conștienți.
- Să mergem să vorbim cu ei.

Henri se duce să ia arma de pe podea și îi scoate încărcătorul. E plin. Îndepărtează toate gloanțele și le pune pe un raft de alături, apoi fixează încărcătorul la loc și își îndeasă arma sub cureaua blugilor. Eu îl ajut pe Sam să se ridice și mergem cu toții sus, la etaj. Bărbatul pe care l-am adus prin telekinezie continuă să se zbată. Celălalt stă liniștit. Henri se apropie de el.

- Ați fost avertizați, îi spune.

Bărbatul încuviințează dând din cap.

- Acum o să vorbești, continuă Henri, îndepărtându-i banda adezivă de pe gură. Și dacă n-o s-o faci... Armează pistolul și îl îndreaptă spre pieptul lui. Cine v-a vizitat?

- Au fost trei.
- Ei, și noi suntem trei. Cui îi pasă? Continuă.
- M-au amenințat că mă omoară dacă suflu ceva când vă veți face apariția, zice bărbatul. Nu vă mai spun nimic.

Henri îi apăsă țeava pistolului pe frunte. Dintr-un anumit motiv, asta mă deranjează. Întind mâna și îndrept arma în jos, cu țeava spre podea. Henri îmi aruncă o privire plină de curiozitate.

- Există și alte metode, zic eu.

El ridică din umeri și retrace pistolul.

- Ringul îți aparține, îmi spune.

Stau la un metru și jumătate în fața bărbatului. E masiv, dar, după ce l-am prins pe Sam când cădea prin aer, știu că pot să-l ridic. Îmi întind brațele și mă concentrez, încordându-mi tot trupul. În primele clipe nu se întâmplă nimic, apoi începe să se înalțe încet deasupra podelei. Se zbate,

dar banda adezivă îl ține legat de scaun și nu poate face nimic. Mă concentrez din toată ființa mea, însă vederea periferică mă ajută totuși să remarc că Henri zâmbeste cu mândrie, așa cum zâmbeste și Sam. Ieri nu eram în stare să ridic nici măcar o minge de tenis, iar azi ridic un scaun, cu tot cu bărbatul de o sută de kilograme care stă pe el. Ce repede s-a dezvoltat Moștenirea.

Odată ce l-am săltat până la nivelul feței, înclin scaunul, și tipul ajunge s-atârne cu capul în jos.

- Ei, ce faci! urlă el.
- Vorbește.
- Nu! Au spus că măucid.

Las scaunul să cadă. El țipă, dar îl prind înainte de a atinge podeaua. Îl ridic din nou.

— Erau trei! strigă, vorbind repede. Au apărut chiar în ziua în care am expediat revistele. Au venit în noaptea aia.

— Cum arătau? întrebă Henri.

— Ca niște fantome. Erau palizi, aproape ca albișoșii. Purtau ochelari de soare, dar fiindcă noi n-am vrut să vorbim, unul și i-a scos. Avea ochi negri și dinți ascuțiți, însă nu păreau naturali, ca ai unui animal. Arătau ca și cum ar fi fost spartți și piliți. Purtau cu toții haine lungi și pălării, parc-ar fi fost scoși dintr-un film vechi cu spioni. Ce dracu' să vă spun mai mult deatât?

— De ce-au venit?

— Voiau să știe care e sursa articolului nostru. Le-am povestit. Ne-a sunat un bărbat, ne-a spus că are o știre în exclusivitate pentru noi și a început să se dezlanțuie, vorbindu-ne despre un grup de extraterestri care intenționează să ne distrugă civilizația. Dar a sunat în ziua în care tipăream revista, așa că, în loc

să scriem toată istoria, am pus o notiță care anunța că vom dezvălui mai multe în numărul din luna următoare. Tipul vorbea atât de repede, încât abia reușeam să pricepem ce spune. Intenționam să-l sunăm în noaptea următoare, numai că asta nu s-a mai întâmplat, fiindcău apărut în schimb mogadorienii.

— De unde știi că erau mogadorieni?

— Păi, altfel cine naiba ar fi putut fi? Am scris un articol despre specia extraterestră a mogadorienilor și – ce să vezi? – în aceeași zi, la ușa noastră își face apariția un grup de extratereștri care vor să afle de unde-am primit informațiile. Nu e prea greu să-ți dai seama.

Bărbatul e voinic și mie mi-e greu să-l susțin. Fruntea mi s-a umplut de broboane de sudoare și fac eforturi ca să respir. Îl răsucesc în poziția normală și încep să-l cobor încet. Când e la treizeci de centimetri de podea îl las să cadă și aterizează cu un bufnet. Mă aplec, cu palmele sprijinite pe genunchi, ca să-mi recapăt răsuflarea.

— Ce naiba, omule? Răspund la întrebările voastre, zice el.

— Îmi pare rău, spun. Ești prea greu.

— A fost singura dată când au venit? Întreabă Henri.

Tipul clatină din cap.

— S-au întors.

— De ce?

— Ca să se-asigure că nu mai tipărim altceva. Nucred c-au avut încredere în noi, dar bărbatul care ne sunase n-a mai răspuns niciodată la telefon, așa că nam mai avut ce publica.

— Ce i s-a întâmplat?

— Tu ce crezi? Întreabă tipul.

Henri dă din cap.

— Deci știau unde locuia?

— Știau numărul de telefon la care-ar fi trebuit să-l sunăm noi. Sunt sigur c-au reușit să afle.

— V-au amenințat?

— La naiba, da. Ne-au făcut praf biroul. Și mi-autulburat mintea. De-atunci nu mă mai recunosc.

— Ce-au făcut cu mintea ta?

El închide ochii și respiră din nou adânc.

— Nici măcar nu păreau reali. Adică, apar trei bărbați și se proptesc în fața noastră, vorbind cu glasuri groase, tăioase, toți îmbrăcați în treciuri, cu pălării și cu ochelari de soare, deși era noapte. Arătau ca și cum s-ar fi costumat pentru o petrecere de Halloween, sau cam așa ceva. Erau caraghioși și deplasați, așa că la început le-am râs în nas..., povestește el, și vocea i se stinge.

Dar, în clipa în care am izbucnit în râs, am știut că făceam o greșală.

Ceialți doi mogadorieni au pornit-o înspre mine, cu ochelarii scoși. Am încercat să-mi feresc privirea, dar n-am putut. A trebuit să mă uit în ochii ăia, ca și cum m-ar fi atras ceva într-acolo. Era ca și cum aș fi văzut moartea. Propria mea moarte, și morțile tuturor oamenilor pe care-i cunosc și-i iubesc. Deja nu mai era nimic de râs. Nu numai că am fost martor la toate morțile, dar le-am și simțit. Nesiguranța. Durerea. Groaza cumplită, deplină. Nu mai eram în camera aia. Și pe urmă au apărut lucrurile de care m-am temut întotdeauna, când eram copil. Animale împăiate care prind viață, cu boturile pline de colți ascuțiți, cu lame de brici în loc de gheare. Chestiile de care se tem de obicei toți copiii. Vârcolaci. Clovni demonici. Păianjeni uriași. Am văzut toate astea prin ochii unui copil și pur și simplu m-au îngrozit. Și,

de fiecare dată când mă mușca una dintre creaturile alea, îi simțeam dinții sfâșiindu-mi carnea, îmi simțeam sângele scurgându-se din răni. Urlam fără să mă pot opri.

— N-ai încercat să te-mpotrivești?

— Îi însoțeau două animale mici, ca niște nevăstuici, grase, cu picioare scurte. Nu mai mari decât un câine. Le curgeau balele. Unul dintre bărbați le ținea într-o lesă, dar îmi dădeam seama c-aveau chef să ne mănânce. Au spus c-or să le dea drumul dacă opunem rezistență. Crede-mă, omule, creaturile alea nu erau de pe Pământ. Dacă ar fi fost câini, n-ar fi fost mare brânză, ne-am fi luptat cu ei. Dar cred că dihăniile lor ne-ar fi devorat cu totul, cât suntem de mari. Și se smuceau în lesă, mârâind, încercând să ajungă la noi.

— Așa că ați vorbit?— Da.

— Când s-au întors?

— În noaptea dinainte de a scoate ultimul număr alrevistei, cu puțin mai mult de o săptămână în urmă.

Henri îmi aruncă o privire îngrijorată. Cu numai o săptămână în urmă, mogadorienii s-au aflat la mai puțin de o sută cincizeci de kilometri de locuința noastră. E posibil să mai fie încă pe aici, pe undeva, poate ținând sub observație redacția revistei. Poate de asta le-a simțit Henri prezența în ultima vreme. Sam stă lângă mine, străduindu-se să priceapă totul.

— De ce nu v-au ucis pur și simplu, cum au făcutcu informatorul vostru?

— De unde naiba să știu? Poate fiindcă publicăm orevistă decentă.

— De unde aflate tipul care v-a sunat povestea despre mogadorieni?

— A spus că-l prinsese pe unul dintre ei și-l torturase.

— Unde?

— Nu știu. După prefix, numărul lui era dintr-o zonă de lângă Columbus. Adică la nord față de noi. La vreo sută sau o sută treizeci de kilometri spre nord.

— Tu ai vorbit cu el?

— Da. Și m-am întrebat dacă era sau nu nebun, dar mai auzisem zvonuri despre povestea asta. A spus că vor să distrugă civilizația, așa cum o știm noi, și uneori vorbea atât de repede, încât îmi era greu să pricep ceva. Dar repeta întruna că au venit aici ca să vâneze ceva sau pe cineva. Și pe urmă a-nceput să turuie numere. Fac ochii mari.

— Ce numere? Ce însemnau?

— N-am idee. Cum spuneam, vorbeau atât de repede încât nu puteam face nimic mai mult decât să notăm totul.

— Ați luat notițe în timp ce vorbea? se miră Henri.

— Bineînțeles. Suntem ziarști, răspunde bărbatul, surprins de întrebare. Crezi că inventăm articolele pe care le scriem?

— Da, așa credeam, spune Henri.

— Mai aveți notițele? întreb eu.

Se uită la mine și dă din cap.

— Nu-s bune de nimic, credeți-mă. Am scris numai niște mângăleli despre planul lor de anihilare a speciei umane.

— Trebuie să le văd, spun, aproape urlând. Unde, unde sunt?

El arată spre biroul lipit de un perete.

— Pe birou. Pe bilețele adezive.

Mă îndrept spre biroul acoperit cu hârtii și încep să caut printre bilețelele adezive. Găsesc câteva notițe cu referiri vagi la speranța mogadorienilor că vor cuceri Pământul. Nimic concret, niciun plan, niciun detaliu, doar câteva cuvinte greu de descifrat:

„Suprapopulare“

„Resursele Pământului?“

„Război biologic?“

„Planeta Mogadore“

Ajung la bilețelul pe care-l caut. Îl citesc cu atenție, de trei sau patru ori.

PLANETA LORIEN? LORICII?

1-3 MORT 4?

7 URMĂRIT ÎN SPANIA

9 PE FUGĂ ÎN AS

(DESPRE CE VORBEȘTE? CE LEGĂTURĂ

AU NUMERELE ASTEA CU INVADAREA
PĂMÂNTULUI?)

— De ce e un semn de întrebare după numărul 4? mă mir eu.

— Fiindcă-a spus ceva despre el, dar vorbea atât derepede încât n-am înțeles nimic.

— Îți bați joc de mine?

El clatină din cap. Oftez. *Ăsta e norocul meu, meditez. Singurul lucru spus despre mine e singurul care n-a fost notat.*

— Ce-nseamnă AS? întreb.

- America de Sud.
- A spus în ce zonă a Americii de Sud?
- Nu.

Dau din cap și mă holbez la bucățița de hârtie. Îmi doresc să fi auzit conversația, să fi putut pune propriile mele întrebări. Mogadorienii știu într-adevăr unde e Șapte? Îl sau o urmăresc într-adevăr? Dacă e așa, vraja lorică e încă puternică. Împăturesc bilețelele adezive și mi le strecor în buzunarul din spate.

- Știi ce înseamnă numerele? întrebă tipul.

Clatin din cap.

- N-am nici cea mai vagă idee.
- Nu te cred, zice el.

Gura, se răstește Sam, și îl pocnește în stomaccu capătul gros al bătei.

- Îmi mai poți spune și altceva? întreb eu.

El cade o clipă de gânduri.

- Cred că îi supără lumina. Par să aibă dureri când își scot ochelarii de soare.

Auzim un zgomot la parter. Ca și cum cineva ar încerca să deschidă ușa, cât mai silențios cu putință. Ne uităm unul la altul. Eu arunc o privire către bărbatul de pe scaun.

- Cine e? șoptesc.
- Sunt ei.
- Cum?
- Au zis că vor sta la pândă. Că știau că s-ar putea să

vină cineva.

Auzim pași ușori la parter.

Henri și Sam se uită unul la altul, îngroziți.

— De ce nu ne-ai spus?

— Au zis că mă omoară. Pe mine și pe ai mei.

Alerg la fereastră, mă uit în spatele casei. Suntem la primul etaj. De sol ne despart șase metri. Curtea e împrejmuită cu un gard. Șipci de lemn, înalte de doi metri și jumătate. Mă întorc în grabă lângă scări și arunc o privire jos. Văd trei siluete enorme, în treceri lungi, negre, cu pălării negre și cu ochelari de soare. Au săbii lungi, din metal strălucitor. E imposibil să fugim coborând scările. Moștenirile mele devin tot mai puternice, dar n-au ajuns suficient de puternice ca să pot înfrunta trei mogadorieni. Nu putem fugi decât pe una dintre ferestre sau de pe micul balcon din partea din față a încăperii. Ferestrele sunt mai mici, dar curtea din spate ne-ar permite să plecăm fără să fim observați. Dacă fugim prin față, e foarte posibil să fim văzuți. Aud zgomote venind de la subsol, îi aud pe mogadorieni vorbind între ei, într-o limbă urâtă, guturală. Doi se îndreaptă spre pivniță, în vreme ce al treilea o ia în direcția scării care urcă spre noi.

Dispon de un timp de acțiune de o secundă sau două. Ferestrele se vor sparge dacă ieșim prin ele. Singura noastră șansă e ușa care dă în balconul de la primul etaj. O deschid apelând la telekinezie. Afară e întuneric. Aud pași pe trepte. Îi trag pe Sam și pe Henri spre mine și mi-i arunc pe câte un umăr, ca pe doi saci cu cartofi.

— Ce faci? șoptește Henri.

— N-am idee, spun eu. Dar sper să mergă.

Mă reped spre ușă exact în clipa în care zăresc vârful pălăriei primului mogadorian și, chiar înainte de a ajunge la marginea balconului, sar. Zburăm pe sub cerul nopții. Plutim vreme de două sau trei secunde. Văd mașinile trecând pe strada de sub noi. Văd oamenii de pe trotuar. Nu știu nici unde o să aterizăm, nici dacă trupul meu o să suporte toată

greutatea pe care o port. Ne lovim de acoperișul casei de vizavi și mă prăbușesc, cu Sam și Henri deasupra mea.

Impactul îmi goleşte plămâni de aer și am senzația că mi-am rupt picioarele. Sam dă să se ridice, dar Henri îl trage în jos. Mă târăște în capătul opus al acoperișului și mă întrebă dacă pot folosi telekinezia ca să-i cobor pe el și pe Sam pe pământ. Pot și o fac. Apoi îmi spune că eu trebuie să sar. Mă ridic, simțindu-mă nesigur pe picioarele care încă mă dor și, chiar înainte de a sări, mă răsucesc și îi văd pe cei trei mogadorieni pe balconul de vizavi, părând derutați. Săbiile le strălucesc. Plecăm înainte de a ne zări, fără să mai pierdem nicio secundă.

Ajungem la camioneta lui Sam. El și Henri trebuie să m-ajute să merg. Bernie e acolo, așteptându-ne. Ne hotărâm să abandonăm camioneta lui Henri, fiindcă ei știu probabil cum arată și i-ar lua urma. Ieșim din Atena și Henri, care e la volan, intră pe drumul de întoarcere către Paradise, așa cum e și cazul după noaptea pe care-am avut-o.

Henri o ia de la început, povestindu-i lui Sam totul. Nu se oprește până când nu parcăm mașina pe aleea din fața casei noastre. E încă întuneric. Sam mă studiază din priviri.

— De necrezut, spune, și îmi zâmbește. E cea maitare poveste pe care-am auzit-o vreodată.

Mă uit la el și ceea ce văd e confirmarea pe care a căutat-o toată viața, afirmația că timpul pe care și l-a petrecut cu nasul în publicațiile de duzină despre conspirații, căutând indicii care să lămurească dispariția tatălui lui, n-a fost zadarnic.

- Ești într-adevăr rezistent la foc? mă întrebă.
- Da, îi răspund.
- Doamne, e impresionant.
- Mulțumesc, Sam.

— Poți să zbori?

La început cred că glumește, apoi îmi dau seama că nu e așa.

— Nu, nu pot. Sunt rezistent la foc și îmi pot transforma mâinile în surse de lumină. Mai e și telekinezia, pe care-am învățat s-o folosesc abia ieri. E de așteptat să-mi mai apară și alte Moșteniri, în curând. Sau cel puțin așa credem. Dar n-am idee care vor fi, nu înainte de a se manifesta efectiv.

— Sper c-o să-nveți să te faci invizibil, spune Sam.

— Bunicul meu putea. Și tot ce atingea se făceauvăzut.

— Serios?

— Da.

Începe să râdă.

— Încă nu-mi vine să cred că voi doi ați condussinguri pe tot drumul până la Atena, spune Henri. Sunteți într-adevăr cineva, băieți. Când ne-am oprit să luăm benzină am văzut că numerele de înmatriculare au expirat de patru ani. Chiar nu-mi dau seama cum ați reușit s-ajungeți fără să fiți opriți.

— Ei, de-acum înainte puteți conta pe mine, promite Sam. Fac orice e necesar ca să v-ajut să-i opriți. Mai ales fiindcă pun pariu că ei sunt ăia care lau răpit pe tata.

— Mulțumesc, Sam, zice Henri. Cel mai importantlucru pe care-l poți face e să nu ne divulgi secretul. Odată ce-l află și alții, ne poate aduce moartea.

— Nu-ți face griji, n-o să spun nimănui, niciodată.Nu vreau să-și folosească John puterile împotriva mea.

Râdem, îi mulțumim din nou lui Sam, și el pleacă, la volanul mașinii.

Henri și cu mine intrăm în casă. Deși am dormit în spatele camionetei, sunt

încă extenuat. Mă întind pe canapea. Henri se așază pe un scaun, vizavi de mine.

— Sam n-o să sufle nicio vorbă, spun eu.

El nu răspunde, se mulțumește să privească fix dușumeaua.

— Ei nu știi că ne aflăm aici, adaug.

Henri își ridică privirea spre mine.

— Nu știi, repet eu. Dacă ar fi știut, ar fi fost dejape urmele noastre.

El păstrează tăcerea. Nu pot s-o suport.

— Nu plec din Ohio din cauza unei simple presupunerii.

Henri se ridică în picioare.

— Mă bucur că ți-ai făcut un prieten. Și cred că Sarah e extraordinară. Dar nu putem rămâne. Mă duc să fac bagajele, spune el.

— Nu.

— După ce terminăm de-mpachetat, mă duc în oraș, să cumpăr o camionetă nouă. Trebuie să plecăm de-aici. Poate că nu ne-au urmărit, dar știi cât de puțin a lipsit ca să ne prindă și că e posibil să fie încă în apropiere. Cred că tipul care-a sunat la revistă l-a capturat într-adevăr pe unul dintre ei. El a povestit asta, că a luat un prizonier, l-a torturat până când a vorbit și apoi l-a ucis. Nu știi ce soi de aparatură de urmărire au, dar nu cred că vor avea nevoie de prea mult timp ca să ne găsească. Și când vor ajunge la noi, vom muri. Moștenirile tale încep să apară, puterea ta e în creștere, dar nu ești nici pe departe pregătit să-i înfrunți.

Iese din cameră. Eu mă salt în capul oaselor. Nu vreau să plec. Mi se întâmplă pentru prima oară în viața mea să am un prieten adevărat. Un prieten care știe ce sunt și nu e speriat, nu mă crede un monstru.

Un prieten dispus să lupte alături de mine, să riște împreună cu mine. Și am o iubită. Cineva care vrea să fie cu mine, chiar dacă nu știe cine sunt. Cineva care mă face fericit, cineva gata să lupte pentru mine, să se pună în pericol ca să mă apere. Încă nu mi-au apărut toate Moștenirile, dar s-au manifestat deja destule. Am pus la pământ trei adulți. N-au avut nicio șansă. A fost ca și cum m-aș fi luptat cu niște copii. Le-aș fi putut face orice aș fi dorit. Iar acum știm că și oamenii se pot lupta cu mogadorienii, îi pot lua prizonieri, îi pot răni și îi pot ucide. Și dacă ei o pot face, atunci pot fără nicio îndoială și eu. Nu vreau să plec. Am un prieten și am o iubită. N-o să plec.

Henri se întoarce din camera lui. Aduce Cufărul Loric, cel mai prețios dintre bunurile noastre.

— Henri, îi spun.

— Da?

— Nu plecăm.

— Ba da.

— Tu poți pleca dacă vrei, dar eu o să mă mut la Sam. Nu plec.

— Nu iei tu hotărârea asta.

— N-o iau eu? Credeam că eu sunt cel vânat. Că

eu sunt cel care se află în pericol. Tu ai putea să pleci chiar acum, și mogadorienii nu te-ar căuta niciodată. Ai putea avea o viață frumoasă, lungă, normală. Ai putea face tot ce vrei. Eu nu pot. Pe mine mă vor urmări întotdeauna. Se vor strădui întotdeauna să mă găsească și să măucidă. Am cincisprezece ani. Nu mai sunt copil. Eu trebuie să iau hotărârea.

Se holbează la mine preț de un minut.

— Discursul a fost frumos, dar nu schimbă nimic. Împachetează-ți lucrurile. Plecăm.

Îmi înalț mâna, mi-o îndrept spre el și îl salt de pe podea. E atât de șocat încât nu scoate nicio vorbă. Mă ridic și îl mut în colțul camerei, aproape de tavan.

— Rămânem, îi spun.

— Lasă-mă jos, John.

— Te las când ești de acord să rămânem.

— E prea periculos.

— Asta n-o știm. Mogadorienii nu sunt în Paradis. S-ar putea să nu aibă idee unde ne aflăm.

— Lasă-mă jos.

— Numai după ce ești de acord să rămânem.

— LASĂ-MĂ JOS.

Nu-i răspund. Mă mulțumesc să-l țin acolo. Se zbate, încearcă să se împingă în pereți și în tavan, dar nu se poate clinti. Forța mea îl ține în același loc. Asta mă face să mă simt puternic. Mai puternic decât m-am mai simțit vreodată, în toată viața mea. Nu plec. Nu fug. Îmi place viața din Paradis. Îmi place să am un prieten adevărat și iubita mea îmi e dragă. Sunt gata să mă lupt pentru ceea ce iubesc, fie cu mogadorienii, fie cu Henri.

— Știi că n-o s-ajungi jos până nu te-aduc eu.

— Te porți ca un copil.

— Mă port ca un om care-ncepe să-și dea seamă și ce poate face.

— Și chiar ai de gând să mă ții aici, sus?

— Până când adorm sau până când obolesc, darte ridic din nou, imediat ce mă refac.

- Bine. Rămânem. Cu niște condiții.
- Care?
- Lasă-mă jos și stăm de vorbă.

Îl cobor, îl pun pe dușumea. Mă îmbrățișează. Sunt surprins; mă așteptam să fie nervos. Îmi dă drumul și ne așezăm pe canapea.

— Sunt mândru că ai ajuns atât de departe. Mi-ampetrecut mulți ani așteptând să se întâmple toate astea, să-ți apară Moștenirile, m-am pregătit pentru ele. Știi că scopul întregii mele vieți e să te protejez, să te fac mai puternic. Dacă ți s-ar întâmpla ceva, nu mi-aș ierta-o niciodată. Dacă ai muri în vreme ce ești în grija mea, nu știu cum aș mai putea trăi. Cu timpul, mogadorienii ne vor da de urmă. Vreau să fii pregătit când vor veni. Chiar dacă tu te crezi pregătit acum, eu nu sunt de aceeași părere. Mai ai de parcurs un drum lung. Deocamdată putem rămâne aici, dacă accepți ca antrenamentele să fie pe primul loc. Mai presus de Sarah, mai presus de Sam, mai presus de orice. Și, la primul semn că ei sunt în apropiere, sau că ne-au dat de urmă, plecăm, fără întrebări, fără împotrivire, fără să mă ridici până-n tavan și să mă ții acolo.

- S-a făcut, încuviințez, și zâmbesc.

22

Iarna vine în Paradise, Ohio, devreme și în plină forță. Mai întâi vântul, apoi frigul, apoi zăpada. La început ninsori blânde, apoi suflă viscolul, îngropând pământul, așa că hârșăitul plugurilor pentru zăpadă se aude fără întrerupere, la fel ca vijelia, și în urma lor totul e acoperit de un strat de sare. Cursurile școlare se suspendă pentru două zile. Nămeții de pe marginea drumurilor își schimbă treptat culoarea albă într-un negru prăfos și se topecs în cele din urmă, transformându-se în băltoace imuabile de

noroi, care refuză să se usuce. Henri și cu mine ne petrecem timpul dedicat antrenamentelor atât în casă, cât și afară. Acum pot jongla cu cele trei mingi fără să le ating, ceea ce înseamnă și că pot ridica mai multe lucruri în același timp. A venit rândul obiectelor mai grele și mai voluminoase: masa din bucătărie, curățătorul de zăpadă cumpărat de Henri acum o săptămână, noua noastră camionetă, care arată aproape exact așa cum arăta cea veche, exact așa cum arată alte milioane de camionete din America. Dacă pot ridica un obiect cu forța trupului, atunci îl pot ridica și cu forța minții. Henri crede că puterea minții mele o va depăși în curând pe a corpului.

În curtea din spate, copacii ne înconjoară ca niște santinele, cu crengile lor înghețate părănd figurine din tuburi de sticlă, acoperite cu un strat de pudră albă, fină, gros de vreo doi centimetri și jumătate. Zăpada ne ajunge până la genunchi peste tot, cu excepția micii poteci făcute de Henri. Bernie Kosar ne privește de pe veranda din spate. Nici măcar el nu vrea să aibă nimic de-a face cu zăpada.

— Ești sigur în privința asta? întreb eu.

— Trebuie să-nveți să suporti, spune Henri.

Sam stă în picioare, privind peste umărul lui, cu o curiozitate morbidă. Asistă la antrenamentul meu pentru prima oară.

— Cât timp o să ardă chestia asta? întreb din nou.

— Nu știu.

Port un costum extrem de inflamabil, făcut din fibre naturale îmbibate în uleiuri, dintre care unele ard încet, iar altele mai repede. Vreau să se-aprindă, pur și simplu ca să scap de mirosurile care fac să-mi lăcrimeze ochii. Inspir adânc.

— Ești pregătit? mă întreabă Henri.

— Atât de pregătit cât pot să fiu vreodată.

— Să nu respiri. Nu ești imun nici la fum, nici la vapori, or să-ți ia foc organele interne.

— Toată povestea asta mi se pare o prostie, spun.

— Face parte din antrenamentul tău. Eleganță subțensiune. Trebuie să-nveți să faci diverse lucruri în timp ce ești în flăcări.

— De ce?

— Fiindcă, atunci când va veni momentul luptei, superioritatea numerică a adversarilor va fi zdrobitoare. În război, focul o să fie unul dintre aliații tăi importanți. Trebuie să-nveți să lupți în timp ce arzi.

— Uf.

— Dacă ai probleme, sari în zăpadă și rostogolește-te.

Mă uit la Sam, pe fața căruia s-a lățit un zâmbet. Ține în mână un extingtor roșu, pentru orice eventualitate.

— Știu, spun eu.

Amuțim cu toții în timp ce Henri pregătește chibriturile.

— În costumul ăsta semeni cu Omul Zăpezilor, zice Sam.

— Înghite-ți limba, Sam! îi spun.

— Îi dăm drumul, anunță Henri.

Respir adânc, chiar înainte de a atinge chibritul de costumul meu. Focul mi se întinde pe tot trupul. Mi se pare nefiresc să țin ochii deschiși, dar o fac. Mă uit în sus. Flăcările se înalță la doi metri și jumătate deasupra mea. Întreaga lume e învăluită în nuanțe de portocaliu, roșu și galben, care-mi dansează în fața ochilor. Simt căldura, dar cu blândețe, așa cum simți razele soarelui într-o zi de vară. Nimic mai mult decât atât.

— Pleacă! strigă Henri.

Îmi întind brațele în lateral, am ochii larg deschiși și îmi țin răsufierea. E ca și cum aș pluti. Intru în zăpada adâncă, o aud sfârâind când mi se topește sub tălpi și pașii mei sunt însoțiți de o dâră firavă de aburi. Îmi duc mâna dreaptă în față și ridic un bloc de zgură, care pare mai greu decât de obicei. Din cauză că nu respir? Sau fiindcă mă stresează focul?

— Nu pierde timpul! țipă Henri.

Arunc blocul, cu toată puterea de care sunt în stare, într-un copac uscat, la cincizeci de metri distanță. Forța impactului desprinde un milion de așchii minuscule, lăsând o gaură în lemn. Pe urmă ridic trei mingi de tenis îmbibate în benzină. Jonglez cu ele pe rând în văzduh. Le apropiu de mine. Mingile iau foc și eu continui să jonglez cu ele – timp în care ridic o coadă lungă de mătură. Închid ochii. Corpul meu e cald. Mă întreb dacă transpir. Dacă da, atunci probabil că transpirația mi se evaporă imediat ce atinge suprafața pielii.

Scrâșnesc din dinți, deschid ochii, îmi avânt trupul înainte, îndreptându-mi toate puterile către miezul cozii de mătură. Explodează, făcându-se țândări. Nu las niciuna dintre fărâme să ajungă la pământ; le țin suspendate, dându-le înfățișarea unui nor de praf ce planează în aer. Le trag către mine și le las să ardă. Lemnul pocnește, în mijlocul licăririi și al vâjâitului flăcărilor. Le silesc să se adune, într-o suliță compactă de foc, ce pare să fi țâșnit direct din adâncurile iadului.

— Perfect! strigă Henri.

A trecut un minut. Plămânii încep să-mi ardă din cauza focului, din cauză că-mi țin răsufierea. Îmi pun toate puterile în săgeată și o azvârl cu atâta forță încât străbate aerul ca un glonț și lovește copacul, împrôșcând în jur sute de flăcări minuscule, ce se sting aproape imediat. Am sperat că lemnul putred o să ia foc, ceea ce nu s-a întâmplat. Și am lăsat mingile de tenis să cadă. Sfârâie în zăpadă, la un metru și jumătate de mine.

— Nu te mai gândi la mingi, țipă Henri. Copacul.Ocupă-te de copac.

Lemnul putred arată macabru, cu crengile artritice profilate pe fundalul lumii albe de dincolo de el. Închid ochii. Nu-mi mai pot ține prea mult răsuflarea. Încep să apară frustrarea și furia, alimentate de foc, de costumul incomod și de misiunile rămase neîndeplinite. Mă concentrez asupra unei crengi groase, ieșită cu mult în afara trunchiului, și încerc s-orup, dar asta nu se întâmplă. Strâng din dinți și mă încrunt și, în cele din urmă, în văzduh răsună un pocnet sonor, ca o împușcătură, și creanga zboară spre mine. O prind în mâini și mi-o ridic exact deasupra capului. Are probabil vreo șase metri. *Să ardă*, îmi spun. Într-un târziu ia foc, o înalț la doisprezece sau chiar cincisprezece metri deasupra mea și, fără s-o ating, o îndrept direct către pământ, ca și cum mi-aș însemna ținutul revendicat, aidoma unui spadasin din lumea veche, cocoțat în vârf de deal după ce a câștigat războiul. Bățul se clatină în toate părțile, fumegând, cu flăcările dansând de-a lungul părții sale de sus. Deschid gura și inspir din instinct, și flăcările dau buzna înăuntru; senzația de arsură mi se răspândește instantaneu prin trup. Sunt atât de șocat și durerea e atât de puternică, încât nu știu ce am de făcut.

— Zăpada! Zăpada! strigă Henri.

Mă arunc cu capul înainte și-ncep să mă rostogolesc. Focul se stinge aproape imediat, dar eu continui să mă dau de-a dura și singurul sunet pe care-l aud e sfârâitul zăpezii la contactul cu costumul meu zdrențuit, în vreme ce din mine se înalță fuioare de abur și de fum. Și pe urmă Sam reușește în sfârșit să scoată siguranța extingtorului și împoașcă o pudră densă, care îmi îngreunează și mai mult respirația. Țip la el:

— Nu!

Se oprește. Eu rămân întins, încercând să-mi recapăt răsuflarea, dar fiecare inspirație îmi stârnește în plămâni o durere care reverberează în tot trupul.

— La naiba, John. Nu trebuia să respiri, spune Henri, stând deasupra mea.

— Nu m-am putut abține.

— Ești OK? Întreabă Sam.

— Îmi ard plămâni.

Totul e în ceață, dar lumea începe să-și recapete treptat claritatea. Zac privind cerul jos, cenușiu, și fulgii de zăpadă ce se cern posomorâți asupra noastră.

— Cum m-am descurcat?

— N-a fost rău, pentru o primă încercare.

— O s-o repetăm, nu-i așa?

— În timp, da.

— A fost extraordinar de tare, spune Sam.

Oftez și respir adânc, chinuit.

— A fost groaznic.

— A fost bine, pentru cineva care o face prima dată, spune Henri. Nu te poți aștepta să-ți reușească totul ușor.

Dau din cap, întins pe pământ. Rămân așa un minut întreg, sau chiar două, apoi Henri întinde mâna și mă ajută să mă ridic, punând capăt antrenamentului din ziua aceea.

Două zile mai târziu, mă trezesc în toiul nopții, când ceasul arată 2.57. Îl aud pe Henri lucrând la masa din bucătărie. Mă dau încet jos din pat

și ies din cameră. E aplecat asupra unui document, purtând ochelari bifocali și ținând cu o pensetă un soi de timbru.

Se uită la mine.

— Ce faci? îl întreb.

— Îți fac acte.

— De ce?

— M-am gândit cum ați venit tu și Sam să mă salvați, cu camioneta. Cred că e o prostie să folosim mereu vârsta ta reală, când o putem schimba cu ușurință, după cum e cazul.

Iau în mână certificatul de naștere pe care l-a terminat deja. Numele e James Hughes. Data nașterii mă face cu un an mai mare. Aș avea șaisprezece ani și dreptul de a conduce o mașină. Mă aplec și mă uit la certificatul pe care-l face acum. Numele e Jobie Frey, în vârstă de optsprezece ani, major conform legii.

— De ce nu ne-am gândit niciodată la asta până acum?
întreb.

— N-am avut niciodată motive.

Pe masă sunt împrăștiate hârtii de forme, dimensiuni și consistențe diferite, iar într-o parte e o imprimantă mare. Sticle cu cerneală, ștampile de cauciuc, ștampile notariale, obiecte plate de metal, diverse instrumente care par scoase din cabinetul unui dentist. Procedul de creare a documentelor mi-a fost întotdeauna străin.

— O să schimbăm vârsta mea acum?

Henri clatină din cap.

— E prea târziu ca să îți-o mai schimbăm aici, înParadise. Astea sunt mai ales pentru viitor. Cine știe ce s-ar putea întâmpla ca să ai motive să le folosești.

Gândul la viitoarele mutări îmi repugnă. Aș prefera mai degrabă să rămân o veșnicie la vârsta de cincisprezece ani și să nu pot conduce, decât să ne mutăm în altă parte.

Sarah se întoarce din Colorado cu o săptămână înainte de Crăciun. N-am mai văzut-o de opt zile. Am impresia c-a trecut o lună. Microbuzul le lasă pe toate fetele în fața școlii și o prietenă o aduce cu mașina direct la mine, fără să treacă mai întâi pe acasă. Când aud zgomot de cauciucuri pe alee, îi ies în întâmpinare cu o îmbrățișare și cu un sărut, o salt de la pământ și o învârtesc în aer. A petrecut zece ore în avion și în mașină, poartă pantaloni de trening, nu e machiată și are părul strâns în coadă de cal. Dar e totuși cea mai frumoasă fată pe care-am văzut-o în toată viața mea și nu vreau s-o las din brațe. Ne privim lung în ochi sub lumina lunii și niciunul dintre noi nu e în stare să facă nimic mai mult decât să zâmbescă.

— Ți-a fost dor de mine? mă întrebă.

— În fiecare clipă din fiecare zi.

Mă sărută pe vârful nasului.

— Și mie mi-a fost dor de tine.

— Prin urmare, animalele au din nou un adăpost? mă interesez eu.

— Oh, John, a fost uimitor! Aș vrea să fi fost și tuacolo. Erau în permanență câte treizeci de oameni care dădeau o mână de ajutor. Clădirea a fost gata atât de repede, și e mult mai frumoasă decât cea dinainte. Noi am construit un copac pentru pisici într-un colț și jur că, atât cât am stat acolo, au fost tot timpul pisici care să se joace în el.

Zâmbesc.

— Se pare c-a fost excelent. Aș vrea să fi fost șieu cu tine.

Îi iau valiza și intrăm în casă împreună.

— Unde e Henri? întrebă ea.

— La cumpărături, după alimente. A plecat acum vreo zece minute.

Sarah traversează camera de zi și își lasă paltonul pe spătarul unui scaun, în drum spre dormitorul meu.

Se așază pe marginea patului și-și scoate pantofii.

— Ce-ar trebui să facem? spune apoi.

Stau în picioare, cu ochii la ea. Poartă o bluză de trening roșie, cu glugă, cu fermoar în față. Fermoarul nu e închis decât pe jumătate. Îmi zâmbește și se uită în sus, la mine, fără să-și salte capul.

— Vino aici, spune, întinzându-mi mâna.

Mă apropii și îmi ia mâna într-ale ei. Își ridică ochii spre mine și strânge din pleoape din cauza luminii care ne strălucește deasupra capetelor. Pocnesc din degete cu mâna liberă și becul se stinge.

— Cum ai făcut asta?

— Magie, îi răspund.

Mă așez lângă ea. Își dă după ureche câteva șuvițe rebele de păr, apoi se apleacă și mă sărută pe obraz. Pe urmă îmi ia bărbia în căușul palmei, îmi trage capul spre ea și mă sărută din nou, ușor, cu delicatețe. Îmi simt trupul răspunzând, cuprins de furnicături. Ea se retrage, cu mâna încă pe obrazul meu. Îmi urmărește linia unei sprâncene cu degetul mare.

— Mi-a fost într-adevăr dor de tine.

— Și mie.

Între noi se scurge o secundă de tăcere. Sarah își mușcă buza de jos.

— Abia așteptam s-ajung aici, îmi spune. Cât amstat în Colorado, nu m-am putut gândi decât la tine. Chiar și atunci când mă jucam cu animalele îmi doream să fii acolo, cu mine, să te joci și tu

cu ele. Iar în dimineața asta, când am plecat în sfârșit, toată călătoria a fost un iad, deși mă gândeam că fiecare kilometru parcurs mă aducea cu un kilometru mai aproape de tine.

Zâmbește, mai ales cu ochii, cu buzele ca o semilună subțire, cu colțurile în sus, ascunzându-i dinții. Mă sărută din nou, un sărut care începe ușor, lâncezind, și trece apoi mai departe. Stăm amândoi pe marginea patului, cu mâna ei pe obrazul meu și cu a mea pe spatele ei. Îi simt conturile cărnii tari sub vârful degetelor, îi simt gustul de fructe de pădure al luciului ei de buze. O trag spre mine. Am impresia că nu suntem destul de aproape, deși avem trupurile strâns lipite. Mâna mea plimbându-se pe spate, senzația de porțelan neted pe care mi-o dă pielea ei. Măinile ei prin părul meu, respirațiile noastre întretăiate. Cădem în pat, pe o parte. Ne ținem ochii închiși. Îi tot deschid pe ai mei, ca s-o văd. În cameră e întuneric, doar razele lunii pătrund prin fereastră. Sarah mă surprinde privind-o, și nu ne mai sărutăm. Își sprijină fruntea de a mea și ochii ei mă fixează îndelung.

Îmi pune mâna pe ceafă, mă trage spre ea și, dintr-odată, ne sărutăm din nou. Împletindu-ne. Strivindu-ne. Fiecare cu brațele strânse în jurul celuilalt. Din mintea mea dispar toate supărările care mă bântuie de obicei, toate gândurile la alte planete, uit că sunt urmărit și vânat de mogadorieni. Eu și Sarah, în pat, sărutându-ne, prăbușindu-ne unul într-altul. E singurul lucru din lume care mai are importanță.

Și pe urmă se deschide ușa camerei de zi. Sărim în sus amândoi.

— S-a-ntors Henri, spun.

Ne ridicăm și ne grăbim să ne netezim hainele, zâmbind, avem un secret al nostru, care ne face să chicotim când ieșim din dormitor, ținându-ne de mână. Henri pune o pungă cu alimente pe masa din bucătărie.

— Bună, Henri, spune Sarah.

El îi zâmbește. Ea îmi lasă mâna, se duce să-l îmbrățișeze și încep să vorbească despre călătoria ei în Colorado. Eu ies după restul proviziilor.

Respir aerul rece, îmi scutur membrele, încercând să le eliberez de tensiunea celor întâmplate, să scap de dezamăgirea care m-a cuprins odată cu întoarcerea lui Henri tocmai într-un asemenea moment. Încă mai suflu greu când înșfac restul alimentelor, aducându-le în casă. Sarah îi povestește lui Henri despre pisicile din adăpost.

— Și n-ai adus una aici, pentru noi?

— Ei, Henri, știi că aș fi fost încântată s-aduc una, dacă mi-ați fi spus, zice ea, cu brațele încrucișate la piept și cu capul lăsat pe-o parte.

El îi zâmbește iarăși.

— Știu.

Pe urmă pune cumpărăturile la locurile lor, iar eu și Sarah ieșim în aerul rece, să facem o plimbare înainte de sosirea mamei ei, care o s-o ducă acasă. Bernie Kosar ne însoțește. Preia conducerea și aleargă în fața noastră. Noi doi ne ținem de mână, mergând prin curte, la o temperatură nu cu mult peste zero grade. Zăpada se topește, pământul e umed, noroios. Bernie Kosar dispăre o vreme în pădure și se întoarce alergând. Jumătatea lui dinspre coadă e murdară.

— La ce oră vine mama ta? întreb.

Ea se uită la ceas.

— Peste douăzeci de minute.

Dau din cap.

— Sunt atât de fericit că te-ai întors.

— Și eu.

Ne îndreptăm spre pădure, dar e prea întuneric ca să pătrundem înăuntru. Ne plimbăm în schimb în jurul curții, mână în mână, oprindu-ne din când în când să ne sărutăm, cu luna și stelele drept martori. Niciunul dintre noi nu vorbește despre cele abia petrecute, dar e limpede că ne

gândim amândoi la asta. Când terminăm primul tur, mama ei oprește mașina pe alee. A venit cu

zece minute mai devreme. Sarah aleargă s-o

îmbrățișeze. Eu intru în casă, să-i aduc valiza. După ce ne spunem la revedere, ies în drum și urmăresc cu privirea luminile de poziție din spatele mașinii lor, pierzându-se în depărtare. Mai rămân o vreme afară, apoi revin în casă, împreună cu Bernie Kosar. Henri a pregătit deja pe jumătate cina. Îi fac câinelui o baie. Când termin, mâncarea e gata.

Ne așezăm la masă și mâncăm, fără să schimbăm vreo vorbă. Nu pot să nu mă gândesc la ea. Mă holbez în farfurie, fără nicio expresie. Nu mi-e foame, dar îmi impun să înghit. Reușesc să iau câteva îmbucături, apoi împing pur și simplu farfuria într-o parte și rămân nemișcat, în tăcere.

— Ei, ai de gând să-mi povestești? Întreabă Henri.

— Ce să-ți povestesc?

— Ce e în mintea ta.

Ridic din umeri.

— Nu știu.

El dă din cap și reîncepe să mănânce. Închid ochii. Gulerul cămășii mele mai păstrează încă mirosul lui Sarah, încă mai simt atingerea mâinii ei pe obraz. Nu pot decât să mă gândesc la ea, întrebându-mă ce-o fi făcând acum, sau să-mi spun cât de mult îmi doresc să fie încă aici.

— Crezi că noi putem fi iubiți? Întreb.

— Ce vrei să spui?

— Putem fi iubiți de oameni? Crezi că ne pot iubi, că ne pot iubi cu adevărat?

— Cred că ne pot iubi așa cum se iubesc unii pe alții, mai ales dacă nu știu ce suntem, dar nu cred că e posibil să iubești un om așa cum ai iubi un loric, spune el.

— De ce?

— Fiindcă, în adâncul nostru, suntem diferiți. Și iubim în moduri diferite. Unul dintre darurile pe care ni le-a oferit planeta noastră e iubirea deplină. Fără gelozie, nesiguranță și teamă. Fără meschinărie. Fără mânie. Poate că ai sentimente puternice pentru Sarah, dar nu sunt cele pe care le-ai avea pentru o lorică.

— N-am prea multe lorice la dispoziție.

— Un motiv în plus ca să fii prudent cu Sarah. La un moment dat, dacă supraviețuim destul de mult, va fi necesar să ne regenerăm specia și să ne repopulăm planeta. Bineînțeles că suntem foarte departe de clipa în care vom începe să ne facem griji pentru asta, dar naș conta pe Sarah, ca să-ți fie parteneră.

— Ce se întâmplă dacă-ncercăm să facem copii cu oamenii?

— S-a întâmplat până acum de multe ori.

Rezultatul e de obicei un om excepțional, plin de haruri. Unele dintre personalitățile proeminente ale istoriei umane au fost de fapt produsul încrucișării dintre un

om și un loric, și aici îi includ pe Buddha, Aristotel, Iulius Cezar, Alexandru cel Mare, Gengis Han,

Leonardo da Vinci, Isaac Newton, Thomas Jefferson și Albert Einstein. O mare parte dintre zeii Greciei antice, pe care majoritatea oamenilor îi consideră personaje legendare, au fost de fapt copii născuți dintrun om și un loric, mai ales fiindcă atunci se întâmpla mult mai des să ne aflăm pe planeta asta, dând o mână de ajutor la dezvoltarea civilizației. Afrodita, Apollo, Hermes și Zeus au existat și au avut un părinte loric.

— Înseamnă că e posibil.

— A fost posibil. În situația noastră e o nechibzuință și nu e eficient. De fapt, deși nu știu numărul ei și n-am idee unde se află, aici, pe Pământ, a venit odată cu noi și fata celor mai buni prieteni ai părinților tăi. Obișnuiau să glumească, spunând că voi doi ați fost hărăziți unul altuia. S-ar putea să fi avut dreptate.

— Atunci ce să fac?

— Bucură-te de timpul petrecut împreună cu Sarah, dar nu te atașa prea mult de ea și n-o lăsa să se atașeze prea mult de tine.

— Vorbești serios?

— Ai încredere în mine, John. Dacă n-ai crezut niciodată niciun cuvânt din tot ce ți-am spus, crede-le pe cele de acum.

— Cred tot ce-mi spui, chiar dacă nu vreau să cred. Henri îmi face cu ochiul.

— Bun.

Pe urmă mă duc în camera mea și o sun pe Sarah. Mă gândesc mai întâi la tot ce mi-a explicat Henri, dar nu mă pot abține. M-am atașat de ea. Cred că m-am îndrăgostit. Stăm de vorbă două ore. Când terminăm convorbirea, e miezul nopții. Apoi rămân întins în pat, zâmbind în întuneric.

S-a lăsat întunericul. Noaptea călduroasă aduce cu sine o adiere blândă și scăpărările luminoase presărate pe cer colorează norii în nuanțe strălucitoare de albastru, roșu și verde. La început sunt artificii. Artificii care se preschimbă treptat în altceva, mai sonor, mai amenințător, iar *ooh*-urile și *aah*-urile devin țipete și urlete. Izbucnește haosul. Oameni fugind, copii plângând. Eu stând în mijlocul tuturor, privind fără să am posibilitatea de a-i ajuta. Soldații și fiarele intră în scenă din toate părțile, așa cum am văzut și până acum, zgomotul neîntreruptei ploii de bombe e atât de puternic încât rănește timpanele, reverberând în stomac. E atât de asurzitor, încât mă dor dinții. Urmează contraatacul loricilor, concertat, curajos, încât sunt mândru că mă aflu printre ei, că sunt unul dintre ei.

Și apoi plec, sunt purtat prin aer cu o viteză la care lumea de sub mine devine neclară, nu-mi pot focaliza privirea asupra niciunui obiect. Când mă opresc, mă aflu pe pista unui aerodrom. La patru metri și jumătate distanță e o navă argintie, cu vreo patruzeci de oameni pe rampa care duce la intrare. Două persoane, o fată foarte tânără și o femeie de vârsta lui Henri, au intrat deja, stau în cadrul ușii cu ochii la cer. Și pe urmă mă văd pe mine însumi, de patru ani, plângând, cu umerii căzuți. O versiune mult mai tânără a lui Henri e chiar în spatele meu. Și el privește cerul. În fața mea, sprijinindu-se pe un genunchi, e bunica, strângându-mă de umeri. Bunicul stă în picioare, în spatele ei, cu trăsăturile înăsprite, tulburat, cu lentilele ochelarilor adunând lumina de pe cer.

— Să te-ntorci la noi, auzi? Să te-ntorci la noi, spune bunica, înainte de a termina de vorbit.

Aș vrea să fi putut auzi cuvintele pe care le-a rostit înainte. Până acum nu mi-am reamintit nimic din tot ce s-a zis în noaptea aceea. Dar acum am ceva. Alter egoul meu de patru ani nu răspunde. E prea speriat. Nu înțelege ce se întâmplă, ce înseamnă graba și spaima din ochii tuturor celor

din jur. Bunica mă trage spre ea, apoi îmi dă drumul. Se ridică și se întoarce cu spatele, ca să n-o văd plângând. Alter egoul meu de patru ani știe că plânge, dar nu știe de ce.

Urmează bunicul, care e transpirat, plin de murdărie și de sânge. E limpede că a luat parte la bătălie, și fața lui e crispată, ca și cum s-ar încorda, gata să lupte iarăși, gata să plece, să facă tot ce-i stă în puteri pentru supraviețuire. Pentru supraviețuirea lui și a planetei. Se lasă într-un genunchi, așa cum a făcut mai înainte bunica. Mă uit pentru prima dată în jur. Mormane contorsionate de metal, bucăți mari de beton, găuri imense în pământ, acolo unde au căzut bombe. Focuri răzlețe, sticlă spartă, țărână, copaci despicați. Și, în mijlocul tuturor acestora, o singură navă, intactă, nava pe care ne îmbarcăm.

— Trebuie să plecăm! strigă cineva.

Un bărbat, cu părul și ochii negri. Nu știu cine e. Henri se uită la el și dă din cap. Copiii urcă rampa. Bunicul mă fixează cu o privire severă. Deschide gura să spună ceva. Dar, înainte de a rosti vreun cuvânt, sunt smuls din nou, purtat în goană prin aer, cu lumea de sub mine pierzându-și din nou contururile. Încerc să deslușesc, dar mă deplasez prea repede. Singurele lucruri distincte sunt bombe, căzând întruna, ca tot atâtea focuri ample, de toate culorile, măturând cerul nopții, și nesfârșitele explozii ce le urmează.

Și mă opresc iarăși.

Sunt într-o clădire imensă, fără pereți despărțitori, pe care n-am mai văzut-o niciodată. E liniște. Plafonul e boltit. Podeaua e dintr-o singură lespede de beton, de dimensiunile unui teren de fotbal. Nu există ferestre, dar zgomotul bombelor pătrunde totuși înăuntru, reverberând de zidurile din jur. Exact în mijlocul clădirii, înaltă și semeață, ajungând până în vârful bolții, e o rachetă albă.

În colțul cel mai îndepărtat se trânteste apoi o ușă. Capul îmi zvâcnește brusc într-acolo. Intră doi bărbați, înnebuniți, vorbind repede și

tare. În spatele lor dă dintr-odată buzna o turmă de animale. Sunt vreo cincisprezece și își schimbă tot timpul înfățișarea. Unele zboară, altele aleargă, pe două picioare, apoi pe patru. Un al treilea bărbat încheie cortegiul și ușa se închide în urma lui. Primul bărbat ajunge la nava spațială, deschide un fel de tambuchi de la baza ei și începe să mâne animalele înăuntru.

— Hai! Hai! Sus și înăuntru, sus și înăuntru! strigăel.

Animalele pătrund în rachetă, schimbându-și toate forma ca s-o poată face. Ultimul odată intrat, unul dintre bărbați se trage în interior. Ceilalți încep să arunce în sus, către el, saci și lăzi. Au nevoie de zece minute ca să le ncarce la bord. Pe urmă se împrăstie toți trei în jurul rachetei, pregătind-o. Transpiră, agitându-se cu frenezie, până când pun totul la punct. Chiar înainte de urcarea celor trei în rachetă, apare în fugă cineva cu un soi de legăturică semănând cu un copil în scutece, pe care n-o pot vedea destul de bine ca să-mi dau seama ce e de fapt. Indiferent ce-ar fi, cei trei o iau și urcă. Ușa se trânteste în urma lor și e închisă ermetic. Se scurg câteva minute. Afară, bombele cad probabil acum chiar lângă pereți. Apoi ceva explodează din senin în interiorul clădirii și văd un foc izbucnind din baza rachetei, un foc care se întetește cu repeziciune, mistuind tot ce se află în jur.

Mă mistuie până și pe mine.

Deschid brusc ochii. Sunt din nou acasă, în Ohio, întins în pat. În cameră e întuneric, dar simt că nu sunt singur. O siluetă se mișcă, o umbră cade peste pat. Mă încordez în direcția ei, gata să-mi aprind luminile din palme, gata s-o izbesc de perete.

— Vorbeai, spune Henri. Chiar adineauri, în somn.

Îmi aprind luminile. El stă lângă pat, în pantaloni de pijama și într-un tricou. Are părul ciufulit, iar ochii îi sunt roșii de somn.

— Ce spuneam?

— „Sus și înăuntru, sus și înăuntru“, asta ziceai. Ces-antâmplat?

— Am fost pe Lorien.

— În vis?

— Nu cred. Am fost acolo, exact ca mai înainte.

— Ce-ai văzut?

Mă salt cu o mișcare grăbită, sprijinindu-mă cu spatele de perete.

— Animalele, spun.

— Ce animale?

— Din nava spațială pe care am zărit-o lansându-se. Cea veche, din muzeu. Racheta care-a plecat în urma noastră. Am văzut cum erau urcate animalele înăuntru. Nu prea multe. Vreo cincisprezece. Le-au însoțit și trei lorici. Nu cred că erau garzi. Și mai era ceva. O legăturică. Semăna cu un bebeluș, dar nu sunt sigur.

— De ce nu crezi că erau garzi?

— Au încărcat provizii în rachetă, vreo cincizeci delăzi și saci marinărești. N-au folosit telekinezia.

Henri dă din cap.

— Dacă lucrau la muzeu, trebuie să fi fost câpani.

— Îmbarcau animale, spun eu. Animale care-și puteau schimba forma.

— *Chimære*, zice Henri.

— Poftim?

— *Chimære*. Animale de pe Lorien care își puteau schimba forma. Se numeau *chimære*.

— Asta era Hadley? Întreb, aducându-mi aminte de viziunea pe care am avut-o cu câteva săptămâni în urmă, viziunea jocului din curtea bunicilor, cu bărbatul în costum argintiu cu albastru, care m-a ridicat în aer.

Henri zâmbește.

— Îl ții minte pe Hadley?

— L-am văzut, dau eu din cap, așa cum am văzut toate celelalte.

— Ai avut viziuni chiar și atunci când n-am făcut antrenamente?

— Uneori.

— Cât de des?

— Henri, cui îi pasă de viziuni? De ce-au urcat animalele în rachetă? De ce era un bebeluș cu ei, și oare era într-adevăr un bebeluș? Unde-au plecat? Ce scop ar fi putut avea, ce urmăreau?

Henri se gândește o clipă. Își trece greutatea corpului pe piciorul drept.

— Urmăreau, probabil, ceea ce urmărim și noi. Gândește-te, John. Cum altcumva ar putea animalele să repopuleze Lorienul? Probabil că și ei s-au dus într-un soi de sanctuar. Totul a fost nimic. Nu numai oamenii, ci și animalele, și viața vegetală. Poate legătura era, pur și simplu, un alt animal. Unul fragil, poate un pui.

— Păi, unde s-ar fi putut duce? Ce alt sanctuar mai există, în afară de Pământ?

— Cred că s-au dus pe una dintre stațiile spațiale. O navă cu combustibil loric ar fi putut ajunge până acolo. Poate s-au gândit că invazia n-o să dureze mult, au crezut că puteau aștepta să se termine.

Vreau să spun că puteau supraviețui pe stația spațială atâta vreme cât le ajungeau proviziile.

— Există stații spațiale în apropiere de Lorien?

— Da, două. Adică au fost două. Despre cea maimare știu sigur că a fost distrusă concomitent cu invazia. Am pierdut legătura cu ea cu mai puțin de două minute înainte de a cădea prima bombă.

— De ce nu mi-ai spus asta mai demult, de cândți-am povestit prima oară despre rachetă?

— Am presupus că era goală, că a fost lansată cadiversiune. Și presupun că, dacă una dintre stațiile spațiale a fost distrusă, cea de-a doua a avut aceeași soartă. Din nefericire, călătoria lor a fost probabil zadarnică, indiferent ce ar fi urmărit.

— Dar dacă s-au întors după ce li s-au terminatproviziile? Crezi că ar fi putut supraviețui pe Lorien? întreb, cu disperare.

Știu deja răspunsul, știu ce-o să spună Henri, dar întreb oricum, ca să mă agăț de un soi de speranță, speranța că nu suntem singuri. Că poate undeva, departe, mai sunt și alții ca noi, așteptând, monitorizând planeta, pentru a reveni și ei într-o bună zi, ca să nu fim singuri când ne vom întoarce.

— Nu. Acum acolo nu există apă. Ai văzut cu ochii tăi. Nu mai există decât o pustietate aridă. Și fără apă nu poate supraviețui nimic.

Oftez și mă întind din nou. Îmi las capul să cadă pe pernă. Ce rost ar avea să discutăm în contradictoriu? Henri are dreptate, o știu. Am văzut eu însumi. Dacă globurile din Cufăr sunt demne de crezare, atunci planeta nu mai e decât un deșert, o lume sterilă. Planeta e încă vie, dar la suprafață n-a mai rămas

nimic. Niciun strop de apă. Nicio plantă. Nicio formă de viață. Nimic altceva decât țărână și pietre și vestigiile civilizației care a existat cândva.

— Ai mai văzut și altceva? mă întreabă Henri.

— Pe noi, în ziua plecării. Noi toți, lângă navă, chiar înainte de lansare.

— A fost o zi tristă.

Dau din cap. Henri își încrucișează brațele și se întoarce spre fereastră, uitându-se în gol, dus pe gânduri. Respir adânc.

— Unde era familia ta în tot acel timp? îl întreb.

Luminile mele s-au stins de două sau trei minute, dar văd albul ochilor lui Henri când îmi întoarce cu insistență privirea.

— Nu împreună cu mine, nu în ziua aia, răspundeel.

Păstrăm amândoi tăcerea o vreme, apoi el își schimbă greutatea de pe un picior pe altul.

— Ei, ar fi mai bine să mă duc în pat, spune, punând capăt discuției. Încearcă să dormi.

După ce pleacă rămân întins, gândindu-mă la animale, la rachetă, la familia lui, fiind acum sigur că na avut niciodată ocazia să-și ia rămas-bun. Știi că n-o să reușesc s-adorm. Nu pot să dorm când îmi apar imaginile. Când simt tristețea lui Henri. Gândul ăsta îi rămâne probabil întotdeauna în minte, așa cum i s-ar întâmpla oricui dacă ar fi nevoit să plece în aceleași circumstanțe, părăsind singura casă pe care a avut-o vreodată și știind în fiecare clipă că n-o să-i mai revadă niciodată pe oamenii pe care-i iubește.

Îmi iau celularul și scriu un mesaj pentru Sarah. Îi scriu întotdeauna mesaje când nu pot să dorm, iar ea îmi scrie mie când lucrurile stau invers. Pe urmă vorbim atât cât e nevoie ca să ne cuprindă oboseala. Mă sună la douăzeci de secunde după ce i-am trimis mesajul.

— Hei, sal', răspund eu.

- Nu poți să dormi?
- Nu.
- Ce s-a-ntâmplat? mă întrebă.

O aud căscând.

— Îmi e doar dor de tine, atâta tot. Stau întins înpat și mă holbez deja de vreun ceas la tavan.

— Prostuțule. M-ai văzut acum șase ore.

— Aș vrea să mai fii încă aici, îi spun.

Ea suspină. Îi pot auzi zâmbetul în întuneric. Mă întorc pe-o parte și țin telefonul între ureche și pernă.

— Ei, și eu aș vrea să mai fiu încă acolo.

Convorbirea durează douăzeci de minute. În ultima jumătate stăm pur și simplu întinși, ascultând fiecare respirația celuilalt. Mă simt mai bine după ce am vorbit cu Sarah, dar mi se pare încă și mai greu să adorm.

De când am venit în Ohio se întâmplă pentru prima oară ca lucrurile să se liniștească o vreme. Școala se termină fără niciun fel de agitație și vacanța de iarnă e de unsprezece zile. Sam și mama lui și le petrec, în cea mai mare parte, la mătușa lui din Illinois. Sarah stă acasă. Sărbătorim Crăciunul împreună. Ne sărutăm când coboară [bila](#), la miezul nopții de Revelion. În ciuda zăpezii și a frigului, sau poate ca represalii împotriva lor, facem plimbări lungi prin pădurea din spatele casei mele, ținându-ne de mână, sărutându-ne, respirând aerul rece sub cerul jos și cenușiu al iernii. Petrecem din ce în ce mai mult timp împreună. Nu trece nicio zi de vacanță fără să ne întâlnim cel puțin o dată.

Mergem mână în mână sub umbrela albă formată de zăpada troienită pe crengile de deasupra capetelor noastre. Sarah și-a luat aparatul de fotografiat și se oprește din când în când să facă poze. Cea mai mare parte a zăpezii de pe sol se întinde neatinsă de o parte și de alta a potecii pe care am făcut-o în timpul plimbării. Acum ne întoarcem pe propriile urme. Bernie Kosar deschide drumul năpustindu-se în goană în rugi și țâșnind din ei, fugărind iepuri prin tufele pitice și prin hățșurile de mărăcini. Sarah poartă manșoane de urechi de culoare neagră. Fiindcă obrații și vârful nasului i s-au înroșit de frig, ochii ei par mai albaștri. O privesc îndelung.

— Ce e? mă întreabă, zâmbind.

— Admiram priveliștea.

Se uită la mine și își dă ochii peste cap. Copacii sunt deși aproape peste tot, cu excepția luminișurilor răzlețe peste care dăm în repetate rânduri. Nu știu cât de departe se întinde pădurea în oricare dintre direcții, dar în niciuna dintre plimbările noastre n-am ajuns încă la margine.

— Pariez că aici e foarte frumos vara, spune Sarah. Probabil am putea face picnicuri în luminișuri.

Simt o durere începând să-mi apese pieptul. De vară ne mai despart cinci luni și, dacă eu și Henri o să fim tot aici în mai, asta va însemna o ședere de șapte luni în Ohio. Aproape cel mai îndelungat timp pe care lam petrecut vreodată într-un singur loc.

— Mda, încuviințez.

Sarah se uită la mine.

— Ce e?

O privesc întrebător.

— Cum adică „ce e“?

— N-a sunat prea convingător, spune ea.

Un cârd de ciori trece pe deasupra noastră, cârâind zgomotos.

— Aș vrea să fie vară acum.

— Și eu. Nu-mi vine să cred că mâine trebuie să mergem din nou la școală.

— Pfui, nu-mi aduce aminte.

Intrăm într-un alt luminiș, mai mare decât celelalte, un cerc aproape perfect, cu diametrul de treizeci de metri. Sarah dă drumul mâinii mele, aleargă în mijloc și se aruncă în zăpadă râzând. Se rostogolește pe spate și începe să facă un înger de zăpadă. Mă las să cad lângă ea și fac același lucru. Vârfurile degetelor abia ni se ating în timp ce facem aripile. Ne ridicăm.

— E ca și cum am avea aripi, spune ea.

— E posibil? întreb eu. Adică mă întreb cum am zbura dacă am avea aripi.

— Bineînțeles că e posibil. Îngerii pot orice.

Pe urmă se răsuțește și își freacă nasul de mine.

Îi simt fața rece lipită de gâtul meu și mă retrag cu o zvârcolire.

— Ahh! Ai obrazii ca de gheață!

— Vino să mă-ncălzești, râde ea.

O iau în brațe și o sărut sub cerul liber, în mijlocul copacilor. Nu se aud decât păsările și bufniturile ocazionale ale zăpezii căzute de pe crengile din apropiere. Două fețe reci, îndesându-se strâns una întralta. Bernie Kosar își face apariția alergând mărunțel, cu răsufierea tăiată, cu limba atârânănd, dând din coadă. Latră și se așază în zăpadă, cu capul lăsat pe-o parte.

— Bernie Kosar! Ai terminat vânătoarea de iepuri? îl întreabă Sarah.

Cățelul latră de două ori, vine în fugă și sare pe ea. Latră din nou, se îndepărtează și se uită în sus, în expectativă. Sarah ia un băț de jos, îl scutură de zăpadă și îl aruncă între copaci. El aleargă după băț și dispare din vedere. Iese dintre pomi două secunde mai târziu, dar, în loc să se întoarcă în luminiș pe unde l-a părăsit, apare din partea opusă. Ne răsucim amândoi, uitându-ne la el.

— Cum a făcut asta? se miră Sarah.

— Nu știu, îi spun. E un câine ciudat.

— Ai auzit, Bernie Kosar? Tocmai a zis că ești ciudat!

Cățelul îi aruncă bățul la picioare. O pornim spre casă, ținându-ne de mână, aproape în amurg. Bernie Kosar aleargă pe lângă noi cu pași mărunți, cu capul rotindu-se de parcă ne-ar arăta drumul, apărându-ne de orice ar putea sau nu să stea la pândă în întunericul de dincolo de copaci.

Pe masa din bucătărie sunt stivuite cinci ziare și Henri e în fața computerului, cu lumina de sus aprinsă. — Ai găsit ceva? întreb, dar numai din obișnuință.

De luni de zile n-a mai apărut nicio poveste care să ne intereseze într-o câțva, și asta e bine, dar eu nu pot să mă abțin, sper să aflu ceva de fiecare dată când întreb.

— De fapt, da, cred că da.

Devin brusc atent, apoi ocolesc masa și mă uit pe ecranul computerului peste umărul lui Henri.

— Ce?

— Aseară a fost un cutremur în Argentina. Într-unorășel de pe coastă, o fată de șaisprezece ani a scos un bărbat în vârstă de sub un morman de dărâmături.

— Numărul Nouă?

— Ei, nu mă îndoiesc că e una dintre noi. Dacă esau nu Numărul Nouă rămâne de văzut.

— De ce? Nu e nimic extraordinar în a scoate pecineva de sub dărâmături.

— Uite, spune Henri, derulând articolul către început.

Acolo e fotografia unei lespezi mari de beton, groasă de cel puțin treizeci de centimetri, pătrată, cu latura de doi metri și jumătate.

— Pe asta a ridicat-o ca să-l salveze. Probabil cântărește cinci tone. Și uită-te aici, adaugă, derulând din nou articolul către sfârșit.

Apoi evidențiază ultima frază: „Sofia García n-a putut fi găsită ca să i se ceară o explicație.” Recitesc fraza de trei ori.

— N-a putut fi găsită, spun.

— Exact. N-a *refuzat* să dea explicații, pur și simplu n-a putut fi găsită.

— De unde știu cum o cheamă?

— E o localitate mică, nici măcar cât o treime dinParadise. Acolo aproape toată lumea îi poate ști numele.

— A plecat, nu-i așa?

Henri dă din cap.

— Cred că da. Probabil chiar înainte de apariția articolului. Țasta e defectul orașelor mici; e imposibil să treci neobservat.

— E la fel de greu și pentru mogadorieni, zic euoftând.

— Cu siguranță.

— Neplăcut pentru ea, spun, și mă ridic în picioare. Cine știe ce-o fi fost nevoită să lase în urmă.

Henri îmi aruncă o privire sceptică, deschide gura să spună ceva, dar se răzgândește și își îndreaptă din nou atenția asupra computerului. Mă întorc în dormitorul meu. Îmi pregătesc geanta, punând un set de haine curate și cărțile de care am nevoie pe toată durata zilei. Înapoi la școală. Nu sunt nerăbdător s-o reîncep, deși o să-mi facă plăcere să-l revăd pe Sam, cu care nu m-am mai întâlnit de aproape două săptămâni.

— OK, spun. Am plecat.

— O zi bună. Ai grijă de tine.

— Ne vedem după-amiază.

Bernie Kosar dă buzna afară din casă înaintea mea. În dimineața asta e un ghem de energie. Cred că așteaptă cu nerăbdare alergările noastre din fiecare dimineață și, fiindcă le-am întrerupt timp de o săptămână și jumătate, își dorește cu disperare să le reîncepem. Ține pasul cu mine aproape pe tot traseul. Odată ce ajungem, îl laud și îl scarpin în spatele urechilor.

— Perfect, băiete, du-te acasă, îi spun.

Îmi întoarce spatele și pleacă înapoi tropotind mărunț.

Îmi fac dușul pe îndelete. Când termin, încep deja să sosească alți elevi. Ies pe culoar, mă opresc în fața dulapului meu, apoi mă duc la al lui

Sam. Îl plesnesc peste spate. Tresare, apoi vede că sunt eu și își arată dinții într-un zâmbet larg.

— Am crezut c-o să fiu nevoit să altoiesc pe cineva, spune.

— Nu-s decât eu, amice. Cum a fost în Illinois?

— Pfui, face el, dându-și ochii peste cap. Mătușă-mea m-a pus să beau ceai și să mă uit la *Casa din prerie* în reluare, aproape în fiecare zi.

— Pare îngrozitor, spun și izbucnesc în râs.

— A fost, crede-mă, zice el, și își strecoară mâna în geantă. Am găsit asta în cutia poștală când m-am întors.

Îmi întinde ultimul număr din *Ei umblă printre noi*. Încep să-l răsfoiesc.

— Nu scrie nimic despre vizita noastră sau despremogadorieni, mă informează Sam.

— Bun, spun eu. Probabil că se tem de noi după vizita ta.

— Da, sigur.

Mă uit peste umărul lui și o văd pe Sarah apropiindu-se. Mark James o oprește în mijlocul coridorului și îi dă câteva foi portocalii. Apoi ea își continuă drumul.

— Bună, frumoaso, îi spun, când ajunge lângă noi.

Se ridică pe vârfuri și mă sărută. Are gust de balsam de buze cu fragi.

— Sal', Sam. Ce mai faci?

— Bine. Dar tu?

Acum pare să se simtă în largul lui în prezența ei. Înainte de incidentul cu Henri, care s-a petrecut acum o lună și jumătate, se simțea stânjenit ori de câte ori era ea de față, nu putea s-o privească în ochi și nu

știa ce să facă, niciodată, cu mâinile. Dar acum se uită la ea zâmbind și îi vorbește cu încredere în sine.

— Bine, spune Sarah. Trebuie să vă dau fiecăruia una din asta.

Vorbește despre foile portocalii abia primite de la Mark. Sunt invitații la petrecerea pe care o s-o dea sâmbătă noapte, la el acasă.

— Sunt invitat și eu? întrebă Sam.

Sarah dă din cap.

— Suntem invitați toți trei.

— Vrei să mergi? o întreb.

— Poate-ar trebui să facem o încercare. Acum dau eu din cap

— Te interesează, Sam?

Privirea lui alunecă dincolo de Sarah și de mine. Mă întorc să văd la ce se uită sau mai degrabă la cine. Lângă un dulap de pe latura opusă stă Emily, fata care ne-a însoțit în plimbarea în fân, și după care Sam tânjește de atunci. Când trece pe lângă noi, vede că el o privește și îi răspunde cu un zâmbet politic.

— Emily? îl întreb pe Sam.

— Ce-i cu Emily? face el, uitându-se din nou la mine.

Arunc o privire către Sarah.

— Cred că lui Sam îi place Emily Knapp.

— Nu-mi place, zice el.

— Aș putea-o invita să vină la petrecere împreună cu noi, spune Sarah.

— Crezi că ar veni? întrebă Sam.

Ea se uită la mine.

- Ei, poate n-ar trebui, dacă lui Sam nu-i place.
- OK, perfect, zâmbește el. Eu nu știu, pur și simplu.
- S-a tot întrebat de ce nu i-ai dat niciun telefon după plimbarea în fân. Cred că-i plăci.
- E adevărat, întăresc eu. Am auzit-o spunând asta.
- Și de ce nu mi-ai povestit? face Sam.
- Nu m-ai întrebat niciodată.

El se uită pe fluturaș.

- E sâmbăta asta?
- Da.

Se uită din nou la mine.

- Aș zice să mergem.

Ridic din umeri.

- De acord.

Henri mă așteaptă la sfârșitul orelor. Bernie Kosar e pe locul pasagerului, ca de obicei, și imediat ce mă vede începe să dea din coadă cu o sută cincizeci de kilometri pe oră. Sar în camionetă.

Henri cuplează ambreiajul și demarează.

— A apărut o continuare a articolului despre fată din Argentina, îmi povestește.

- Și?

— Nu e decât o notiță care anunță că a dispărut. Primarul orașului oferă o recompensă modestă pentru orice informație despre locul în care se află. Din câte se pare, cred că a fost răpită.

— Te temi că mogadorienii au ajuns primii la ea?

— Dacă e Numărul Nouă, așa cum indica bilețelul pe care l-am găsit, și dacă îi luaseră urma, e bine că a dispărut. Iar dacă e captivă, nu pot s-oucidă, nu-i pot face nici cel mai mic rău. Toată povestea ne dă speranțe. Pe lângă știrea în sine, partea bună e că toți mogadorienii de pe Pământ s-au îndreptat probabil acum spre Argentina.

— Apropo, Sam a primit astăzi ultimul număr din *Ei umblă printre noi*. – Era ceva în el?

— Nu.

— Nici nu mă așteptam să fie. Se pare că trucul tău cu levitația și-a făcut efectul.

După ce ajungem acasă, îmi schimb hainele și mă întâlnesc cu Henri în curtea din spate, pentru antrenament. Îmi e tot mai ușor să lucrez în timp ce sunt în flăcări. Nu mai sunt atât de agitat cum am fost în prima zi. Îmi pot ține respirația mai multă vreme, aproape patru minute. Am mai mult control asupra obiectelor înălțate și pot ridica mai multe în același timp. Expresia îngrijorată pe care am văzut-o pe chipul lui Henri în acea primă zi a dispărut încetul cu încetul. I se întâmplă mult mai des să dea aprobator din cap. Zâmbește mult mai des. În zilele în care totul merge într-adevăr bine îi apare în ochi o privire de nebun, își azvârle brațele în aer și strigă „Da!” din toate puterile. Așa încep să am încredere în Moștenirile mele. Celelalte trebuie să apară, dar nu cred că o să mai dureze mult. O să se manifeste și cea mai importantă, indiferent care va fi. Așteptarea mă ține treaz în majoritatea nopților. Vreau să lupt. Tânjesc să văd un mogadorian făcându-și apariția în curtea noastră din spate, ca să mă pot răzbuna în sfârșit.

Am o zi ușoară. Fără foc. În cea mai mare parte

a timpului ridic diverse lucruri și le manevrez cât sunt suspendate în aer. În ultimele douăzeci de minute Henri aruncă în mine cu tot felul de obiecte – uneori le las pur și simplu să cadă la pământ, iar alteori le deviez, făcându-le să semene cu bumerangurile, așa că se răsucesc în aer și se îndreaptă spre el cuprinse de flăcări. La un moment dat, un ciocan pentru carne se întoarce cu atâta repeziciune, încât Henri se aruncă în zăpadă, cu fața în jos, ca să nu fie lovit. Râd. El nu râde. Bernie Kosar ne privește tot timpul stând culcat pe pământ, părând să ne încurajeze. Apoi alerg la duș, îmi fac temele și mă așez la masa din sufragerie pentru cină.

— În sâmbăta asta se dă o petrecere și am de gând să merg.

Henri își ridică privirea spre mine, oprindu-se din mestecat.

— Cine o dă?

— Mark James.

Pare surprins.

— Toată povestea aia s-a terminat, spun, înaintede a apuca să obiecteze.

— Ei, presupun că tu o știi cel mai bine. Numai să nu uiți ce e în joc.

Și apoi vremea se încălzește. Vântul tăios, dureros de rece, și căderile neîntrerupte de zăpadă sunt urmate de cer senin și de temperaturi de zece grade. Zăpada se topește. La început rămân băltoace pe aleea din fața casei și în curte și cauciucurile împrășcă zgomotos apa pe drumul ud, dar după o zi apa e absorbită și se evaporă, și mașinile merg din nou ca de obicei. O pauză în acțiune, o scurtă amânare înainte ca bătrâna iarnă să preia din nou hățurile.

Stau pe verandă, așteptând-o pe Sarah, cu ochii la cerul nopții, plin de stele scânteietoare, și la luna plină. Un nor subțire, ca un cuțit, o taie în două, apoi dispare cu repeziciune. Aud pietrișul scrâșnind sub cauciucuri; pe urmă se văd farurile și mașina se oprește pe alee. Sarah coboară de pe locul șoferului. Poartă pantaloni de un gri-închis și un pulover bleumarin cu fermoar pe sub o haină bej. Bluza albastră care se zărește prin deschiderea fermoarului îi accentuează culoarea ochilor. Părul blond îi cade pe umeri. Zâmbește cu sfială și se uită la mine, fluturându-și genele în timp ce se apropie. Am fluturi în stomac. Suntem de aproape trei luni împreună și încă mai devin agitat ori de câte ori o văd. Și mi-e greu să cred că timpul mă va scăpa vreodată de nervozitatea asta.

— Ești superbă, îi spun.

— Ei, mulțumesc, răspunde ea, și schițează o plecăciune. Nici tu n-arăți rău.

O sărut pe obraz. Pe urmă Henri iese din casă și îi face cu mâna mamei lui Sarah, care stă pe locul pasagerului.

— Mă suni când ești gata de plecare și vrei să vînsă te iau, da? zice Henri.

— Da, îi răspund.

Ne îndreptăm spre mașină și Sarah urcă la volan. Eu mă așez în spate. Ea are deja de câteva luni permis de elev, ceea ce înseamnă că poate să conducă atâta vreme cât pe locul pasagerului, alături de ea, stă un șofer autorizat. O să dea adevăratul examen de conducere luni, peste două zile. Își face griji din cauza asta încă din vacanța de iarnă, când a fost stabilită data. Iese de pe alee cu spatele și demarează, lăsând în final apărătoarea de soare în jos și zâmbindu-mi în oglindă. Îi întorc zâmbetul.

Mama ei se răsucește spre mine.

— Ei, John, cum ți-a mers astăzi?

Vorbim despre lucruri mărunte. Ea îmi povestește despre drumul până la mall, pe care l-au făcut amândouă ceva mai devreme, și îmi spune cum a condus Sarah. Eu îi povestesc cum m-am jucat cu Bernie Kosar în curte, cum ne-am dus după aceea să alergăm. Nu pomenesc despre ședința de antrenament din curtea din spate, care a durat trei ore, după alergare. Nu-i povestesc cum am despicat trunchiul copacului uscat exact prin mijloc, cu ajutorul telekineziei, nici cum a aruncat Henri cu cuțite în mine și cum le-am deviat traiectoria către sacul cu nisip plasat la o distanță de cincisprezece metri. Nu-i povestesc cum am fost în flăcări, nu suflu nicio vorbă despre obiectele pe care le-am ridicat, zdrobit sau spintecat. Un alt secret. O altă jumătate de adevăr care pare o minciună. Mi-ar plăcea să-i spun lui Sarah. Am cumva senzația că o trădez ascunzându-mă, iar în ultimele câteva săptămâni povara asta a început să mă apese cu adevărat. Dar știi și că n-am de ales.

Oricum, nu în momentul de față.

— Asta e? întreabă Sarah.

— Da, îi răspund.

Trage mașina în fața casei lui Sam. El apare în capătul aleii, îmbrăcat în blugi și într-un pulover de lână. Își ridică ochii spre noi cu privirea goală a unei

căprioare înlemnite în lumina farurilor. Are părul dat cu gel. Nu l-am mai văzut niciodată folosind gel. Se apropie de partea laterală a mașinii, deschide portiera și se strecoară alături de mine.

— Sal', Sam, spune Sarah, apoi i-l prezintă mameiei.

Pe urmă iese de pe alee în marșarier, revenind pe șosea. Sam se ține cu ambele mâini de scaun, cuprins de nervozitate. Sarah virează, intrând pe un drum pe care nu l-am mai văzut și face un al doilea viraj, spre dreapta, pătrunzând pe o alee șerpuitoare. Pe margine sunt parcate vreo treizeci de mașini. În capăt, înconjurată de copaci, e o casă mare, cu etaj. Muzica se aude cu mult înainte de a ajunge în fața ei.

— Doamne, frumoasă casă, zice Sam.

— Să vă purtați frumos, ne spune mama lui Sarah. Și s-aveți grijă de voi. Sunați dacă aveți nevoie de ceva sau dacă nu-l găsești pe tatăl tău, adaugă, uitându-se la mine.

— Da, doamnă Hart, răspund.

Coborâm din mașină și ne îndreptăm spre ușa din față. Doi câini, un retriever auriu și un buldog, vin în fugă din lateralul clădirii. Dau din cozi și îmi adulmecă pantalonii tresăltând, probabil fiindcă simt mirosul lui Bernie Kosar. Buldogul ține în gură un băț. I-l smulg și-l arunc în lungul curții, și amândoi câinii se reped după el.

— Dozer și Abby, spune Sarah.

— Să înțeleg că Dozer e buldogul? o întreb.

Dă din cap și îmi zâmbește, ca și cum și-ar cere scuze. Ceea ce îmi reamintește cât de bine trebuie să cunoască ea casa. Mă întreb dacă i se pare ciudat să se-ntoarcă aici împreună cu mine.

— A fost o idee tâmpită, spune Sam. Se uită la mine. Abia acum îmi dau seama.

— De ce crezi asta?

— Fiindcă n-au trecut decât trei luni de când tipulcare stă în casa asta ne-a umplut amândurora dulapurile cu bălegar de vacă și mi-a aruncat cu o chiftea în cap în pauza de prânz. Și acum suntem aici.

— Pun pariu că Emily a sosit deja, îi spun, înghiontindu-l cu cotul.

Ușa dă în holul casei. Căinii năvălesc înăuntru, trecând pe lângă noi, și dispar în bucătărie, care e chiar în fața noastră. Observ că bățul e acum în botul lui Abby. Suntem întâmpinați de muzica zgomotoasă și trebuie să țipăm ca să ne facem auziți. Lumea dansează în camera de zi. Cei mai mulți au în mâini cutii de bere, doar câțiva beau apă plată sau minerală. S-ar părea că părinții lui Mark lipsesc din oraș. Toți băieții din echipa de fotbal sunt în bucătărie și jumătate dintre ei își poartă jachetele cu monogramă. Mark vine spre noi și o îmbrățișează pe Sarah. Pe urmă îmi strânge mâna. Îmi susține o clipă privirea, apoi se uită în altă parte. Nu dă mâna cu Sam. Nici măcar nu se uită la el. Probabil că Sam are dreptate.

Poate am făcut o greșală.

— Mă bucur că ați venit. Intrați. Berea e în bucătărie.

Emily se află în colțul opus, vorbind cu alți invitați. Sam se uită în direcția ei, apoi întreabă unde e baia.

Mark îi arată cu degetul încotro s-o ia.

— Mă-ntorc imediat, îmi spune Sam.

Cei mai mulți dintre băieți stau în picioare, în jurul mesei din mijlocul bucătăriei. Se uită la mine când intru împreună cu Sarah. Le întorc pe rând privirile, apoi iau o sticlă cu apă din găleata cu gheață. Mark îi întinde lui Sarah o bere și i-o deschide. Văzând cum o privește, îmi dau încă o dată seama cât de puțină încredere am în el. Și realizez cât de bizară e întreaga situație. Eu, acum în casa lui, alături de Sarah, fosta lui prietenă. Mă bucur că am venit împreună cu Sam.

Mă aplec și mă joc cu câinii până când se-ntoarce el de la baie. Sarah a ajuns între timp în colțul camerei de zi și vorbește cu Emily. Lângă mine, Sam se crispează când înțelege că n-avem nimic altceva de făcut decât să mergem la ele și s-o salutăm pe cea din urmă. Respiră adânc. În bucătărie, doi tipi au dat foc colțului unui ziar, pentru simplul motiv că vor să vadă cum arde.

— Ai grijă să-i faci complimente lui Emily, îl sfătuiesc pe Sam, în timp ce ne apropiem de fete.

El dă din cap.

— Iată-vă, băieți, spune Sarah. Credeam că m-ați lăsat de una singură.

— Nici prin gând nu ne-a trecut, ripostez eu. Bună, Emily. Ce mai faci?

— Sunt bine, zice ea, apoi i se adresează lui Sam.

Îmi place părul tău.

Sam se uită pur și simplu la ea. Îl înghiontesc. El zâmbeste.

— Mulțumesc, răspunde. Arăți minunat.

Sarah mă privește cu subînțele. Ridic din umeri și o sărut pe obraz. Muzica e acum și mai stridentă. Sam stă de vorbă cu Emily, oarecum agitat, dar ea râde și, după o vreme, începe să fie ceva mai calm.

— Deci ești OK? mă întreabă Sarah.

— Bineînțeles. Sunt împreună cu cea mai frumoasă fată de la petrecere. Cum mi-ar putea fi mai bine de atât?

— Oh, taci, spune ea, și-mi dă un ghiont în stomac.

Dansăm toți patru timp de vreo oră. Fotbaliștii continuă să bea. Cineva scoate o sticlă de votcă și, nu după multă vreme, unul dintre ei – nu știu care – varsă în baie, iar mirosul de vomă umple aerul în tot parterul. Altul leșină pe canapeaua din camera de zi și câțiva îl mângălesc pe față cu

un marker. O mulțime de lume se strecoară pe ușa către subsol, intrând și ieșind. Nam idee ce e acolo, jos. În ultimele zece minute n-am mai văzut-o pe Sarah. Mă despart de Sam, traversez camera de zi și bucătăria și urc la etaj. Covor alb, gros, pereții plini cu fotografii și portrete de familie. Câteva dintre ușile dormitoarelor sunt deschise. N-o văd pe Sarah. Mă întorc la parter. Sam stă de unul singur într-un colț, îmbufnat. Mă îndrept spre el.

— Ce-i cu mutra asta lungă? îl întreb.

Clatină din cap.

— Nu mă face să te salt în aer și să te-ntorc cucapul în jos, ca pe tipul din Atena.

Zâmbesc. El rămâne serios.

— Tocmai a început să mă stânjenească Alex Davis.

Se referă la un alt tip din gașca lui Mark James, un prinzător din echipă. E un băiat înalt slab, din penultimul an. Nu ne-am vorbit niciodată și știu foarte puține lucruri despre el.

— Cum adică te „stânjenește“?

— Am stat doar de vorbă. M-a văzut discutând cu Emily. Cred că ei doi au fost împreună astă-vară.

— Și ce dacă? De ce te deranjează?

Ridică din umeri.

— E dezgustător și mă enervează, OK?

— Sam, știi cât timp a fost Sarah prietenă cu Mark?

— Mult.

— Doi ani, spun eu.

— Și nu-ți pasă? întreabă el.

— Câtuși de puțin. Cine se sinchisește de trecut? În plus, uită-te la Alex, îl îndemn, și arăt cu un semn al capului spre bucătărie.

Fotbalistul e proptit de masă, aruncând priviri neliniștite, cu un strat subțire de sudoare lucindu-i pe frunte.

— Chiar crezi că ea îți simte lipsa ăstuia?

Sam se uită la el și ridică din nou din umeri.

— Ești un tip de treabă, Sam Goode. Nu te subestima.

— Nu mă subestimez.

— Atunci nu-ți face griji din cauza trecutului lui Emily. Nu trebuie să fim caracterizați de lucrurile pe care le-am făcut sau nu le-am făcut până acum. Unii se lasă dominați de regrete. Poate există o părere de rău, sau poate nu. E pur și simplu ceva care s-a întâmplat. Treci peste asta.

Sam oftează. Gândul continuă să nu-i dea pace.

— Mergi înainte. Ei îți plac. N-ai de ce să te temi, îi spun.

— Ba da, totuși.

— Cel mai bun mod de a scăpa de temeri e să le-nfrunți.

Du-te pur și simplu la ea și sărut-o. Fac pariu c-o să răspundă la sărutul tău.

Sam se uită la mine și dă din cap, apoi coboară la subsol, unde-și omoară timpul Emily. Cei doi câini intră în camera de zi hârjonindu-se. Limbile le atârnă. Dau din cozi. Dozer se lasă cu pieptul pe dușumea și așteaptă până când ajunge Abby suficient de aproape, apoi se repede la ea, făcând-o să sară într-o parte. Îi urmăresc cu privirea până când dispar în susul scărilor, trăgând fiecare de câte un capăt al aceleiași jucării de cauciuc. E douăsprezece fără un sfert. Un cuplu se giugiulește pe canapeaua din partea opusă a încăperii. Fotbaliștii continuă să bea în bucătărie. Începe să-mi fie somn. Încă nu reușesc să dau de Sarah.

Unul dintre jucătorii de fotbal apare chiar atunci în grabă din subsol, cu o privire înnebunită. Se repede la chiuveta din bucătărie, deschide robinetul la maximum și smucește de ușile dulapului.

— E un incendiu la subsol! îi spune tipului de alături.

Încep să umple oale și cratițe cu apă și se reped unul după altul în josul scărilor.

Emily și Sam urcă scara. El pare șocat.

— Ce s-a-ntâmplat? întreb.

— Casa a luat foc!

— Cât de rău?

— Există vreun incendiu bun? Și cred că noi l-am provocat. Am, ăă, lovit cu piciorul o lumânare și a căzut peste o draperie.

Amândoi au hainele în dezordine și e clar că au făcut sex. Îmi propun să nu uit să-l felicit pe Sam mai târziu.

— Ai văzut-o pe Sarah? o întreb pe Emily.

Ea scutură din cap.

Mai mulți tipi urcă în grabă treptele, cu Mark James printre ei. Are ochii plini de spaimă. Simt pentru prima oară miros de fum. Mă uit la Sam.

— Du-te afară, îi spun.

Dă din cap, o ia pe Emily de mână și ies amândoi. Unii dintre ceilalți îi urmează, dar alții rămân pe loc, privind cu o curiozitate de bețivi. Câțiva stau neclintiți, bătându-i prostește pe spate pe fotbaliști care aleargă sus și-n jos pe scări, ovaționându-i ca și cum totul ar fi o glumă.

Mă duc în bucătărie și înșfac cel mai mare vas disponibil, o oală din metal de dimensiuni medii. O umplu cu apă și cobor la subsol. A plecat toată lumea, în afară de noi, cei care ne luptăm cu vâlvățile, mult mai întinse decât mi-am închipuit. O jumătate din subsol e

mistuită de flăcări. E inutil să le înfrunt cu puțină apă pe care am adus-o. Nici nu încerc: las în schimb oala să cadă și mă reped înapoi, sus. Mark coboară în grabă. Îl opresc la jumătatea scărilor. Are ochii tulburi de băutură, dar îmi dau seama că e îngrozit, e disperat.

— Las-o baltă, îi spun. Focul e prea puternic.

Trebuie să-i scoatem pe toți afară.

Se uită în josul scărilor, la flăcări. Știe că am spus un adevăr. Fațada de tip dur i-a dispărut. Nu se mai preface. Țip la el:

— Mark!

Dă din cap, lasă oala să-i scape din mâini și ne întoarcem sus împreună.

— Toată lumea afară! Imediat! strig, când ajungem în capul scărilor.

Câțiva bețivi nu se clintesc. Unii râd.

— Unde-i marshmallow-ul? întrebă cineva.

Mark îi trage o palmă.

— Ieșiți! zbiară el.

Smulg telefonul fără fir de pe perete și i-l îndes în mână.

— Sună la 911! strig, acoperind vocile zgomotoaseși urletul muzicii care continuă să vină de undeva, părând coloana sonoră a unui iad dezlănțuit.

Podeaua începe să se încălzească. Fumul prinde să tălăzuiască în sus, către noi. Abia atunci toată lumea ia focul în serios. Îi împing către ușă.

Mă avânt pe lângă Mark, care formează numărul, și străbat în fugă casa. Urc treptele câte trei și deschid ușile cu lovituri de picior. Un cuplu face sex într-un pat. Urlu la amândoi să iasă din cameră. Sarah nu e de găsit nicăieri. Sprintez înapoi, în josul scărilor, și ies în întunericul răcoros al nopții. Oamenii stau locului, privind. Îmi dau seama că unii sunt excitați de

perspectiva de a vedea casa arzând. Unii râd. Simt cum intru în panică. Unde e Sarah? Sam stă în spatele mulțimii, care se ridică la vreo sută de persoane. Alerg spre el.

— Ai văzut-o pe Sarah? îl întreb.

— Nu, răspunde el.

Mă uit din nou către casă. Lumea continuă s-o părăsească. Ferestrele subsolului strălucesc, roșii, flăcările ling sticla. Una e deschisă. Fumul negru se revarsă afară și plutește sus, în văzduh. Îmi fac loc prin mulțime.

În clipa aceea, o explozie zguduie casa. Toate ferestrele de la subsol se sparg. Câțiva tipi

ovaționează. Flăcările au ajuns la parter și se extind cu repeziciune. Mark James stă în fața mulțimii, incapabil să-și ia privirea de la clădire. Strălucirea portocalie îi luminează fața. Are lacrimi în ochi, o privire disperată, aceeași privire pe care am văzut-o în ochii loricilor în ziua invaziei. Trebuie să fie bizar să vezi cum e distrus tot ce-ai avut vreodată. Focul se răspândește cu dușmănie, cu nepăsare. Și Mark nu poate face nimic altceva decât să privească. Flăcările încep să se ridice în susul ferestrelor de la parter. Le putem simți dogorindu-ne fețele.

— Unde e Sarah? îl întreb.

Nu mă aude. Îl scutur de umăr. Se întoarce și mă privește cu fața golită de expresie, ceea ce înseamnă că încă nu-i vine să creadă ce vede cu ochii lui.

— Unde e Sarah? îl întreb din nou.

— Nu știu.

Fac slalom prin mulțime căutând-o, înnebunit.

Toată lumea privește focul. Vinilul de pe pereții laterali a început să facă bășici și să se topească. Perdelele au ars. Ușa din față e deschisă, cu fumul revărsându-se prin partea ei de sus, ca o cascadă răsturnată. Putem

pătrunde cu privirea până în bucătărie, unde e un adevărat infern. În stânga casei, focul a ajuns la etaj.

Și atunci se aude.

Un țipăt prelung, înfiorător. Și câini lătrând. Mi se strânge inima. Toată lumea se încordează, ascultând, sperând din răsuputeri că n-a auzit ceea ce am auzit cu toții. Și apoi se repetă. De neconfundat. Se revarsă ca un torent și nu se mai oprește. Din mulțime răzbat icnete.

– Oh, nu, spune Emily. Oh, Doamne, nu, te rog, nu.

26

Nimeni nu vorbește, toți ochii sunt larg deschiși, privind în sus, șocați. Sarah și câinii trebuie să fie undeva, în spate. Închid ochii și îmi las capul în jos. Singurul miros pe care-l simt e de fum. „Numai să nu uiți ce e în joc.” Henri m-a avertizat. Știu al naibii de bine ce e în joc, dar aud totuși ecoul vocii lui. Viața mea, și acum viața lui Sarah. Se aude un alt țipăt. Îngrozit. Agonizant.

Îl simt pe Sam privindu-mă. A văzut cu ochii lui cât de rezistent sunt la foc. Dar știe și că sunt vânat. Arunc o privire în jur. Mark stă în genunchi, legănându-se înainte și înapoi. Vrea să se termine totul. Vrea să nu mai latre câinii. Dar nu încetează, și fiecare lătrat îl înjunghie în măruntaie ca un cuțit.

— Sam, spun eu, astfel încât să nu mă audă și alții, mă duc înăuntru.

El închide ochii, respiră adânc și se holbează la mine.

— Du-te s-o scoți de-acolo, spune.

Îi întind telefonul meu și-l rog să-l sune pe Henri dacă dau greș, dintr-un motiv sau altul. Încuviințează cu un gest al capului. Mă străduiesc să ajung în spatele mulțimii, îmi croiesc drum intrând și ieșind din masa de trupuri. Nimeni nu-mi dă nicio atenție. Când trec în sfârșit de toți, mă reped

nebunește spre marginea curții și apoi sprintez către spatele casei, ca să pot intra fără să fiu văzut. Bucătăria e în întregime în flăcări. O privesc timp de o clipă. O aud pe Sarah și aud câinii. Sunetul vine acum mai de aproape. Respir adânc și, odată cu răsuflarea aceea, vin și altele. Furie. Hotărâre. Speranță și teamă. Le las să mă pătrundă, le simt pe toate. Apoi pornesc dintr-un salt, traversez curtea și dau buzna în casă. Infernul mă înghite cât ai clipi, nu mai aud nimic altceva decât trosnetul și vuietul focului. Hainele mi se aprind. Vâlvătaia e fără sfârșit. Mă duc în partea din față a casei și văd că jumătate din trepte au ars. Cele rămase sunt în flăcări, par sfărâmicioase, însă n-am timp să le testez. Mă reped în susul lor, dar se prăbușesc sub greutatea mea când ajung la jumătate. Cad odată cu ele și focul se înalță de parcă l-ar fi ațâțat cineva. Ceva mă înjunghie în spate. Scrâșnesc din dinți, încă ținându-mi răsuflarea. Mă ridic din moloz și o aud pe Sarah țipând. Țipă, și e înspăimântată, și o să moară, o să aibă parte de un sfârșit oribil, groaznic, dacă nu ajung la ea. Timpul e scurt. Trebuie să sar la etaj.

Mă avânt, mă prind de marginea podelei și mă trag în sus. Focul s-a întins către cealaltă parte a casei. Ea și câinii sunt undeva, în dreapta. Fac un salt în lungul coridorului, verific camerele. Fotografii de pe pereți au ars în ramele lor, nu mai sunt decât siluete înnegrite, topite pe perete. Pe urmă talpa îmi trece prin podea, îmi trag surprins răsuflarea și inspir. Inspir fum și flăcări. Încep să tușesc. Îmi acopăr gura cu brațul, dar nu mă ajută prea mult. Fumul și focul îmi ard plămâni. Cad într-un genunchi, tușind și icnind. Pe urmă sunt invadat de furie, mă ridic și merg mai departe, gârbovit, scrâșnind din dinți, hotărât.

Și apoi îi găsesc, în ultima cameră din stânga.

Sarah țipă:

— AJUTOR!

Câinii chelălăie și urlă. Ușa e închisă și o deschid cu o lovitură de picior, o fac să zboare din balamale. Sunt toți trei, strânși unul într-altul, în cel mai îndepărtat colț cu putință. Sarah mă vede, îmi strigă numele și dă să

se ridice în picioare. Îi fac semn să rămână unde e și, când intru în cameră, o grindă uriașă de susținere cade între noi, cuprinsă de flăcări. Ridic mâna și o salt în sus, sfărâmând ce-a mai rămas din acoperiș. Sarah pare să nu-și creadă ochilor. Fac un salt spre ea, un singur salt de șase metri, trecând direct prin flăcări fără să fiu afectat câtuși de puțin. Câinii sunt la picioarele ei. Îi împing bulldogul în brațe și iau eu retrieverul. Cu celălalt braț o ajut să se ridice.

— Ai venit, spune ea.

— Nimeni și nimic n-o să-ți facă vreodată un rău, atâta vreme cât sunt eu în viață, îi răspund.

O altă grindă imensă se prăbușește, distrugând o parte din podea și aterizând în bucătăria de sub noi. Trebuie să ieșim prin spatele casei, ca să nu mă vadă nimeni, să nu vadă ceea ce cred că voi fi nevoit să fac. O lipesc pe Sarah strâns de mine și strâng câinele la piept. Facem doi pași, apoi sărim peste spărtura rămasă în urma grinzii prăbușite. Când ieșim pe coridor, o explozie puternică de sub noi îl distruge aproape în întregime. Culoarul a dispărut; n-au mai rămas decât un perete și o fereastră, mistuite cu repeziciune de flăcări. Singura noastră șansă e să ieșim prin fereastră. Sarah țipă iarăși, încleștându-se de brațul meu, iar ghearele câinelui mi se înfig în piept. Îmi ridic mâna către geam, îl fixez cu privirea, mă concentrez – și sare din ramă, oferindu-ne deschiderea de care avem nevoie. Mă uit la Sarah și o lipesc de mine, într-o poziție sigură.

— Ține-te bine, îi spun.

Fac trei pași și sar. Flăcările ne înghit cu totul, dar zburăm prin aer ca un glonț, drept către golul ferestrei. Mă tem că nu vom reuși. Abia izbutim să trecem și simt marginile sparte ale ramei zgâriindu-mi brațele și partea cea mai proeminentă a gambelor. Îi țin pe Sarah și pe câine cât de bine pot și-mi răsucesc corpul, astfel încât să aterizez pe spate, cu toți ceilalți deasupra mea. Lovim pământul cu o bufnitură. Dozer se îndepărtează de-a

rostogolul. Abby latră scurt. Aud cum i se taie respirația lui Sarah. Suntem la vreo trei metri în spatele casei. Simt o tăietură în creștet, de la geamul spart al ferestrei. Dozer se ridică primul. Pare teafăr. Abby e ceva mai înceată. Șchiopătează, are ceva la o labă din față, dar cred că nu e nimic grav. Stau întins pe spate și o strâng la piept pe Sarah. Ea începe să plângă. Îi simt mirosul părului părilit. Sângele îmi picură în josul tâmpiei și mi se strânge în ureche.

Rămân așezat pe iarbă și îmi trag răsuflarea. Sarah e în brațele mele. Tălpile pantofilor mi s-au topit. Cămașa mi-a ars cu totul, ceea ce s-a întâmplat, în mare parte, și cu blugii. Pe toată lungimea brațelor am tăieturi superficiale. Dar n-am nicio arsură. Dozer se apropie și îmi linge mâna. Îl mângâi.

— Ești băiat bun, îi spun, printre suspinele lui Sarah. Du-te. Ia-o pe sora ta și mergeți în fața casei.

În depărtare se aud sirenele unor mașini care vor fi aici într-un minut sau două. Pădurea se află cam la o sută de metri distanță de spatele clădirii. Cei doi câini s-au așezat, uitându-se la mine. Când fac semn din cap către curtea din față se ridică amândoi, ca și cum m-ar fi înțeles, și se îndreaptă într-acolo. Sarah e încă în brațele mele. O răsucesc, cuibărind-o în ele, mă ridic și mă îndrept spre pădure, purtând-o astfel în timp ce plânge pe umărul meu. Când ajungem printre copaci, aud mulțimea izbucnind în urale. Probabil că Dozer și Abby au fost văzuți.

Pădurea e deasă. Luna plină continuă să strălucească, dar ne dă prea puțină lumină. Îmi aprind palmele, ca să putem vedea. Încep să tremur. Sunt cuprins de panică. Ce-o să-i spun lui Henri? Port ceea ce pare a fi o pereche părilită de blugi tăiați. Capul îmi sângerează. Ca și spatele, ca și numeroasele tăieturi de pe brațe și de pe picioare. La fiecare respirație am senzația că-mi iau foc plămâni. Și Sarah e în brațele mele. Probabil că acum știe ce pot face, de ce sunt în stare, măcar în parte. Va trebui să-i explic totul. Va trebui să-i spun lui Henri că ea știe. Împotriva mea sau adunat deja

prea multe. El o să spună că, la un moment dat, cineva o să scape ceva. O să insiste să plecăm. N-am cum să scap de asta.

O las pe Sarah jos. Nu mai plânge. Se uită la mine, derutată, speriată, uluită. Știu că trebuie să fac rost de niște haine și să mă-ntorc la petrecere, ca să nu se iște suspiciuni. Trebuie s-o duc pe Sarah înapoi, ca să nu se creadă că e moartă.

— Poți să mergi? o întreb.

— Cred că da.

— Ține-te după mine.

— Încotro?

— Trebuie să fac rost de niște haine. Să sperâmcă vreun fotbalist are ceva de rezervă, ca schimburi după antrenament.

O pornim prin pădure. Vreau să fac un ocol și să caut în mașini ceva cu care să mă-mbrac.

— Ce s-a întâmplat adineauri, John? Ce s-antâmpat?

— Ai fost prinsă într-un incendiu, și eu te-am scosde-acolo.

— Ce-ai făcut tu nu e posibil.

— Pentru mine este.

— Ce vrea să-nsemne asta?

Mă uit la ea. Speram că n-o să fiu niciodată nevoit să-i spun ceea ce o să-i spun acum. Deși știu că ideea nu era probabil realistă, speram să rămân ascuns în Paradise. Henri mi-a spus întotdeauna să nu mă apropii prea mult de nimeni. Fiindcă, dacă o faci, la un moment dat observă că ești diferit, și e nevoie de o explicație. Ceea ce înseamnă că trebuie să pleci. Inima îmi bate cu putere, mâinile îmi tremură, dar nu de frig. Dacă există

vreo speranță de a rămâne, de a scăpa cu bine după ceea ce am făcut în noaptea asta, atunci trebuie să-i povestesc.

— Nu sunt cine crezi că sunt, îi spun.

— Cine ești?

— Sunt Numărul Patru.— Și asta ce-nseamnă?

— Sarah, știu că o să sune stupid, că o să pară onebunie, dar o să-ți spun adevărul. Trebuie să mă crezi.

Îmi atinge obrazul cu palma.

— Dacă tu spui că e adevărat, atunci o să te cred.

— Este.

— Atunci spune-mi.

— Sunt extraterestru. Sunt al patrulea dintr-un grup de nouă copii trimiși pe Pământ după ce planeta noastră a fost distrusă. Am puteri, puteri pe care nu le are niciun om, puteri care-mi permit să fac lucruri ca acelea pe care le-am făcut în casă. Iar aici, pe Pământ, mai sunt și alți extrateresetri, care mă vânează, extrateresetrii care ne-au atacat planeta și care mă vor ucide dacă mă găsesc.

Mă aștept să-mi tragă o palmă, sau să-mi râdă-n nas, sau să țipe, sau să-mi întoarcă spatele și s-o rupă la fugă. Ea se oprește și se uită la mine. Drept în ochii mei.

— Îmi spui adevărul.

— Da, așa e.

O privesc în ochi, dorindu-mi să mă creadă. Preț de o clipă nesfârșită, mă învăluie într-o privire cercetătoare, apoi dă din cap.

— Îți mulțumesc că mi-ai salvat viața. Nu-mi pasăce ești sau de unde ești. Pentru mine rămâi John, băiatul pe care-l iubesc.

— Cum?

— Te iubesc, John, și mi-ai salvat viața, și asta etot ce contează.

— Și eu te iubesc. Și te voi iubi întotdeauna.

O cuprind în brațe și o sărut. Ea se desprinde cam după un minut.

— Hai să căutăm niște haine și să ne-ntoarcem, săștie lumea că suntem OK.

Sarah găsește haine de schimb în a patra mașină în care căutăm. Seamănă destul de bine cu ceea ce purtam eu – blugi și o cămașă cu nasturi – așa că nimeni n-o să observe diferența. Când ajungem în preajma casei, stăm atât de departe cât e cu putință ca să vedem ce se petrece. Clădirea s-a surpat în ea însăși și nu mai e decât un morman contorsionat de cărbuni înnegriți, murați de apă. Șuvițele de fum se înalță sporadic, arătând fantomatic pe cerul nopții. Văd trei mașini de pompieri. Număr șase mașini de poliție. Nouă seturi de lumini pâlپاitoare, dar niciun sunet care să le însoțească. Foarte puțini oameni, aproape niciunul. Ceilalți au fost împinși la distanță, casa e înconjurată cu bandă galbenă. Polițiștii îi interoghează pe câțiva. Cinci pompieri stau în mijlocul tuturor, căutând prin moloz.

— Uite-l aici! aud pe cineva strigând din spatele meu.

Toate perechile de ochi din mulțime se întorc în direcția mea. Și am nevoie de cinci secunde ca să pricep că eu sunt persoana despre care e vorba.

Patru polițiști vin către noi. În spatele lor e un bărbat cu un blocnotes și cu un reportofon. În timp ce căutam haine, Sarah și cu mine am căzut de acord asupra unei povești: eu am ocolit casa și am ajuns în spate, de unde privea ea focul. Sărise pe fereastra de la etaj împreună cu câinii, care fugiseră. Am privit incendiul rămânând departe de mulțime, dar în final am plecat să ne alăturăm celorlalți. I-am explicat că nu-i putem povesti nimănui ce s-a întâmplat, nici măcar lui Sam sau lui Henri, că, dacă află cineva

adevărul, va trebui să plec imediat. Am stabilit că eu o să răspund la întrebări și ea o să mă susțină, indiferent ce-aș spune.

— Ești John Smith? mă întreabă unul dintre polițiști.

E de înălțime medie și are umerii gârboviți. Nu e supraponderal, dar e departe de a fi în formă, cu pântecul ceva cam mare și dând, în ansamblu, impresia de moliciune.

— Da, de ce?

— Doi oameni spun că te-au văzut intrând în fugă în casă și apoi ieșind în zbor prin spate, ca Superman, cu câinii și cu fata în brațe.

— Serios? întreb, neîncrezător.

Sarah stă alături de mine.

— Asta au povestit ei.

Simulez un hohot de râs.

— Casa ardea. Arăt ca și cum aș fi fost într-o casă în flăcări?

Polițistul încruntă din sprâncene și-și sprijină palmele pe șolduri.

— Adică vrei să spui că n-ai fost înăuntru?

— M-am dus în spatele casei ca să-ncerc să daude Sarah, zic eu. Reușise să iasă, împreună cu câinii.

Am stat acolo să privim focul, apoi ne-am întors aici.

El se uită la Sarah.

— E adevărat?

— Da.

— Ei, și atunci cine-a dat buzna în casă? se amestecă reporterul din spatele lui.

Vorbește pentru prima oară. Mă privește cu ochi ageri, critici. Deja îmi pot da seama că nu-mi crede povestea.

— De unde să știu eu? întreb.

El dă din cap și scrie ceva în blocnotes. Nu reușesc să citesc ce notează.

— Prin urmare, vrei să spui că amândoi martorii sunt mincinoși?

— Baines, zice ofițerul, cu o mișcare dojenitoare a capului.

— N-am intrat în casă și n-am salvat pe nimeni, nici pe ea, nici câinii, repet. Erau afară.

— Cine a spus că ai salvat-o sau că ai salvat câinii? întreabă Baines.

Ridic din umeri.

— Am crezut că asta sugerați.

— Eu n-am sugerat nimic.

Sam se apropie cu telefonul meu. Mă străduiesc să-l fixez cu privirea, dându-i de înțeles că nu și-a ales bine momentul, dar nu pricepe și îmi întinde celularul.

— Mulțumesc, îi spun.

— Mă bucur că ești teafăr.

Polițiștii îi aruncă priviri aspre și el se îndepărtează pe nesimțite.

Baines se uită cu ochi îngustați. Mestecă gumă, încercând să coreleze informațiile. Dă din cap pentru sine însuși.

— Vasăzică i-ai lăsat prietenului tău telefonul înainte de a pleca la plimbare? mă întrebă.

— I l-am dat în timpul petrecerii. Mă incomoda înbuzunar.

— Sunt convins, comentează reporterul. Și unde te-ai dus?

— Gata, Baines, ajunge cu întrebările, spune polițistul.

— Pot să plec? îl întreb.

Dă aprobator din cap. Mă îndepărtez cu telefonul în mână, formând numărul lui Henri, și cu Sarah alături. – Alo? răspunde Henri.

— Sunt gata de plecare, spun. Aici a fost un incendiu groaznic.

— Ce?

— Poți veni să ne iei?

— Da. Vin imediat.

— Și cum explici tăietura din creștetul tău? mă întrebă Baines, din spate.

M-a urmărit, mi-a ascultat convorbirea cu Henri.

— M-am tăiat într-o creangă, în pădure.

— Ce convenabil, zice el, și scrie din nou ceva înblocnotes. Știi că-mi pot da seama când sunt mințit, nu?

Îl ignor și îmi văd de drum, cu Sarah de mână. Ne îndreptăm spre Sam.

— O să aflu adevărul, domnule Smith. Îl aflu întotdeauna, strigă Baines în spatele meu.

— Henri a pornit-o încoace, le spun lui Sam și lui Sarah.

— Ce naiba a fost toată povestea asta? întrebă Sam.

— Cine știe? Cineva a avut impresia că m-a văzut intrând în fugă în casă, probabil după ce-a băut prea mult, răspund, mai mult pentru Baines decât pentru Sam.

Așteptăm în capătul aleii până când apare Henri. Oprește, coboară din camionetă și privește casa, care arde mocnit în depărtare.

— Ah, la naiba. Spune-mi că n-ai fost amestecat înasta.

— N-am fost, răspund eu.

Urcăm în camionetă. El demarează cu ochii la mormanul fumegând.

— Miroșiți a fum, zice apoi.

Niciunul dintre noi nu răspunde, parcurgem drumul în tăcere. Sarah stă la mine în brațe. Îl lăsăm mai întâi pe Sam, apoi Henri iese de pe alee și îndreaptă camioneta spre casa lui Sarah.

— Nu vreau să mă despart de tine în noaptea asta, îmi spune ea.

— Nici eu nu vreau să mă despart de tine.

Când ajungem, cobor împreună cu ea și o conduc până la ușă. Nu mă lasă să plec până când n-o strâng în brațe, în loc de noapte bună.

— Mă suni când ajungi acasă?

— Bineînțeles.

— Te iubesc.

— Și eu te iubesc.

Ea intră. Eu mă întorc la camionetă, unde mă așteaptă Henri. Trebuie să găsesc un mod de a-l împiedica să afle adevărul despre cele petrecute în seara asta, de a-l împiedica să decidă că trebuie să plecăm din Paradise. El demarează, pornind spre casă.

— Ce s-a-ntâmplat cu haina ta? mă întrebă.

— Era în dulapul lui Mark.

— Și ce s-a-ntâmplat cu creștetul tău?

— M-am lovit când am încercat să ies, imediat ce-a izbucnit incendiul.

Mă studiază neîncrezător.

— Tu ești cel care miroase a fum.

Ridic din umeri.

— Era o grămadă de fum acolo.

— Ce-a declanșat incendiul?

— Beția, așa cred.

Dă din cap și virează, intrând pe aleea noastră.

— Ei, spune el. O să fie interesant de văzut ce-o s-apară în ziarele de luni.

Se răsucește și se uită la mine, studiindu-mi reacția.

Păstrez tăcerea.

Da, mă gândesc, o să fie interesant, cu siguranță.

27

Nu pot să dorm, stau întins în pat, holbându-mă la tavan pe întuneric. O sun pe Sarah și vorbim până la ora trei; închid și rămân cu ochii larg deschiși. La patru mă dau jos din pat și ies din cameră. Henri stă la masa din bucătărie, bând cafea. Își ridică privirea spre mine, are pungii sub ochi, părul e ciufulit.

— Ce faci? îl întreb.

— Nici eu n-am putut să dorm, răspunde. Studiam știrile.

— Ai găsit ceva?

— Da, dar încă nu sunt sigur ce semnificație are pentru noi. Tipii care scriau și publicau *Ei umblă printre noi*, tipii la care ne-am dus, au fost torturați și uciși.

Mă așez în fața lui.

— Ce?

— Poliția i-a găsit când au sunat vecinii, după ce-au auzit țipete venind din casa lor.

— Nu știau unde locuim.

— Nu, nu știau. Din fericire. Dar asta-nseamnă cămogadorienii prind din ce în ce mai mult curaj. Și că sunt aproape. Dacă vedem sau auzim orice altceva ieșit din comun, trebuie să plecăm imediat, fără întrebări, fără nicio discuție.

— OK.

— Ce-ți face capul?

— Mă doare, spun eu.

A fost nevoie de șapte împunsături ca să senchidă tăietura. Mi-a cusut-o chiar Henri. Port o bluză largă de trening. Sunt sigur că și una dintre tăieturile de pe spatele meu ar trebui cusută, dar pentru asta ar trebui să-mi scot cămașa, și cum i-aș putea explica lui Henri ce e cu celelalte tăieturi și zgârieturi? O să-și dea cu siguranță seama ce s-a-ntâmplat. Încă-mi mai simt plămânii arzând. Dacă s-a schimbat ceva, atunci durerea s-a întetit.

— Deci focul a izbucnit la subsol?

— Da.

— Și tu erai în camera de zi?

— Da.

— De unde știi c-a pornit de la subsol?

— Fiindcă toată lumea ieșea de-acolo alergând.
— Și când te-ai dus afară știai că ieșise toată lumea din casă?

— Da.

— De unde știai?

Îmi dau seama că-ncearcă să mă facă să mă contrazic, că e sceptic în privința poveștii mele. Cu siguranță nu crede că am stat pur și simplu în fața casei, privind ca toți ceilalți.

— Nu m-am dus înăuntru, îi spun.

Mă doare s-o fac, dar îl privesc în ochi și mint. – Te cred, zice el.

Mă trezesc pe la amiază. Păsările ciripesc dincolo de geamuri, lumina soarelui se revarsă înăuntru. Răsuflu ușurat. Dacă am fost lăsat să dorm atât de mult, înseamnă că n-a apărut nicio știre care să mă incrimineze. Altminteri aș fi fost tras jos din pat și mi s-ar fi spus să împachetez.

Mă rostogolesc pe spate și atunci mă înjunghie durerea. E ca și cum cineva mi-ar apăsa pieptul în jos, strivindu-mă. Nu pot să respir până la capăt. Când încerc, simt o durere ascuțită. Ceea ce mă sperie.

Bernie Kosar sforăie, încovrigat lângă mine. Îl trezesc luându-l la trântă. Mai întâi mârâie, apoi ripostează. Așa începe ziua noastră. Trezesc câinele care sforăie lângă mine. Dă din coadă și mă linge, și mă simt imediat mai bine. Durerea din piept nu contează. Nu contează ce mi-ar putea aduce ziua.

Camioneta lui Henri lipsește. Pe masă e un bilet: „Dau o fugă până la magazin. Mă întorc la unu.“ Ies din casă. Mă doare capul și am brațele roșii, pătate, cu tăieturile ușor în relief, ca și cum m-ar fi zgâriat o pisică. Nu-mi pasă nici de ele, nici de durerea de cap, nici de arsura din piept. Tot ce contează e că mă aflu încă aici, în Ohio, că mâine o să mă-ntorc la aceeași școală la care merg deja de trei luni și că deseară o s-o văd pe Sarah.

Henri se întoarce la unu. Are privirea oarecum buimacă, ceea ce-mi dă de înțeles că încă n-a dormit. După ce descarcă alimentele, se duce în dormitorul lui și închide ușa. Bernie Kosar și cu mine mergem la plimbare în pădure. Încerc să alerg, și reușesc pentru scurtă vreme, dar, după vreun kilometru și jumătate, durerea e prea puternică și trebuie să mă opresc. Ne plimbăm pe o distanță care trebuie să fie de vreo opt kilometri. Pădurea se sfârșește lângă un alt drum de țară, asemănător cu al nostru. Fac stânga-mprejur și mă întorc acasă. Când ajung, Henri e tot în camera lui, cu ușa închisă. Mă așez pe verandă. Mă crispez ori de câte ori trece o mașină. Mă tot gândesc că una o să oprească, dar asta nu se-ntâmplă.

Încrederea pe care am simțit-o la trezire se face țândări pe măsură ce se apropie sfârșitul zilei. *Paradise Gazette* nu are ediție de duminică. Mâine o s-apară un articol? Cred că mă aștept să primesc un telefon, sau să-l văd pe reporterul ăla băgăcios făcându-și apariția la ușa noastră, sau să sosească un polițist care să-mi pună mai multe întrebări. Nu știu de ce-mi fac atâtea griji din cauza unui ziarist fără importanță, dar a fost insistent – prea insistent. Și știu că nu mi-a crezut povestea.

Dar nu vine nimeni. Nu telefonează nimeni. Mă așteptam să se întâmple ceva și, când acest ceva nu se întâmplă, mă cuprinde pe nesimțite teama că o să fiu dat în vileag. „O să aflu adevărul, domnule Smith. Îl aflu întotdeauna“, a spus Baines. Mă gândesc să dau o fugă în oraș, să-ncerc să-l găsesc, să-ncerc să-l conving că nimic nu e adevărat, dar știu că n-aș reuși decât să-i întăresc suspiciunile. Nu pot decât să-mi țin răsuflarea și să sper că va fi bine.

N-am fost în casa aia.

N-am nimic de ascuns.

Seara, Sarah trece pe la mine. Mergem în camera mea și o țin în brațe, stând pe spate în pat. Își pune capul pe pieptul meu și un picior peste

mine. Mă întrebă cine sunt, întrebă despre trecutul meu, despre Lorien, despre mogadorieni. Sunt încă uimit de rezeziunea și de ușurința cu care m-a crezut, de modul în care a acceptat totul. Îi dau numai răspunsuri sincere, ceea ce mă face să mă simt bine, după toate minciunile pe care le-am spus în ultimele câteva zile. Dar, când vorbim despre mogadorieni, încep să mă simt înspăimântat. Mă tem că ne vor găsi. Că am făcut ceva care ne-a expus. Aș face-o din nou, fiindcă altminteri Sarah ar fi moartă, dar mi-e frică. Mă tem și de cum ar putea reacționa Henri dacă ar afla. Deși nu e tatăl meu biologic, îmi e tată în toate privințele. Îl iubesc, și el mă iubește, și nu vreau să-l dezamăgesc. Și, în timp ce stăm întinși astfel, spaima mea începe să capete dimensiuni noi. Nu pot suporta să nu știu ce-o să aducă ziua următoare – incertitudinea mă sfâșie. În cameră e întuneric. Pe pervazul ferestrei, la vreo doi metri distanță, arde pâlpâind o lumânare. Respir adânc, adică atât de adânc cât sunt în stare.

– Ești OK? mă întrebă Sarah.

O cuprind cu brațele.

— Mi-e dor de tine, îi spun.

— Ți-e dor de mine? Dar sunt chiar aici.

— E cel mai cumplit mod în care-ți poate fi dor decineva. Când e chiar lângă tine și ție ți-e totuși dor.

— Vorbești aiurea.

Întinde mâna, îmi apropie fața de a ei și mă sărută, cu buzele ei catifelate peste ale mele. Nu vreau să se oprească. Vreau să mă sărute la nesfârșit. Atâta vreme cât o face, totul e perfect. Totul e așa cum trebuie să fie. Dacă aș putea, aș rămâne în camera asta o veșnicie. Lumea poate merge înainte fără mine, fără noi. Atâta vreme cât putem sta aici, împreună, unul în brațele celuilalt.

— Măine, spun.

Se uită la mine.

— Măine, ce?

Clatin din cap.

— De fapt, nu știu. Cred că sunt pur și simplu speriat.

Mă privește derutată.

— Speriat de ce?

— Nu știu, răspund. Doar speriat.

Când mă întorc, împreună cu Henri, după ce am lăsat-o pe ea acasă, intru din nou în dormitorul meu și mă întind în locul în care a stat ea. Încă mai pot simți mirosul ei în patul meu. N-o să dorm în noaptea asta. Nici măcar n-o să-ncerc. Măsoz camera cu pasul. După ce se duce Henri la culcare, ies, mă așez la masa din bucătărie și scriu la lumina lumânării. Scriu despre Lorient, despre Florida, despre lucrurile pe care le-am văzut când am început antrenamentul – războiul, animalele, imaginile din copilărie. Sper c-o să simt un soi de eliberare psihică, dar nu apare. Nu reușesc decât să mă-ntristez mai mult.

Când începe să mă doară mâna, ies din casă și stau pe verandă. Aerul rece îmi domolește durerea pe care-o simt când respir. Luna e aproape plină, cu o parte ascunsă atât de subtil, ca întotdeauna. Până la răsăritul soarelui mai sunt două ore, și odată cu răsăritul vine o nouă zi, vin știrile din weekend. Ziarul ne este aruncat pe prag la ora șase sau uneori la șase treizeci. O să fiu deja la școală când sosește și, dacă apar la știri, refuz să plec fără s-o mai văd o dată pe Sarah, fără să-mi iau rămas-bun de la Sam.

Intru în casă, îmi schimb hainele, îmi pregătesc geanta. Ies din nou, pe vârfuri, și închid fără zgomot ușa în urma mea. Fac trei pași pe verandă și aud un zgrepțănăt. Mă întorc, deschid ușa, și Bernie Kosar iese alergând mărunț. *OK*, îmi spun, *să mergem împreună*.

Mergem încet, oprindu-ne des ca s-ascultăm liniștea. Noaptea e întunecoasă, dar, după o vreme, chiar când intru pe terenul școlii, pe cer

apare o strălucire palidă, la est. În parcare nu e nicio mașină și toate luminile din interior sunt stinse. Chiar în fața clădirii, în fața piratului de pe perete, e o piatră imensă, pictată de generațiile anterioare de absolvenți. Mă așez pe ea. Bernie Kosar se întinde în iarbă, la vreo doi metri distanță. Stau acolo un sfert de oră înainte de a sosi primul vehicul, o furgonetă, și presupun că e Hobbs, omul de serviciu, care vine mai devreme să facă ordine în școală, dar mă înșel. Furgoneta se oprește în dreptul ușilor din față și șoferul coboară, lăsând motorul în ralanti. Aduce un teanc de ziare legate cu sârmă. Ne salutăm dând din cap, el lasă teancul lângă ușă și pleacă. Eu stau pe piatră. Mă uit disprețuitor la ziare. Le blestem în gând, le ameninț ca să n-aducă vestea rea, vestea care mă îngrozește.

– N-am fost în casa aia sâmbătă, rostesc cu glas tare, și mă simt imediat ca un prost. Pe urmă mă uit în altă parte, oftez și sar de pe piatră. Ei, îi spun lui Bernie Kosar. Fie ce-o fi, bun sau rău.

El deschide scurt ochii, apoi îi închide, reluându-și somnul pe pământul rece.

Rup legătura și iau ziarul de deasupra. Articolul e pe prima pagină. În partea de sus se vede o fotografie a dărâmăturilor arse, făcută în zorii zilei următoare. Are ceva sumbru, rău prevestitor. Cenușă înnegrită în prim-plan, apoi copaci golași și iarba plină de chiciură. Citesc titlul:

CASA FAMILIEI JAMES

ARSĂ DIN TEMELII

Îmi țin răsuflarea, cu o senzație groaznică în măruntaie, simțindu-mă pe punctul să aflu vestea cumplită. Parcurg rapid articolul. Nu-l citesc, îmi caut doar numele. Ajung la sfârșit. Clipesc și scutur din cap, să-mi limpezesc gândurile. Pe buze mi se conturează cu prudență un zâmbet. Verific din nou textul.

— Nici gând, spun. Bernie Kosar, numele meu nue aici.

Câinele nu-mi dă nicio atenție. Traversez în fugă întinderea ierbii și sar înapoi, pe piatră.

— Numele meu nu e aici! strig din nou, de dataasta din toate puterile.

Mă așez din nou și citesc articolul. Titlul îl parafrazează pe cel al filmului *Ars din temelii*, realizat de Cheech și Ching, care e, după toate aparențele, o poveste despre droguri. Poliția crede că incendiul a fost declanșat de o țigară cu marijuana, fumată la subsol. N-am idee cum s-a descoperit asta, mai ales că e atât de departe de adevăr. Articolul în sine e dur, răutăcios, aproape un atac la adresa proprietarilor casei. Nu-mi place reporterul. E evident că are ceva împotriva familiei James. Cine știe de ce?

Stau pe piatră și citesc textul de trei ori înainte de a sosi prima persoană și de a descuia ușile. Nu pot să nu zâmbesc întruna. Rămân în Ohio, în Paradise. Numele orașului nu mi se mai pare acum atât de prostesc. Dincolo de entuziasm, am senzația că trec ceva cu vederea, că am neglijat o componentă esențială. Dar sunt atât de fericit încât nu-mi pasă. Ce rău mi s-ar putea întâmpla acum? Numele meu nu apare în articol. N-am dat buzna în casa aia. Dovada e aici, în mâinile mele. Nimeni nu poate spune altceva.

— De ce ești atât de încântat? mă întrebă Sam laora de astronomie.

Încă mai zâmbesc tot timpul.

— Ai citit ziarul în dimineața asta?

El dă din cap.

— Sam, nu eram în ziar! Nu trebuie să plec.

— De ce să te fi pus pe tine în ziar? se miră el.

Sunt uluit. Deschid gura să-i aduc argumente, dar Sarah intră chiar atunci în clasă. Se apropie agale pe culoarul dintre bănci.

— Bună, frumoaso, îi spun.

Ea se apleacă și mă sărută pe obraz, un gest pe care nu sunt niciodată sigur c-o să-l facă.

— Cineva e fericit astăzi, remarcă ea.

— Sunt fericit să te văd, spun eu. Ești nervoasă din cauza examenului pentru permisul de conducere?

— Poate un pic. De-abia aștept să se termine.

Se așază lângă mine. *Ziua asta e a mea*, mă gândesc. *Aici vreau să fiu și aici sunt. Cu Sarah într-o parte, cu Sam în cealaltă.*

Intru la ore, așa cum fac în toate celelalte zile. Stau împreună cu Sam la masa de prânz. Nu discutăm despre incendiu. Probabil că suntem singurii doi oameni din școală care nu vorbesc despre asta. Aceași poveste, repetată iarăși și iarăși. Nu-mi aud numele rostit nici măcar o singură dată. Așa cum m-am așteptat, Mark n-a venit astăzi. Se răspândește zvonul că el și mai mulți alții vor fi exmatriculați temporar din cauza teoriei lansate în ziar. Nu știu dacă e adevărat sau nu. Nu știu dacă îmi pasă.

În momentul în care eu și Sarah intrăm în bucătărie, la ora a opta, cea de gospodărie, convingerea că sunt în siguranță a devenit foarte solidă. E atât de puternică, încât sunt sigur că e ceva în neregulă, că am trecut ceva cu vederea. Îndoiala mi sa strecurat în suflet pe toată durata zilei, dar m-am tot grăbit s-o alung.

Facem budincă de tapioca. E o zi ușoară. Ușa bucătăriei se deschide la jumătatea orei. E elevul de serviciu de pe coridor. Îl privesc și știu imediat care e semnificația apariției lui. E mesagerul cu vești rele. Mesagerul morții. Vine direct la mine și-mi întinde un bilețel.

— Domnul Harris vrea să-ți vorbească, îmi spune.

— Acum?

Dă din cap. Mă uit la Sarah și ridic din umeri. Nu vreau să-mi vadă spaima. Îi zâmbesc și mă îndrept spre ușă. Înainte de a ieși, mă întorc și o privesc din nou. Amestecă ingredientele aplecată deasupra mesei, purtând același șorț verde pe care i l-am legat în prima mea zi, ziua în care am făcut clătite și le-am mâncat din aceeași farfurie. Are părul prins într-o coadă de cal și câteva șuvițe i se leagănă în fața ochilor. Și le dă după ureche și în momentul acela mă vede stând în ușă și privind-o. Continui s-o fixează, încercând să-mi întipăresc în minte fiecare amănunt al acestei clipe, felul în care strânge în mână lingura de lemn, aspectul de fildeș al pielii în lumina ferestrei din spatele ei, blândețea ochilor. Nasturele de la gât al bluzei e desfăcut. Mă întreb dacă ea știe. Pe urmă elevul de serviciu spune ceva în spatele meu. Îi fac cu mâna lui Sarah, închid ușa și o pornesc de-a lungul coridorului.

Nu mă grăbesc, încerc să mă conving că nu e decât o formalitate, vreun document pe care-am uitat să-l semnez, vreo întrebare despre foaia matricolă. Dar știu că nu e vorba despre așa ceva.

Când intru, domnul Harris e așezat la biroul lui. Îmi adresează un zâmbet care mă sperie, același zâmbet plin de mândrie pe care-l avea în ziua în care la luat pe Mark din clasă pentru interviu.

— Stai jos, îmi spune.

Mă așez.

— Așadar e adevărat? mă întrebă.

Aruncă o privire pe ecranul computerului, apoi se uită din nou la mine.

— E adevărat?

Pe biroul lui e un plic cu numele meu scris de mână, cu cerneală neagră. Mă vede privindu-l.

— Oh, da, ăsta ți-a fost trimis prin fax, acum vreojumătate de oră.

la plicul și mi-l aruncă. Îl prind.

— Ce este? întreb.

— N-am idee. Secretara mea l-a pus în plic și l-asigilat imediat ce a sosit.

Mai multe lucruri se petrec în același timp.

Deschid plicul și îi scot conținutul. Două foi de hârtie. Cea de deasupra e o pagină de titlu, cu numele meu și cu mențiunea „CONFIDENȚIAL” scrise cu litere mari, negre. Mă grăbesc s-o pun în spatele celei de a doua. O singură propoziție, scrisă numai cu majuscule. Niciun nume. Doar trei cuvinte negre pe fundal alb.

— Prin urmare e adevărat, domnule Smith? Te-ai năpustit în casa care ardea ca s-o salvezi pe Sarah Hart și ca să salvezi câinii? întrebă domnul Harris.

Sângele îmi năvălește în obraji. Îmi ridic privirea. El răsuțește monitorul computerului spre mine, ca să pot citi pe ecran. E blogul afiliat la *Paradise Gazette*. Nu e necesar să mă uit la numele autorului ca să știu cine a scris articolul. Titlul e mai mult decât suficient.

INCENDIUL

DIN

CASA

FAMILIEI

JAMES: POVEȘTEA NEDEZVĂLUITĂ

Respirația mi se oprește în gât. Inima îmi bate nebunește. Lumea încremenește sau cel puțin așa mi se pare. Mă simt mort pe dinăuntru. Îmi cobor iarăși privirea spre foaia de hârtie din mâna mea. Hârtie albă, netedă între vârfurile degetelor. Pe ea scrie:

EȘTI NUMĂRUL 4?

Ambele foi de hârtie îmi scapă din mână, se desprind una de alta și plutesc către podea, unde rămân nemișcate. *Nu înțeleg*, îmi spun. *Cine-ar putea să le fi trimis?*

– Așa e? Întreabă domnul Harris.

Îmi cade falca, gura mi se deschide. Domnul Harris zâmbeste, mândru, încântat. Dar nu mă uit la el. Privesc ceea ce este în spatele lui, mă uit pe fereastra biroului. O pată roșie, difuză, apărând de după colț, mișcându-se mai repede decât e normal, decât e sigur. Scrâșnetul cauciucurilor când intră cu viteză în parcare. Camioneta azvârlind pietrișul când face un al doilea viraj. Henri aplecat peste volan ca un maniac scos din minți. Calcă frâna cu atâta putere încât îi zvâcnește întregul trup și mașina se oprește cu un scrâșnet.

Închid ochii. Îmi iau capul în mâini.

Prin fereastră aud portiera camionetei deschizându-se. O aud foarte aproape.

Henri o să fie în biroul ăsta peste un minut.

— Ești OK, domnule Smith? mă întreabă directorul.

Îmi înalț ochii spre el. Încearcă să-mi adreseze cea mai reușită dintre privirile lui îngrijorate, o privire care nu durează decât o secundă înainte de a-i apărea pe față zâmbetul care-i dezvăluie dinții.

— Nu, domnule Harris, răspund. Nu sunt OK.

Ridic foaia de hârtie de pe podea. O citesc încă o dată. De unde-a venit? Acum vor pur și simplu să ne hărțuiască? Nu există niciun număr de telefon, nicio adresă, niciun nume. Nimic mai mult decât trei cuvinte și un semn de întrebare. Îmi ridic privirea și mă uit pe fereastră. Camioneta lui Henri e parcată, din țeava de eșapament iese fum. El se mișcă repede, cât de repede poate. Mă uit din nou pe ecranul computerului. Articolul a fost postat la 11.50 a.m., aproape cu două ore în urmă. Sunt uimit că lui Henri i-a trebuit atât de mult timp ca să-și facă apariția. Am senzația că amețesc. Mă simt legănându-mă.

— Ai nevoie de asistență medicală? mă întreabă domnul Harris.

Asistență medicală, mă gândesc. *Nu, n-am nevoie de asistență medicală.* Cabinetul medical e alături de bucătăria unde se ține cursul de gospodărie. *Am nevoie să mă întorc acolo, domnule Harris, cu cincisprezece minute în urmă, înainte de sosirea elevului de serviciu.* Probabil că Sarah a pus de-acum budinca pe mașina de gătit. Mă-ntreb dacă a început să fiarbă. Oare ea se uită spre ușă, așteptând să măntorc?

Ecoul slab al ușilor școlii, care se închid trântinduse, ajunge în biroul directorului. Încă cincisprezece secunde și Henri o să fie aici. Apoi o să mergem în camioneta lui. Apoi acasă. Și apoi unde? În Maine? În Missouri? În Canada? O altă școală, un nou început, un alt nume nou.

N-am dormit de aproape treizeci de ore și abia acum simt cu adevărat oboseala. Însă odată cu ea apare și altceva și, în acea fracțiune de

secundă dintre instinct și acțiune, certitudinea că o să plec pentru totdeauna fără a avea ocazia să-mi iau rămas-bun e dintr-odată mai mult decât pot suporta. Mi se îngustează ochii, chipul mi se schimonosește de durere și – fără să mă gândesc, fără să știu cu adevărat ce fac – sar peste biroul domnului Harris și mă arunc în geamul ferestrei, care se sparge în urma mea într-un milion de cioburi. Aud un țipăt șocat.

Aterizez în picioare, pe iarbă. Mă întorc spre dreapta și străbat curtea școlii în fugă, trecând pe lângă clase atât de repede încât imaginea lor e neclară, traversez parcare și intru în pădurea de dincolo de terenul de baseball. Geamul spart mi-a făcut tăieturi pe frunte și pe cotul stâng. Plămânii îmi ard. La naiba cu durerea. Alerg mai departe, cu foaia de hârtie încă în mâna dreaptă. Mi-o îndes în buzunar. De ce mi-ar fi trimis mogadorienii un fax? De ce nu și-au făcut pur și simplu apariția? Țsta e principalul lor avantaj, sosirea pe neașteptate, fără niciun avertisment. Avantajul surprizei.

În mijlocul pădurii o iau brusc la stânga, aici ieșind, aici intrând printre copaci, până când se termină și începe câmpul. Vacile rumegă privindu-mă cu ochi goi când trec în goană pe lângă ele, alergând în linie dreaptă. Ajung acasă înaintea lui Henri. Bernie Kosar nu se vede nicăieri. Dau buzna pe ușă și mă opresc brusc. Aerul îmi rămâne în gât. La masa din bucătărie, în fața laptopului lui Henri, stă cineva. Mă gândesc imediat că e unul dintre ei. Au sosit aici înaintea mea, au reușit să mă găsească singur, fără Henri. Intrusul se răsuțește spre mine și îmi strâng pumnii, gata de luptă.

Dar e Mark James.

- Ce cauți aici? îl întreb.
- Încerc să pricep ce se petrece, spune el, cu oprivire evident speriată. Cine naiba ești?
- Despre ce vorbești?

— Uite, spune el, arătând către ecran.

Mă apropii, dar nu mă uit la ecran, privirea mi se focalizează în schimb pe foaia de hârtie de lângă computer. E copia exactă a celei din buzunarul meu, cu excepția hârtiei, care e mai groasă decât cea de fax. Și pe urmă mai observ ceva. În partea de jos a exemplarului lui Henri e un număr de telefon, scris de mână, cu caractere foarte mărunte. Bineînțeles că nu se așteaptă să le telefonăm. „Da, sunt eu, Numărul Patru. Sunt aici, vă aștept. Ne ascundem de zece ani, dar veniți, vă rog, ucideți-ne acum; n-o să ne împotrivim.“ N-are absolut niciun sens.

— Asta e a ta? îl întreb.

— Nu, spune el. Dar a sosit prin poștă, chiar în momentul în care am ajuns eu aici. Tatăl tău a citit-o în timp ce-i arătam filmulețul, apoi a ieșit în fugă din casă.

— Ce filmuleț?

— Uită-te, spune el.

Mă uit la computer și văd că a intrat pe YouTube. El apasă butonul „Play“. Filmulețul are granulație mare, e de proastă calitate, ca și cum ar fi fost făcut cu un telefon mobil. Dar recunosc imediat casa, cu fațada în flăcări. Camera tremură, dar se aude lătratul câinilor, se aud icnetele din mulțime. Și pe urmă cineva începe să se îndepărteze de grup, se îndreaptă spre partea laterală a casei și ajunge în cele din urmă în spate. Camera se deplasează, arătând în prim-plan fereastra dinspre care se aud lătrăturile. Câinii tac, și eu închid ochii, fiindcă știu ce va urma. Se scurg vreo douăzeci de secunde și, în momentul în care zbor prin fereastră, ținând-o pe Sarah cu un braț și câinele cu celălalt, Mark apasă butonul „pauză“ al filmulețului. Imaginea e în prim-plan și fețele noastre sunt de neconfundat.

— Cine ești?

Ignor întrebarea lui Mark, punând în schimb o alta:

- Cine-a filmat asta?
- N-am idee, răspunde el.

În fața casei, pietrișul trosnește sub cauciucurile camionetei oprite de Henri. Îmi îndrept spatele și primul instinct îmi spune să fug, să ies din casă și să mă-ntorc la școală, unde știu că o să rămână Sarah după ore, dezvoltând fotografiile, până la examenul pentru permisul de conducere, de la patru și jumătate. În filmulețul ăla, fața ei se vede la fel de clar ca a mea, și asta ne pune pe amândoi într-un pericol la fel de mare. Dar ceva mă împiedică să fug, așa că trec în schimb de partea cealaltă a mesei și aștept. Portiera camionetei se trânteste. Cinci secunde mai târziu, Henri intră în casă, cu Bernie Kosar alergând în fața lui.

— M-ai mințit, spune, din cadrul ușii, cu trăsăturileasprite, cu mușchii maxilarelor încordați.

— Mint pe toată lumea, îi răspund. Am învățat dela tine.

— Nu ne mințim între noi! țipă el.

Ne țintuim din priviri.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Mark.

— Nu plec fără s-o gădesc pe Sarah, spun eu. E înpericol, Henri!

El se uită la mine clătinând din cap.

— Nu e momentul potrivit pentru sentimentalisme, John. Ai văzut asta?

Traversează încăperea, ridică foaia de hârtie și o flutură în direcția mea.

— De unde naiba crezi c-a venit?

— Ce dracu' se petrece? întrebă iarăși Mark, aproape urlând.

Îl ignor, ignor și hârtia și rămân cu ochii în ochii lui Henri.

— Da, am văzut-o, și de-aia trebuie să mă-ntorc lașcoală. O vor vedea pe Sarah și vor veni după ea.

Henri se îndreaptă spre mine. După ce face al doilea pas, ridic mâna și îl opresc acolo unde e, la vreo trei metri. Încearcă să-și continue mersul, dar îl împiedic.

— Trebuie să plecăm de aici, John, îmi spune, peun ton plin de suferință, aproape implorator.

În vreme ce îl țin la distanță, încep să mă îndrept spre camera mea, înaintând cu spatele. El nu mai încearcă să se miște. Nu spune nimic, stă acolo, urmărindu-mă cu durere în privire, ceea ce mă face să mă simt mai rău decât m-am simțit vreodată, în toată viața mea. Trebuie să mă uit în altă parte. Când ajung în pragul ușii mele, ochii ni se reîntâlnesc. Are umerii căzuți și brațele îi atârnă pe lângă trup, ca și cum n-ar ști ce-ar putea face cu sine însuși. Se mulțumește să se holbeze la mine, părând gata să plângă.

— Îmi pare rău, spun, oferindu-mi un avans suficient ca să pot pleca, apoi mă întorc cu spatele, traversez în fugă dormitorul, înșfac din comoda mea un cuțit pe care-l foloseam în Florida ca să curăț peștii de solzi, sar pe fereastră și mă reped în pădure.

Mă urmărește lătratul lui Bernie Kosar și nimic altceva. Alerg un kilometru și jumătate și mă opresc în luminișul unde-am desenat îngeri în zăpadă împreună cu Sarah. În luminișul nostru, cum l-a numit ea. Luminișul în care ar fi trebuit să facem picnicuri la vară. La gândul că la vară nu voi mai fi aici simt o durere în piept, o durere atât de puternică încât mă îndoii de mijloc și scrâșnesc din dinți. Măcar dac-aș putea s-o sun, s-o avertizez să plece de la școală. Telefonul meu e în dulapul de pe culoar, alături de tot ce am luat cu mine în dimineața asta. O s-o feresc de pericol, apoi o să mă-ntorc la Henri și-o să plecăm.

Mă răsucesc și alerg către școală, alerg atât de repede cât mi-o permit plămâni. Ajung chiar în momentul în care încep să plece autobuzele din parcare. Le privesc de la marginea pădurii. Hobbs e afară, lângă fereastra din față, măsoară o coală mare de placaj cu care vrea să acopere geamul spart de mine. Îmi încetinesc respirația, fac tot ce pot ca să-mi limpezesc mintea. Privesc mașinile plecând una câte una, până ce mai rămân doar câteva. Hobbs astupă gaura și dispare în clădire. Mă întreb dacă a fost avertizat în privința mea, dacă a fost instruit să cheme poliția imediat ce mă vede. Mă uit la ceas. Deși e numai trei și jumătate, întunericul pare să se lase mai devreme decât de obicei, un întuneric mai dens, greu, coalescent. În parcare s-au aprins luminile, dar par palide, sărăcăcioase.

Ies din pădure, traversez terenul de baseball și intru în parcare. N-au mai rămas decât vreo zece mașini răzlețite. Ușa școlii e deja încuiată. Strâng mânerul în palmă, închid ochii, mă concentrez și aud pocnetul încuietorii. Intru și nu văd pe nimeni. Numai jumătate dintre becurile de pe hol sunt aprinse. Aerul e neclintit. De undeva se aude zgomotul unei mașini de lustruit parchetul. Intru pe culoar și ușa camerei obscure a atelierului fotografic îmi apare în câmpul vizual. Sarah. Avea de gând să dezvolte niște fotografii, azi, înainte de examenul ei pentru permis. Trec pe lângă dulapul meu și îl deschid. Telefonul nu e acolo. Dulapul e cu desăvârșire gol. Celularul e la cineva, sper că la Henri. Până când ajung în fața camerei obscure, nu văd nici măcar o singură persoană. Unde sunt sportivii, elevii din orchestră, profesorii care rămân adesea până târziu să corecteze teste sau ce altceva or mai fi făcând? Am o presimțire urâtă, mă tem că lui Sarah i s-a întâmplat deja ceva îngrozitor. Îmi lipesc urechea de ușa camerei obscure, dar nu aud nimic în afară de zumzetul mașinii de lustruit venind din josul coridorului. Respir adânc și încerc ușa. E încuiată. Îmi apăs din nou urechea în tăblie și bat ușurel. Niciun răspuns, dar aud un foșnet slab în partea opusă. Trag aerul adânc în piept, mă încordez gândindu-mă ce s-ar putea afla în interiorul ușii și o deschid.

În cameră e întuneric beznă. Îmi aprind luminile și îmi mișc palmele dintr-o parte într-alta. Nu zăresc nimic și mă gândesc că în încăperea nu e nimeni, dar deslușesc o ușoară mișcare într-un colț. Mă ghemuiesc să arunc o privire, și acolo, sub masă, e Sarah, străduindu-se să rămână ascunsă. Îmi micșorez luminile, ca să vadă că sunt eu. Ea își ridică ochii din întuneric și zâmbește, apoi respiră ușurată.

—Au ajuns aici, nu-i așa?

—Dacă n-au ajuns încă, vor sosi în curând.

O ajut să se salte de pe podea și ea mă cuprinde cu brațele și mă strânge atât de tare încât mă gândesc că n-are de gând să-mi mai dea drumul vreodată.

— După ora a opta, am venit drept aici și, imediatce s-au terminat cursurile, de pe coridor au început să se audă zgomote ciudate. Și s-a întunecat de-a binelea, așa că m-am încuiat și am stat sub masă, prea speriată ca să mă mișc. Am știut că s-a-ntâmplat ceva, mai ales după ce-am auzit că ai sărit pe fereastră și nu m-ai răspuns la telefon.

— A fost inteligent din partea ta, dar acum trebuie să plecăm de-aici, și încă repede.

Părăsim încăperea ținându-ne de mână. Luminile de pe coridor pâlpâie și se sting, și toată școala e învăluită în întuneric, cu toate că până la apusul soarelui mai e o oră sau chiar două. După vreo zece secunde se reaprind.

— Ce se-ntâmplă? șoptește Sarah.

— Nu știu.

Înaintăm pe coridor cât mai silențios cu putință și orice zgomot pe care-l facem pare estompat, înăbușit. Cea mai apropiată ieșire e prin spate, pe ușa care dă în parcare profesorală, și, când ne îndreptăm într-acolo, mașina de lustruit se aude din ce în ce mai tare. Presupun că-o să dăm peste

Hobbs. Care știe, mai mult ca sigur, că eu sunt cel care a spart geamul. Oare-o să mă țină la distanță cu coada măturii și-o să cheme poliția? Presupun că, în momentul ăsta, n-are nicio importanță.

Când ajungem în holul din spate, luminile se sting din nou. Ne oprim și așteptăm să se reaprindă, dar nu o fac. Mașina de lustruit continuă să funcționeze, bâzâind uniform. Nu o văd, dar e la numai vreo șase metri distanță, în întunericul de nepătruns. Mi se pare ciudat că nu s-a oprit, că Hobbs continuă să lustruiască parchetul pe întuneric. Îmi aprind luminile, iar Sarah îmi lasă mâna și stă în spatele meu, ținându-mă de șolduri. Descopăr mai întâi priza din perete, apoi cablul, apoi mașina însăși. Stă într-un singur loc, se lovește de perete, mergând de una singură, fără s-o manevreze nimeni. Mă cuprinde panica, urmată îndeaproape de spaimă. Sarah și cu mine trebuie să ieșim din școală.

Smulg cablul din priză și zgomotul mașinii încetează, înlocuit de murmurul catifelat al tăcerii. Îmi sting luminile. Undeva, departe, pe coridor, se deschide o ușă, scârțâind încet. Mă ghemuiesc, cu spatele lipit de zid, cu Sarah strângându-mă cu putere de braț. Suntem amândoi prea speriați ca să scoatem vreun cuvânt. Smulgerea cablului din priză, ca să opresc mașina de lustruit, a fost un gest instinctiv, și acum mă simt îmboldit s-o pornesc din nou, dar știu că asta o să ne dea de gol dacă ei sunt aici. Închid ochii și îmi încordez auzul. Scârțâitul ușii încetează. O adiere ușoară pare să înceapă din senin. Sigur nu e nicio fereastră deschisă. Mă gândesc că vântul intră, poate, pe cea pe care-am spart-o. Pe urmă ușa se trânteste și geamul se face țândări, împrăștiindu-se pe podea.

Sarah țipă. Ceva ne atinge în treacăt, dar nu văd ce este și nici nu mă sinchisesc să aflu. O smucesc pe Sarah de mână și o luăm la fugă pe coridor. Deschid ușa cu umărul și dăm buzna în parcare. Sarah scoate un icnet și încremenim amândoi. Mi se taie răsuflarea și simt fiori reci pe șira spinării. Luminile sunt încă aprinse, dar sunt foarte palide, par fantomatice în întuneric. Îl vedem amândoi sub cel mai apropiat felinar, cu trenciul

unduind în vânt, cu pălăria îndesată pe cap, astfel încât nu i se zăresc ochii. Își saltă capul și îmi adresează un rânjel.

Degetele lui Sarah îmi strâng mai tare mâna. Ne retragem amândoi cu un pas și ne împiedicăm în graba noastră de a ne îndepărta. Parcurgem restul distanței cu mers de crab, până ce ajungem la ușă.

— Haide! țip, ridicându-mă în picioare.

Se ridică și Sarah. Încerc mânerul, dar ușa s-a încuiat automat în urma noastră.

— Rahat! strig.

Văd un altul cu coada ochiului, stând la început nemișcat. Îl privesc făcând un prim pas către noi. În spatele lui mai e unul. Mogadorienii. După toți acești ani, sunt în cele din urmă aici. Încerc să mă concentrez, dar mâinile îmi tremură prea tare ca să pot deschide ușa. Îi simt apropiindu-se, încolțindu-ne. Sarah se înghesuie în mine și o simt tremurând.

Nu mă pot concentra să descui ușa. Ce s-a ales de eleganța sub tensiune, de toate zilele de antrenament din curtea din spate? *Nu vreau să mor*, mă gândesc. *Nu vreau să mor*.

— John, spune Sarah, și în vocea ei e o asemenea spaimă încât fac ochii mari și îmi regăsesc fermitatea.

Aud țcănitul încuietorii. Ușa se deschide. Ne repezim înăuntru și o trântim în urma noastră. De partea cealaltă răsună o bufnitură înfundată, ca și cum unul dintre ei ar fi lovit-o cu piciorul. Alergăm pe coridor. Se aud zgomote. Nu știu dacă în clădirea școlii e vreun mogadorian. O altă fereastră laterală se sparge și Sarah țipă, surprinsă.

— Nu trebuie să facem zgomot, îi spun.

Încercăm să deschidem ușile sălilor de clasă, dar sunt încuiate toate. Nu cred că am destul timp ca să descui vreuna. Undeva se trănțește o ușă și nu-mi pot da seama dacă e în fața sau în spatele nostru. Zgomotele ne urmăresc îndeaproape, se strâng în jurul nostru, ne umplu urechile. Sarah

mă ia de mână și fugim mai repede, și mintea îmi aleargă înaintea mea, reamintindu-mi planul clădirii, și astfel îmi pot ține luminile stinse, ca să nu fim văzuți. În cele din urmă o ușă se deschide și dăm buzna înăuntru. E sala de clasă pentru istorie, plasată în partea stângă a școlii, cu vedere spre un deal scund, și pentru că diferența de nivel este de șase metri, ferestrele au zăbrele.

Întunericul apasă în geamuri, înăuntru nu pătrunde niciun strop de lumină. Închid ușa fără zgomot și sper că nu ne-au văzut. Mătur încăperea cu luminile din palme și mă grăbesc să le sting. Suntem singuri și ne ascundem sub catedră. Încerc să-mi trag răsuflarea. Transpirația îmi curge pe față și îmi pătrunde în ochi, care încep să mă usture. Câți sunt? Am văzut cel puțin trei. Sigur mai sunt și alții. Oare și-au adus și animalele, micile nevăstuici de care se temeau atât de mult jurnaliștii din Atena? Aș vrea să fie Henri aici, sau cel puțin Bernie Kosar.

Ușa se deschide încet. Îmi țin respirația, ascultând. Sarah se sprijină de mine și ne luăm în brațe. Ușa se închide fără zgomot, cu un singur clic când își regăsește locul. Nu se aud pași. Cineva a deschis pur și simplu ușa și a băgat capul, să vadă dacă suntem înăuntru? Au plecat fără să intre? Mi-au dat de urmă după atât de mult timp; sigur nu sunt atât de delăsători.

— Ce facem? șoptește Sarah, după treizeci de secunde.

— Nu știu, răspund eu, tot în șoptă.

Încăperea e învăluită în tăcere. Indiferent cine o fi deschis ușa trebuie să fi plecat sau așteaptă pe coridor. Știu totuși că vor sosi tot mai mulți, cu cât așteptăm mai mult. Trebuie să ieșim de-aici. Va trebui să riscăm. Respir adânc.

— Trebuie să plecăm, spun. Aici nu suntem în siguranță.

— Dar ei sunt afară.

— Știu că sunt și nici n-au de gând să plece. Henrie acasă și e în pericol, la fel de mult ca noi.

— Dar cum o să ieșim?

N-am idee, nu știu ce să-i răspund. Singura cale de ieșire e cea pe care am intrat. Ea continuă să mă strângă în brațe.

— Suntem ținte sigure, Sarah. Ne vor găsi și, înclipa aceea, vor fi aici cu toții. În felul ăsta măcar o săi luăm prin surprindere. Dacă reușim să ieșim din școală, cred că pot porni o mașină. Dacă nu pot, va trebui să ne croim drum.

Ea încuviințează dând din cap.

Respir adânc și ies de sub catedră. Îi întind mâna lui Sarah și ea se ridică, vine lângă mine. Facem împreună un pas, cât mai puțin zgomotos cu puțință. Apoi încă unul. Avem nevoie de un minut întreg ca să traversăm încăperea și nimic nu ne iese înainte în întuneric. Mâinile mele strălucesc ușor, aproape fără să emită lumină, numai atât cât e necesar ca să nu dăm peste vreo bancă. Fixez ușa cu privirea. O s-o deschid, o s-o pun pe Sarah să-mi sară în spate și o salerg cât de repede pot, pe coridor, afară din școală și în parcare, sau, dacă asta nu reușește, în pădure. Cunosoc pădurea și știu drumul către casă. Ei sunt mai mulți, dar noi o s-avem avantajul celui care joacă pe teren propriu.

Ne apropiem de ieșire și îmi simt inima bătând atât de tare încât mă tem că mogadorienii o pot auzi. Sarah se încordează, strângându-mi mâna din toate puterile. Când ajung cu degetele la doi centimetri de ușă, atât de aproape de mâner încât îi simt răceala, suntem amândoi înșfăcați din spate și trântiți la podea.

Încerc să țip, dar o mână îmi acoperă gura. Spaima îmi aleargă prin vene. O simt pe Sarah zbătându-se și eu fac același lucru, dar strânsoarea e prea puternică. N-am anticipat niciodată asta, n-am bănuț că mogadorienii sunt mai puternici decât mine. I-am subestimat într-o extrem de mare măsură. Acum nu mai există speranță. Am dat greș. I-am dezamăgit pe Sarah și pe Henri, și *îmi pare rău, Henri, sper că tu o să te lupți cu mai mult curaj decât mine.*

Sarah respiră greu, iar eu încerc din toate puterile să mă eliberez, dar nu pot.

— Sst, nu vă mai zbateți, îmi șoptește în ureche o voce. Vocea unei fete. Ei sunt afară, așteaptă. Nu faceți zgomot, niciunul dintre voi.

E o fată și are la fel de multă putere ca mine, dacă nu chiar mai multă. Nu înțeleg. Strânsoarea slăbește și mă-ntorc s-o privesc. Ne studiem unul pe altul. Deasupra strălucirii mâinilor mele văd un chip cu puțin mai vârstnic decât al meu. Ochi căprui, pomeți înalți, păr lung și negru, strâns în coadă de cal, o gură largă și un nas puternic, pielea măslinie.

— Cine ești? o întreb.

Ea se uită la ușă, păstrând încă tăcerea. O aliată, mă gândesc. În afară de mogadorieni, mai știe cineva de existența noastră. Cineva a venit să ne ajute.

— Sunt Numărul Șase, răspunde ea. Am încercats-ajung aici înaintea lor.

29

— De unde-ai știut că sunt eu? întreb.

Ea aruncă o privire spre ușă.

— Am încercat să te găsesc încă de când a fostucis Trei. Dar o să-ți explic totul mai târziu. Acum trebuie să ieșim de-aici.

— Cum ai intrat fără să te vadă?

— Mă pot face invizibilă.

Zâmbesc. Aceași moștenire pe care o avea bunicul. Invizibilitatea. Abilitatea de a face invizibile și lucrurile pe care le atinge, aidoma casei din cea de-a doua zi de lucru a lui Henri.

— Cât de departe locuiești? mă întrebă ea.

— La vreo cinci kilometri de aici.

O simt dând din cap în întuneric. Apoi îmi pune altă întrebare:

— Ai un câpan?

— Da, bineînțeles. Tu n-ai?

Își schimbă greutatea de pe un picior pe altul și face o pauză înainte de a vorbi, ca și cum ar absorbi putere dintr-o entitate nevăzută.

— Am avut, răspunde. A murit acum trei ani. De-atunci sunt pe cont propriu.

— Îmi pare rău.

— Țsta e un război, oamenii mor. Acum trebuie săplecăm de-aici, altfel o să murim și noi. Dacă și-au făcut apariția în zonă, știu deja unde locuiești, ceea ce înseamnă că au ajuns deja acolo, așa că, odată ce ieșim, e inutil să mai încercăm să păstrăm secretul. Țștia nu sunt decât niște cercetași. Soldații sunt pe drum. Au săbii. Animalele nu apar cu mult în urma lor. Timpul e scurt. În cel mai bun caz, avem la dispoziție o zi. În cazul cel mai nefavorabil, sunt deja aici.

Primul meu gând: *Mogadorienii știu deja unde locuiesc*. Intru în panică. Henri e acasă, cu Bernie Kosar, iar soldații și animalele lor monstruoase ar putea să fi ajuns acolo. Al doilea gând: Câpanul ei, mort cu trei ani în urmă. Șase a fost singură în tot timpul ăsta, singură pe o planetă străină, de când avea, cât, treisprezece ani? Paisprezece?

— El e acasă, spun.

— Cine?

— Henri, câpanul meu.

— Sunt sigură că e în regulă. Nu se vor atinge deal atât timp cât ești liber. Pe tine te vor, și se vor folosi de el ca să te atragă acolo, spune Șase, apoi își ridică privirea spre fereastra cu zăbrele.

Ne răsucim și ne uităm în aceeași direcție. O pereche de faruri, atât de palide încât în lumina lor nu se zărește nimic altceva, se deplasează în viteză pe șoseaua care ocolește școala, pentru a încetini apoi, ieșind de pe drum, virând către intrare și dispărând imediat.

Șase se întoarce spre noi.

— Toate ușile sunt blocate. Cum altcumva am putea ieși?

Cad pe gânduri, spunându-mi că una din ferestrele nezăbrelite din altă clasă ne-ar putea oferi cele mai mari șanse.

— Putem s-o luăm prin sala de gimnastică, spune Sarah. Sub scenă e un tunel care iese în spatele școlii, are o ușă ca de pivniță.

— Adevărat? întreb.
Ea dă din cap, iar în mine se trezește un sentiment de mândrie.

— Luați-mă fiecare de câte o mână, spune Șase.
Eu o prind de dreapta, Sarah de stânga.

— Faceți cât mai puțin zgomot cu puțință. Cât timp mă țineți de mâini, o să fiți amândoi invizibili. Nu vor putea să ne vadă, dar ne vor auzi. Când ajungem afară, fugim cât ne țin puterile. N-o să reușim niciodată să scăpăm de ei, nu și acum, după ce ne-au găsit. Singura noastră șansă e să-i ucidem până la unul, înainte de sosirea celorlalți.

— OK, spun.

— Știi ce-nseamnă asta?
Clatin din cap. Nu sunt sigur că-i înțeleg întrebarea.

— Acum nu e vorba să fugim de ei, îmi explică.

Înseamnă că va trebui să lupti.

Vreau să-i răspund, dar pașii târșâiți pe care i-am auzit ceva mai devreme se opresc dincolo de ușă. Tăcere. Pe urmă mânerul e zgâlțâit. Numărul Șase respiră adânc și-mi dă drumul la mână.

— Nu vă mai gândiți să ieșim pe furiș. Războiul începe acum.

Se năpustește, azvârlindu-și brațele în față, și ușa se desprinde din canaturi și se face țândări, care se împrăștie pe coridor. Așchii de lemn. Cioburi de sticlă.

— Aprinde-ți luminile! strigă ea.

Le aprind brusc. În mijlocul a ceea ce a mai rămas din ușă stă un mogadorian. Zâmbește, cu

sângele prelingându-i-se din colțul gurii, unde l-au lovit fragmentele de lemn. Ochi negri, piele palidă, de parcă n-ar fi atins-o niciodată o rază de soare. O creatură a cavernelor, ridicată din mormânt. Azvârle ceva pe care nu-l văd și o aud pe Șase gemând lângă mine. Mă uit în ochii creaturii și simt o durere sfâșietoare, care mă țintuiește locului, făcându-mă incapabil să mă mișc. Se lasă întunericul. Tristețe. Trupul mi se crispează. Prin minte încep să-mi alerge imagini cețoase din ziua invaziei: moartea femeilor și a copiilor, bunicii mei; lacrimi, țipete, sânge, mormane de cadavre în flăcări. Șase rupe vraja ridicându-l pe mogadorian în aer și aruncându-l în perete. Când încearcă să stea în picioare îl ridică din nou, azvârlindu-l de data asta din toate puterile într-un perete și apoi în altul. Cercetașul se prăbușește contorsionat și zdrobit, pieptul îi tresaltă o singură dată, apoi rămâne nemișcat. Se scurge o secundă sau două. Întregul lui trup se transformă într-o grămăjoară de cenușă, acompaniat de un zgomot ce pare al unui sac de nisip căzut la pământ.

— Ce naiba? mă mir, întrebându-mă cum e posibil ca un corp să se dezintegreze astfel, în totalitate.

— Nu te uita în ochii lor! țipă ea, ignorându-mi nedumerirea.

Mă gândesc la tipul care scria *Ei umblă printre noi*. Acum înțeleg prin ce-a trecut când i-a privit în ochi. Mă întreb dacă și-a întâmpinat cu bucurie moartea atunci când a venit în cele din urmă, dacă a primit-o cu brațele deschise, pur și simplu ca să scape de imaginile care i se derulau fără oprire în minte. Nu pot decât să-mi imaginez cât de intense ar fi devenit dacă nu rupea Șase vraja.

Ceilalți doi cercetași se apropie cu repeziciune dinspre capătul holului. Îi înconjoară un val de întuneric, care mistuie parcă tot ce se află în jurul lor, preschimbându-l în beznă. Șase stă în fața mea, dreaptă, hotărâtă, cu capul sus. E cu cinci centimetri mai scundă decât mine, dar postura ei o face să pară cu cinci centimetri mai înaltă. Sarah e în spatele meu. Mogadorienii se opresc la intersecția coridoarelor, cu dinții dezgoliți într-un rânjat disprețuitor. Trupul meu e încordat, mușchii îmi ard de extenuare. Cei doi respiră adânc, hârâit, și asta am auzit dincolo de ușă, răsuflarea lor, nu pașii. Ne urmăresc cu privirea. Apoi culoarul se umple de un cu totul alt sunet și ambii mogadorieni își îndreaptă atenția într-acolo. O ușă zguduită ca și cum cineva ar încerca s-o forțeze. Se aude din senin detunătura unei arme, urmată de zgomotul ușii deschise cu piciorul. Cercetașii par surprinși și, când se întorc, gata s-o ia la fugă, pe coridor răsună alte două bubuituri și sunt amândoi trântiți pe spate. Auzim cum se apropie pașii a două perechi de pantofi și păcănitul ghearelor unui câine. Șase se încordează alături de mine, pregătindu-se pentru orice ar veni spre noi. Henri! Farurile pe care le-am văzut pătrunzând în curtea școlii au fost ale camionetei lui. Are o armă de vânătoare cu două țevi, pe care n-am mai văzut-o până acum. Bernie Kosar e lângă el și vine în goană la mine. Mă ghemuiesc și îl salt de pe podea. Mă linge pe față cu frenezie și sunt atât de entuziasmat de apariția lui încât aproape că uit să-i spun lui Șase cine e bărbatul cu pușca.

— Henri. Căpanul meu.

El se apropie pas cu pas, vigilent, uitându-se la uşile claselor pe lângă care trece, iar în spatele lui, purtând Cufărul Loric în braţe, vine Mark. N-am idee de ce l-a adus Henri. Privirea căpanului e înnebunită, e privirea unui om extenuat, înspăimântat şi îngrijorat.

Ținând cont de modul în care am plecat de-acasă, mă aștept la ce e mai rău, la un soi de muștrare, poate la o palmă peste obraz, dar el își mută în schimb arma în mâna stângă și mă îmbrățișează cu toată puterea. Îl strâng la rândul meu în brațe.

— Îmi pare rău, Henri. Nu știam c-o să se-ntâmpleașa.

— Știu. Sunt pur și simplu fericit că ești OK. Haideti, adaugă el, trebuie să ieșim de-aici. Afurisita asta de școală e-nconjurată.

Sarah ne conduce în cea mai sigură încăpere la care se poate gândi, bucătăria în care se ține cursul de gospodărie. Încuim ușa în urma noastră. Șase mută în fața ei trei frigidere, ca să nu poată pătrunde nimic înăuntru, iar Henri se grăbește să tragă toate storurile. Sarah se duce drept în compartimentul pe care-l folosim de obicei, deschide sertarul și scoate cel mai mare cuțit de măcelărie pe care-l găsește. Mark o urmărește cu privirea și, urmându-i exemplul, lasă Cufărul pe podea și înșfacă și el un cuțit. Scotoceste prin alte sertare și ia un ciocan de frăgezit carnea, pe care și-l îndeasă sub curea.

— Sunteți OK? întrebă Henri.

— Da, răspund eu.

— Da, mă simt excelent, spune Șase, dacă fac abstracție de pumnalul din braț.

Îmi aprind luminile, dându-le o strălucire palidă, și îi privesc brațul. N-a glumit. Dintre biceps și umăr îi iese un mic pumnal. De asta am auzit-o

icnind înainte de a-l ucide pe cercetaș. Mogadorianul a aruncat în ea cu un cuțit. Henri întinde mâna și i-l scoate. Ea geme.

— Din fericire nu e decât un pumnal, subliniază, uitându-se la mine. Soldații vor avea săbii a căror strălucire are alte puteri. Vreau să-ntreb despre ce puteri e vorba, dar Henri mă întrerupe.

— Ține asta, spune, întinzându-i lui Mark pușca. El o ia în mâna liberă fără să protesteze,

holbându-se cu venerație la tot ce se petrece în jur. Mă întreb cât de multe i-a povestit Henri. Mă întreb, în primul rând, de ce l-a adus cu el. Mă uit din nou la Șase. Henri îi apasă brațul cu o cârpă și ea și-o ține pe rană. El se îndreaptă spre Cufăr, îl ridică și îl pune pe cea mai apropiată masă.

— Vino aici, John, îmi spune.

Îl ajut să deschidă lacătul fără să cer explicații.

Saltă capacul cu o mișcare bruscă, își duce mâna înăuntru și scoate o piatră plată, tot atât de neagră ca aura din jurul mogadorienilor. Șase pare să știe la ce folosește piatra. Își scoate cămașa. Pe dedesubt poartă un costum din cauciuc, negru cu gri, foarte asemănător cu cel argintiu cu albastru în care apare tata în viziunile mele din trecut. Respiră adânc și întinde brațul spre Henri. El apasă piatra pe rană și Șase, cu dinții încleștați, geme și trăsăturile i se schimonosesc de durere. Pe frunte îi apar broboane de sudoare, fața i se înroșește de încordare, tendoanele gâtului se îngroașă. Henri ține piatra nemișcată timp de aproape un minut. Apoi o îndepărtează și Șase se îndoiaie de mijloc, respirând adânc ca să se liniștească. Îi privesc brațul. În afară de o picătură de sânge care mai strălucește încă, tăietura e complet vindecată, nu există nicio cicatrice, nimic în afară de o mică tăietură a costumului.

— Ce-i asta? mă mir eu, arătând cu capul către piatră.

— E o piatră vindecătoare, răspunde Henri.

— Așa ceva există cu adevărat?

— Pe Lorien există, dar durerea pe care o simți în timpul vindecării e de două ori mai puternică decât cea inițială, provocată de indiferent ce s-ar fi întâmplat, iar piatra ajută numai atunci când rana a fost făcută cu intenția de a provoca suferință sau de a ucide. Și trebuie s-o folosești imediat.

— Cu intenție? întreb. Adică piatra n-o să aibă efect dacă mă-mpiedic din întâmplare și mă aleg cu o tăietură la cap?

— Nu, spune Henri. Asta e esența Moștenirilor.

Apărare și puritate.

— I-ar vindeca pe Mark și pe Sarah?

— N-am idee, răspunde Henri. Și sper că nu vom fi nevoiți să aflăm.

Șase își trage răsuflarea. Își îndreaptă spatele, pipăindu-și brațul. Roșeața feței începe să-i dispară. În spatele ei, Bernie Kosar aleargă înapoi și încolo, de la ușa blocată la ferestre, care sunt prea sus ca să se poată uita afară, dar se saltă pe etaje din spate și se străduiește oricum, mârâind la ceea ce simte că e dincolo de ele. *Poate nu e nimic*, mă gândesc. Are obiceiul să muște uneori aerul.

— Mi-ai luat tu telefonul azi, când ai venit la școală? îl întreb pe Henri.

— Nu, zice el. N-am luat nimic.

— Nu mai era în dulap când m-am întors.

— Ei, oricum aici n-ar funcționa. Le-au făcut ceva casei noastre și școlii. Curentul electric s-a întrerupt și prin indiferent ce soi de scut or fi folosit nu pătrunde niciun semnal. Toate ceasurile s-au oprit. Până și aerul pare stătut.

— N-avem prea mult timp, intervine Șase.

Henri dă din cap. Pe față îi apare un zâmbet ușor în timp ce o privește, o privire plină de mândrie, poate chiar de ușurare.

— Te țin minte, spune el.

— Și eu îmi aduc aminte de tine.

Henri întinde mâna și Șase i-o strânge.

— E rahat de bine să te revăd.

— *Al naibii de bine*, îl corectez eu, dar el mă ignoră.

— Vă caut de ceva vreme, spune Șase.

— Unde e Katarina? Întreabă Henri.

— N-a reușit să supraviețuiască. A murit acum trei ani.

De atunci îi caut pe ceilalți, inclusiv pe voi.

— Îmi pare rău, zice Henri.

Ea dă din cap. Se uită în partea opusă a încăperii,

la Bernie Kosar, care-a început să mârâie cu ferocitate. Pare să fi crescut destul de mare ca să privească prin partea de jos a ferestrei. Henri își ia pușca de pe podea și se apropie de geam, oprindu-se la o distanță de un metru și jumătate.

— John, stinge-ți luminile, îmi spune.

Mă supun.

— Acum, la semnalul meu, ridicați storurile.

Trec în partea laterală a ferestrei și-mi înfășor șnurul de două ori în jurul mâinii. Dau din cap către Henri și, peste umărul lui, văd că Sarah și-a dus deja palmele la urechi, anticipând detunătura. El înclină arma și țintește.

— E timpul să ne luăm revanșa, zice el, și adaugă:

Acum!

Trag de cordon și storul zboară în sus. Henri trage. Detunătura e asurzitoare, îmi reverberează în urechi vreme de câteva secunde. El înclină din nou arma, păstrează linia de ochire. Mă răsucesc și arunc o privire afară. Doi cercetași zac nemișcați pe iarbă. Unul se transformă în cenușă cu aceeași bufnitură seacă pe care-am auzit-o pe coridor. Cu celălalt sentâmplă același lucru după ce Henri îl împușcă încă o dată. În jurul lor par să mișune umbre.

— Adu un frigider, Șase, spune Henri.

Mark și Sarah privesc uimiți frigiderul care plutește către noi prin aer și e plasat în fața ferestrei, împiedicându-i pe mogadorieni să intre sau să vadă ce se petrece în încăpere.

— E mai mult decât nimic, zice Henri. Se întoarcespre Șase. Cât timp mai avem?

— Puțin, răspunde ea. Au un avanpost la trei orede aici, într-un munte scobit în interior din vestul Virginiei.

Henri își deschide arma, împinge în interior două cartușe noi și o închide cu un pocnet.

— Câte gloanțe are? întreb eu.

— Zece, răspunde el.

Sarah și Mark își vorbesc în șoaptă. Mă îndrept spre ei.

— Sunteți OK?

Sarah dă din cap, iar Mark ridică din umeri, niciunul neștiind ce să spună, din cauza groazei. O sărut pe Sarah pe obraz și o iau de mână.

— Nu vă faceți griji, spun. O să scăpăm din asta. Mă întorc spre Șase și spre Henri.

— De ce stau acolo, afară, așteptând? întreb. Dece nu sparg un geam ca să dea buzna înăuntru? Știu că sunt mult mai mulți decât noi.

— Nu vor decât să ne țină aici, răspunde Șase. Ne-au adus exact unde vor, suntem toți laolaltă, închiși într-un singur loc. Acum așteaptă să apară ceilalți, soldații înarmați, antrenați săucidă. Sunt disperati, fiindcă știu că Moștenirile noastre încep să se manifeste. Nu-și pot permite să dea greș, să riște să devenim mai puternici. Știu că unii dintre noi pot acum să riposteze.

— Atunci trebuie să ieșim de aici, insistă Sarah, cuvocea slabă, tremurătoare.

Șase o privește, dând încurajator din cap. Și apoi îmi amintesc ceva de care, în toată agitația, uitasem.

— Stați o clipă, fiindcă ești aici, fiindcă suntem împreună, se rupe vraja. Toți ceilalți sunt acum o pradă ușoară. Ne pot ucide după bunul lor plac.

Văzând privirea îngrozită a lui Henri, îmi dau seama că asta i-a ieșit și lui din minte.

Șase dă din cap.

— Trebuia să risc, spune ea. Nu putem să tot fugim întruna, și m-am săturat de așteptare. Devenim cu toții mai puternici, suntem cu toții pregătiți să ripostăm. Să nu uităm ce ne-au făcut în ziua aceea, iar eu n-am să uit ce i-au făcut Katarinei. Toți cunoscuții noștri sunt morți, familiile noastre, prietenii noștri. Cred că intenționează să-i facă Pământului exact ceea ce iau făcut Lorienului, și acum sunt aproape gata să treacă la fapte. Să stăm cu brațele încrucișate, fără să acționăm, înseamnă să permitem aceleași distrugerii, aceleași omoruri, aceleași anihilare. De ce să stăm deoparte, așteptând să se întâmple toate acestea? Dacă moare planeta asta, murim odată cu ea.

Bernie Kosar continuă să latre la fereastră. Aproape că-mi doresc să-i dau drumul afară, să văd ce-o să facă. Are botul plin de bale, cu colții

dezgoliți, și blana de pe spate ridicată. *Câinele e pregătit, mă gândesc. Întrebarea e dacă și noi suntem.*

— Ei, acum ești aici, spune Henri. Să sperăm cătoți ceilalți sunt în siguranță, că se pot apăra. Dacă nu pot, voi doi o s-o aflați imediat. Cât despre noi, războiul ne bate la ușă. Nu l-am chemat, dar e aici și n-avem de ales, trebuie să-i ieșim în întâmpinare cu capul sus și cu toată forța. Își înalță fruntea și ne privește, cu albul ochilor scânteind în întunericul din încăpere. Sunt de acord cu tine, Șase, adaugă. A sosit timpul.

Vântul dă buzna în sala destinată cursului de gospodărie prin fereastra spartă, frigiderul din fața ei reușind într-o prea mică măsură să oprească aerul rece. Fiindcă lipsește curentul electric, în școală e deja frig. Șase poartă acum numai costumul de cauciuc, în întregime negru, cu excepția benzii gri ce îi străbate în diagonală partea din față. Stă în mijlocul grupului nostru cu atât calm și încredere în sine, încât îmi doresc să fi avut și eu un costum loric. Deschide gura, gata să vorbească, dar e întreruptă de o detunătură puternică din exterior. Alergăm cu toții la ferestre, dar nu reușim să vedem ce se petrece. Urmează mai multe lovituri sonore, sunete care sugerează smulgerea, scrâșnete, ca și cum ceva ar fi distrus.

— Ce se-ntâmplă? întreb.

— Luminile tale, spune Henri, acoperind zgomotuldistrugerii.

Le aprind și mătur cu ele curtea. Nu răzbat la o distanță mai mare de trei metri înainte de a fi înghițite de beznă. Henri se retrage cu un pas și își înclină capul, ascultând zgomotele extrem de concentrat, apoi schițează un gest de acceptare resemnată.

— Distrug toate mașinile de afară, inclusiv camioneta mea, ne spune. Dacă supraviețuim și scăpăm din școala asta, va trebui să plecăm pe jos.

Pe fețele lui Mark și Sarah apar expresii îngrozite. — Nu mai putem pierde timpul, zice Șase. Indiferent dacă avem sau nu o strategie, trebuie să plecăm înainte de sosirea animalelor și a soldaților. Ea a spus că putem ieși prin sala de gimnastică, adaugă, dând din cap către Sarah. E ultima noastră speranță.

— O cheamă Sarah, spun eu.

Sunt așezat pe un scaun din apropiere,

demoralizat de insistența din glasul lui Șase. Ea pare să fie cea mai echilibrată, cea care a rămas calmă sub povara tuturor spaimelor de până acum. Bernie Kosar s-a întors la ușă, zgârie frigiderule care o blochează, mârâie și chelălăie, nerăbdător. Luminile mele fiind aprinse, Șase îl poate vedea bine pentru prima oară. Se holbează la el, apoi își îngustează ochii și își întinde ușor gâtul înainte. Se apropie de cățel și se lasă în jos, mângâindu-l. Mă întorc și o privesc. Zâmbetul ei mi se pare bizar.

— Ce e? întreb.

Ea își înalță privirea spre mine.

— Nu știi?

— Ce să știu?

Zâmbetul ei se lărgeste. Se uită din nou la Bernie Kosar, care fuge de lângă ea și se repede la fereastră, zgreptănând-o, mârâind și uneori lătrând frustrat. Școala e înconjurată, suntem amenințați de o moarte aproape sigură, iar Șase zâmbește. Asta mă irită.

— Câinele tău, spune ea. Chiar nu știi?

— Nu, zice Henri.

Mă întorc spre el. Clatină din cap către Șase.

— Ce naiba? întreb. Ce e?

Șase se uită la mine, apoi la Henri. Dă să râdă și deschide gura să vorbească. Dar ceva îi atrage privirea chiar înainte de a scoate primul cuvânt și aleargă înapoi, la geam. O urmăresc și, la fel ca mai înainte, fasciculul extrem de slab al unor faruri mătură curba drumului și pătrunde în parcare școlii. O altă mașină, poate a unui antrenor sau a unui profesor.

Închid ochii și respir adânc.

— E posibil să nu-nsemne nimic, spun.

— Stinge-ți luminile, mi se adresează Henri.

Le sting și îmi încleștez pumnii. Mașina de afară

are ceva care mă umple de furie. La naiba cu epuizarea, cu tremuratul care a apărut încă de când am sărit pe fereastra directorului. Nu mai suport să fiu închis în încăperea asta, știind că mogadorienii sunt acolo, afară, așteptând și punându-ne la cale osânda. Mașina care a venit ar putea fi a primilor soldați ajunși la fața locului. Dar, exact când îmi trece asta prin minte, luminile se retrag în grabă din parcare și pleacă în mare viteză, fac cale-ntoarsă pe același traseu.

— Trebuie să ieșim din școala asta blestemată, zice Henri.

Câpanul e așezat pe un scaun, la trei metri de ușă, cu arma îndreptată către ea. Respiră lent, deși e încordat, și îi văd mușchii crispați ai maxilarelor. Nimeni nu scoate niciun cuvânt. Șase s-a făcut invizibilă și s-a strecurat afară, în explorare. Noi așteptăm, pur și simplu, și auzim în sfârșit ceea ce așteptam. Trei bătăi ușoare în ușă, semnalul lui Șase, ca să știm că e ea, nu unul dintre cercetași, încercând să pătrundă înăuntru. Henri lasă arma în jos, iar ea intră și aduce înapoi un frigider, baricadând ușa în urma ei. A lipsit zece minute.

— Ai avut dreptate, îi spune lui Henri. Au distrus toate mașinile din parcare și au mutat cumva resturile, au blocat cu ele toate ușile. Și Sarah are dreptate: au trecut cu vederea trapa de pe scenă. Am numărat șapte cercetași afară și cinci înăuntru, patrulând pe holuri. Era unul și în fața ușii noastre, dar a fost îndepărtat. Par să devină nervoși. Cred că soldații ar fi trebuit probabil s-ajungă deja aici, ceea ce înseamnă că nu pot fi prea departe.

Henri se ridică în picioare, înhață Cufărul și-mi face semn din cap. Îl ajut să-l deschidă. Bagă mâna înăuntru și scoate câteva pietre mici, rotunde, pe care și le pune în buzunar. N-am idee ce-ar putea fi. Pe urmă lasă capacul, închie Cufărul, îl împinge într-unul dintre cuptoare și închide ușa. Eu mut un frigider în fața cuptorului, să nu poată fi deschis. Adevărul e

că nu există nicio altă soluție. Cufărul e greu, ar fi imposibil să luptăm cărându-l și trebuie să avem toate mâinile libere ca să scăpăm din beleaua asta.

— Nu-mi place să-l las în urmă, spune Henri, scuturând din cap.

Șase încuviințează cu un gest, stânjenită. Ideea de a-i lăsa pe mogadorieni să pună mâna pe Cufăr are ceva care-i îngrozește pe amândoi.

— O să fie în siguranță acolo, spun eu.
Henri ridică arma, o armează, apoi se uită la Sarah și la Mark.

— Asta nu e lupta voastră, le spune. Nu știu la ce trebuie să ne așteptăm acolo, afară, dar, dacă lucrurile merg rău, întoarceți-vă aici, în școală, și ascundeți-vă. N-au venit după voi și nu cred că vă vor căuta, odată ce ne vor avea pe noi.

Sarah și Mark par deopotrivă de copleșiți de spaimă și fiecare își strânge cuțitul în mâna dreaptă, cu încheieturile degetelor albite. Mark a căutat prin sertare și și-a captușit cureaua cu toate obiectele care i-ar putea fi de ajutor – mai multe cuțite, ciocanul de frăgezit carnea, o răzătoare pentru brânză, o foarfecă.

— Ieșim de aici, o luăm la stânga și, odată ce ajungem la capătul coridorului, sala de gimnastică e la vreo șase metri distanță, dincolo de ușile duble de pe dreapta, îi explic lui Henri.

— Chepengul se află chiar în mijlocul scenei, adaugă Șase. E acoperit cu un covoraș albastru. În sala de gimnastică nu era niciun cercetaș, dar asta nunseamnă că acum nu s-ar putea afla prin apropiere.

— Așadar ieșim pur și simplu de aici și-ncercăm să alergăm mai repede decât ei? Întrebă Sarah.
În voce i se simte panica. Respiră greu.

— E singura noastră șansă, spune Henri.

O iau pe Sarah de mână. E cuprinsă de un tremur violent.

— O să fie OK, o liniștesc.

— De unde știi? spune ea, pe un ton mai degrabă insistent decât întrebător.

— Nu știu, răspund.

Șase mută frigiderul din fața ușii. Bernie Kosar începe imediat să zgredene și să mârâie, încercând să iasă.

— Nu vă pot face pe toți invizibili, spune Șase. Dacă dispar, o să fiu totuși lângă voi.

Apoi apucă mânerul ușii, în timp ce, alături de mine, Sarah respiră adânc, tremurător, strângându-mă de mână cu toate puterile. Îi văd cuțitul vibrând în mâna dreaptă.

— Stai cât mai aproape de mine, o sfătuiesc.

— Nu plec de lângă tine.

Ușa se deschide și Șase se avântă pe coridor dintr-un singur salt. Henri iese imediat după ea. Urmez eu, iar Bernie Kosar o ia la fugă înaintea tuturor, un ghem de furie care se îndepărtează în viteză. Henri îndreaptă arma într-o parte, apoi într-alta. Culoarul e gol. Bernie Kosar a ajuns deja la intersecție. Dispare. Șase îi urmează exemplul și se face nevăzută, iar noi, ceilalți, alergăm către sala de gimnastică. Henri e în frunte. Îi pun pe Mark și Sarah să o ia înaintea mea. Niciunul dintre noi nu vede absolut nimic, nu putem decât s-auzim pașii celorlalți. Îmi aprind luminile, pentru orientare, și asta e prima mea greșeală.

Ușa unei clase din dreapta se deschide brusc. Totul se petrece într-o fracțiune de secundă și, înainte de a avea timp să reacționez, sunt lovit în umăr cu ceva greu. Luminile mi se sting. Cad exact peste sticla unei vitrine. Mă tai în creștetul capului și sângele începe aproape imediat să mi se

prelingă pe partea laterală a feței. Sarah țipă. Indiferent ce m-a lovit mă pocnește din nou, o lovitură seacă, în coaste, care mă lasă fără aer.

— Aprinde-ți luminile! țipă Henri.

O fac. Un cercetaș stă deasupra mea, ținând în mână o bucată de lemn de aproape doi metri, pe care trebuie s-o fi găsit în clasa de artă industrială. O ridică în aer, vrând să mă lovească încă o dată, dar Henri, aflat la șase metri distanță, reușește să-l împuște înainte. Capul cercetașului dispare, făcut mici fărâme. Restul trupului i se transformă în cenușă înainte de a atinge podeaua.

Henri lasă arma în jos.

— Rahat, spune, văzând sângele.

Face un pas spre mine și în secunda următoare întrezăresc cu coada ochiului un alt mogadorian, în cadrul aceleiași uși, cu un baros ridicat deasupra capului. Șarjează spre mine și mă folosesc de telechinezie, aruncând cel mai apropiat obiect, fără să știu măcar ce e. Are o strălucire aurie și accelerează, străbătând aerul cu violență. Îl lovește pe cercetaș atât de tare încât îi crapă țeasta și îl trânteste pe dușumea, unde rămâne nemișcat. Henri, Mark și Sarah se apropie în fugă. Cercetașul e încă în viață și Henri ia cuțitul lui Sarah, pe care i-l înfige în piept, transformându-l într-un morman de cenușă. Îi

înapoiază apoi cuțitul. Sarah îl ține la distanță, în fața ei, între degetul mare și arătător, de parcă ar fi o piesă murdară de lenjerie intimă. Mark se apleacă și ia obiectul pe care l-am aruncat, acum spart în trei.

— E trofeul meu din liga liceelor, spune, și nu-și poate reține un chicotit, ca pentru sine însuși. L-am primit luna trecută. Mă ridic în picioare. Vitrina pe care-am spart-o era cea cu trofee.

— Ești OK? întrebă Henri, cu ochii la tăietura mea.

— Da. Mă simt foarte bine. Să mergem.

Alergăm pe coridor și intrăm în sala de gimnastică, o traversăm în goană și sărim pe scenă. Îmi aprind luminile și văd covorașul albastru dându-se deoparte, parcă din proprie voință. Pe urmă chepengul se deschide brusc. Abia după aceea renunță Șase la invizibilitate.

— Ce s-a întâmplat afară? întrebă ea.

— Am dat peste un mic necaz, răspunde Henri, coborând primul scara, ca să se-asigure că drumul e liber.

Mark și Sarah îl urmează.

— Unde e câinele? întreb.

Șase clatină din cap.

— Du-te, îi spun eu.

Coboară înaintea mea, lăsându-mă singur pe scenă. Fluier cât pot de tare, știind foarte bine că astfel îmi trădez poziția. Aștept.

— Haide, John, strigă de jos Henri.

Mă las încet în trapă, cu picioarele pe scară, dar de la mijloc în sus sunt încă deasupra scenei, uitându-mă în jur.

— Haide! spun în sine mea. Unde ești?

Și, în acea fracțiune de secundă, când nu mai pot decât să renunț, chiar înainte de a coborî, Bernie Kosar se materializează în capătul opus al sălii de gimnastică și vine spre mine alergând, cu urechile pleoștite, lipite de cap. Zâmbesc.

— Haide! strigă de data asta Henri.

— Așteaptă! țip eu, drept răspuns.

Bernie Kosar sare pe scenă și apoi în brațele mele.

— Ia-l, strig, și-i întind câinele lui Șase.

Mă las în jos, închid chepengul și îl încui, apoi îmi aprind luminile, aducându-le la strălucirea maximă.

Pereții și podeaua sunt din beton, umezi și urât mirositori, mucegăiți. Trebuie să mergem cât mai aplecați ca să nu ne lovim cu capetele de plafon. Șase deschide drumul. Tunelul are vreo treizeci de metri lungime și n-am idee la ce o fi putut servi la un moment dat. Ajungem la capăt: câteva trepte urcă spre două uși metalice, de pivniță. Șase așteaptă să ne strângem cu toții laolaltă.

— Unde-o să ieșim? întreb.

— În spatele parării, spune Sarah. Nu prea departe de terenul de fotbal.

Șase își lipește urechea de crăpătura minusculă dintre ușile închise, ascultând. Nu se aude decât vântul. Toate chipurile șiroiesc de sudoare, sunt pline de praf și înspăimântate. Șase se uită la Henri și dă din cap. Eu îmi sting luminile.

— Bun, spune ea, și devine invizibilă.

Deschide încet ușa, exact atât cât e nevoie ca să scoată capul și să arunce o privire. Noi, ceilalți, o urmărim ținându-ne răsuflarea, așteptând, ascultând, toți cu nervii întinși la maximum. Ea se întoarce într-o parte, apoi într-alta. Mulțumită că am reușit să trecem neobservați, deschide ușile până la capăt și ieșim pe rând.

Totul e numai întuneric și tăcere, vântul nici măcar nu adie, în pădurea din dreapta noastră copacii sunt nemișcați. Mă uit în jur și zăresc siluetele contorsionate ale mașinilor distruse stivuite în fața ușilor școlii. Nu sunt stele, nu e lună. Nu se vede cerul, de parcă ne-am afla sub o bulă de întuneric, într-un soi de dom unde n-au mai rămas decât umbre. Bernie Kosar începe să mârâie, la început încet, motiv pentru care mă gândesc mai întâi că e vorba numai de neliniște; dar mârâitul sună din ce în ce mai feroce, mai amenințător, și știu că simte ceva. Toate capetele se întorc, toți vrem să vedem la ce mârâie, dar nu se simte nicio mișcare. Fac un pas înainte, plasând-o astfel pe Sarah în spatele meu. Mă gândesc să-mi aprind

luminile, dar știu că ne vor trăda într-o mai mare măsură decât mârâitul câinelui. Bernie Kosar o rupe la fugă pe neașteptate.

Aleargă vreo treizeci de metri înainte de a face un salt prin aer, înfigându-și colții într-unul dintre cercetașii nevăzuți, care se materializează ca prin farmec, ca și cum o vrajă a invizibilității s-ar fi rupt dintr-odată. Într-o fracțiune de secundă, îi putem vedea pe toți, nu mai puțini de douăzeci, înconjurându-ne, începând să-și strângă cercul în jurul nostru.

— A fost o cursă! strigă Henri, trăgând de douăori, și doi cercetași cad imediat.

— Întoarceți-vă în tunel, țip la Mark și la Sarah.

Unul dintre cercetași se îndreaptă spre mine. Îl ridic în aer și-l azvârl cu toată puterea într-un stejar aflat la douăzeci de metri distanță. Lovește pământul cu o bufnitură, se ridică repede și aruncă un pumnal în direcția mea. Îl deviez, îl ridic din nou pe cercetaș și îl arunc mai tare. Plesnește, transformându-se în cenușă la baza copacului. Arma lui Henri se descarcă de mai multe ori și împușcăturile reverberează. Din spate mă înșfacă două mâini. Aproape că le resping când îmi dau seama că e Sarah. Șase nu se vede nicăieri. Bernie Kosar a trântit la pământ un mogadorian în gâtul căruia își afundă acum colții, cu vâlvătăile iadului arzându-i în ochi.

— Intră în școală! țip eu la Sarah.

Ea nu-mi dă drumul. O bubuitură sparge tăcerea și începe clocotul unei furtuni, cu nori negri adunându-se deasupra capetelor, cu fulgere despicând cerul nopții, cu tunete răsunătoare, fiecare dintre ele făcând pe Sarah să tresară. Șase a reapărut, stă la vreo nouă metri de noi, cu ochii la cer, cu trăsăturile schimonosite de încordare, cu brațele ridicate. Ea e cea care creează furtuna, controlând vremea.

Trăsnetele încep să cadă, lovindu-i pe cercetași și ucigându-i, generând explozii minuscule ce înalță nori de cenușă, spre a-i lăsa apoi să plutească apatici de-a lungul curții. Henri stă deoparte, încercându-și arma.

Cercetașul sufocat de Bernie Kosar moare în cele din urmă, răbufnind într-un morman de cenușă și acoperind fața câinelui. Animalul strănută o dată, își scutură cenușa din blană și aleargă după cel mai apropiat cercetaș până ce dispar amândoi în pădurea deasă de care ne despart cincizeci de metri. Mă cuprinde teama insuportabilă că l-am văzut pentru ultima oară.

— Trebuie să intri în școală, îi spun lui Sarah. Trebuie să pleci acum și să te-ascunzi. Mark! strig apoi.

Îmi ridic privirea și nu-l văd. Mă răsucesc brusc. Îl zăresc cu coada ochiului sprintând către Henri, care își mai încarcă încă pușca. La început nu înțeleg de ce, apoi văd ce se-ntâmplă: un mogadorian s-a apropiat de câpan pe furiș, fără ca el să-și dea seama.

— Henri! zbir eu, vrând să-i atrag atenția.

Îmi ridic mâna, intenționând să-l opresc pe cercetașul cu cuțitul ridicat în aer, dar Mark mi-o ia înainte și sare asupra lui. Începe o luptă corp la corp.

Henri își închide carabina cu un pocnet, iar Mark azvârle cuțitul din mâna cercetașului cu o lovitură de picior. Henri trage și mogadorianul explodează. Henri îi spune ceva lui Mark. Eu îl strig pe Mark din nou și el vine în fugă, gâfâind.

— Trebuie s-o duci pe Sarah în școală.

— Vă pot ajuta aici, spune el.

— Nu e lupta ta. Trebuie să te-ascunzi! Intră înșcoală și ascunde-te împreună cu Sarah!

— OK, încuviințează el.

— Trebuie să rămâneți ascunși, indiferent ce s-arîntâmpla! urlu eu, acoperind furtuna. N-au venit după voi. Pe mine mă vor. Promite-mi, Mark! Promite-mi co să rămâi ascuns, împreună cu Sarah!

El dă în grabă din cap.

— Îți promit!

Sarah plânge și n-am timp s-o liniștesc. O altă lovitură de trăsnet, o altă împușcătură. Ea mă sărută o singură dată pe buze, apăsându-și mâinile pe fața mea atât de tare încât știu că și-ar dori să rămână așa o veșnicie. Mark o desprinde de mine, începe s-o îndepărteze.

— Te iubesc, spune Sarah și privirea îi zăbovește asupra mea așa cum s-a oprit a mea asupra ei mai devreme, când am plecat de la ora de gospodărie, gândindu-se că s-ar putea să mă vadă pentru ultima oară și dorindu-și să-și întipărească imaginea mea în memorie, ca să-i ajungă pentru o viață.

— Și eu te iubesc, răspund, chiar înainte ca ei doisă ajungă la treptele tunelului, mimez cuvintele, și, imediat ce mi se desprind de pe buze, Henri scoate un strigăt de durere.

Unul dintre cercetași i-a înfipt un cuțit în stomac. Sunt cuprins de groază. Cercetașul smulge cuțitul, cu lama strălucind de sânge. Mâna îi coboară, pregătinduse să înjunghie din nou. Întind brațul către el și îi smulg arma în ultima clipă, așa că Henri nu e lovit decât de un pumn. Geme, se adună, proptește țeava armei în bărbia mogadorianului și trage. Cercetașul cade la pământ, descăpățânat.

Începe ploaia, o ploaie rece, deasă. Mă udă până la os cât ai clipi. Din pântecul lui Henri curge sânge. Țintește în întuneric, dar toți cercetașii au dispărut în beznă, departe de noi, așa că nu-i poate ochi. Nu-i mai interesează atacul, știind că doi dintre noi s-au retras, iar al treilea e rănit. Șase stă tot cu mâinile către cer.

Furtuna a devenit mai puternică; vântul a-nceput să urle. Se pare că îi e greu s-o țină sub control. O furtună de iarnă, cu tunete, în ianuarie. Tunetele, fulgerele, ploaia – toate par să-nceteze la fel de repede cum au început. Vântul se oprește și din depărtare se aude, tot mai puternic, un vuiet gros.

Şase îşi coboară braţele, toţi trei ne încordăm auzul. Până şi mogadorienii se-ntorc în direcţia sunetului. Vuietul se înteteşte, venind fără dubiu către noi, e un soi de geamăt profund, mecanic. Cercetaşii ies din întuneric şi încep să râdă. Deşi am ucis cel puţin zece, sunt mult mai mulţi decât înainte. În depărtare se zăreşte un nor de aburi, înălţându-se deasupra copacilor, de parcă pe şoseaua curbată ar trece o locomotivă. Cercetaşii dau din cap unul către altul, afişându-şi zâmbetele crude, şi refac cercul din jurul nostru, după toate aparenţele încercând să ne împingă înapoi, în clădirea şcolii. Şi e evident că n-avem de-ales. Şase vine lângă noi.

— Ce e asta? întreb eu.

Henri şchiopătează, cu arma atârându-i pe lângă trup, în mâna lipsită de vlagă. Respiră greu, cu o tăietură în obraz, sub ochiul drept, şi cu o pată rotundă, băltind de sânge, pe puloverul gri, în dreptul rânii de cuţit.

— Sunt ceilalţi, nu-i aşa? o-ntreabă pe Şase.

Ea îl priveşte, copleşită, cu părul ud atârându-i pe obraji.

— Animalele, spune. Şi soldaţii. Sunt aici.

Henri înclină arma şi respiră adânc.

— Şi începe adevăratul război, zice el. Nu ştiu ce credeţi voi doi, dar, dacă aşa a fost să fie, atunci să fie aşa. În ceea ce mă priveşte..., adaugă, şi vocea i se stinge. Ei, să fiu al naibii dac-o să mă las ucis fără luptă.

Şase dă din cap.

— Ai noştri s-au împotrivit până-n ultima clipă.

Asta o să fac şi eu, zice ea.

Aburul continuă să se înalţe, la vreun kilometru depărtare de noi. *Încărcătura vie*, mă gândesc. *Aşa le transportă, în semitrailere supradimensionate.* Şase şi cu mine coborâm treptele în urma lui Henri. Îl strig pe Bernie Kosar, dar nu se vede nicăieri.

— Nu-l putem aștepta iarăși, spune Henri. N-avem timp.

Mă uit în jur pentru ultima oară, apoi trântesc ușile pivniței. Facem cale-ntoarsă prin tunel în grabă, urcăm pe scenă, traversăm sala de gimnastică. Nu vedem nici măcar un singur cercetaș, dar nici pe Marc și pe Sarah, așa că mă simt ușurat. Sper că s-au pitit bine și sper că Mark se va ține de cuvânt, că vor rămâne în ascunzătoare. Când reușim să ajungem înapoi, în sala pentru cursul de gospodărie, dau frigiderul deoparte și înșfac Cufărul. Îl deschid împreună cu Henri. Șase ia piatra vindecătoare și o apasă pe pântecul lui. El tace, ține ochii închiși, își ține răsuflarea. Are fața roșie de încordare, dar nu-i scapă niciun sunet. Un minut se scurge astfel, apoi Șase îndepărtează piatra. Tăietura s-a vindecat. Henri expiră, cu fruntea brobonită de sudoare. Pe urmă e rândul meu. Ea îmi apasă piatra pe rana din creștet și sunt sfâșiat de o durere mai intensă decât orice am mai simțit vreodată. Mormăi și gem, toți mușchii mi se încordează, nu pot să respir înainte de a se termina și, când asta se întâmplă în sfârșit, mă aplec și-mi trag răsuflarea un minut întreg.

Geamățul mecanic de afară a încetat. Semitrailerul e în afara câmpului nostru vizual. În timp ce Henri închide Cufărul și îl pune tot în cuptor, mă uit pe fereastră, sperând să-l zăresc pe Bernie Kosar. Nul văd. O altă pereche de faruri trece pe lângă școală. Nici de data asta nu pot spune dacă e un automobil sau un camion, și încetinește în dreptul intrării, după care se grăbește să accelereze, fără să pătrundă înăuntru. Henri își trage cămașa în jos și ia arma. Când ne îndreptăm spre ușă, un sunet ne face să încremenim.

De afară se aude un răget, puternic, animalic, un singur răget, altfel decât orice am mai auzit până acum, urmat de pocnetul metalic al unei uși descuiate, doborâte, deschise. O bubuitură puternică ne atrage tuturor atenția. Respir din nou adânc. Henri clatină din cap și oftează, cu un gest aproape lipsit de speranță, gestul pe care-l faci când lupta e pierdută.

— Există întotdeauna speranță, Henri, îi spun.

El se întoarce și mă privește.

— Încă mai sunt de așteptat noi evoluții ale evenimentelor. Încă nu avem toate informațiile. E prea devreme ca să renunți la speranță.

El dă din cap, cu cea mai firavă umbră de zâmbet. Se uită la Șase. Ea reprezintă o nouă evoluție a evenimentelor, pe care nu cred că și-ar fi putut-o imagina vreunul dintre noi. Și cine poate spune că nu mai urmează și altele? Așa că Henri continuă de unde am rămas eu, citând cu exactitate cuvintele rostite de el însuși când eu eram cel descurajat, în ziua în care l-am întrebat cum ar fi cu puțină să sperăm că vom câștiga lupta, fiind singuri, copleșiți numeric și departe de casă – lupta împotriva mogadorienilor, pentru care războiul și moartea sunt o plăcere.

— Speranța moare ultima, spune el. Dacă o pierzi, pierzi totul. Iar când ai impresia că totul e pierdut, că totul e cumplit și sumbru, speranța continuă să existe, întotdeauna.

— Exact, aprob eu.

Un alt răget sfâșie aerul nopții, răzbătând prin pereții școlii, un răget care-mi îngheață sângele în vene. Pământul bubuie sub pașii monstrului, acum probabil liber. Clatin din cap. În timpul viziunilor din războiul de pe Lorien mi-am dat singur seama cât de mare este.

— Pentru binele prietenilor voștri și al nostru, spune Șase, ar fi cazul să ieșim naibii din școală cât mai e timp. Vor distruge toată clădirea încercând să dea de noi.

Dăm din cap unul către altul.

— Singura noastră speranță e s-ajungem în pădure, zice Henri. Indiferent ce-ar fi creatura asta, am putea scăpa dacă am reuși să rămânem invizibili.

Șase încuviințează.

— Nu trebuie decât să mă țineti strâns de mână. Îți urmăresc imediat sfatul, neavând nevoie de vreo altă motivație.

— Să facem cât mai puțin zgomot cu putință, spune Henri.

Pe culoar e întuneric și liniște. Înaintăm cu o grabă silențioasă, mișcându-ne cât de repede putem și evitând pe cât posibil zgomotele. Un alt răget, după care începe un al doilea. Încremenim. Nu e un singur monstru, sunt doi. Ne punem în mișcare și intrăm în sala de gimnastică. Nici urmă de cercetași. Când ajungem în centru, Henri se oprește. Ne uităm spre el, dar nu-l putem vedea.

— De ce ne-am oprit? șoptesc.

— Sst, răspunde el. Ascultă.

Îmi încordez auzul, dar n-aud nimic în afara vâjâitului neconținut al propriului meu sânge, care îmi umple urechile.

- Monștrii stau locului, zice Henri.
- Și ce dacă?
- Sst, repetă el. Acolo mai e ceva.

Și atunci auzim și noi, scheunători ușoare, pițigăiate, părând ale unor animale mici. Sunt înăbușite, dar e evident că devin tot mai sonore.

- Ce naiba? întreb.

Ceva începe să bată în chepengul de pe scenă, chepengul prin care sperăm că vom scăpa.

- Aprinde-ți luminile, îmi spune el.

Dau drumul mâinii lui Șase, le aprind și le îndrept spre scenă. Henri se uită în jos, spre capătul țevii armei. Trapa tresaltă, ca și cum ceva ar încerca să intre, dar n-are destulă putere. *Nevăstuicile*, mă gândesc, *creaturile mărunte, vânjoase, care i-au îngrozit pe tipii din Atena*. Una dintre ele izbește chepengul cu atâta forță încât îl desprinde și-l face să cadă zăngănind pe podea. Gata, nu mă mai gândesc că n-au putere. Două dau buzna și, când ne zăresc, se reped spre noi atât de iute încât abia le pot desluși contururile. Henri le privește cu arma pregătită și cu un zâmbet amuzat. Traietoriile li se despart și amândouă sar de la șase metri, una către el, alta către mine. Henri trage o singură dată și nevăstuica explodează, acoperindu-l cu sângele și cu măruntaiele ei, și, tocmai când sunt pe punctul s-o spintec pe a doua prin telekinezie, e smulșă din aer de mâna nevăzută a lui Șase, care-o trânteste de podea ca pe o minge de fotbal, omorând-o pe loc.

Henri înclină țeava armei.

- Ei, n-a fost chiar așa de rău, spune el, dar, înainte de a apuca să-i răspund, întregul perete din lungul scenei e sfărâmat de laba unui monstru.

Creatura se retrage și mai lovește încă o dată, făcând bucați scena și lăsând la vedere cerul nopții.

Impactul ne azvârle pe mine și pe Henri înapoi.

— Fugiți! strigă el, și se grăbește să tragă, descărcându-și arma în monstru.

Gloanțele n-au niciun efect. Animalul se apleacă în față și rage atât de tare încât îmi simt hainele fluturând. O mână se întinde și mă înșfacă, făcându-mă invizibil. Fiara atacă, îndreptându-se direct spre Henri, și sunt țintuit de groază când mă gândesc ce-ar putea face.

— Nu! țip eu. La Henri, du-te la Henri!

Mă răsucesc în strânsoarea lui Șase, reușind în final s-o prind și s-o împing de lângă mine. Devin vizibil; ea rămâne ascunsă. Fiara se năpustește la Henri, care stă neclintit și o privește apropiindu-se.

Fără gloanțe. Fără să aibă nicio opțiune.

— Du-te la el! urlu din nou. Du-te la el, Șase!

— Fugi în pădure! îmi strigă ea, drept răspuns.

Nu pot decât să mă uit. Monstrul trebuie să aibă nouă metri înălțime, sau poate chiar doisprezece, dominându-l pe Henri. Rage, cu o furie sălbatică în privire. Labele musculoase, bombate, se avântă în aer, atât de sus încât trec direct prin grinzi și prin acoperișul sălii de gimnastică. Și apoi se lasă la pământ, accelerând până la o asemenea viteză încât se transformă într-o pată, aidoma paletelor unui ventilator în mișcare. Scot un țipăt de groază, știind că Henri o să fie strivit. Nu-mi pot lua ochii de la el, pare minuscul, așa, cu arma atârându-i pe lângă trup. Când de laba fiarei nu-l mai desparte decât o fracțiune de secundă, dispare. Laba distruge podeaua sălii de gimnastică, trecând prin ea și făcând-o țândări, iar impactul mă azvârle pe băncile de pe margine, la șase metri distanță. Monstrul se întoarce spre mine, împiedicându-mă să văd locul în de a stat cêpanul.

— Henri! strig.

Monstrul rage, acoperind orice răspuns pe care laș fi putut primi. Face un pas către mine. În pădure, a spus Șase. Du-te în pădure. Mă ridic în picioare și alerg cât pot de repede către peretele din spate al sălii, cel prin care tocmai a trecut monstrul. Mă întorc să văd dacă e pe urmele mele. Nu e. Poate Șase a făcut ceva ca să-i distragă atenția. Tot ce știu e că acum sunt pe cont propriu, singur.

Sar peste mormanul de moloz și sprintez, îndepărtându-mă de școală, alergând către pădure cât de repede pot. Umbrele mișună în jurul meu, urmărindu-mă ca niște spectre dușmănoase. Știu că pot alerga mai repede decât ele. Monstrul rage și aud un alt zid dărâmându-se. Ajung la lizieră și furnicarul de umbre pare să fi dispărut. Mă opresc și ascult. Copacii se leagănă în bătaia unei adieri ușoare. Aici e vânt! Am scăpat din indiferent ce soi de dom au creat mogadorienii! Ceva cald mi se adună sub betelia pantalonilor. Tăietura de pe spinare cu care m-am ales acasă la Mark James mi s-a redeschis.

Din locul de unde o privesc, silueta școlii e estompată. Sala de gimnastică a dispărut în întregime, e un morman de cărămizi. Umbra monstrului cade, neclintită, peste ruinele bufetului. De ce n-a fugit după mine? Și unde e a doua fiară pe care am auzit-o? Labele animalului cad iarăși, dărâmând o altă încăpere. Mark și Sarah sunt acolo, undeva. Eu le-am spus să se-ntoarcă și-mi dau seama ce prostie am făcut. Nu mi-am închipuit că, știind că nu sunt acolo, monstrul o să distrugă totuși școala. Trebuie să-l îndepărtez cumva. Respir adânc, adunându-mi toată puterea, și, imediat ce fac primul pas, ceva greu mă izbește în ceafă. Cad cu fața în jos, în noroi. Îmi duc mâna la locul lovit și mi se umple de sânge, iar picăturile mi se scurg de pe degete. Mă răsucesc și la început nu văd nimic, apoi îl zăresc ieșind din întuneric și zâmbind.

Un soldat. Așa arată. Mai înalt decât cercetașii – doi metri și douăzeci, poate chiar doi patruzeci și cinci – cu mușchii reliefându-se sub o

mantie neagră, zdrențuită. Vene lungi, proeminente, pe fiecare braț. Cizme negre. Niciun acoperământ pentru cap, părul căzându-i pe umeri. Aceeași piele palidă, ca de ceară, ca a cercetașilor. Un zâmbet sugerând încredere de sine, finalitate. Într-o mână are o sabie. Lungă și licărind, dintr-un soi de metal pe care nu l-am mai văzut niciodată, nici pe Pământ, nici în amintirile despre Lorien, o sabie ce pare să pulseze, de parcă ar fi cumva vie.

Încep să mă îndepărtez târâș, cu sângele picurându-mi în josul gâtului. Fiara din școală scoate un alt urlet, și întind mâna către crengile joase ale unui copac din apropiere, apoi mă trag în sus. De soldat mă despart trei metri. Îmi strâng pumnii. Își îndreaptă sabia cu nonșalanță către mine și din vârful ei iese ceva, ceva care seamănă cu un mic pumnal. Îl privesc răsucindu-se în aer, trasând o dără firavă, ca urma lăsată de un avion. Lumina aruncă o vrajă, nu-mi pot lua ochii de la ea.

O străfulgerare strălucitoare devorează totul, lumea pălește, pierzându-se într-un vid lipsit de sunete. Niciun zid. Niciun zgomot. Nici podea, nici plafon. Formele obiectelor își recapătă foarte încet conturul, copacii sunt neclintiți ca niște efigii antice, vorbind despre o lume care a existat cândva, într-un tărâm alternativ, locuit numai de umbre.

Întind brațul, dând să pipăi cel mai apropiat trunchi, singura fărâmă de gri dintr-o lume de altminteri albă. Mâna îmi trece prin el și, pentru o clipă, copacul licărește de parcă ar fi lichid. Inspir adânc. Când expir, durerea îmi revine în tăietura din ceafă și în cele de pe brațe și de pe trup, urmările incendiului. De undeva se aude picurând apă. Soldatul capătă încet formă, la șase sau poate nouă metri de mine. Pare uriaș. Ne întipărim fiecare în minte imaginea celuilalt. Sabia lui e mai strălucitoare în această nouă lume. I se îngustează ochii și eu îmi strâng din nou pumnii. Am ridicat obiecte mai grele decât el; am despicat copaci, am provocat distrugerii. Puterea mea e, cu siguranță, pe măsura puterii lui. Îmi împing în miezul ființei toate senzațiile, tot ceea ce sunt și tot ceea ce voi fi, până când am impresia că explodez.

– lahhhh! urlu, și îmi azvârl brațele înainte.

Forța brută îmi părăsește corpul, năpustindu-se cu furie către soldat. El își trece în aceeași clipă sabia prin fața trupului, ca și cum ar strivi o muscă. Forța e deviată către copaci, care dansează pentru o scurtă clipă, ca spicele dintr-un lan de grâu unduind sub o adiere ușoară, apoi rămân neclintiți. Mogadorianul îmi râde în nas, un râs gros, gutural, batjocoritor. Ochii lui roșii încep să strălucească, învolburându-se de parcă ar fi plini cu lavă. Își ridică mâna liberă și mă încordez, pregătindu-mă să-nfrunt necunoscutul. Și, fără să știu cum s-a întâmplat, gâtul meu e în strânsoarea lui, cu spațiul care ne despărțea dispărând cât ai clipi. Mă saltă cu o singură mână, respirând cu gura deschisă, ca să-i simt duhoarea răsuflării, mirosul de putreziciune. Mă zvârcolesc, încerc să-i desfac degetele din jurul gâtului meu, dar sunt ca de fier.

Pe urmă mă aruncă.

Cad pe spate, la doisprezece metri distanță. Mă ridic și se repede asupra mea, legănându-și sabia către capul meu, pe care-l las în jos și ripostez împingându-mi adversarul cu toată puterea. Dă înapoi împleticinduse, dar rămâne în picioare. Încerc să-l ridic prin telekinezie, dar nu se-ntâmplă nimic. În lumea asta alternativă, puterile mele sunt micșorate, aproape inutile. Aici avantajele sunt de partea mogadorianului.

Ineficiența eforturilor mele îl face să zâmbească și își ridică sabia cu ambele mâini. Arma prinde viață, argintul ei strălucitor se preschimbă într-un albastru glacial. Pe lamă se plimbă flăcări albastrii. O sabie a cărei strălucire aduce putere, exact așa cum a spus Șase. O repede spre mine și un alt pumnal i se desprinde din vârf, zburând în direcția mea. *Asta o pot face*, îmi spun. Toate orele petrecute în curtea din spatele casei, unde Henri m-a pregătit exact pentru așa ceva. Și întotdeauna cuțite, mai mult sau mai puțin asemănătoare cu un pumnal. Henri știa că le folosesc mogadorienii? Cu siguranță, deși în viziunile mele despre invazie n-au apărut niciodată. Dar nici asemenea creaturi n-au apărut. Pe Lorien erau altfel, nu arătau atât

de sinistru. În ziua invaziei păreau bolnavi și înfometați. Oare Pământul poartă vina convalescenței lor, resursele acestei planete i-au ajutat să devină mai puternici, mai sănătoși?

Pumnalul urlă literalmente, năpustindu-se cu violență către mine. Crește și e învăluit de flăcări. Exact când sunt pe punctul să-l deviez, explodează într-o minge de foc și vâlvătăile sar la mine. Sunt prins în ele, înghițit de flăcările ce alcătuiesc o sferă perfectă. Oricine altcineva ar arde, dar nu și eu, și asta îmi readuce cumva puterile. Pot să respir. Fără s-o știe, soldatul mi-a dat mai multă forță. Acum e rândul meu să zâmbesc, văzând zădărnicia eforturilor sale.

– Asta e tot ce poți? îi strig.

Furia îi schimonosește fața. Își întinde sfidător un braț peste umăr și și-l readuce înapoi cu o armă ca un tun, care începe să se adapteze la corpul lui, cuprinzându-i antebrațul. Tunul și brațul s-au contopit. Îmi scot cuțitul din buzunarul din spate, cuțitul pe care l-am luat de acasă înainte de a mă reîntoarce la școală. Mic, ineficient, dar mai bun decât nimic. Îl deschid, scoțându-i lama, și șarjez. Globul de foc atacă odată cu mine. Soldatul își îndreaptă umerii și coboară sabia cu putere. O deviez cu briceagul, a cărui lamă se rupe în două sub greutatea ei. Ridic bucata rămasă și lovesc cu toată forța de care sunt în stare. Pumnul meu izbește în pântecul mogadorianului. Se îndoiaie de mijloc, dar își revine imediat și își avântă din nou sabia. Mă ghemuiesc, evitând lama în ultima clipă. Îmi pârlește părul din creștet. Imediat în urma ei vine tunul. N-am timp să reacționez. Mă nimerește în umăr, și cad pe spate cu un mormăit. Soldatul se retrage și își înalță tunul în aer. La început sunt derutat. Siluetele cenușii ale copacilor sunt smulse și absorbite de armă. Atunci înțeleg. Arma. Trebuie să fie reîncărcată înainte de o nouă tragere, trebuie să fure esența planetei ca să poată fi utilizată. Cenușiul copacilor nu e o umbră; e viața lor, la cel mai elementar nivel. Și acum e jefuită, e consumată de mogadorieni. O rasă extraterestră care, în căutarea progresului, a secătuit resursele planetei

sale și care acum face aici același lucru. De aceea au atacat Lorienul. Și din același motiv vor ataca Pământul. Copacii se prăbușesc pe rând, fărâmițându-se, prefăcându-se în mormane de cenușă. Arma devine tot mai strălucitoare, atât de strălucitoare încât îmi îndurerează ochii. N-am timp de pierdut.

Atac. Mogadorianul ține tunul înălțat spre cer și mânuiește sabia. Mă ghemuiesc și mă reped în el. Se crispează și se zvârcolește de durere. Focul din jurul meu îl arde. Dar m-am lăsat descoperit. Sabia lui coboară fără vlagă, cu prea puțină forță ca să mă taie, dar nu pot face nimic ca să-i împiedic căderea. Mă izbește și sunt aruncat pe spate, la cincisprezece metri distanță, ca lovit de trăsnet. Zac la pământ, cu trupul zguduit de tremurul care urmează șocului electric. Îmi salt capul. Suntem înconjurați de treizeci de grămezi de cenușă, rămase în locul copacilor năruiți. De câte alte ori o să-i permită asta să mai tragă? Se stârnește o adiere și cenușa începe să se împrăștie în spațiul gol dintre noi. Reapare luna. Lumea în care m-a adus mogadorianul începe să se surpe. El o știe. Arma e pregătită. Mă străduiesc să mă ridic de la pământ. La ceva mai mult de o jumătate de metru de mine, încă strălucind, e unul dintre pumnalele pe care le-a aruncat. Îl iau.

Își lasă tunul în jos și țintește. Albul care ne înconjoară începe să pălească, se reîntorc culorile. Pe urmă trage tunul, o străfulgerare de lumină strălucitoare care conține siluetele fantomatice ale tuturor celor pe care i-am cunoscut vreodată – Henri, Sam, Bernie Kosar, Sarah – cu toții morți în acest univers alternativ, iar lumina e atât de strălucitoare încât nu pot vedea decât spectrele lor, încercând să mă ia cu ele, năpustindu-se asupra mea într-un glob de energie ce se mărește din ce în ce mai mult pe măsură ce se apropie. Încerc să-l deviez, dar e prea puternic. Lumina albă reușește s-ajungă până la învelișul meu de foc și atunci când îl atinge declanșează o explozie care mă trânteste pe spate. Aterizez cu o bufnitură surdă. Îmi fac inventarul. Sunt nevătămat. Globul de foc s-a stins. Dar a

absorbit cumva lovitura, m-a salvat de la ceva care ar fi fost cu siguranță moartea. Nu mă îndoiesc că așa funcționează tunul, cere moartea unei ființe pentru moartea alteia. Puterea controlului asupra creierului, o manipulare bazată de spaime, posibilă ca urmare a distrugerii elementelor vitale ale lumii. Cercetașii au învățat s-o facă într-o manieră firavă, folosindu-și mintea. Soldații se bazează pe arme cu un efect mult mai puternic.

Mă ridic, având încă în mână cuțitul strălucitor. Soldatul scoate un fel de levier din partea laterală a tunului, părând că vrea să-l reîncarce. Sprintez spre el. Când sunt suficient de aproape, îi țintesc inima și arunc cuțitul cu toată puterea. El trage a doua oară. O torpilă portocalie năpustindu-se, certitudinea unei morți albe, venind spre mine. Trece prin aer pe lângă cuțit, fără să se-atingă. Tocmai când m-aștept să mă nimerească a doua lovitură, aducându-mi moartea pe care o poartă, se întâmplă altceva.

Cuțitul meu lovește primul.

Lumea dispare. Umbrele pălesc, frigul și întunericul se reîntorc, ca și cum n-ar fi dispărut niciodată. Tranziția se derulează cu repeziciune. Fac un pas în spate și cad. Ochii mi se obișnuiesc cu lumina slabă. Mi-i îndrept spre silueta întunecată a soldatului, conturată amenințător deasupra mea. Lovitura de tun n-a ajuns aici, cu noi. Dar pumnalul strălucitor ne-a însoțit și lama se împlântă adânc în inima mogadorianului, cu mânerul pâlând portocaliu în lumina lunii. Soldatul se clatină, apoi trupul lui absoarbe cuțitul, care dispare. El scoate un mormăit. Din rana deschisă țâșnesc jeturi de sânge negru. Ochii își pierd expresia, i se dau peste cap. Cade la pământ, zace nemișcat, apoi explodează într-un nor de cenușă care mi acoperă pantofii. Un soldat. Primul pe care l-am ucis. Sper să nu fie și ultimul.

Tărâmul alternativ a avut ceva care m-a vlăguit. Vreau să-mi sprijin palma de un copac din apropiere, încercând să mă calmez și să-mi recapăt răsuflarea, dar copacul nu mai e acolo. Mă uit în jur. Toți arborii din preajmă

s-au năruit, au devenit mormane de cenușă, exact așa cum s-a întâmplat în lumea alternativă, exact așa cum se întâmplă cu mogadorienii morți.

Aud răgetul monstrului și ridic ochii, să văd ce-a mai rămas în picioare din clădirea școlii. Însă zăresc altceva, la patru metri și jumătate depărtare, stând drept, cu o sabie într-o mână și cu arma asemănătoare tunului în alta. Tunul e îndreptat exact spre inima mea, un tun care a fost deja încărcat, strălucind de forță. Un alt soldat. Nu cred că am putere să mă bat cu el, așa cum m-am luptat cu celălalt.

Nu există nimic pe care să-l pot arunca și distanța care ne desparte e prea mare ca să-l pot ataca înainte ca el să tragă. Pe urmă brațul îi zvâcnește și focul de armă răsună în aer. Trupul îmi tresare instinctiv, așteptându-se ca lovitura să-l rupă în două. Dar sunt viu și nevătămat. Îmi ridic nedumerit privirea și acolo, în fruntea soldatului, e o gaură cât o monedă de douăzeci și cinci de cenți, prin care țâșnește sângele lui oribil. Apoi mogadorianul se prăbușește și se dezintegrează.

— Asta e pentru tata, aud în spatele meu.

Mă întorc. E Sam, cu un pistol argintiu în mâna dreaptă. Îi zâmbesc. El lasă arma în jos.

— Au trecut chiar prin centrul orașului, îmi spune.

Am știut că sunt ei imediat ce-am văzut semitrailerul.

Încerc să-mi trag răsuflarea, holbându-mă la el cu venerație. Cu numai câteva clipe în urmă, când a tras în primul soldat, era un cadavru descompus, ivit din iad ca să mă ia cu el. Și acum tocmai mi-a salvat viața.

— Ești OK? mă întreabă.

Dau din cap.

— De unde-ai apărut?

— I-am urmărit în camioneta tatei, după ce-au trecut de casa mea. Am oprit aici acum cincisprezece minute și am văzut cât de mulți se adunaseră deja. Așa că am plecat și am parcat pe câmp,

la un kilometru și jumătate distanță, și m-am întors pe jos, prin pădure.

A doua pereche de faruri pe care-am văzut-o pe fereastra școlii era a camionetei lui Sam. Mă pregătesc să-i răspund, dar un tunet cutremură cerul. O altă furtună e gata să-nceapă, și mă simt cuprins de ușurare fiindcă Șase trăiește încă. Un fulger despică bolta și norii încep să se-adune din toate direcțiile, contopindu-se într-unul singur, imens. Întunericul se accentuează, urmat de o ploaie atât de deasă încât trebuie să-mi mijesc ochii ca să-l văd pe Sam, aflat la un metru și jumătate de mine. Școala nu se mai zărește. Însă urmează un trăsnet puternic și, într-o fracțiune de secundă, observ că fiara a fost lovită. Se aude un răget de agonie.

— Trebuie să-ajung la școală, strig. Mark și Sarah sunt undeva, înăuntru.

— Dacă te duci tu, merg și eu, îmi răspunde Sam, țipând ca să acopere tunetele.

Nu facem mai mult de cinci pași înainte de a începe să urle vântul, împingându-ne înapoi, și ploaia torențială ne biciuiește fețele. Suntem uzi learcă și tremurăm, înfrigurați. Dar, dacă tremur, știu că sunt viu. Sam cade în genunchi, apoi se întinde pe burtă, ca să nu fie trântit pe spate. Fac același lucru. Privesc cu ochi mijiți norii – grei, negri, amenințători – învârtându-se în cercuri strânse, concentrice, iar în centru, acolo unde încerc cu toată forța să pătrund, începe să se contureze un chip.

E o față bătrână, purtând urmele timpului, cu barbă, cu o expresie calmă, de parcă ar dormi. O față ce pare mai bătrână decât Pământul însuși. Norii încep să coboare, îngustând încet spațiul și înghițind totul, totul se întunecă, bezna e atât de deasă, de impenetrabilă, încât e greu să-ți imaginezi că undeva, oriunde, mai există încă vreun soare. Un alt răget, de furie și de moarte. Încerc să mă ridic, dar sunt imediat trântit înapoi, vântul e prea puternic. Chipul. Prinde viață. Se trezește. Ochii se deschid, fața se înalță, strâmbându-se. Oare l-a creat Șase? Se transformă într-o imagine a

furiei înseși, privirea cere răzbunare. Se lasă în jos cu repeziciune. Totul pare suspendat, în echilibru. Și apoi gura se deschide, flămândă, buzele se încrețesc, dezvăluind dinții, și ochii se îngustează, într-o expresie ce nu poate fi descrisă decât drept răutate pură. Furie deplină, cumplită.

Iar când chipul atinge solul, pământul e zguduit de o explozie sonică, o explozie ce se întinde deasupra școlii, scaldând totul în lumini roșii, portocalii și galbene.

Sunt aruncat pe spate. Copacii crapă în două. Pământul huruie. Aterizez cu o bufnitură, peste mine cad crengi și noroi. Urechile îmi țiuie cum nu mi-au mai țiuit niciodată. Bubuitura a fost atât de puternică încât trebuie să se fi auzit pe o rază de o sută de kilometri.

Pe urmă ploaia încetează și totul e cuprins de tăcere.

Zac în noroi, ascultându-mi bătăile inimii. Norii se risipesc, lăsând la vedere luna, suspendată de boltă. Nu se simte nicio boare de vânt. Mă uit în jur și nu-l văd pe Sam. Îl strig, dar nu răspunde. Tânjesc după un sunet, orice sunet, un alt răget, pușca lui Henri, dar nu se aude nimic.

Mă salt de pe solul pădurii, mă curăț de noroi și de crenguțe cât de bine pot. Ies dintre copaci pentru a doua oară. Stelele au reapărut, un milion de stele, clipind sus, pe cerul nopții. S-a terminat? Am câștigat? Sau nu e decât un moment de acalmie? Școala, mă gândesc. Trebuie să ajung la școală. Fac un pas înainte, și atunci îl aud.

Un alt răget, venind din pădurea din spatele meu.

Zgomotele se reîntorc. Mai multe împușcături succesive răsună în noapte, reverberând, așa că nu-mi dau seama din ce direcție au venit. Sper din toată ființa mea că au fost trase cu pușca lui Henri, că e încă viu, că luptă încă.

Pământul începe să se cutremure. Fiara aleargă, vine după mine, e clar, nu există niciun dubiu, în spatele meu copacii sunt frânți și smulși din rădăcini. Nu par să încetinească nicidecum. Oare e mai mare decât cealaltă? Nu vreau să află. O rup la fugă în direcția școlii, apoi îmi dau seama că e cel

mai nepotrivit loc în care m-aș putea duce. Sarah și Mark sunt încă acolo, încă se mai ascund. Sau cel puțin așa sper.

Totul își recapătă înfățișarea dinaintea furtunii, umbrele mă urmăresc, amenințătoare. Cercetași. Soldați. O iau la dreapta și alerg pe aleea mărginită de copaci care duce spre terenul de fotbal, cu fiara la mică distanță în urma mea. Chiar pot spera că sunt în stare să fug mai repede decât ea? Dacă ajung în pădurea de dincolo de teren, poate reușesc. Cunosc pădurea aia, pădurea care se întinde spre casa noastră. Acolo dețin avantajul terenului propriu. Mă uit în jur și deslușesc siluetele mogadorienilor în curtea școlii. Sunt prea mulți. Suntem depășiți numeric într-o mult prea mare măsură. Chiar am crezut vreodată cu adevărat că îi putem învinge?

Un pumnal zboară pe lângă mine, o străfulgerare roșie, ratându-mi fața cu numai câțiva centimetri. Se înfige în trunchiul unui copac de alături, care izbucnește în flăcări. Un alt răget. Fiara ține pasul. Cine-o să reziste mai mult? Intru pe stadion, sprintez traversând linia de cincizeci de metri și străbat partea destinată echipei oaspete. Un alt pumnal șuieră pe lângă mine, de data asta unul albastru. Pădurea e aproape și, când încep în sfârșit să alerg printre copaci, pe față îmi apare un zâmbet. Am îndepărtat monstrul de ceilalți. Dacă sunt cu toții în siguranță, atunci mi-am îndeplinit misiunea. Exact în clipa în care în mine înflorește un sentiment de triumf, mă lovește al treilea pumnal.

Țip și cad cu fața în jos. Simt lama între omoplați. Durerea a atât de ascuțită încât mă paralizează. Încerc să-l prind cu mâna și să-l scot, dar e mult prea sus. Am senzația că se mișcă, înfigându-se tot mai adânc, iar durerea se răspândește de parcă aș fi fost otrăvit. Căzut pe burtă, în agonie, nu reușesc să-l smulg folosind telekinezia, puterile mele par să mă fi părăsit. Încep să înaintez târându-mă. Unul dintre soldați – sau poate e un cercetaș, nu reușesc să-mi dau seama – îmi pune un picior pe spate, se apleacă și trage pumnalul. Scot un mormăit. Lama nu mai e, dar durerea a rămas.

Mogadorianul își ridică piciorul, dar continui să-i simt prezența, așa că mă străduiesc să mă răsucesc cu fața în sus, să-l pot vedea.

E un alt soldat, plin de sine și zâmbind cu ură.

Aceeași privire pe care-am văzut-o în ochii celui dinainte, același tip de sabie. Pumnalul scos din spatele meu se răsucesce în strânsoarea lui. Și asta simt, lama răsucindu-se, părând încă împlântată în carnea mea. Îmi ridic mâna către el, încercând să-l deplasez, dar știu că e zadarnic. Nu mă pot concentra, totul e neclar. Soldatul își înalță sabia. Lama miroase a moarte, cu stelele strălucind pe cerul nopții, dincolo de ea. *S-a zis cu mine, îmi spun.* Nu pot face nimic. Mă uit în ochii mogadorianului. Zece ani de fugă, și iată cu câtă ușurință se sfârșește totul, pe tăcute. Dar în spatele lui pândește altceva. Ceva mult mai amenințător decât un milion de soldați, cu un milion de săbii. Colți pe atât de lungi pe cât de înalt e soldatul, colți strălucind, albi, întrun bot prea mic ca să-i cuprindă. Fiara cu ochi demonici, conturându-se amenințătoare deasupra noastră.

Aerul inspirat brusc mi se oprește în gât, privesc cu ochi măriți de spaimă. O să ne ucidă pe amândoi, mă gândesc. Soldatul habar n-are. Se încordează, se strâmbă la mine și își coboară sabia, pregătindu-se să mă spintece-n două. Dar se mișcă prea încet și fiara atacă prima, fălcile i se strâng ca o capcană pentru urși. Nu se opresc până ce nu li se unesc dinții, trupul mogadorianului fiind tăiat perfect în două chiar de sub șolduri, nemailăsând în urmă decât două cioturi încă în poziție verticală. Fiara mestecă de două ori și înghite. Picioarele soldatului cad cu un zgomot sec, unul în dreapta, celălalt în stânga, și se dezintegrează imediat.

Am nevoie de ultimul strop de putere care mi-a mai rămas ca să-ntind mâna și să-nșfac pumnalul căzut la picioarele mele. Mi-l îndes în cureaua blugilor și încep să mă îndepărtez târându-mă. Simt monstrul asupra mea, amenințător, îi simt răsuflarea în ceafă. Miroase a moarte și a carne putredă. Intru într-un mic luminiș, așteptându-mă ca furia fiarei să se

dezlănțuie în orice clipă, mă aștept să mă sfâșie-n bucăți cu colții și cu ghearele. Mă împing înainte până când nu mai am unde să mă duc, rămânând cu spatele proptit de un stejar.

Monstrul stă în mijlocul luminișului, la vreo nouă metri de mine. Îl privesc din cap până-n picioare pentru prima oară. O creatură amenințătoare, neclară în întunericul și în frigul nopții. E mai înaltă și mai mare decât cea din școală, are doisprezece metri când stă ridicată pe labelle din spate. Piele groasă, cenușie, bine întinsă peste mușchii bombați. Fără gât, cu capul în unghi, astfel încât falca de jos e mai proeminentă decât cea de sus. Un set de colți îndreptat spre cer, un altul către pământ, picurând de sânge și de salivă. Membre lungi și groase, atârână până la vreo jumătate de metru deasupra solului chiar și atunci când stă dreaptă, dând impresia că e ușor aplecată înainte. Ochi galbeni. Discuri rotunde în părțile laterale ale capului, zvâcnindu-i în ritmul pulsului, ca unică dovadă că are un soi de inimă.

Se apleacă și își sprijină laba din stânga pe pământ. E ca o mână, se termină cu degete scurte, noduroase, cu gheare de pasăre de pradă, făcute să sfâșie orice. Fornăie către mine, apoi rage. Un răget care sparge timpanele și care m-ar fi aruncat pe spate dacă n-aș fi fost deja sprijinit de copac. Gura i se deschide, scoțând la lumină alți dinți, în jur de cincizeci, unul mai ascuțit decât altul. Laba liberă împinge totul la o parte, despiciând în două fiecare copac pe care-l atinge, zece sau cincisprezece cu totul.

Nu mai fug. Nu mai lupt. Din rana de cuțit îmi curge sânge, prelingându-mi-se în josul spatelui, mâinile și picioarele îmi tremură deopotrivă. Pumnalul e tot în cureaua pantalonilor, dar ce rost are să-l scot? Ce încredere poți să ai într-o lamă de zece centimetri, când trebuie să-nfrunți un monstru de doisprezece metri? Ar fi totuna cu o așchie. N-ar reuși decât să îl înfurie mai tare. Singura mea speranță e să sângerez până la moarte înainte de a fi ucis și mâncat.

Închid ochii și îmi accept sfârșitul. Îmi țin luminile stinse. Nu vreau să văd ce-o să se-ntâmples. Aud o mișcare în spatele meu. Îmi ridic pleoapele. La început mă gândesc că e unul dintre mogadorieni, venit să se uite mai de aproape, dar îmi dau seama imediat că mănșel. Mersul săltăreț are ceva familiar, recunosc sunetul respirației. Și apoi intră în luminis.

Bernie Kosar.

Zâmbesc, dar zâmbetul mi se șterge repede. Dacă n-am scăpare, e lipsit de sens să moară și el. *Nu, Bernie Kosar. N-ai ce căuta aici. Trebuie să pleci și trebuie s-alergi ca vântul, să fugi cât de departe poți. Închipuie-ți că tocmai am terminat alergarea noastră de dimineață până la școală și trebuie să te-ntorci acasă.*

Câinele se uită la mine și continuă să înainteze.

Sunt aici, pare să spună. Sunt aici și rămân cu tine.

– Nu, spun, cu glas tare.

El se oprește atât cât e nevoie ca să-mi lingă încurajator mâna. Se uită în sus, la mine, cu ochii lui mari, căprui. *Pleacă de-aici, John, aud în mintea mea. Tărăște-te, dacă altfel nu poți, dar pleacă.* Pierderea de sânge îmi provoacă halucinații. Bernie pare să comunice cu mine. Oare e într-adevăr aici sau îmi imaginez și asta?

Câinele se așază în fața mea, ca și cum ar vrea să mă apere. Începe să mârâie, mai întâi încet, apoi la fel de feroce ca răgetul fiarei. Ochii ei îl țintuiesc. Se uită în jos, la el. Încearcă să-l înfricoșeze din priviri. Blana lui Bernie Kosar s-a zbârlit pe spinare, urechile cafenii îi sunt lipite de cap. Loialitatea și curajul lui sunt gata să mă facă să plâng. E de o sută de ori mai mic decât fiara și cu toate astea stă neclintit, arătându-se gata de luptă. Și totul se poate încheia cu o singură lovitură grăbită a monstrului.

Întind mâna spre cățel. Aș vrea să pot să mă ridic, să-l înșfac și să plec. Mârâie cu atâta ferocitate încât i se cutremură tot corpul, e străbătut de frisoane.

Și apoi se întâmplă ceva.

Bernie Kosar începe să crească.

După tot acest timp, de-abia acum înțeleg. Dimineața, când alerg prea repede și nu poate ține pasul. Dispare în pădure și apare peste câteva secunde în fața mea. Șase a încercat să-mi spună. I-a fost deajuns să-l privească o singură dată și și-a dat seama imediat. În timpul alergărilor, Bernie Kosar se ducea în pădure ca să se preschimbe, să se transforme în pasăre. Și cum ieșea în fiecare dimineață din casă, mergând cu nasul în pământ, patrulând prin curte. Ne proteja, pe mine și pe Henri. Căuta urmele mogadorienilor. Șopârta gecko din Florida. Cea care mă privea de pe zid, când luam micul dejun. De câtă vreme e împreună cu noi? *Chimærele*, cele pe care le-am văzut urcate în rachetă – au reușit până la urmă să ajungă pe Pământ?

Bernie Kosar continuă să crească. Îmi spune să fug. Pot să comunic cu el. Nu, asta nu e tot. Pot să comunic cu toate animalele. E o altă Moștenire. A început cu cerbul din Florida, în ziua plecării. Fiorul care mi-a străbătut șira spinării când mi-a transmis ceva, un sentiment. L-am pus pe seama tristeții din momentul plecării, dar m-am înșelat. Căinii lui Mark James. Vacile pe lângă care treceam în timpul alergărilor de dimineață. Același lucru. Mă simt ca un idiot fiindcă descopăr asta abia acum. Ceva care ieșea atât de ostentativ în evidență, chiar sub nasul meu. Un alt aforism al lui Henri: Tocmai lucrurile cele mai evidente sunt acelea pe care e cel mai probabil să le trecem cu vederea. Dar Henri știa. De aceea n-a lăsat-o pe Șase să-mi explice.

Bernie Kosar a crescut: i-a căzut părul, care a fost înlocuit de solzi alungiți. Seamănă cu un dragon, dar nu are aripi. Mușchii îi îngroașă trupul. Colți și gheare zimțate, coarne curbate, ca de cerb. E mai gros decât fiara, dar mult mai scurt. Însă arată la fel de amenințător. Doi giganți în capetele opuse ale luminii, rătăcind unul la altul.

Fugi, îmi spune. Încerc să-i explic că nu pot. Nu știu dacă mă-nțelege.

Poți, insistă el. *Trebuie*.

Fiara se avântă. E mișcarea unui ciocan care cade din nori, cu putere. Bernie Kosar o oprește cu coarnele și atacă imediat, înainte ca monstrul să se poată arunca din nou. Impactul e teribil, chiar în mijlocul luminii. Bernie Kosar se saltă brusc și-și înfige colții în coastele fiarei. Ea ripostează izbindu-l. Amândoi sunt atât de rapizi încât sfidează logica. Amândoi au deja răni sângerânde în părțile laterale ale trupurilor. Îi privesc cu spatele sprijinit de copac. Încerc să ajut. Dar tentativele mele de telekineză continuă să nu se materializeze. Sângele mi se prelinge în continuare pe spate. Îmi simt membrele grele, de parcă prin vene mi-ar curge plumb. Am senzația că leșin.

Fiara e încă ridicată în două picioare, în timp ce Bernie Kosar trebuie să lupte stând pe patru. Ea atacă. El își lasă capul în jos și se lovesc unul de altul, prăbușindu-se printre copacii din dreapta mea. Fiara sfârșește cumva prin a ajunge deasupra. Își împlântă adânc colții în gâtul lui. Se răsuțește, încercând să i-l sfâșie. Bernie Kosar se contorsionează sub mușcătura ei, dar nu reușește să se elibereze. Îi sfâșie pielea cu labele, dar ea nu-i dă drumul.

Pe urmă din spatele meu se întinde o mână, mă prinde de braț. Încerc s-o resping, dar nu sunt în stare nici măcar de-atât. Bernie Kosar are ochii strâns închiși. Se încordează sub mușcătura fiarei, cu gâtul contractat, nereușind să respire.

— Nu! țip eu.

— Vino! strigă vocea din spatele meu. Trebuie săplecăm de-aici.

— Câinele, spun, fără să-mi dau seama a cui e vocea. Câinele!

Bernie Kosar e mușcat și sufocat, e pe moarte, iar eu nu pot face absolut nimic. Nu vreau să mă îndepărtez. Mi-aș sacrifica viața pentru el. Țip. Bernie Kosar își răsuțește capul și se uită la mine, cu fața încrețită de durere, de chinul agoniei, de moartea pe care și-o simte probabil aproape.

— Trebuie să plecăm! strigă vocea din spatele meu, și mâna mă saltă de la pământ.

Ochii lui Bernie Kosar mă fixează. *Pleacă, îmi spune. Pleacă de aici, acum, cât mai poți. N-a mai rămas prea mult timp.*

Reușesc cumva să mă ridic în picioare. Sunt amețit, în jurul meu lumea e aruncată în ceață. Numai ochii lui Bernie Kosar se văd limpede. Ochi care strigă „Ajutor!”, chiar dacă gândurile lui spun altceva.

— Trebuie să plecăm! urlă din nou vocea.

Nu mă întorc în direcția ei, dar știu a cui e. A lui Mark James, care nu mai e ascuns în școală, carentearcă să mă salveze din încheștarea asta. Dacă el se află aici, înseamnă că Sarah e OK, și îmi permit să mă simt ușurat pentru o clipă, însă senzația dispare la fel de repede cum a apărut. E momentul în care nu contează decât un singur lucru. Bernie Kosar, întins pe o parte, privindu-mă cu ochi sticloși. El m-a salvat. E rândul meu să-l salvez.

Mark își întinde mâna de-a curmezișul pieptului meu și începe să mă tragă înapoi, afară din luminiiș, departe de luptă. Mă răsucesc, eliberându-mă. Ochii lui Bernie Kosar încep să se închidă încet. Se pierde, mă gândesc. *N-o să te privesc murind, îi spun. Vreau să văd multe lucruri de pe lumea asta, dar să fiu blestemat dac-o să te privesc pe tine murind.* Nu primesc niciun răspuns. Mușcătura fiarei devine mai apăsată. Simte că moartea e aproape.

Fac un pas nesigur și-mi scot pumnalul de sub cureaua pantalonilor. Îl strâng cu putere între degete și capătă viață, începe să strălucească. N-o să fiu niciodată în stare să nimeresc fiara aruncându-l, iar toate Moștenirile mele au dispărut. E ușor să iau o hotărâre. Singura șansă e atacul direct.

Respir adânc, tremurător. Mă înclin spre spate, mă încordez în ciuda suferinței trupului epuizat de oboseală, în mine nu există nici măcar un centimetru netorturat de vreo durere.

– Nu! strigă Mark în spatele meu.

Fac un salt înainte și sprintez spre fiară. Are pleoapele lăsate și-și strânge cu putere fălcile în jurul gâtului lui Bernie Kosar, așa că lumina lunii strălucește în bălțile de sânge dimprejur. Ne despart nouă metri. Apoi șase. Monstrul deschide brusc ochii exact în clipa în care sar. Ochi galbeni care se rotesc cu furie spre mine imediat ce mă zăresc plutind prin aer către ei, cu pumnalul în ambele mâini ridicate cu mult deasupra capului, ca într-un vis eroic din care nu vreau să mă mai trezesc niciodată. Fiara dă drumul gâtului lui Bernie Kosar și face o mișcare, pregătindu-se să muște, dar știe cu siguranță că m-a simțit prea târziu. Lama pumnalului strălucește, anticipând, și i-o apăs în adâncul ochiului. Răbufnește imediat un lichid vâcos. Monstrul scoate un urlet care îngheață sângele în vene, atât de puternic încât ți-e greu să-ți imaginezi că nu trezește morții.

Cad lat, pe spate. Îmi salt capul și privesc fiara clătinându-se deasupra mea. Încearcă zadarnic să-și smulgă pumnalul din ochi, e prea mic și labele ei sunt prea mari. Armele mogadoriene funcționează într-un mod pe care nu cred c-o să-l înțeleg vreodată, din cauza porților mistice dintre tărâmurii. Pumnalul nu e o excepție, întunericul nopții dă năvală în ochiul animalului ca un nor pâlnie, un soi de vortex, o tornadă a morții.

Fiara amuțește în sfârșit când imensul nor negru îi pătrunde în întregime în țeastă, iar pumnalul e absorbit odată cu el. Membrele îi cad moi pe lângă trup. Labele încep să-i tremure. Un tremur violent, care îi reverberează în trupul masiv. Când încetează convulsiile, tresaltă și cade la pământ, cu spatele sprijinit de copaci. E așezată, dar continuă totuși să mă domine, fiind cu vreo opt metri mai înaltă decât mine. În jur e liniște, totul pare suspendat, în așteptarea celor ce vor urma. Se aude un singur foc de armă, foarte aproape, așa că urechile îmi țiuie apoi timp de câteva secunde. Fiara respiră adânc și își ține răsuflarea, de parcă ar medita, apoi capul îi explodează brusc, acoperind totul cu o ploaie de fărâme de creier, de carne și de os, care se transformă cu repeziciune în cenușă și în praf.

În pădure se lasă tăcerea. Întorc capul și mă uit la Bernie Kosar, îl văd zăcând în continuare nemișcat pe o parte, cu ochii închiși. Nu-mi dau seama dacă mai trăiește sau nu. În vreme ce îl privesc, începe să-și schimbe din nou forma, micșorându-se până la dimensiunile lui obișnuite, dar rămâne tot fără viață. Aud în preajmă zgomot de frunze strivite și pocnet de crengi rupte.

Am nevoie de toată puterea care mi-a mai rămas ca să-mi salt capul cu doi centimetri de la pământ. Deschid ochii și mă uit în sus, în ceața nopții, așteptându-mă să-l văd pe Mark James. Dar nu e el cel care stă deasupra mea. Respirația mi se oprește în gâtleej. O siluetă amenințătoare, neclară în lumina lunii ce pare să planeze exact deasupra ei. Pe urmă face un pas înainte, astupând astrul, și mă holbez cu ochi măriți de presimțiri sumbre și de groază.

33

Imaginea cețoasă capătă contur și, strecurându-se printre extenuare, durere și spaimă, pe față mi se așterne un zâmbet, însoțit de un sentiment de ușurare. Henri. Își aruncă arma în tufișuri și se lasă într-un genunchi, alături de mine. Are fața plină de sânge, cămașa și blugii zdrențuiți, tăieturi de-a lungul ambelor brațe și pe gât și, dincolo de toate astea, îi văd ochii îngroziți de starea în care mă găsește.

— S-a terminat? întreb.

— Sst, face el. Spune-mi, ai fost înjunghiat de vreun pumnal de-al lor?

— Da, în spate.

El închide ochii și clatină din cap. Își duce mâna la buzunar și scoate una dintre micile pietre rotunde pe care l-am văzut luându-le din Cufărul Loric înainte de a pleca din bucătărie. Mâinile îi tremură.

— Deschide gura, spune. Îmi strecoară piatra printre buze. Ține-o sub limbă. N-o înghiți.

Mă saltă, luându-mă de subsuori. Mă ridic în picioare și el continuă să mă susțină cu un braț în timp ce îmi recapăt echilibrul. Mă răsuțește și se uită la tăietura din spatele meu. Îmi simt fața caldă. Un soi de regenerare pare să-mi înflorească în tot trupul, datorită pietrei. Membrele continuă să mă doară de oboseală, dar mi-am recăpătat puterea într-o destul de mare măsură ca să mă pun în mișcare.

— Ce e asta?

— Sare lorică. Încetinește și blochează efectele pumnalelor, îmi explică el. O să simți o explozie de energie, dar n-o să dureze mult, și trebuie să nentorcem în școală cât de repede putem.

Simt piatra rece în gură, dar n-are gust de sare – adevărul e că n-are niciun gust. Mă uit în jos și-mi fac inventarul, apoi îmi scutur mâinile de cenușa rămasă de la fiara doborâtă.

— E toată lumea OK? întreb.

— Șase a fost grav rănită, spune el. Sam o duce chiar acum la camionetă; pe urmă-o să vină la școală să ne ia. De-aia trebuie să ne-ntorcem acolo.

— Ai văzut-o pe Sarah?

— Nu.

— Mark James a fost adineauri aici, spun, uitându-mă la Henri. Când ai venit, am crezut că e el.

— Nu l-am văzut.

Mă uit pe lângă câpan, către câine.

— Bernie Kosar, spun.

Încă se mai micșorează, solzii îi dispar – părul cafeniu și negru le ia locul –, se reîntoarce la forma în care l-am știut în ultima vreme: urechi atârând, picioare scurte, trup lunguieț. Un copoi cu nasul cald și umed, întotdeauna gata s-alerge.

- Tocmai mi-a salvat viața. Tu știi, nu-i așa?
- Bineînțeles că știam.
- De ce nu mi-ai spus?
- Pentru că el veghea asupra ta când nu puteameu.
- Dar cum a ajuns aici?
- A fost pe navă, cu noi.

Și apoi îmi amintesc de ceea ce credeam că e un animal împăiat, care obișnuia să se joace cu mine. Mă jucam chiar cu Bernie Kosar, deși pe atunci se numea Hadley.

Ne apropiem împreună de câine. Mă ghemuiesc și-mi plimb mâna pe lateralul trupului lui.

- Trebuie să ne grăbim, spune iarăși Henri.

Bernie Kosar nu mișcă. Pădurea e vie, mișună de umbre care nu pot însemna decât un singur lucru, dar nu-mi pasă. Îmi apropii capul de coasta câinelui. Îi aud inima bătând, deși mai slab de atât nu cred că se poate. I-a mai rămas un licăr de viață. E plin de tăieturi adânci și de răni, sângele pare să i se scurgă de pretutindeni. Piciorul drept din față e rupt, îndoit într-un unghi nefiresc. Dar trăiește încă. Îl salt cu toată delicatetea de care sunt în stare, îl iau în brațe ca pe un copil. Henri mă ajută să mă ridic, apoi își duce mâna la buzunar, scoate un alt cristal de sare și și-l aruncă în gură. Ceea ce mă face să mă întreb dacă nu s-a gândit cumva la el însuși când a spus că n-avem prea mult timp. Amândoi ne clătinăm pe picioare. Și apoi altceva îmi atrage privirea către coapsa lui. O rană, strălucind într-un albastru întunecat sub sângele adunat în jur. Și el a fost înjunghiat de pumnalul unui

mogadorian. Mă întreb dacă acum se poate ține pe picioare numai datorită sării lorice, la fel ca mine.

— Dar pușca ta? Îl întreb.

— Nu mai am muniție.

Îeșim din luminiiș fără să ne grăbim. Bernie Kosar stă nemișcat în brațele mele, dar simt că nu l-a părăsit viața. Nu încă. Îeșim din pădure, lăsând în urmă crengile proeminente, tufișurile și mirosul de umezeală și de frunze putrede.

— Crezi că poți s-alergi? mă-ntreabă Henri.

— Nu. Dar o s-alerg oricum.

Drept în fața noastră se aud zgomotele unei agitații intense, mai multe mormăituri urmate de zăngănit de lanțuri.

Apoi auzim un răget, la fel de sinistru precum celelalte, dar destul de puternic ca să știm că nu înseamnă decât un singur lucru: un alt monstru.

— Nu se poate, spune Henri.

În pădurea din spatele nostru trosnesc crengi. Ne răsucim amândoi, dar copacii sunt prea deși ca să vedem ceva. Îmi aprind brusc lumina din palma stângă și mătur cu ea liziera. La intrarea în pădure sunt șapte sau opt soldați și, imediat ce cade lumina asupra lor, își scot cu toții săbiile care prind viață, începând concomitent să strălucească în diverse culori.

— Nu! strigă Henri. Nu-ți folosi Moștenirile: o săte lase fără vlagă.

Dar e prea târziu. Îmi sting lumina. Amețeala și slăbiciunea mă cuprind din nou, apoi reapare durerea. Îmi țin respirația și aștept atacul soldaților. Dar nu ne atacă. Nu se mai aude niciun sunet, nimic cu excepția zgomotelor luptei care se desfășoară evident în fața noastră. Urmează un vacarm de strigăte, venind din spate. Mă întorc să privesc. La doisprezece metri de noi, săbiile strălucitoare încep să-nainteze, semețe. Se aude râsul

plin de încredere al unuia dintre soldați. Sunt nouă, înarmați până în dinți, împotriva noastră, toți trei slăbiți și zdrobiți, fără vreo altă armă în afară de propriul curaj. Fiara într-o parte, soldații în cealaltă. Cu asta trebuie să ne luptăm acum.

Henri nu pare tulburat. Scoate alte două pietricele din buzunar și îmi întinde una.

— Ultimele două, spune, cu voce tremurătoare, cași cum ar avea nevoie de un efort imens numai ca să vorbească.

Îmi arunc pietricica în gură și mi-o adâncesc sub limbă, deși acolo a mai rămas o fărâcă din prima. Mă simt străbătut de o forță reînnoită.

— Ce părere ai? mă întreabă Henri.

Suntem înconjurați. El, eu și Bernie Kosar suntem singurii rămași. Șase e rănită, dusă de aici de Sam. Mark a fost prin preajmă, dar acum e de negăsit. Mai rămâne Sarah, și mă rog să fie ghemuită undeva, la loc sigur, în școala aflată la o sută cincizeci de metri în fața noastră. Respir adânc și accept inevitabilul.

— Nu cred că are importanță, Henri, spun, cu ochiul el. Dar școala e în fața noastră și de acolo o să vină în curând Sam.

Reacția lui mă ia prin surprindere: zâmbește. Întinde mâna și mă strânge de umăr. Are ochii oboșiți și înroșiți, dar văd în ei ușurare și o anumită seninătate, ca și cum ar ști că urmează să se sfârșească totul.

— Am făcut tot ce ne-a stat în puteri. Și ce s-a făcut e bun făcut. Sunt al naibii de mândru de tine, îmi mărturisește. Astăzi ai fost uimitor. Am știut dintotdeauna că așa va fi. În mintea mea n-a existat niciodată vreo îndoială.

Îmi aplec fruntea. Nu vreau să mă vadă plângând. Strâng în brațe câinele. Pentru prima oară de când l-am luat, dă un ușor semn de viață, ridicându-și botul exact atât cât e nevoie ca să mă lingă pe obraz. Îmi

transmite un singur cuvânt, numai unul, ca și cum n-ar avea putere pentru mai multe. *Curaj*, îmi spune.

Îmi salt capul. Henri face un pas înainte și mă îmbrățișează. Închid ochii și îmi îngrop fața în gâtul lui. Încă mai tremură, cu trupul slăbit și fragil în strânsoarea mea. Sunt sigur că nici eu nu par mai puternic. *Așadar asta e*, mă gândesc. Vom traversa terenul de fotbal cu fruntea sus, către indiferent ce near aștepta în partea opusă. Vom da cel puțin dovadă de demnitate.

— Te-ai descurcat al naibii de bine, spune el.

Deschid ochii. Văd, peste umărul lui, că soldații sunt aproape, acum la numai șase metri de noi. S-au oprit. Unul ține în mână un pumnal care pulsează, argintiu și cenușiu. Îl aruncă în aer, îl prinde și îl azvârle către spatele lui Henri. Ridic mâna, îl deviez și-și ratează ținta cu treizeci de centimetri. Puterea mă părăsește aproape imediat, cu toate că pietricica nu s-a dizolvat decât pe jumătate.

Henri îmi ia brațul liber și mi-l pune în jurul umerilor lui, apoi îmi cuprinde mijlocul cu brațul lui drept. Înaintăm clătănându-ne. Fiara iese la vedere, conturându-ni-se amenințătoare chiar în față, în mijlocul terenului de fotbal. Mogadorienii merg în urma noastră. Poate sunt curioși să vadă monstrul în acțiune, să vadă cum ucide. Fiecare pas îmi cere un efort mai mare decât cel dinaintea lui. Inima îmi bate cu un zgomot surd. Moartea e aproape, și asta mă îngrozește. Dar Henri e aici. Și Bernie Kosar. Mă bucur că nu trebuie s-o înfrunt singur. De cealaltă parte a fiarei stau mai mulți soldați. Chiar dacă am reuși să trecem de ea, ar trebui să ne continuăm drumul chiar în direcția lor, care ne întâmpină cu săbiile scoase.

N-avem de ales. Ajungem pe terenul de fotbal și mă aștept ca monstrul să se năpustească spre noi în orice clipă. Dar nu se-ntâmplă nimic. Ne oprim când ajungem la mai puțin de cinci metri. Ne sprijinim unul de celălalt, susținându-ne reciproc.

Fiara nu e decât pe jumătate cât cealaltă, dar e totuși destul de mare ca să ne ucidă pe toți fără prea mare efort. Piele palidă, aproape translucidă, întinsă peste coaste proeminente și încheieturi noduroase. Mai multe cicatrice rozalii pe membre și în lateralul corpului. Ochi albi, orbi. Își mută greutatea de pe o labă pe alta și își leagă capul la mică distanță deasupra ierbii, vrând să miroasă ceea ce ochii nu pot să vadă. Ne simte în fața ei. Scoate un mormăit gros. Nu deslușesc nimic din furia și răutatea pe care o radiau ceilalți doi monștri, nici urmă de sete de sânge și de moarte. Aici e vorba de teamă, de tristețe. Îmi deschid mintea în fața fiarei. Văd imagini ale torturii și înfometării. O văd închisă, pe tot timpul vieții ei, aici, pe Pământ, într-o peșteră umedă, unde ajunge prea puțină lumină. Tremură noaptea ca să-și păstreze căldura trupului, stă întotdeauna în frig și umezeală. Văd cum întărește mogaadorienii monștrii unul împotriva altuia, cum îi silesc să se lupte, ca să-i antreneze, ca să devină tot mai rezistenți, să se înrăiască.

Henri se desprinde de mine. Eu nu-l mai pot ține pe Bernie Kosar. Îl așez cu delicatețe pe iarba de la picioarele mele. În ultimele câteva minute nu l-am mai simțit mișcându-se și n-aș putea spune dacă mai e sau nu în viață. Fac un pas înainte și cad în genunchi. Soldații țipă în jurul nostru. Nu le înțeleg limba, dar îmi dau seama după tonul vocilor că sunt nerăbdători. Unul își leagă sabia și un pumnal mă ratează, o străfulgerare de alb care îmi face cămașa să fluture, sfâșiindu-i partea din față. Rămân în genunchi și mă uit în sus, la fiara care mă domină, amenințătoare. O armă trage, dar proiectilul ne trece pe deasupra capetelor. Un foc de avertizare, menit să pună monstrul în acțiune. Fiara se înfioară. Un al doilea pumnal săgetează aerul și o lovește sub umărul stâng. Își înalță capul și urlă de durere.

Îmi pare rău, mă străduiesc să-i spun. Îmi pare rău pentru viața pe care te-au silit s-o duci. Te-au nedreptățit. Nicio faptură nu merită un asemenea tratament. Te-au silit să treci prin iad, te-au smuls de pe planeta ta, ca să lupți într-un război care nu e al tău. Te-au bătut, te-au torturat și

te-au înfometat. Vina pentru toată durerea și pentru tot chinul pe care le-ai trăit le aparține. Noi doi, tu și cu mine, suntem legați. Amândoi am fost nedreptățiți de monștrii ăștia.

Mă străduiesc din toate puterile să-i transmit imaginile din mintea mea, tot ce am văzut și tot ce-am simțit. Fiara nu-și ferește privirea. Pe un anumit nivel, gândurile mele ajung la ea. Îi arăt Lorienul, oceanul întins și pădurile dese, și dealurile înverzite, mișunând de viață și mustind de vitalitate. Animale bând din ape reci, albastre. Un popor mândru, mulțumit să-și trăiască viața în armonie. Îi arăt iadul care a urmat, măcelărirea bărbaților, femeilor și copiilor. Mogadorienii. Ucigași cu sânge rece. Criminali draconici, distrugând tot ce le stă în cale, din cauza propriei lor nepăsări și a credințelor lor patetice. Distrugându-și propria planetă. Până unde poate merge asta? I-o arăt pe Sarah, îi arăt toate sentimentele pe care le am pentru ea. Fericire și extaz, asta simt alături de Sarah. Și asta e durerea pe care o simt fiindcă trebuie s-o părăsesc, numai și numai din cauza lor. *Ajută-mă, spun. Ajută-mă să pun capăt morții și măcelului. Să luptăm împreună. Mi-a mai rămas atât de puțină putere, dar, dac ă ești alături de mine, voi fi alături de tine.*

Fiara își înalță fruntea către cer și rage. Prelung și adânc. Mogadorienii văd ce se petrece și le e suficient. Armele lor încep să tragă. Îmi ridic privirea și observ că unul dintre tunuri e îndreptat exact spre mine. Trage, și moartea albă se năpustește, dar monstrul își lasă capul în jos la timp și primește lovitura în locul meu. Fața i se schimonosește de durere, strânge puternic din ochi, dar îi redeschide aproape imediat. De data asta îi deslușesc furia.

Cad în iarbă, cu fața în jos. Ceva mă zgârie în treacăt, dar nu văd ce e. În spatele meu, Henri urlă de durere și e aruncat prin aer la vreo zece metri distanță, și trupul îi zace în noroi, cu fața în sus, fumegând. Nam idee ce l-a lovit. Ceva imens și letal. Sunt cuprins de panică. *Nu, Henri, mă gândesc. Te rog, nu, Henri.*

Fiara izbește cu putere, măturând totul cu laba, ucigând câțiva soldați și amuțind mai multe arme. Un alt răget. Îmi ridic privirea și văd că are ochii roșii, arzând de furie. Răzbunare. Răzvrătire. Se uită o singură dată în direcția mea și se repede în urmărirea temnicerilor ei. Armele trag, dar cele mai multe sunt reduse imediat la tăcere. *Ucide-i pe toți*, mă gândesc. *Luptă cu noblețe și onoare, și fie să-i omori până la unul.*

Îmi salt capul. Bernie Kosar zace nemișcat. La zece metri de mine, Henri e la fel de neclintit. Îmi înfig mâna în iarbă și mă trag înainte, de-a lungul terenului de fotbal, centimetru cu centimetru, mă târăsc către Henri. Când ajung, ochii lui sunt întredeschși; fiecare respirație e o luptă. Din gură și din nas i se prelinge sânge. Îl iau în brațe, mi-l trag în poală. Trupul lui e moale, slăbit, și simt că moare. Deschide ochii cu o fluturare de pleoape. Se uită la mine, ridică mâna și mio apasă pe obraz. În clipa aceea încep să plâng.

— Sunt aici, spun.

El încearcă să zâmbească.

— Îmi pare atât de rău, Henri. Îmi pare atât de rău. Ar fi trebuit să plecăm când ai vrut tu.

— Sst, zice el. Nu e vina ta.

— Îmi pare atât de rău, repet, printre suspine.

— Te-ai descurcat excelent, șoptește el. Te-ai descurcat atât de bine. Am știut întotdeauna că așa va fi.

— Trebuie să te ducem în școală, spun. Sam arputea fi acolo.

— Ascultă-mă, John. Tot, zice el. Tot ce trebuie săștii e în Cufăr. Scrisoarea.

— Nu s-a terminat. Încă mai avem șanse.

Îl simt începând să se piardă. Îl zgâlțâi. Redeschide ochii fără tragere de inimă. Din gură i se scurge un firicel de sânge.

— Venirea noastră aici, în Paradise, n-a fost întâmplătoare.

Nu înțeleg ce vrea să spună.

— Citește scrisoarea.

— Henri.

Îmi las mâna în jos și îi șterg sângele de pe bărbie. Mă privește în ochi.

— Tu ești Moștenirea Lorienului, John. Tu și ceilalți. Singura speranță a planetei. Secretele, spune, și un acces de tuse îi înăbușă cuvintele.

Mai mult sânge. Ochi i se închid iarăși.

— Cufărul, John.

Îl trag mai aproape de mine, strângându-l în brațe. Trupul lui începe să-și piardă vloga. Respirația îi e atât de superficială încât aproape nu se mai simte.

— O să ne-ntoarcem împreună, Henri. Tu și cu mine, îți promit, spun eu, și închid ochii.

— Fii puternic, zice el, copleșit de accese ușoare de tuse, deși încearcă să vorbească printre ele. Războiul ăsta... Putem învinge... Găsește-i pe ceilalți...

Șase... Puterea... adaugă, și vocea i se stinge.

Încerc să mă ridic cu el în brațe, dar nu mai am niciun pic de forță, abia mai reușesc să respir. În depărtare se aude răgetul fiarei. Tunurile continuă să tragă, zgomotul și lumina proiectilelor trec peste tribunele stadionului, dar scad cu fiecare minut ce trece, până când nu mai rămâne decât unul. Îl las pe Henri în jos, ținându-l în brațe. Îi pun mâna pe obraz și

el deschide ochii, uitându-se la mine, și știu că e pentru ultima oară. Inspiră ușor, expiră și închide ochii.

— N-aș fi vrut să pierd nicio secundă din tot ce-afost, puștiule. Nici pentru tot Lorienul. Nici pentru această întreagă lume blestemată, îmi spune și, când i se desprinde de pe buze ultimul cuvânt, știu că s-a dus.

Îl strâng în brațe, îl zgâlțâi, plâng, cuprins de disperare și de deznădejde. Mâna lui cade fără viață în iarbă. Îi sprijin capul în căușul palmei și îl strâng la piept, îl legăn și plâng cum n-am mai plâns niciodată. Pandantivul de la gâtul meu capătă o strălucire albăstruie, se îngreunează pentru o fracțiune de secundă, apoi pălește, revenind la normal.

Stau în iarbă, cu Henri în brațe, în timp ce amuțește și ultimul tun. Durerea îmi părește trupul și, odată cu frigul nopții, simt că propriul meu sine începe să pălească. Luna și stelele îmi strălucesc deasupra capului. Aud un râs hârâit, adus de vânt. Urechile îmi intră în rezonanță cu el. Întorc capul. Dincolo de amețea și de ceața dinaintea ochilor, văd un cercetaș, la mai puțin de cinci metri de mine. Trenci lung, pălărie trasă pe ochi. Își lasă trenciul să alunece și își scoate pălăria, arătându-și țeasta palidă, fără păr. Își duce mâna la partea din spate a curelei și scoate un cuțit de vânătoare, cu lama de treizeci de centimetri. Închid ochii. Nu-mi mai pasă. Răsuflarea hârâită a cercetașului se apropie de mine, e la trei metri, apoi la unul și jumătate. Și pe urmă pașii se opresc. Mogadorianul mormăie de durere și începe să bolborosească.

Deschid ochii, și el e atât de aproape încât îi simt mirosul. Cuțitul de vânătoare îi scapă din mână și în pieptul lui, acolo unde presupun că îi e inima, e vârful unui cuțit de bucătărie. Cuțitul e smuls. Cercetașul cade în genunchi, se prăbușește pe o parte și explodează într-o trombă de cenușă. În spatele lui, ținând cuțitul cu ambele mâini tremurătoare, cu lacrimi în ochi, stă Sarah. Lasă cuțitul să cadă și aleargă spre mine, își înfășoară brațele în jurul meu, în vreme ce ale mele sunt în jurul lui Henri. Îl strâng pe Henri

în brațe când îmi cade capul și lumea pălește, pierzându-se în neant. Urmările războiului, școala distrusă, copacii năruțiți și mormanele de cenușă în iarba de pe terenul de fotbal, și eu încă strângându-l în brațe pe Henri. Iar Sarah mă strânge în brațe pe mine.

34

Imaginile pâlpâie, aducându-și fiecare propria tristețe și propriul zâmbet. Uneori pe amândouă. În cel mai rău caz, o întunecime oarbă, impenetrabilă, iar în cel mai bun, o fericire atât de strălucitoare încât îți îndurează ochii, venind și plecând, aduse de un proiector nevăzut acționat fără încetare de o mână invizibilă. Una, apoi alta. Păcănitul găunos al întrerupătorului. Și acum oprește. Stop-cadru. Extragel, reține-l și lasă-te osândit de ceea ce vezi. Prețul unei memorări e amintirea tristeții pe care ți-o aduce, asta o spunea Henri întotdeauna.

O zi caldă de vară, în iarba răcoroasă, cu soarele sus, pe cerul fără nori. Vântul suflând dinspre apă, aducând prospețimea mării. Un bărbat se apropie de casă, cu o servietă în mână. Un bărbat mai tânăr, cu părul castaniu tuns scurt, proaspăt bărbierit, îmbrăcat neglijent. O oarecare nervozitate, trădată de modul în care-și mută servieta dintr-o mână în cealaltă și de stratul subțire de transpirație care-i strălucește pe frunte. Bate la ușă. Bunicul se duce într-acolo, i-o deschide, o închide în urma lui. Eu reîncep să zburd prin curte. Hadley își schimbă forma, zburând, ferinduse, apoi atacând. Ne luăm la trântă și râd până când râsul devine dureros. Ziua trece așa cum trece timpul numai atunci când te abandonezi cu nesăbuiță în voia invincibilității copilăriei, a inocenței ei.

Se scurg cincisprezece minute. Poate mai puține. La vârsta aceea, o zi poate dura la nesfârșit. Ușa se deschide și se închide. Îmi ridic privirea. Bunicul stă alături de bărbatul pe care l-am văzut apropiindu-se, și amândoi se uită în jos, la mine.

— E aici cineva pe care mi-ar plăcea să-l cunoști, spune el.

Mă ridic din iarbă și-mi lovesc palmele una de alta, scuturând țărâna.

— El e Brandon, zice bunicul. E cêpanul tău. Știice înseamnă asta?

Clatin din cap. Brandon. Țsta era numele lui. După toți acești ani,

abia acum mi-a revenit în minte.

— Înseamnă că, de acum înainte, o să petreacă ogrămadă de timp

împreună cu tine. Înseamnă că voi doi sunteți conectați. Legați unul de altul.

Înțelegi?

Dau din cap, mă apropii de bărbat și îi întind mâna, așa cum am văzut de multe ori că fac adulții. El zâmbește și se lasă într-un genunchi. Ia mâna mea mică în mâna lui dreaptă și-și strânge degetele în jurul ei.

— Încântat de cunoștință, domnule, spun eu.

Ochii lui strălucitori, blânzi și plini de viață, privesc într-ai mei, ca și cum mi-ar face o promisiune, ca și cum ar stabili o legătură, dar sunt mult prea mic ca să cunosc adevărata semnificație a acestor două cuvinte.

El dă din cap și-și pune mâna stângă peste dreapta, cu mânuța mea pierdută cumva între ele. Apoi, către mine, încă zâmbind:

— Dragul meu copil, îmi spune. Plăcerea e de partea mea.

Mă trezesc cu o tresărire. Sunt întins pe spate, cu inima bătându-mi nebunește și respirând cu greutate, de parcă aș fi alergat. Ochii îmi rămân închiși, dar îmi dau seama că soarele abia a răsărit după umbrele lungi și după prospețimea aerului din încăpere. Durerea se reîntoarce, am membrele încă grele. Și odată cu durerea aceea revine și o alta, mult mai intensă decât orice suferință fizică de care aș putea fi torturat vreodată: amintirea orelor de mai înainte.

Inspir adânc și expir. O singură lacrimă mi se rostogolește pe obraz. Îmi țin pleoapele strânse. O speranță irațională îmi spune că, dacă eu nu găsesc ziua, atunci nici ziua nu mă găsește pe mine, că întâmplările din

timpul nopții vor fi anulate. Trupul mi se cutremură, un strigăt mut se transformă într-unul puternic. Clatin din cap și îl accept. Știu că Henri e mort și că toată speranța din lume nu poate schimba asta.

Simt o mișcare alături de mine. Mă crispez, încerc să rămân nemișcat ca să nu fiu descoperit. O mână se întinde și-mi atinge obrazul. O atingere delicată, plină de dragoste. Ochii mi se deschid, se obișnuiesc cu lumina care le urmează zorilor, până când se pot focaliza asupra tavanului unei încăperi străine. N-am idee unde mă aflu, nici cum am ajuns aici. Sarah stă lângă mine. Își pune mâna pe obrazul meu și îmi urmărește linia sprâncenei cu degetul mare. Se apleacă și mă sărută, un sărut catifelat, prelung, pe care îmi doresc să-l pot îmbutelia, păstrându-l pentru veșnicie. Se retrage și eu respir adânc, închid ochii și o sărut pe frunte.

— Unde suntem? o întreb.

— Într-un hotel, la cincizeci de kilometri de Paradise.

— Cum am ajuns eu aici?

— Ne-a adus Sam, cu mașina, răspunde ea.

— Voiam să-ntreb cum am plecat de la școală. Ces-a-ntâmplat? Îmi amintesc că erai cu mine azi-noapte, dar nu mai țin minte absolut nimic din tot ce-a fost pe urmă, spun eu. Pare aproape ca un vis.

— Am așteptat pe terenul de fotbal, împreună cutine, până când a venit Mark și te-a dus în camioneta lui Sam.

N-am mai suportat să rămân deoparte. Era ucigător să stau ascunsă în școală, fără să știu ce se petrece afară. Și aveam senzația că aș fi putut fi cumva de ajutor.

— Ai fost, fără nicio îndoială, zic eu. Mi-ai salvatviața.

— Am ucis un extraterestru, spune ea, ca și cum încă nu s-ar fi putut obișnui cu asta.

Mă cuprinde cu brațele, cu mâna odihnindu-i-se pe ceafa mea. Încerc să mă ridic în capul oaselor. Reușesc s-o fac pe jumătate de unul singur, apoi mă ajută Sarah, împingându-mă din spate, dar având grijă să nu atingă rana de cuțit. Îmi rotesc picioarele peste marginea patului, întind mâna în jos și-mi pipăi cicatricile din jurul gleznei, numărându-le cu vârfurile degetelor. Au rămas tot trei, și așa știi că Șase a supraviețuit. Mi-am acceptat deja soarta de pribeag singuratic pentru tot restul vieții, fără niciun loc în care să mă duc. Dar n-o să fiu singur. Șase e încă aici, încă împreună cu mine, legătura mea cu o lume din trecut.

— Șase e OK?

— Da, spune Sarah. A fost înjunghiată și împușcată, dar acum pare să fie OK. Nu cred c-ar fi supraviețuit dacă n-ar fi dus-o Sam în camionetă.

— Unde e?

— În camera de alături, cu Sam și cu Mark.

Mă ridic în picioare. Mușchii și încheieturile mă înjunghie, parcă protestând, totul e înțepenit și dureros. Port un tricou curat și o pereche de pantaloni scurți. Pielea mea e curată și miroase a săpun. Rănile mi-au fost curățate și bandajate, iar câteva au fost cusute.

— Tu ai făcut toate astea? întreb.

— În cea mai mare parte. Cusăturile au fost dificile. N-am avut-o drept model decât pe a răniilor din creștetul tău, făcută de Henri. Sam m-a ajutat în privința asta.

Mă uit la Sarah, așa cum stă pe pat, cu picioarele sub ea. Altceva îmi atrage atenția, un mic morman care s-a mișcat sub pătură, la celălalt capăt. Mă încordez și mă duc imediat cu gândul la nevăstuicile care alergau în viteză prin sala de gimnastică. Sarah vede la ce mă uit și zâmbește. Se îndreaptă într-acolo mergând în patru labe.

— Aici e cineva care vrea să te salute, îmi spune, apoi saltă colțul păturii și o trage cu delicatețe, arătându-mi-l pe Bernie Kosar, care doarme dus.

De-a lungul unui picior din față i se întinde o atelă metalică, iar trupul lui e plin de răni și de tăieturi care au fost curățate, ca și ale mele, și încep deja să se vindece. Ochii i se deschid încet, obișnuindu-se cu lumina, ochi tiviți cu roșu, plini de extenuare. Își ține capul pe pat, dar coada lui se mișcă ușor, lovind în saltea.

— Bernie, spun, și mă las în genunchi în fața lui.

Îi pun ușor mâna pe cap. Nu mă pot împiedica să zâmbesc și în ochi îmi apar lacrimi de bucurie. Trupul lui mărunț e încovrigat, cu capul odihnindu-i-se pe labele din față, cu ochii sorbind imaginea mea, purtând urmele luptei, rănit, dar încă aici, ca să-și spună povestea.

— Bernie Kosar, ai supraviețuit. Îți datorez viața, spun, și îl sărut pe cap.

Sarah îl mângâie pe spate.

— Eu l-am adus în camionetă, în timp ce Mark teaducea pe tine.

— Mark. Îmi pare rău că m-am îndoit cândva de el, spun.

Ea saltă una dintre urechile lui Bernie Kosar. Cățelul se întoarce, îi adulmecă mâna și apoi o linge.

— Așadar e adevărat ce-am auzit, că Bernie Kosar a crescut înalt de nouă metri și a ucis o fiară aproape de două ori cât el?

Zâmbesc.

— Era de trei ori cât el.

Bernie Kosar se uită la mine. *Mincinosule*, îmi spune. Îmi cobor privirea spre el și-i fac cu ochiul. Mă ridic și mă uit din nou la Sarah.

— Toate astea, îi spun. Toate astea s-au petrecut atât de repede. Cum faci față?

Ea dă din cap.

— La ce să fac față? Faptului că m-am îndrăgostit

de un extraterestru, lucru pe care l-am aflat abia acum trei zile, și că pe urmă s-a-ntâmplat pur și simplu să nimeresc valvârtej drept în mijlocul unui război? Da, fac față foarte bine.

Îi zâmbesc.

— Ești un înger.

— Nu, mă contrazice ea. Doar o fată îndrăgostitănebunește.

Se ridică din pat și-și înfășoară brațele în jurul meu, și stăm în mijlocul camerei, strângându-ne la piept unul pe altul.

— Trebuie într-adevăr să pleci, nu-i așa?

Dau din cap.

Ea inspiră adânc și expiră cu un tremur, impunându-și să nu plângă.

În ultimele douăzeci și patru de ore am avut parte de mai multe lacrimi decât am văzut în toată viața mea.

— Nu știu unde trebuie să pleci și ce trebuie săfaci, dar o să te-ăștept, John. Fiecare fărâcă din inima mea îți aparține, indiferent dacă o vrei sau nu.

O trag mai aproape.

— Iar inima mea îți aparține, îi spun.

Traversez încăperea. Pe masa de scris sunt Cufărul Loric, trei valize pline, computerul lui Henri și toți banii scoși de el din bancă ultima dată. Probabil că Sarah a recuperat Cufărul din sala pentru cursul de gospodărie. Îmi așez mâna pe el. Toate secretele, a spus Henri. Toate sunt aici, înăuntru. Cu timpul, îl voi deschide și le voi afla, dar acum nu e, cu siguranță, momentul potrivit. Și ce-a vrut să spună despre Paradise, despre faptul că venirea noastră aici n-a fost întâmplătoare?

— Tu mi-ai făcut bagajele? o întreb pe Sarah, care stă în spatele meu.

— Da, și a fost probabil cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată.

Îmi ridic geanta de pe masă. Sub ea e un plic din hârtie manila, pe care e scris numele meu.

— Ce e asta? întreb.

— Nu știu. L-am găsit în dormitorul lui Henri. După ce am plecat de la școală ne-am dus acolo și ne-am străduit să luăm tot ce-am putut, apoi am venit aici.

Deschid plicul și-i scot conținutul. Sunt toate documentele create de Henri pentru mine: certificate de naștere, carduri de asigurări sociale, pașapoarte și tot așa. Le număr. Șaptesprezece identități, șaptesprezece vârste. Pe prima foaie e un bilețel adeziv, cu scrisul lui Henri: „Pentru orice eventualitate.” În spatele ultimei foi e un alt plic, pe care câpanul a scris numele meu. O scrisoare, probabil cea despre care vorbea chiar înainte de moarte. Nu mă simt în stare s-o citesc acum.

Mă uit pe fereastra camerei de hotel. O ninsoare ușoară se cerne din norii joși, cenușii. Pământul e prea cald ca să se lipească. Mașina lui Sarah și camioneta albastră a tatălui lui Sam stau una lângă alta în parcare. În timp ce privesc în jos, spre ele, se aude o bătaie în ușă. Sarah deschide și în încăperea intră Sam și Mark, iar Șase șchiopătează în urma lor. Sam mă îmbrățișează, îmi spune că-i pare rău.

— Mulțumesc, îi răspund.

— Cum te simți? mă întrebă Șase.

Nu mai poartă costumul, acum e îmbrăcată cu blugii în care-am văzut-o prima oară și cu o bluză de trening a lui Henri.

Ridic din umeri.

— Sunt OK. Am dureri și sunt țeapăn. Și-mi simt corpul greu.

— Senzația de greutate e de la pumnal. Însă pânăla urmă o să dispară.

— Cât de grave sunt rănilile tale de cuțit? o întreb.

Își saltă bluza și îmi arată rana din coastă, apoi o alta, din spate. A fost înjunghiată în total de trei ori noaptea trecută, asta ca să nu mai vorbim de diversele tăieturi de pe trupul ei sau de împușcătura care i-a lăsat o rană adâncă în coapsa dreaptă, acum strâns înfășurată în tifon și leucoplast, ăsta fiind motivul pentru care șchiopătează. Îmi spune că-n momentul în care am reușit să plecăm era prea târziu ca să mai fie vindecată cu piatra. Sunt uimit că mai e încă în viață.

Sam și Mark sunt îmbrăcați cu aceleași haine din ziua precedentă, amândoi murdari, plini de noroi și de pământ, în care se văd urme de sânge. Amândoi au ochii grei de nesomn, ca și cum încă n-ar fi apucat să doarmă. Mark stă în spatele lui Sam, mutându-și stânenit greutatea de pe un picior pe altul.

— Sam, am știut dintotdeauna că ești specialist în depanări.

El râde, nesigur.

— Ești OK?

— Da, sunt bine, îi spun. Dar tu?

— Sunt OK.

Mă uit peste umărul lui, la Mark.

— Sarah mi-a povestit că m-ai scos azi-noapte de pe terenul de fotbal.

El dă din umeri.

— Am fost încântat să dau o mână de ajutor.

— Mi-ai salvat viața, Mark.

Mă privește în ochi.

— Cred că azi-noapte am salvat cu toții la un moment dat pe cineva. La naiba, Șase m-a salvat de trei ori. Iar tu mi-ai salvat cei doi câini sâmbătă. Să zicem că suntem chit.

Reușesc cumva să zâmbesc.

— De acord, spun. Sunt pur și simplu încântat sădescopăr că nu ești un bătăran, cum am crezut.

El schițează un zâmbet.

— Să zicem doar că m-aș fi purtat mai frumos cutine în acea primă zi, dac-aș fi știut că ești un extraterestru care mă poate bate măor oricând are chef.

Șase traversează camera și se uită la bagajele mele de pe masă.

— Chiar trebuie să plecăm, spune ea, apoi mă privește cu o îngrijorare subînțeleasă, cu chipul îmbлъnzindu-i-se. De fapt n-a mai rămas de făcut decât un singur lucru. Nu știam sigur cum ai vrea să procedăm.

Dau din cap. Nu e nevoie să pun întrebări ca să știu despre ce vorbește. Mă uit la Sarah. O să sentâmples mult mai curând decât am crezut. Mi se întoarce stomacul pe dos. Am senzația c-o să vomit.

Ea întinde brațul și mă ia de mână.

— Unde e?

Zăpada topită a umezit pământul. Țin mâna lui Sarah într-a mea, în tăcere, în timp ce mergem tăcuți prin pădure, la un kilometru și jumătate de hotel. Sam și Mark deschid drumul, călăuzindu-se după urmele pline de noroi pe care le-au lăsat cu câteva ore în urmă. Chiar în fața noastră văd un

mic luminiș, în centrul căruia e trupul lui Henri, întins pe o placă de lemn. E înfășurat în pătura gri de pe patul lui. Mă apropii de el. Sarah mă urmează și-mi pune mâna pe umăr. Ceilalți stau în spatele meu. Trag pătura în jos, să-l văd. Are ochii închiși, fața ca de cenușă și buzele învinețite de frig. Îl sărut pe frunte.

— Ce vrei să facem, John? mă întreabă Șase. Îl putem îngropa, dacă preferi. Dar putem și să-l incinerăm.

— Cum îl putem incinera?

— Pot da naștere unui foc.

— Credeam că poți doar să controlezi vremea.

— Nu vremea. Elementele.

Mă uit în sus, la chipul ei blând, pe care se citește nu numai îngrijorarea, ci și stresul timpului care ne presează, fiindcă trebuie să plecăm înainte de a sosi întăririle. Nu răspund. Îmi feresc privirea și îl strâng pe Henri la piept pentru ultima oară, cu fața lipită de a lui, și mă las cuprins de amărăciune.

— Îmi pare rău, Henri, îi șoptesc la ureche. Închidochii. Te iubesc. Nici eu n-aș fi vrut să pierd nici măcar o secundă din timpul nostru împreună. Pentru nimic în lume. Am să te duc totuși înapoi. Cumva, am să te duc înapoi, pe Lorien. Am glumit întotdeauna în privința asta, dar ai fost tatăl meu, cel mai bun tată pe care mi l-aș fi putut dori. N-o să te uit niciodată, nici măcar pentru un singur minut, atât timp cât voi trăi. Te iubesc, Henri. Te-am iubit întotdeauna.

Mă desprind de el, îi trag pătura din nou peste față și îl întind ușor pe placa de lemn. Mă ridic și o îmbrățișez pe Sarah. Ea mă ține în brațe până când mă opresc din plâns. Îmi șterg lacrimile cu dosul palmei și dau din cap către Șase.

Sam mă ajută să îndepărtez crenguțele și frunzele, apoi întindem trupul lui Henri pe pământ, astfel încât nimic să nu impurifice cenușa. Sam

aprinde o margine a păturii și Șase face focul să se dezlănțuie. Îl privim arzând și niciunul dintre noi nu rămâne cu ochii uscați. Plânge până și Mark. Nimeni nu spune niciun cuvânt. Când se sting flăcările, adun cenușa într-o cutie de cafea din tablă, adusă de la hotel de Mark, care s-a dovedit destul de perspicace pentru asta. O să gădesc ceva mai bun la primul nostru popas. Când ne întoarcem, pun cutia pe bordul camionetei tatălui lui Sam. Mă simt alinat de gândul că Henri va călători totuși împreună cu noi, că va cerceta drumul cu privirea când vom pleca spre un alt oraș, așa cum am făcut-o amândoi de atâtea ori.

Ne încercăm lucrurile în spatele camionetei. Sam pune și două valize de-ale lui alături de lucrurile lui Șase și de ale mele. La început sunt derutat, însă apoi înțeleg că el și Șase au făcut un soi de înțelegere și că Sam va merge cu noi. Ceea ce mă încântă. Eu și Sarah ne întoarcem în camera de hotel. În clipa în care se închide ușa, îmi ia mâna și mă întoarce spre ea.

— Mi se frânge inima, îmi spune. Vreau să fiu tareacum, pentru tine, dar gândul că pleci ucide totul în mine.

O sărut pe creștet.

— Inima mea e deja frântă, îi răspund. O să-ți scriu imediat ce mă instalez undeva. Și-o să fac tot ce pot ca să te sun, când o să știu că nu e niciun pericol.

Șase își strecoară capul pe ușă.

— Chiar trebuie să plecăm, spune.

Schițez un gest de încuviințare. Ea închide ușa. Sarah își înalță fața spre mine și ne sărutăm acolo, stând în picioare în camera de hotel. Gândul că mogadorienii s-ar putea întoarce înainte de plecarea noastră și că asta ar pune-o pe ea din nou în pericol e singura sursă de putere pe care-o pot găsi. Altminteri m-aș prăbuși. Altminteri aș rămâne aici pentru totdeauna.

Bernie Kosar e încă întins la picioarele patului. Dă din coadă când îl iau cu grijă în brațe și îl duc afară, la camionetă. Șase pornește motorul și îl

lasă să meargă în ralanti. Mă întorc și ridic privirile spre hotel, întristându-mă fiindcă în locul lui nu e casa, pe care știu că n-o s-o mai revăd niciodată. Șindrila care se jupoaie, ferestrele sparte, țiglele înnegrite, strâmbate din cauza expunerii excesive la soare și la ploaie. Seamănă a Paradis, cum i-am spus cândva lui Henri. Dar n-o să mai fie ăsta adevărul. Va fi Paradisul pierdut.

Mă răsucesc și dau din cap către Șase. Ea se urcă în camionetă, închide portiera și așteaptă.

Sam și Mark își strâng mâinile, dar nu aud ce-și spun. Sam intră în camionetă și așteaptă alături de Șase. Îi strâng mâna lui Mark.

— Îți datorez prea mult ca să mă pot revanșa vreodată, îi spun.

— Nu-mi datorezi nimic, zice el.

— Nu-i adevărat, insist eu. Într-o bună zi.

Îmi feresc privirea. Mă simt gata să mă prăbușesc sub tristețea despărțirii. Hotărârea mea atârnă de o funie zdrențuită, gata să se rupă.

Dau din cap.

— O să ne revedem într-o bună zi.

— S-aveți grijă de voi, oriunde v-ați duce.

O iau pe Sarah în brațe și o strâng cu putere, dorindu-mi să nu-i mai dau drumul niciodată.

— O să mă-ntorc la tine, o asigur. Îți promit, o sămă-ntorc la tine, chiar dac-o să fie ultimul lucru pe care o să-l fac.

Ea are fața îngropată în gâtul meu. Dă din cap.

— O să număr minutele până atunci, spune.

Un ultim sărut. O las jos și deschid portiera camionetei. Ochii nu mi se desprind de ai ei nicio clipă. Își acoperă gura și nasul cu mâinile apăsate laolaltă, și niciunul dintre noi nu e în stare să-și întoarcă privirea. Închid

portiera. Șase cuplează maneta de viteze în marșarier și iese din parcare, se oprește, intră în viteza întâi. Mark și Sarah vin până la marginea parcării și ne urmăresc cu privirea, cu lacrimile șiroind pe obraji ei. Mă răsucesc în scaun și mă uit prin geamul din spate. Ridic mâna și mi-o flutur, și Mark îmi răspunde cu același gest, dar Sarah se mulțumește să mă privească. Rămân cu ochii la ea atât cât se poate, o văd micșorându-se, devenind o pată neclară, pierzându-se în depărtare. Camioneta încetinește și virează, și cei doi dispar din vedere. Mă răsucesc la loc și privesc câmpul derulându-se pe lângă noi. Închid ochii, îmi imaginez chipul lui Sarah și zâmbesc. *Vom fi totuși împreună, îi spun. Iar până în ziua aceea te voi purta în inimă și în toate gândurile mele.*

Bernie Kosar își saltă capul și și-l sprijină pe genunchii mei, iar eu îi pun mâna pe spate. Camioneta înaintează hurducându-se, mergând către sud. Noi patru, împreună, îndreptându-ne spre următorul oraș. Indiferent care ar putea fi.

Hungry Bear - Ursul Flămând (n. tr.).

Ah bon! Vous parlez français?... - „Ah, ce bine! Știți franceză? E extraordinar! E mult de când nu mai am cu cine să stau de vorbă în limba franceză.” (n. tr.).

Shepherd Falls- Cascada Ciobanului (n. tr.).

dublu nelson - Mod de imobilizare a adversarului în luptele greco-romane, cu brațele pe sub partea de sus a brațelor acestuia și mâinile încleștate pe ceafa lui (n. tr.).

Silly Putty - Marcă de polimer siliconic (n. tr.).

Steelers - Echipă profesionistă de fotbal american din Pittsburgh (n. tr.).

Bila - Bila coborâtă de Revelion la New York, în Times Square (n. tr.).